

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Βουδδιστάι ιεραπόστολοι ΣΤΙΣ ΗΝΩΜ. ΠΟΛΙΤΕΙΕΣ

Έξεστράτευσαν για να προσηλυτίσουν τους
Αμερικανούς

Μέχρι τώρα ξέραμε ότι οι χριστιανικές εκκλησίες έστειλαν στους ιεραποστόλους των σπών. Άπώ Άνατολή, για να εκχριστιανίσουν τους κατοίκους της. Τώρα φαίνεται ότι τα πράγματα άλλαξαν. Γιατί τα νέα από την Αμερική αναφέρουν ότι βουδδιστάι ιεραπόστολοι έχουν εκστρατεύσει εκεί για να προσηλυτίσουν στο βουδδισμό τους Αμερικανούς.

Φυσικά και πριν από τον τελευταίο πόλεμο, άκουη από τα τέλη του 19ου αιώνα, όταν έγινε σημαντική ιαπωνική μετανάστευση στις Ην. Πολιτείες, υπήρχαν και στο Δυτικό Ημισφαίριο άκοιτοι βουδδιστάι. Περιωριζόντο όμως να άκούουν μόνο τους τα θρησκευτικά τους καθηκόντα και δεν ένδιαφέρονταν καθόλου για τη διάδοση των δογμάτων τους. Τώρα όμως έχουν οργανωθεί και αναπτύσσουν μεγάλη δραστηριότητα για να προσηλυτίσουν τους Αμερικανούς, να τους κάνουν να άσκησουν το Χριστιανισμό και να άσπασθούν το βουδδισμό. Τα κεντρικά γραφεία της ιεραποστολής τους βρίσκονται στη Ν. Υόρκη. στη Δυτική συνοικία, 95η όδo άριθ. 171. Έκεί καταρτίζονται οι βουδδιστάι ιεραπόστολοι και από εκεί ξεκινούν για να διατρέξουν όλες τις Αμερικανικές πολιτείες και να διδάξουν τη θρησκεία της άπότητης γαλήνης, της Νιράνας.

Ίδρουν ναούς και σχολεία, κυκλοφορούν έντυπα με τα δόγματα του βουδδισμού, έπιδίδονται σε έργα κοινωνικής αλληλεγγύης και φροντίζουν ιδιαιτέρως για κατήχησουν τους νέους και τις νέες. Για το σκοπό αυτό ίδρυσαν γενική «βουδδιστική Αδελφότητα» χωρ στη «βουδδιστική Ένωσι των Νέων», οργανισμοί «Γυναικών του βουδδισμού» και ξεχωριστές βουδδιστικές οργανώσεις κατά περιοχές.

Τα γραφεία της «βουδδιστικής Αδελφότητας» είναι στην 119η Κεντρική Λεωφόρο του Λος Άντζελες. Η «βουδδιστική Ένωσις των Νέων» οργανώσε συνέδριο στο Σικάγο και μάζεψε 25.000 δολάρια για τη διάδοση του βουδδισμού. Κατά τη στατιστική της Αμερικανικής κυβερνήσεως, σ' όλη την Αμερική υπάρχουν τώρα 35 ναοί του βουδδα και 15.000 βουδδιστάι. Από τους ναούς αυτούς 20 είναι σε πόλεις και 15 σε άγροτικές περιοχές. Οι περισσότεροι βουδδιστάι βρίσκονται στην Καλιφόρνια, στο Όρεγκον, στην Ουάσινγκτον και στην Αριζόνα. Υπολογίζεται ότι διασέτουν 3.000 δολάρια το χρόνο για την έκτύπωση βιβλίων.

Ο δημοσιογράφος Γκάθ Γκρήνγουντ, είχε την περιέργεια να έπισκεφθεί έναν από τους ναούς των βουδδιστών στην 94η όδον της Ν. Υόρκης.

Είναι ένα ταξιδιοφόρο παλιό σπίτι, χτισμένο από το 1890, που έχει διαρρυθμισθεί σε ναό του βουδδα. Του άνοιξε μια έξοχης ομορφίας γυναίκα, η σύζυγος βουδδιστού ιερέα, ιαπωνικής καταγωγής.

Τον άιδεσιμώτατο, θέλετε να διπτε; διώρθωσε τον Γκρήνγουντ, που ζήτησε να δη άπλως τον άουόδιο του ναού και του έξηγησε ότι και οι βουδδιστάι ιερείς στην Αμερική, άρσονται να χρησιμοποιούν τον τίτλο του άιδεσιμώτατου.

Τον εισηγάγε κατόπιν σε ένα δωμάτιο, που έμοιαζε με αίθουσα διδασκαλίας των σχολείων. Είκοσι ν'οι ήσαν σκυμμένοι σε θρανία και μελετούσαν βουδδιστικά βιβλία.

Σε λίγο εμφανίσθηκε ο «αίδεσιμώτατος» με ξεκούμπωτο σακάκι, λυμένη τη ζώνη του και με πουκάμισο άνοιχτό στο λαιμό. Δεν ήξερε καλά άγγλικά, βεβαίως έδωκε ότι οι βουδδιστάι έχουν 50 ναούς και είναι 50.000.

Από αυτούς 40.000 είναι άνατολίτες και 10.000 «καθαράίμοιοι» κάτοικοι του Δυτικού Ημισφαίριου. Προσέφέρθηκε επίσης να δείξει στον δημοσιογράφο το έσωτερικό του ναού και όταν έφθασαν στο βωμό, άνωσε ένα ηλεκτρικό φώς. Το άναμμα του βουδδα πήρε μια χρυσή λάμψη, τη στιγμή που ο «αίδεσιμώτατος» έμπλεκε τα δάχτυλα των χεριών του μπρος στο στήθος του και έσκυβε το κεφάλι.

Όταν έπειτα από λίγο, ο δημοσιογράφος τον άρώτησε αν αυτό έσημαινε ένα είδος προσευχής έξηγησε ότι ήταν άπλως τούπος γαιοετισμού.

— Στην Αμερική άνταλλάσσετε χειραψία του είπτε. Στην Ιαπωνία σκύβουν το κορμί με τεντωμένα τα χέρια. Στις Ινδίες γαιοετούν όπως με είδατε. Με τον τρόπο αυτό άπνύουν άπλως το «Χάιρε» στον «πεφωτισμένο».

Και ο Γκρήνγουντ, σ' ένα σχετικό άρθρο, που έγραψε μετά την έπίσκεψή του αυτή, σημειώνει:

«Με άρκετη ίκανότητα ο ιερέας του βουδδα, μου άνέφερε ότι πολλοί νοστιανοί άσπάζονται τώρα το βουδδισμό. Με ιδιαίτερη υπερηφάνεια έπίσης με έβεβαίωσε ότι ο ίδιος κατώθωσε να προσηλυτίση και ένα καθολικό παπά».

ΤΟ ΣΙΝΙΑΛΟ

Πρωτότυπο διήγημα

— Έχασα! είπε ο Βυσέρ, πετώντας τα χαρτιά πάνω στο τραπέζι. Πρέπει όμως να μου κάνετε πίστωση ως αύριο, αγαπητέ μου κύριε Σερκίε, γιατί συμβαίνει να έχω ξεχάσει στο γιοτ μου όχι μόνο το πορτοφόλι μου, αλλά και το β-βλιάριο των έπιταγών μου.

— Ο Σερκίε ύποκλθηκε έλαφρά. — Μά πολύ εύχαρίστως! απάντησε.

Όστόσο το πρόσωπό του χλώμιασε και συγκράτησε με κόπο ένα μορφασμό.

Ήταν άδικαιολόγητη όμως η δυσφορία του αυτή, γιατί ο Βυσέρ, γνωστός μεγαλοδιομήχανος, έθεωρείτο ως ένας άπ' τους πλουσιωτέρους θαμώνες του Καζίνο. Κατά συνεπείαν, ο Σερκίε δεν είχε κανένα λόγο ν' άνησυχή. Έξ άλλου, το ποσό που είχε κεοδίσει στα χαρτιά άπ' το Βυσέρ, δεν ήταν τόσο σημαντικό, ώστε να ύποπτευθεί κανείς ότι το χρειάζονταν άμέσως για ν' άντιμετωπίση κάποιαν έπείγουσα ύποχρέωση.

Κατέβαλε μια προσπάθεια για να φωνή άγέλης, σπρόκθηκε και δήλωσε:

— Έγώ φεύγω. Έχω κάποια δουλειά... Σύμφωνα λοιπόν, κύριε Βυσέρ, θα ξανσυναντηθούμε αύριο εδώ...

Κι έφυγε, χρησιμοποιώντας την έξοδο του ιδιαίτερου σαλονιού, όπου συγκεντρώνονταν κάθε βράδυ οι εκλεκτότεροι πελάτες του Καζίνο.

— Τι ώραία νύχτα! είπε ο Βυσέρ, βγαίνοντας στο μπαλκόνι. Ο ούρανός μοιάζει σαν βελούδινο! Τι όμορφα που λάμπουν τα φώτα στο λιμάνι!... Νά, η θαλαμηγός μου είναι άρραμένη εκεί κάτω...

Κι ο Βυσέρ άπλωσε το χέρι του, που κρατούσε το άναμένο πελώριο πούρο του, κι έδειξε στους φίλους του ένα σημείο του λιμανιού.

— Δεν ξέρω γιατί, συνέχισε, δεν αισθάνομαι άπόψε καμιά διάθεση να γυρσω στο γιοτ μου... Θα γελάσετε βέβαια, αλλά... τι να σας πω, ένα κακό προαίσθημα έχει φω-ηλάσει μέσα μου! Θα θυμάστε, πιστεύω, το δυστυχημένο Παρίντέ, που δολοφονήθηκε μια νύχτα, στον κήπο, καθώς έδινε άπ' αυτό το σαλόνι... Έ λοιπόν, άπ' το πρωί, σήμερα, αυτόν έχω διαρκώς στο νου μου!...

★

Την ίδια ώρα δυο σκιές σιγοκουβεντάζαν, κρυμμένες πίσω από μια συστάδα δέντρων του κήπου του Καζίνο:

— Το νου σου στο μπαλκόνι!... Μην ξεκολλάς τα μάτια σου από εκεί. Άπ' το μπαλκόνι θα μας κινή σινιάλο τ' άφεντικό...

— Κι ύστερα;

— Ύστερα το μόνο που θάχουμε να κάνουμε, θαν' να περιμένουμε να περάσει από εδώ ο λεγόμενος!

— Είσαι βέβαιος πως θάχη πολλά φιλά άπάνω του;

— Βέβαιος, λέει; Μά είναι εκατομμυριοχός!...

— Καταλαβαίνεις... σε ρωτάω γιατί μένα δεν μ' άρέσει να δουλεύω για φρέσκο δέμα!...

— Έννοια σου και θάνε γερή ή μπάκα!... Σούτ! Βλ'πω κάποιον να βγαίνει στο μπαλκόνι...

— Θάνε τ' άφεντικό... Για κύττα! Κρατάει ένα πούρο... Μας κάνει μ' αυτό το συμφωνημένο σινιάλο...

— Προσοχή λοιπόν! Έτοιμάσε το άπαίτομένο...

Βήματα άντήχουν σε λίγο στη δειτροστοιχία, και μια σκιά πρόβαλε μέσα άπ' το σκοτάδι. Περίπατούσε πολύ βιαστικά...

Οι δυο άπάχηδες πήδησαν ξαφνικά σαν πάνθηρες πάνω στο θύμα τους. Κι' ενώ ο ένας τον άρπαζε άπ' το λαιμό και τον άνγκαζε να σκύψη, ο άλλος του κάρφωσε το μαχαίρι του στην πλάτη...

Ο χτυπημένος έκανε μερικά βήματα άκόμη, παραπατώντας και γονάτισε χάλμα.

— Σταθήτε!... βόγγησε. Τι κάνετε;... Έγώ είμαι, ο Σερκίε!... Έρχομαι να σας ειδοποιήσω να μην κάνετε τίποτε άπόψε... Ο άνθρωπος που σας είχα πη, δεν κρατάει λεφτά άπάνω του!... Άχ, τι κάνετε! Με σκοτώσατε!...

— Δεν φταίμε μείς, άφεντικό! μουρμούρισε ένας άπ' τους άπάχηδες. Είδαμε το σινιάλο με το πούρο, στο μπαλκόνι...

— Το σινιάλο;... το σινιάλο;... τραύλισε με κατάπληξη ο πληγωμένος.

Κι έπεσε μπρούμυτα στο χώμα.

Οι δυο άπάχηδες κυττάχθηκαν για μία στιγμή, άμίλητοι, κι έπειτα τόββαν στα πόδια...

★

Είδατε ότι βγήκε άληθινό το χθεσινό μου προαίσθημα; έλεγε την άλλη μέρα ο Βυσέρ στους φίλους του. Έκείνο όμως που μου προξενεί ιδιαίτερη θλίψη, είναι ότι έπεσε θύμα αυτός ο δυστυχημένος Σερκίε... Ξέρετε, άπό καιρό τώρα τον ύποπτευόμουν. Είχα σχηματίσει την έντυψη ότι αυτός είχε ύποδεξει τον Παρίντέ στους δολοφόνους... και γι' αυτό χθες το βράδυ του είπα ψέμματα ότι δεν είχα λεφτά επάνω μου! Όταν μ' άφσε, πίστευα πως πήγαινε να ειδοποιήσει τους συνεόχους του. Τώρα όμως που τον σκότωσαν οι άγνωστοι κακούργοι, καταλαβαίνω πόσο έπιπόλαια τον είχα κρίνει!...

ΑΝΡΥ ΜΑΓΚΟΓΚ

Μιά ιστορία που μοιάζει σάν παραμύθι

Μιά καταπληκτική ιστορία άσχολητή των άστνομια και τον πληθυσμό της Ζαμάριας.

Πριν από μερικές ήμέρες, η κυρία Άλλεν Σμιθ καθόταν μαζί με την κόρη της Άννα που εργάζεται ως δακτυλογράφος σ' ένα γραφείο, στο μικρό κήπο του σπιτιού τους.

Ξαπνικά, είδαν μια γειτόνισσα, την κυρία Άλμπερτε ηλικίας έβδομητά και πλέον ετών, να άνοιγν την πόρτα του κήπου και να προχωρή στο έσωτερικό.

Μητέρα και κόρη έτοιμάσθηκαν να την ύποδεχθούν. Άλλ' η Άλμπερτε πέταξε στο έδαφος ένα κομμάτι, έφερε το δάχτυλο στα χείλη της, για να δείξει στις δυο γυναίκες ότι δεν έπρεπε να μιλήσουν κι έπειτα γυρίζοντας, άποκαρύνθηκε με όση ταχύτητα της έπέτρεπαν τα πόδια της. Από τότε κανείς δεν την ξαναείδε.

Άλλά ως ξαναγυρίσαμε στην κυρία Σμιθ και την κόρη της. Το κομμάτι που είχε πετάξει η Άλμπερτε ήταν από εκείνα στα οποία βάζουν σκοκολακία. Όταν οι δυο γυναίκες το άνοιξαν είδαν πως δεν περιείχε γλυκίσματα, αλλά δέσμες χαρτονομισμάτων, μετοχές τραπεζών και χρυσές λίρες σε μασουράκια. Η αξία αυτού του μικρού θησαυρού υπερβαίνει τις 25.000 λίρες.

Η κυρία Σμιθ και η κόρη της έσπευσαν να ειδοποιήσουν την άστυνομία. Άλλά παρ' όλες τις προ-βασές των άστυνομικών, τα ίχνη σπάθης των άστυνομικών, τα ίχνη της κυρίας Άλμπερτε δεν βρέθηκαν πουθενά.

ΕΤΟΣ Ι'.

ΑΘΗΝΑΙ, 6 ΜΑΪΟΥ 1948

ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 493

Θησαυρός

ΕΡΩΤΗΜΑΤΑ ΕΚΘΕΛΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ίδιοκτησία — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ♦ ΤΗΛ. 27-135 — 29-967 ♦ ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2.000

Η ΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

Υπάρχει ένα λιμανάκι, εκεί κάτω, κατά την Καστέλλα. Ένα λιμανάκι, ένα νησάκι, μια πρώην λέσχη ναυτική. Κι' ο λιμανάκι δεν είναι παρά μια κουταλιά θαλάσσης, φραγμένη άπ' παντού οχεδών με βράχους. Τραμπαλίζει, γονιούριζει άπαλά, μπροστά σ' ένα μικρό χαριτωμένο μώλο. Ένα παλιό καϊκι. Έρχονται φορές που δεν άκούγεται ούτε βήμα σε κάποιαν άκρη του μικρού λιμανιού. Κι' ούτε άνθρωπος φαίνεται, ούτε ζωο στα μικρά μονοπάτια που σκαρφαλώνουν στα κρημνά και χάνονται μέσα στα χαμοκλάδα των κορυφών. Κι' ούτε φτερό κάποτε ούτε σφύρο δεν ζωντανεύει τον άέρα. Σφαλιχτές, σιωπηλές, οι έπαυλεις ένα γύρω. Τα κλαριά των περιβολιών τους και κάποτε άναοριχώμενα, άνδισμένα καθάλλικευσουν τα καγκελα και πλουτίζουν την έρημια με χρώματα κι' ευωδίες. Κι' είναι κάτι άρες που τα πάντα είναι μακριά, πολύ μακριά, από το μικρό λιμανάκι. Και τότες άπ' βράχοι, που το περιζώνουν, το φυλάνε όπως οι δράκοντες μια ύμφοφία παραμυθίου. Δεν άφηνουν να περάση μέσα ούτε φωνή, ούτε βουή ούτε όρνη του άλλου κόσμου. Μπροστά μονάχα, κατά τη μούκα, μπορεί το ύατι να πάρη το μακρος της θαλάσσης και κάποια πλεούμενα να χάνονται πέρα, βαθεία στο μεγάλον όριζοντα, που σμίνουν σφύροα και βουνα, ούρανοι και κύματα.

Έδω είδα τις προάλλες ένα ζευγαράκι ζαπλωμένο κατάχμα κάτω από γυρτό δέντράκι να ξανοιγν το πέλαγο. Και μάλιστα, χωρίς να το θέλω, ζαπλωμένος κι' ενώ, κοντά σε μια φουντωμένη κάπαρη έγινε κι' άτακουστής. Ήταν ο άνθρωπος, κάπως κουρασμένος, μ' άσπμνια πούντρα στα μαλλιά, πουδινε μια θλιμμένη νύχκα στη μορφή του. Η νέα ήτανε δεν ήτανε εκκοιτηριών χρονών όλο δροσιά, λαμψή ματιού κι' άνησυχία. Είχανε πριν μια ζωηρή λογομαχία αίσθηματική άπ' αυτές, που φουντώνουν καλού του κοσμουμένου σε κάτι τούτα ζευγάρια, που υπάρχει μια χτυπητή άνισότητα στις ηλικίες. Είχανε για λίγο σπάσει κουρασμένοι κι' άσυνεννόητοι. Κι' άρα που ξαναρχισαν να μιλούν, τα λόγια τους άκούγονταν μέσα στη νύχλη σαν κάτι παράτορο και ξένο. Έλεγε η άντρίκια φωνή:

— Σ' άρέσει αυτό το παλιό καϊκάκι στο μώλο, που μοιάζει ξεχασμένο, από το χρόνο και τους ανθρώπους;

— Τι να μ' άρέση; είπε η νέα. Το μόνο που του βρίσκω είναι αυτή η άπαλή ή γλυκεία κινησι που θυμίζει κούνια βρέφους!

— Έ, λοιπόν αν λικνίζεται τόσο μακάριο, μπροστά στο μώλο, είναι για να μ' άρέσει;

— Μά παιδί μου, ενώ σου μιλάω για τη ζωή! Και το ταξίδι της ζωής δε μοιάζει με τ' άλλο! Έκείνος ο άνθρωπος μπαίνει στο νηπύ της, που ζέρει να βρική λιμάνι και ν' άράξη.

Τα λόγια του συντρόφου της ήσαν γι' αυτήν άκατανόητα.

Η άντρίκια φωνή τότε διαμαρτυρήθηκε:

— Μά παιδί μου, ενώ σου μιλάω για τη ζωή! Και το ταξίδι της ζωής δε μοιάζει με τ' άλλο! Έκείνος ο άνθρωπος μπαίνει στο νηπύ της, που ζέρει να βρική λιμάνι και ν' άράξη.

Τα λόγια του συντρόφου της ήσαν γι' αυτήν άκατανόητα.

Η άντρίκια φωνή τότε διαμαρτυρήθηκε:

— Μά παιδί μου, ενώ σου μιλάω για τη ζωή! Και το ταξίδι της ζωής δε μοιάζει με τ' άλλο! Έκείνος ο άνθρωπος μπαίνει στο νηπύ της, που ζέρει να βρική λιμάνι και ν' άράξη.

Τα λόγια του συντρόφου της ήσαν γι' αυτήν άκατανόητα.

Η άντρίκια φωνή τότε διαμαρτυρήθηκε:

γιατί έχει έρθει από μακριά και είδε κόρφοα και κάθους και φουρτούνες και γνώρισε τόσα λιμάνια!

— Μην κάνεις φιλολογία! τον έκοψε η νέα. Κι' έπειτα το έχω παρατηρήσει. Έόένα σ' άρέσουν πάντα τα καϊκια πύχουν άράξει.

— Ένώ έόένα; ρώτησε η άντρίκια φωνή με κάποια κρυφή άνησυχία.

— Έμένα πάντα μ' άρέσουν αυτά που κάνουν πανιά!

— Ύστερα είπτε:

— Δεν λέω... μπορεί και τα δυο να είναι ώραία... Όστόσο αν ύποπτη αυτό που λέγεται εύτυχία κι' αν δεν είναι άπλη παραισθησι, ταιριάζει περισσότερο με τη γαλήνη πιστεύω, παρά μ' ό τιδήποτε άλλο! Η νέα δεν είπε τίποτα. Κι' άρα το πέλαγο. Μά σε λιγάκι άποκρίθηκε, μετρώοντας μια-μια τις λέξεις, σαν χάντρες κομπολογιού:

— Γαλήνη δεν ύπάρχει, φίλε μου, παρά μονάχα στα νεκροταφεία! Η ζωντανή εύτυχία είναι γεμάτη άνησυχία. Για να αισθάνεται κανείς με τον τρόπο το δικό σου πρέπει νάχη ταξιδεύει πολύ. Κι' ενώ μ' αυτό τον καταρμένο τον πόλεμο δεν μπορεί να ταξιδέψω καθόλου! Όταν μου μιλάς για λιμάνια, γι' άράγματα, για γαλήνη, κανείς το ίδιο λάθος μ' αυτό το σακάλο κύριο, προχθές, στο σαλόνι... Είδες η Κίπτι τι ένθουσιασμό είχε η καμμένη με την ιδέα πως ά μπορούσε να ταξιδέψη;

Είχε μια χαριτωμένη άνησυχία, μια νευρική ζρηπότητα σαν νάτανε καπετάνιος σε καινούριο κοράβι, που θα φώνη για το πρώτο του ταξίδι. Πέταγε όλη, η φαντασία της προπορεύονταν σ' άγνωστα, στα καινούρια μέρη, που τα γεμίζει μ' ένα σωρό άπροσδόκητες ύμφοφίες. Και η άπλη ιδέα του ταξιδιού την έκανε να παρμιλάη σε μεθυμένη.

Ο άλλος όμως ο σαλός κύριος που άκουσα — άρχισε να της παρατάση μ' άπάθεια κι' άκρίβεια έπιστημονική όλα τα δυσάρεστα τις ένοχλήσεις, τις άπογοητεύσεις, τις πεζότητες. Της άποδείξε ότι δεν άξιζε να το κουνηθ κανείς από τη θέσι του. Είχε δικιο ίσως να μιλήν αυτός έτσι — ήτανε πλυτεξιδεμένος. Είχε δικιο κι' η άλλη όμως να μην άκούη τίποτα — αυτή δεν είχε κάνει κανένα ταξίδι.

Ναι, βρισκόταν από πρώτο της ζεκίνημα. Ήταν οχεδών, πρώτο ταξίδι. Δεν είχε βνη καλά-καλά άπ' το λιμάνι. Και δίψουσε ταξίδια, περιπέτειες σ' άγνωστες άκροναλίες και καινούριους όρίζοντας. Άνυπομονούσε σαν το όλογο πού διψάει να χορή τον έλευθερο άέρα, την πράσινη έκταση.

Πως μπορούσε συνεπώς να νοιώση το συννομιητή της;

Εκείνος είχε άράξει. Αυτή δεν είχε ζεκινήσει άκόμα.

Την καλούσε άκατανόητα την γοητεία το άγνωστο. Πως να δερη τα πανιά της μόλις τα είχε άπλώσει στο άράκι;

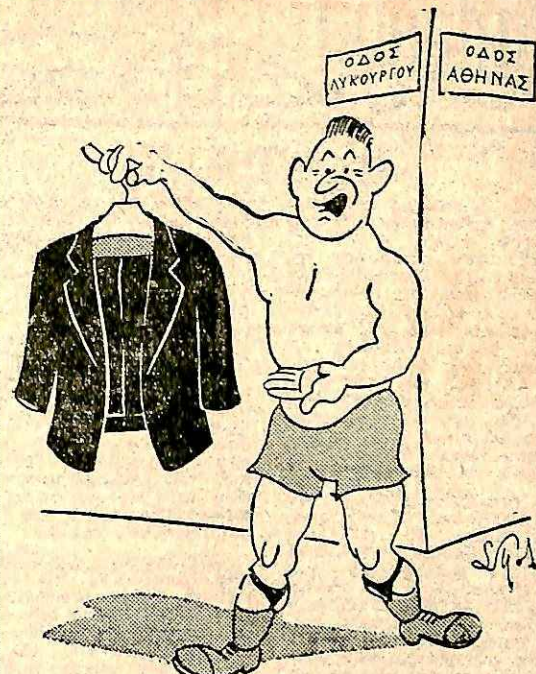
Τα λόγια του συντρόφου της ήσαν γι' αυτήν άκατανόητα.

Η άντρίκια φωνή τότε διαμαρτυρήθηκε:

— Μά παιδί μου, ενώ σου μιλάω για τη ζωή! Και το ταξίδι της ζωής δε μοιάζει με τ' άλλο! Έκείνος ο άνθρωπος μπαίνει στο νηπύ της, που ζέρει να βρική λιμάνι και ν' άράξη.

Τα λόγια του συντρόφου της ήσαν γι' αυτήν άκατανόητα.

Η άντρίκια φωνή τότε διαμαρτυρήθηκε:

ΕΝ ΟΦΕΙ ΤΟΥ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΟΥ

— Ποιός είναι γι' αυτό;...

(Σκίτσo Σ. Πολενάκη)

Πεζοι λυρισμοί

Η «εύτυχία» μας

Τί να σου πω, λοιπόν, αγάπη μου χρυσή, που θα χωρίσου! άναπόδευκτα σε λίγο: Είσαι γυναίκα ιδανική. Δεν σπας έσύ, ούτε κι' ενώ μ' άλλη γυναίκα τώρα σιγνά

«Οχι μικρούλα μου, καμιά δεν άναπά, ούτε και φεύγω από κοντά σου με σκοπό, φεύγω άπλούστατα, μονάχα για να φύνω!

Ναι, ναι, το ξέρω. Έχ' η ζωή πολλά λαγεί κι' έμένα μοιτυχες έσύ, τ' όμολογώ. Μά πως με πλάνητε; Βοή Νινόν, η Εύτυχία δεν θα υπορούσα να στο πω ούτε κι' ενώ!

Πάντα μου κανείς και το πιο τραλλό γατήρι, είσαι γεμάτη καλωσύνη και στοργή και μούρη! έτσι να σπώκαω ένα ποτήρι να το πετάξω στο κεφάλι σου μ' όρνη!

Ποτέ δεν μούπες στη ζωή μας ένα «όχι» ποτέ δεν θυμάσες κι' έσύ με κάτι τί κι' έτσι αυτή της Εύτυχίας η άπόνη που χρόνια δέσιμο κοντά σου με κρατεί είναι, αγάπη μου, η Κόλασι σωστή!

Είσαι γεμάτη, έπιείκεια για μένα κι' αυτή σου η τόσο καλωσύνη μ' ένοχλεί... Πάντα με βλέπεις στοργικά κι' άγαπημένα και τότε είσαι άπερίσπαστα σαλή.

Μοιάζω, Νινόν, σαν τα φτωγά τα καναρίνια που τα «χαϊδεύουν» στο κλουβί της φυλακής. Θέλω να φύγω! Θέλω δάκρυα και γκρίνια, θέλω να ζήσω κάποια νύχτα τρανική!

Η τρυφερό σου και γλυκεία μονοτονία μ' έγει τυλίγει και με σπίνγει οοδερά... Θ' άυτοκτονήσω καμιά ώο άπ' την άνία κι' άπ' το σπιτίτιο της στερεότυπης ναά!

Δεν θέλω πια να βω γαλήνη κι' ήσυχία δεν θέλω ήρεση κι' άμείμιση ζωή! Έγώ λαχτάρω λιγάκι δυστυχία, για να υπορέσω πια να πάσω άναπνοή!

Κι' άκου, Νινόν: Έγώ, παιδάκι μου, σε λίγο θα βρω τη «λύτρωσι» που λένε, στη φυγή. Άν όσος βρική κανέναν άλλον, όταν φύνω δός του λιγότερη αγάπη και στοργή!

ΕΥ—

ΣΤΥΠΡΟΣ ΜΕΛΑΣ

Τα δρώματα της καρδιάς

Η ΑΠΙΣΤΗ

Ένα δολόκληρο μήνα, ο Ζελέν, πρωταγωνιστής του θεάτρου «Φοί - Μπουρζουά» δεν μπορούσε να κλείσει μάτι. Κάποιος καλοθελητής μ' ένα ανώνυμο γράμμα γι' κάτι που από καιρό ήξερε δόλος ο κόσμος. Η γυναίκα του ή Λουσίλ που την λάτρευε και που συμπεριλαμβανόταν μαζί του στο ίδιο θέατρο, τον άπαυσε εδώ και δυο χρόνια με τον Μενίλ έναν άλλον ήθοποιό του θιάσου!

Η αποκάλυψη αυτή τον είχε τρελλάνει. Στην αρχή, όταν μετά το ανώνυμο γράμμα άνοιξε τα μάτια του και βεβαιώθηκε πως πραγματικά η Λουσίλ τον άπαυσε, σκέφτηκε να αποτύχει αυτήν και το φίλο της. Όσο περνούσαν όμως οι μέρες, αντιλαμβάνονταν πως μόνο η Λουσίλ έπρεπε να τιμωρηθεί. Ο άλλος δεν ήταν παρά ένας άθλιος, άξιος περιφρονησέως ή το πολύ ενός χαστουκιού. Το θέατρο τον είχε διδάξει ότι στις περιπτώσεις αυτές η γυναίκα είναι πάντοτε ο πραγματικός ένοχος.

Και η ευκαιρία να εκδικηθεί δεν άργησε να του παρουσιαστεί. Πλησίαζε η πρεμιέρα ενός δράματος που αυτός το χαρακτήριζε ως «ηλιθιότητα». Ο συγγραφέας του όμως ήταν αρχισυντάκτης της πιο σημαντικής εφημερίδας της πόλεως κι' έτσι η διευθύνσις του θεάτρου δεν μπορούσε να μην ανεδείξει το έργο, που η υπόθεσίς του ήταν κοινή και δεν παρουσίαζε καμιά πρωτοτυπία. Επρόκειτο για το περίφημο τρίγωνο: Ο κύριος, η κυ-

ρία και ο άλλος! Τον πόλο του κυρίου θα τον έπαιζε αυτός και η Λουσίλ τον πόλο της απίστης. Στο τέλος του έργου, ο απιστημένος συζυγός σκότωνε την απίστη.

Αυτό ακριβώς το φινάλε ενδιέφερε τον Ζελέν. Θα ήταν και το φινάλε της δικής του βουβής τραγωδίας, γιατί θα σκότωνε στη αλήθεια την απίστη γυναίκα που έπαινε στη σκηνή, μπροστά στα μάτια των θεατών και τρία χρόνια τώρα τον ειρωνευόντουσαν για την συζυγική του άτυχια.

Έφτασε τέλος η βραδυά της πρεμιέρας του έργου και το θέατρο πλημμύρισε από κόσμο. Παρά την καλή θέλησι των ήθοποιών και την άνεκτικότητα του κοινού, οι δυο πρώτες πράξεις περσαν πληκτικές και παγερές. Οι φίλοι του συγγραφέως και η κλάκα δεν κατάρθισαν παρ' όλα τα χειροκροτήματα τους να ξευστάσουν το κοινό.

Όστόσο η Λουσίλ έπαιζε υπέροχα τον πόλο της απίστης συζύγου. Τον έπαιζε εκ του φυσικού. Ήταν τόσο γοητευτική ώστε την θαύμαζε κι' αυτός ο Ζελέν που θα την σκότωνε στο τέλος της τρίτης πράξης. Μόνο του είχε βάλει τις σφαίρες στο περιστροφικό, ανυπομονώντας να φτάσει η στιγμή της εκδίκης.

Ο θάνατος της απίστης Λουσίλ δεν ήταν πια παρά ζήτημα λίγων λεπτών της ώρας. Όσοο ένα άδραστο χέρι του έφηνε την καρδιά. Μιλούσε με βροχή και

υπόκωφη φωνή στην άπιστη γάνυ στην σκηνή και ήταν υπέροχος ιδίως όταν περί το τέλος την κατεκραύων με την λέξη: «άτιμη!»

Επαιζε κι' αυτός εκ του φυσικού. Κρατούσε τώρα στο χέρι το περιστροφικό με το οποίο θα την σκότωνε. Και μία φρικτή αγωνία τον είχε κυριεύσει. Δισταζε... Δεν ήθελε να την σκοτώσει. Δεν την συγκινορούσε βέβαια για το έγκλημά της, μα δεν ήθελε αυτή τη στιγμή τον θάνατό της. Κι' όμως είχε νομίζει ο ίδιος το όπλο του με πραγματικές σφαίρες. Η Λουσίλ τον έκτενε τώρα άνοπτη, χωρίς να φαντάζεσαι πως με τα λόγια που είχε βάλει στο στόμα της ο συγγραφέας υπερσκότιζε τον ίδιο τον έαυτό της.

Στη σκηνή αυτή το τραγικό αντρόγυνο ήταν πραγματικά υπέροχο, άφαστο. Το κοινό τους παρακολούθους με πραγματική άγνυια. Όσοο η κάθε λέξις έφηνε τους δυο πρωταγωνιστές πιο κοντά στο δράμα στο αληθινό δράμα.

Επρεπε να την πυροβολήσει κατόπιν και εξ αποστάσεως ενός μέτρου. Η μοιραία στιγμή έφτασε. Γονατιστή μπροστά του ή απίστη συζύγος προσπαθούσε να του αναγκάσει τα πόδια ζητώντας έλεος. Δέκα λέξεις τους χωρίζαν από το αίματό το τέλος.

— Συγχώρεσά με! Συγχώρεσά με!... Ήταν μία τρέλλα! φώναζε εκείνη.

— Όχι!... Δεν σε συγχωρώ!... Σε κατεδικάζω! Πρέπει να πεθάνεις!... Πέθ...

Η φωνή του πνίγηκε από ένα λυγμό που δεν του επέτρεπε ν' αποτελειώσει την λέξη. Με το περιστροφικό του σκόπευε το στήθος της και ήταν υποχρεωμένος να πυροβολήσει. Η Λουσίλ, συνεκίζοντας ανύποπτη τον πόλο της, ήταν τώρα ορθή μπροστά του και τον έκτενε πάντοτε με τα χέρια ενωμένα.

Το κοινό περίμενε τον πυροβολισμό για να ξεσπάσει σε χειροκροτήματα. Η τελευταία αυτή σκηνή το είχε αποζημιώσει για όλο το ανιαρό δίωρο που είχε περάσει. Κατάκλιμος ωστόσο ο Ζελέν δεν πίεζε την σκανδάλη και ούτε άκουγε τον συγγραφέα που του φώναζε ψιθυριστά από τα παρασκήνια:

— Τι περιμένεις λοιπόν; Σκότωσέ την!...

Το κεφάλι του δυστυχισμένου πρωταγωνιστού έπεσε τότε βαρύ στο στήθος του. Το χέρι του παρέλυσσε και ενώ το περιστροφικό έπεφτε στο παλκοσενικό, παρέλυσαν και τα γονάτα του. Γονάτισε ξαφνικά μπροστά στην γυναίκα του και της είπε με λυγμούς:

— Δεν μπορώ!... Δεν μπορώ να σε σκοτώσω!... Σε λατρεύω... άτιμη!...

Είχε ξεχάσει τελείως πως έπαιζε στο θέατρο. Νόμιζε πως βρισκόταν στο σπίτι του. Και η σκηνή θα συνεκιδόταν, ποιος ξέρει πως αν το κοινό δεν εσοφύσε σε πατισγώδη χειροκροτήματα και επευφημίες, αν δεν έπεφτε η αυλαία και αν ο συγγραφέας δεν την τερμάτιζε ανακαλιζόντάς τον και λέγοντάς του με συγκινησι:

— Μπράβο!... Με έσωσε!... Μου διώρωσε το έργο μου!... Τι πρωτοτυπία!... Να σε φιλήσω!... Ήσουν υπέροχος!...

ΑΝΡΥ ΚΙΣΤΕΜΕΚΕΡΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

Το θέατρο Παπαϊωάννου, που ανα-συγκρότησε το θίασό του, παίζει από προχθές την γνωστή μουσική κωμωδία «Γαμπρός εν όψει», που είχε σημειώσει πριν από δυο χρόνια μεγάλη επιτυχία.

Στο έργο της συγγραφικής τριάδος 'Ασημακοπούλου - Στυροπούλου - Παπαδοπούλου, παίζουν τώρα, οι Μανιατάκης, Δαρσισιώτης, Πλέσσας, Πλατής και η Μπέμπα Δέξα, Πόπη 'Αλδα και Ναννά Γκάστη.

— Καινούργιο έργο παίζει από το Πάσχα και ο θίασος Κοτοπούλη, μία ωραία κωμωδία του κ. Θ. Συναδινού με τον τίτλο, «Ο Σατανάς».

Όπως λέγεται, η επιτυχία του έργου οφείλεται στο ότι εγράφη, από τον συγγραφέα του έπαινο στα πρόσωπα του θιάσου και μέσα στο υπερφωκάνειο «Νέα 'Ελλάς» κατά το ταξίδι της επιστροφής του, από τη Νέα 'Υόρκη.

— Παρ' ότι ο «Συρανό ντε Μπερζεράκ» σημειώνει μεγάλες πέννες στο Βασιλικό, η διευθύνσις του θεάτρου, θα παρουσιάσει για λίγες μέρες, λόγω υποχρεώσεων το γνωστό δράμα του κ. Γρ. Ξενοπούλου «Στέλλα Βιολάντης», μέχρι τέλους της χειμερινής σεζόν.

— Το μόνο 'Αθηναϊκό χειμωνιάτικο θέατρο, που θα λειτουργήσει και ολόκληρο το Μάιο, είναι η «Λυρική Σκηνή».

Το Κρατικό μουσικό θέατρο, θα παίξει τις μεγαλύτερες παλές και νέες επιτυχίες του εναλλάξ.

Πρέπει να σημειωθεί ότι παρά τις τεράστιες εισπράξεις που έσημειωσε ολόκληρο το χειμώνα από 'Ολυμπία η «Λυρική Σκηνή», δεν κατάρθισε ούτε κι' εφίτος να καλύψει τις δαπάνες της.

— Ενωρίτερα από όλα τα υποθήκια θέατρα του καλοκαιριού, θα αρχίσουν τις παραστάσεις τους, το δεύτερο δεκαήμερο του Μαΐου, τα «Μετροπολίταν» και «Σαμαρτζή».

Στο «Μετροπολίταν» με την έναρξη: «Επιθεώρησις «Ανθρώπων - Ανθρώπων» των κ.κ. Σακελλάριου - Γιαννακόπουλου, ο σκηνογράφος κ. Μάριος 'Αγγελόπουλος, επ' ουλόσσει πρωτότυπα σκηνικά «τρύκ» ένα από τα οποία θα είναι η πολυτελεστάτη «μπάρα» του, με ένα τεράστιο φάκελλο, που θα ανοιγοκλείνει.

Πολύς λόγος γίνεται ακόμη για το φινάλε του έργου, αναδρομή στα τραγούδια της παλιάς εποχής, στο ό-ποιο η Νίκη Ντέις, θα εμφανισθεί ως «Μιστεγκέτ» τραγουδώντας το «Σα σε Παρί».

Στην ίδια επιθεώρησι, ο γνωστός τυπίστας 'Ηλιόπουλος θα εμφανισθεί ως σανσόνε στο στυλ του Μαρίας Σεβαλιέ, και ο 'Ορέστης Μακρής θα εμφανισθεί σε ένα έξωφρενικό σκέτς, στο ρόλο ενός δυστυχισμένου 'Αθηναίου που έχασε το δελτίο του!

— Στου Σαμαρτζή εξ άλλου, η καινούργια 'Επιθεώρησι των κ.κ. Τραϊφόρου - Γιαννακοπούλου, που έχει το συμβολικό τίτλο «Γαλάζιες φλόγες», θα παρουσιάσει ένα έντελως πρωτότυπο φινάλε.

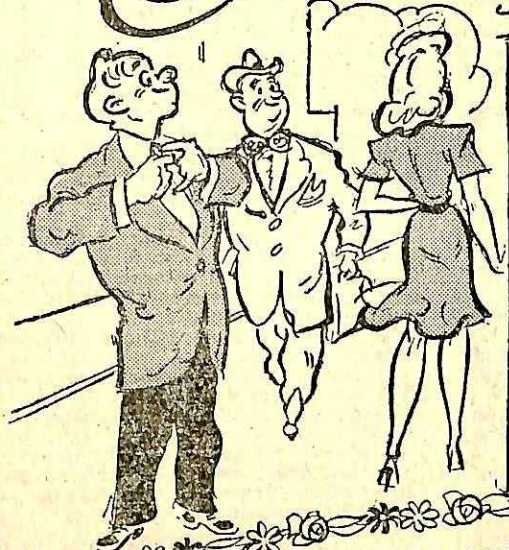
Σ' αυτό η σκηνή θα είναι μία μεγάλη σπηλιά - μαντέιο, με μάγισσα την Ρένα Ντόρ, από όπου παρελαύνουν όλοι οι πολιτικοί της χώρας για να ζητήσουν συμβουλές.

Ένα σόλο της Ρένας Ντόρ, στο ίδιο έργο, με τον τίτλο «Κατά δύναμιν», θεωρείται ως έν' από τα ωραιότερα νούμερα.

— Εκτός από τα τρία γνωστά 'Αθηναϊκά βαριετέ («'Οσσις» - «Πεύκα» - «'Αλκαζάρ»), θα λειτουργήσουν το καλοκαίρι δυο ακόμη, ένα στην Καλλιθέα με την διευθύνσι του Ν. Μηλιάδη και άλλο στην Κυψέλη, με την διευθύνσι του Φιλ. 'Αρία.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Ανοιξιάτικες εικόνες

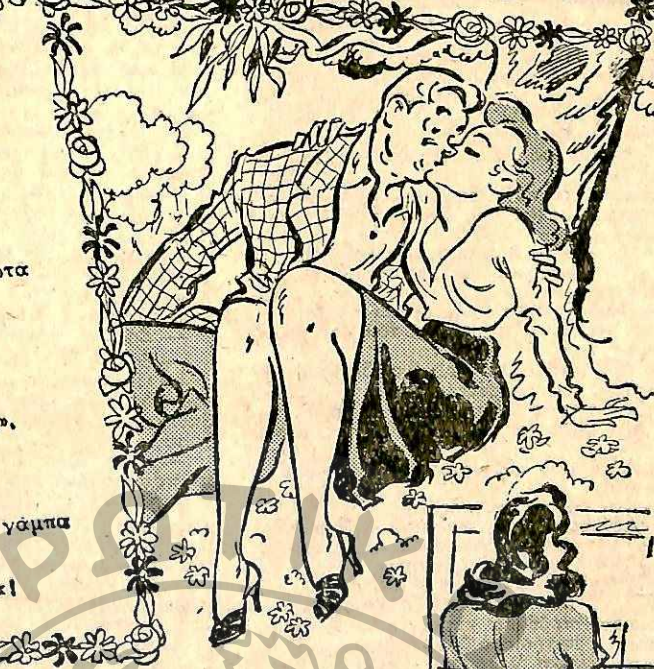
Ώρα λοιπόν την 'Ανοιξιά - προσέξτε το καλά - που όλ' η φύσις κι' η Ζωή αλλάζει τουαλέττα και πού με χίλια χρώματα, ποικίλα και τρελλά γεμίζει του Δημιουργού ή πλούσια παλέττα.

Λορταίνει και το βλέμμα σου, καθώς γυρνάς στους δρόμους από εικόνες ζωντανές και γοητευτικές κι' όσο κι' αν υποτάσσασαι στους ήθικους τους νόμους θαρρείς πως έχεις πυρετό και ψήνεσαι και καίς!

Εκάλωτο το θηλυκό, έχει μεγάλη χάρη και το φουστάνι το κοντό, σαν στρίβει στη γωνιά, καθώς τ' αγέρι τ' αλαφρό του Μάη έχει πάρει μοιάζει καράβι έρωτικό που έκαυσε πανιά.

Και την κυττάς και φτιάνεσαι κι' Ισιώνεις τη χωρίστρα, και κανείς σκέψεις που ποτέ, δεν τις όμολογείς! Είναι λοιπόν η 'Ανοιξιά, μεγάλη ξεμυαλιστρά, κι' έχει και παρελθόν θαρρώ... κακής διαγωγής!

Όλις άνθιση, βρέ παιδιά, ή πρώτη άνεμώνα προσέχεις κάθε θηλυκό με σκέψεις πονηρές, ενώ το ίδιο θηλυκό τώλεπες το χειμώνα και καλημέρες άλλαζες μαζί του σοβαρές! Φταίει, λοιπόν, η 'Ανοιξιά που στρώνει ένα σαλόνι με πράσινους και βροσερούς σ' όλη τη φύσι τάπητες και πάνω τους άρώματα και χρώματα ξαπλώνει και κάνει και τις άσχημες, να είν' αξιογάπητες! Ζαλίξο' απ' τα χρώματα, μεθας και με τ' άρώματα, κι' έτσι τρικλίζεις κι' είσαι «γκόν» τα βράδια τα εαστέρωτα που όλ' η πλάσι γύρω σου, παντού μυρίζει έρωτα. Την 'Ανοιξιά! Την 'Ανοιξιά! Ζητάς αγάπες κι' άγκαλιές, φιλιών κρασσοκατάνυξι! 'Αλλοιώς κυττάξεις τη γνωστή, μικρή δεσποινιδούλα και μ' άλλο μάτι ο «κύριος» κυττάζει και τη δούλα που είχε άλλοτε ματιά «της άστραπής και της βροντής», κι' ο Γενικός Διευθυντής της άστραπής και της βροντής, τώρα δεν είναι ο παλιός κάπως αισθάνεται άλλοως κι' ενώ κυττά τη σύνταξί επίσημου έγγραφου προσέχει το ήμίγυνο και της δακτυλογράφου! Κι' ο παπουτογής: Μπρός στις μικρές, πελάτισσας τη γάμπα της κάνει πρόβες συνεχώς ώσπου μεθάει ο φτωχός, κι' αφηνει τα παζάρια του... κι' όλα τα δίνει τζάμπα!

Εβαί η νύχτα του Μαγίου, μεθάει και ή μέρα, μεθάει κι' ο λουστρός κι' άξαφνα βουρτσίζει τον άέρα!... και του γιατρού ο διάβολος του παίρνει τον πατέρα!... Του πέφτουνε τ' ακουστικά, και ιδρωμένος, φυσικά, μπρός στο κορμάκι το γυμνό, το βλέπει με κατάνυξι, μά τί να πής, πούνε ντροπή, να πής πως ή άρρώστεια της... είναι απλώς ή 'Ανοιξιά! Η 'Ανοιξιά! Πλημμύρισε το Σύμπαν με όρμηση! Η 'Ανοιξιά! Πλημμύρισε το Σύμπαν με όρμηση!

Εισαγωγή: Α. Τάλλια, Ο Συνεργάτης Γ.

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Διάβημα ανδρών

Κατόπιν των πολυπληθών έρωτικών σκανδάλων, απαγωγών, κευωρισμών, ευλοδοσμών και άλλων, γέγονα ήως μεγίστος, βεβαίως, ως είκος, έγω ο θεοταρνανάς ο Παρατατικός.

Οι άνδρες οι άνυπανδροί! 'Αστειώς - Περιγύρων αφού συνεκιντρώθησαν εις κεκλεισμένον χώρον, ίδόντες και τον κίνδυνον εκ της έμψης της δράσεως, προήλθον μυστικοειδώς εις λήψιν αποφάσεως.

Τούτέστιν εξέλεξαντες εύθως έπιτροπήν, κατέφυγαν εν σώματι κλαίοντες στάς άρχάς, και κατά μέρος θέσαντες αιδώ και ένδρασην, εξέθεσαν την δράσιν μου εις όλας τας πτυχάς:

«Δέν είναι δυνατόν ποτέ! έξήγησαν έν τέλει «μονάχα εις να νέμεται έρωτικά ώφέλη» ουτε νοείται εις άνθη να παίζη τον παπα, μεθ' άπασών να χαιρείται και τα λοι- (πά... και τα λοιπά...)

«Αίτουμεν, όθεν παρ' ύμών και μετά (παροφσίας,

«Προς χάριν και της τάξεως ήγουν της (δπουσίας,

«να συλληθθί ό αίτιος αήτικα και τα- (νέως

«πυγώνων έπικίνδυνος τα μάλα, τελευ- (τάως,

«'Αλλώς αν δέν συλληθθί και όη κα- (τεπειγόντως,

«κίνδυνος είναι όντως,

«ένώ αυτός θα έντοφα μεθ' άπασών (άφθονως,

«ήμεις να παραινώμεν έξωθι του νυμ- (φώνος!

Ο ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΕΡΑΣΑΝ

Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΥ

7ον Η Βάλια δίστασε μια στιγμή, έπειτα σκηνοθέτησε και προχώρησε άμυλητη στην κάμαρά της. Ο Άο-γύρης την άκολουθησε κι έκλεισε πίσω του την πόρτα.

— Βάλια, σε πεθύμησα, σε πόθησα! της είπε.

— Έκείνη τον κύτταξε διαστακτικά. Μά δεν έναντιώθηκε όταν της άνοιξε την άγκαλιά του.

— Τι γίνεται ή άροσθωνιστική σου; του ψιθύρισε γλώνοντας το πρόσωπό της στο στήθος του.

— Βάλια, πρέπει να με καταλάβεις... Την κάθισε στα γόνατά του και της έ- έληψε:

— Δεν μπορούσα να κάνω διαφορετικά. Ή ήπτερα μου υποδέρε από την καρδιά της.

— Άν την τωράω υπορεί να τη σκοτώ- σω. Δεν θέλω να γίνω φονιάς της μάνας μου.

— Αυτή σου ηύρε την πλούσια νύφη; — Αυτή. — Καί θά ήν παντρευτής;

— Δεν ξέρω, πού να πάω ο διάβολος! Τον κύτταξε σαστισμένη. Ποτέ δε μι- λούσε έτσι γυδιά ο Άογύρης.

— Έχεις πη άπόψε; τον ρώτησε. — Όχι. Μά φέρε κάτι να πιούμε.

Τούφερε ποδόμμα κρασί, ήπτε κι' αυτή. Μετά λίγα ποτήρια ο Άογύρης ένοιωσε τον πάγο να λιώνει μέσα του.

— Βάλια, έπτε, φιλώντας την δυοροφ άφοράτη κοπέλλα παράρωρα, δεν φαντάζε-σαι πόσο πόθησα ν' άγκαλιάσω μια ζωντανή γυναίκα, να πιάσω μια ζωντανή σάρκα στα γέροια μου.

— Είνε άσχημη ή άροσθωνιστική σου; τον ρώτησε με συμπόνια έκείνη.

— Είνε κοκλά, ή πιδ δυοροφ γυναίκα που' μπορείς να φανταστής.

Τά μάτια της σπίθισαν με κακία. — Τότε; ρώτησε.

— Είνε δυορε από μάρομο. Βάλια, μη μου μιλάς γι' αυτήν. Σ' αγαπώ!...

Η Βάλια γέλασε. Έκείνο το βαθύ, το θωαννό νέλιο που τον ερέθιζε. Καί κλείδωσε την πόρτα.

— Βάλια... Δεν θέλω να σε γάσω ποτέ.

— Πές μου την άλήθεια, μ' αγαπάς; — Δεν ξέρω... Σε ποθώ.

— Πές μου την άλήθεια. Λέγε πώς ά- γαπούσεις πολύ, χρόνια, μια συιάδελφό σου...

Το ποδόσπο του Άογύρη σκοτείνισε. Σάν κάτι να τούσφιζε την καρδιά.

— Μη μου μιλάς για καμιά άλλη γυ- ναίκα, Βάλια, τη δέκομε. Δεν θέλω ν' ά- κούω γι' άγάπες και γιά σιδήματα πιά. Θέλω την άγάπη όπως μου την έμαθε έ- σύ. Τη χαρά μιας στιγμής, έστω.

— Έτσι μ' άρέσεις που έπτε δείχνοντας μ' ένα ναμόνελο τα σουβέρεα της δούτια.

— Μικρή μου γίγρις! Τά μάτια σου γου- φίζουν σαν τόν θηρίου τά μάτια.

— Σ' άρέσει ν' αγαπάς ένα θηρίο!

— Μ' άρέσει, ό,τι είνε ζωντανό. Μά, πές μου, θά μ' αγαπάς έσύ πάντα;

— Πάντα, γιατί με σωτάς; — Κι' άν παντοεύτ:

Στήλωσε τά μάτια της άπάνω του. — Τό ξέρω πώς ένώ θά είμαι ή άληθινή γυναίκα σου, του τόνισε.

— Ναί, ναί το ξέρης, Βάλια. Πάντα θέλω να μ' αγαπάς.

— Άπλωσε τά υπράτσα της στο λαιμό του.

— Δεν άγάπησα άλλον άντρα. του ψιθύ- ρισε βραγιά.

Κι' ένώ τά γείλη του ζητούσαν πάλι τά δικά της, του ψιθύρισε πάλι:

— Άογύρη... άγαπημένο μου... Θά ήμουν ή πιδ ευτυχιμένη γυναίκα του κό- σμου, άν είνα κάτι...

— Ξασηόστηκε αυτός.

— Ποθείς τίποτα που μπορώ να στο δώ- σω; ρώτησε.

Δεν είχε σκεφθή ως τώρα πώς έπρεπε να την πληρώνη για την άγάπη της. Καί συμφώνα με τη διδασκαλία της υπτέρας της, ή Βάλια, δεν είχε βιασάτη να παρυσί- αση τις άδύσεις της.

— Είδα σε κάποια βιτρίνα, κάτι... ψι- θύρισε, παίονοντας το ύφος ένος δειλιού κι' αάωου κοριστιού.

— Πές μου τι; Είνε κιάλας δικό σου. — Άλήθεια, άγαπημένο μου:.

— Στο υπόσχομαι, Βάλια.

— Μά δεν τολμώ να στο πώ. Ξέρεις, δεν έχω ιδέα από αυτά, πόσο μπορούνε να στοιχίζου...

— Λέγε όπωσδήποτε.

— Θάχης κι' υπονοεύσεις ποός την άροσθωνιστική σου.

— Μη τά λοναριάζεις αυτά. Είνε τόσο πλούσια αυτή, που δεν περιμένει από τά δικά μου τά δώρα.

— Πάντως, θά της χάρισε κανένα δα- χτυλίδι, δεν γίνεται.

— Βέβαια. Ένα οικογενειακό κειμήλιο. Μου τώδωσε ή υπτέρα μου.

— Ζηλεύω, Άογύρη.

— Θέλεις κι' έσύ κανένα δαχτυλίδι; — Ναί, άγάπη μου. Θέλω να καταλά- βω πώς είμαι ένώ ή κυστική σου άροσ- θωνιστική. Είδα ένα δαχτυλίδι στη βι- τρίνα.

— Πόσα θέλεις; Λέγε. Θέλω να πάς να τό πάρης μόνη σου αύριο.

Του είπε τό ποσόν, που τον έκανε να χλωμάσει. Ήταν σγεδόν όλα τά λεφτά που του περίσσευαν, για να περάσουν αυ- τός κι' ή υπτέρα του. Ωστόσο γέλασε.

— Νά, πάρε, της είπε.

— Πόσα θέλεις; Λέγε. Θέλω να πάς να τό πάρης μόνη σου αύριο.

Του είπε τό ποσόν, που τον έκανε να χλωμάσει. Ήταν σγεδόν όλα τά λεφτά που του περίσσευαν, για να περάσουν αυ- τός κι' ή υπτέρα του. Ωστόσο γέλασε.

— Νά, πάρε, της είπε.

— Πόσα θέλεις; Λέγε. Θέλω να πάς να τό πάρης μόνη σου αύριο.

Του είπε τό ποσόν, που τον έκανε να χλωμάσει. Ήταν σγεδόν όλα τά λεφτά που του περίσσευαν, για να περάσουν αυ- τός κι' ή υπτέρα του. Ωστόσο γέλασε.

— Νά, πάρε, της είπε.

— Πόσα θέλεις; Λέγε. Θέλω να πάς να τό πάρης μόνη σου αύριο.

Του είπε τό ποσόν, που τον έκανε να χλωμάσει. Ήταν σγεδόν όλα τά λεφτά που του περίσσευαν, για να περάσουν αυ- τός κι' ή υπτέρα του. Ωστόσο γέλασε.

— Νά, πάρε, της είπε.

— Πόσα θέλεις; Λέγε. Θέλω να πάς να τό πάρης μόνη σου αύριο.

Του είπε τό ποσόν, που τον έκανε να χλωμάσει. Ήταν σγεδόν όλα τά λεφτά που του περίσσευαν, για να περάσουν αυ- τός κι' ή υπτέρα του. Ωστόσο γέλασε.

— Νά, πάρε, της είπε.

— Πόσα θέλεις; Λέγε. Θέλω να πάς να τό πάρης μόνη σου αύριο.

Του είπε τό ποσόν, που τον έκανε να χλωμάσει. Ήταν σγεδόν όλα τά λεφτά που του περίσσευαν, για να περάσουν αυ- τός κι' ή υπτέρα του. Ωστόσο γέλασε.

Κι' ένώ αυτός κοκκίνιζε που της μετρού- σε τά γαστρονομίατα, αυτή του γέμισε τά γέροια με φιλιά και γελούσε σαν μικρό παιδί.

— Εύτυχός που είνε τέλος του ήνός. της είπε αυτός, γελώντας με τό ίδιο ύφος.

— Άλήθεια! Είκοσι Όκτωβρίου. Δέκα μέρες άκούα και θά περάση ο ήνός.

Για λίγες στιγμές ή σκηνή αυτή τούκο- ψε λιγάκι τη γασά του. Ήπειτα δυορε ή Βάλια, με τά πολύπειρα γάδια της, με τό νάζι της, με τη θερμή της τη φωνή, τον έ- κανε να τά ξεχάση όλα.

— Ή άξίότιμη κυρία μαμά κι' ή άθώα ά- δερούλα της Βάλιας κοιμώνταν κιάλας βαθεία, όταν έφυγε από τό δωμάτιο της Βάλιας ο Άογύρης.

— Έξω, στον καθάρον άέρα, άνάσανε βα- θεία. Ήταν μια θωπονομή νύχτα ψυχρή. Ο άέρας έδιωνε τά σύννεφα γωνά στον ούρανό, και τό φεγγάρι έπαιζε τό κου- φτούλι με τά σύννεφα.

Γύρισε σπίτι του ηθαλίας. Έαλαφω- μένος.

— Ή υπτέρα του τον άκουσε που γύριζε, αλλά δεν του μίλησε.

Τό άλλο πρωί μονάχα, τον ρώτησε γε- λαστή:

— Ε, σου πέρασαν τά νεύρα; — Ναί, άποκοίθηκε αυτός κύμα. Ύπα- ρουν πολλοί τρόποι να συυιδιάζεται κα- νείς με τη ζωή, υπτέρα.

Μια βδομάδα

Τέσσερα σπίτια! Τέσσερες ζωές ξεγω- ριστές την τελευταία αυτή βδομάδα του Όκτώβρη του 1940.

— Ή Λουκία, ήσυχη, γιατί μετά την άνη- σγία έκείνης της νύχτας έβλεπε τον Άο- γύρη ήρεμο πάλι και δεν τον άκουγε να παρπονιέται για την άροσθωνιστική του. Ο Άογύρης ζούσε τη δίπλη ζωή του. Συναντιόταν με την άροσθωνιστική του τό άπόνεμα, έκαναν κανένα τυπικό πεοί- πάτο, πήγαιναν σε κανένα κινηματογρά- φο, σε κανένα κέντρο, δεν μιλούσαν σγε- δόν για τίποτε, γελούσαν χωρίς λόγο και κατσούφιαζαν στα καλά καθούμενα. Χωοί- ζονταν έπειτα κύμα με την ίδια είρωνεία στα μάτια.

Κι' ο Άογύρης έτρεγε κατόπιν στην άν- καλιά της Βάλιας. Τίποτε δεν τόν άνοί- γαν ή εύκολη αυτή κοπέλλα, αλλά τώρα, κάθε τόσο, άνάμεσα από φιλιά και γάδια, του θυμίζε και πώς είνε μια φωνή κοπέ- λα... φωνή Βέβαια άνάλογα με την κοι- νωνική της θέσι. Κι' ο Άογύρης της έτα- ζε διάφορα πράγματα. Κι' ούτε βασάνιζε τό μυαλό του, να σκεφθή, πώς θά ξεπλή- ρωνε ποτέ τόσες ύποσυνέσεις του.

Στης Βάλιας τό σπίτι, τό γέλιο δεν έλει- πε. Ή Εύανθ ά ποτέ- ποτέ άνησυνούσε.

— Ποόσεξε, της έλεγε. Τώρα που ά- ροσθωνιστική πρέπει να κύτταξης τί θά υποδέσης να τού πάρης. Νά τον συνηθί- σης να δίνη. Όταν θά πάντορευτή θάνη πολλά λεφτά. Τόση προίκα παίονει. Ποέ- πει να συνήθιση να δίνη.

— Ή Βάλια γελούσε σκληρά, σίνουοι:

— Μαμά, μην πονοκεφαλιάζης. Σίνα σιγά άνοίγω και τον συνήθίζω.

Στης κυρίας Τερζή τό σπίτι, όλα πήναι- γαν με τον ήσυχο ούθμό τους. Ή κυρία Ήωά φαινόταν πιδ συγκινημένη με τους άροσθώνες από την ίδια την κόρη της. Φροντίζε για την προίκα, διωρνήωνε γιορ- τές, βρειώσεις. Καί άοισε τους γάμους για τά Χριστούγεννα.

— Ή Ίρις συυφωνούσε με όλα.

— Δεν έχω αντίορρησι, μαμά. έλεγε ά- διάφορα.

Ο Περικλή σκότωνε τον καιρό του όσο πιδ ευσυειδιστα μπορούσε. Ήταν είκοσι- οργτώ γοονών, και τρία γαόνια τώσα... θά έπαιονε τό δίπλωμά του, της Νοικής. Καί... δεν τό έπαιονε. Ή υπτέρα του τούφερε τώρα τον Άογύρη για παρά- δειγμα.

— Δεν κυττάς τον Άογύρη; Συνομηλι- κός σου σγεδόν και κοντεύει να γίνη διά- σπυος.

— Λίγο μ' ενδιαφέρει, άποκοινόταν αυ- τός κυνικά. Έγώ δεν έχω φιλοδοξίες, πώς ά στο πώ; Θέλω να ήσω τη ζωή μου, όνι να την νωραμ σω έπάνω στο Βιθλιο.

Στης Μίνας τό σπίτι, ή τελευταία αυ- τη βδομάδα του Όκτώβρη ήταν βδομάδα πένθους όπως κι' όλες οι άλλες από τον καιρό που κατάλαβε πώς ο Άογύρης γά-

θηκε για πάντα. Καθόταν τις νύχτες άνω- πνη ή δύστηνη κοπέλλα και συλλογιόταν, πώς της είνε φωνή από τά γέροια ή εύ- τυγία. Είνε φταίει σε τίποτε; Όσο και να βασάνιζε τον έαυτό της, δεν μπορούσε να βοη φταίει.

— Ήστος ο πατέρας της της έλεγε: — Ίσως να τον ξεώησες κι' έσύ με την πρόωση ζήλεια σου. Ίσως καμιά σου ά- στοχη λέει...

Δεν άποκρινόταν ή Μίνα. Μέσα της δ- υως, με μάτια βουκομένα ψιθύριζε: — Μά λέξι μπορεί να σκοτώση τόσων χρόνων άγάπη;

— Ή μητέρα του τά φταίει όλα έλεγε συνηθώς ο Χαράλαμπος Τρέκας. Ή μητέ- ρα του! Αυτή τά δημιούργησε όλα. Μπορώ να μαντέψω όλη την ιστορία. Όταν τον είδε να μπλέκει μ' αυτή την πρόστυχη τρο- μοκρατημένη, και βάλθηκε να τον παντρέ- ψη. Καί τού βρήκε μια νύφη σύμφωνα με τις φιλοδοξίες της.

— Ή Ρίτα έφερνε τά τελευταία νέα πάντα στη Μίνα.

— Λένε πώς δεν είχε ευτυχισμένος με τον άροσθώνα του, της είπε μια μέρα. Δεν μπο- ρεί να είνα ευτυχισμένος μ' αυτή την κο- πέλλα. Όσοι την ξέρουν λένε πώς είνε ένα κομμάτι πάγος. Είνε τόσο σίγουρη για τον έαυτό της, που δεν προσπαθεί να δώση τί- ποτε από την καρδιά της.

— Ή Μίνα έκλαιγε τώρα μπροστά στη Ρί- τα. Δεν μπορούσε να κρυφθή. Της φαίνο- ταν πώς οι τοίχοι του νοσοκομείου ήσαν βράχοι που της πλάκωναν την καρδιά. Ένας πόθος άρχιζε σιγά-σιγά να γεννιέται με- σα της.

— Νά μπορούσα να φύγω από δω! Νά μη βλέπω πια τά ίδια μέρα! Νά μη συναν- τώ τά ίδια πρόσωπα. Νά μπορούσα να φύγω!...

— Άόριστος ήταν άκόμη ο πόθος αυτός, δυος μέρα με την ήμερα, μέστωνε μέσα της, γινόταν ένα όνειρο που τη βασάνιζε. Νά μπορούσε να φύγη!

Τό μόνο που συλλογιόταν ήταν ο πατέ- ρας της. Ο βασανισμένος αυτός άνθρωπος, που είχε για μόνη του χαρά τη μοναχοκό- ρη του.

Μ' αυτές τις σκέψεις πέρασε ή τελευταία έβδομάδα του Όκτώβρη.

Ή αύνή της 28 Όκτωβρίου

Οι σειρήνες ξύπνησαν τά άρρωστά παι- δάκια στο νοσοκομείο. Τά χλωμά τους μα- γουλάκια κοκκινίαν από την ταραχή, τά σβυσμένα ματάκια γυάλισαν από την άγω- νία.

Καί στις φοβισμένες ψυχούλες τους μπή- κε κρύα ή λέξι: «Πόλεμος!».

Ερτσσε πιδ χωρίς από τις άλλες ήμέ- ρες ή Μίνα. Καταλάβαινε πώς τά άρρω- στα παιδάκια ζητούσαν παρηγορία. Πήγε κι' έσκυψε δακρυσμένη στα λευκά κρεββα- τάκια. Ο καινούργιος πόνος τώρα, ο με- γάλος πόνος, έσδυε κάπως τό δικό της, τον άτομικό πόνο.

Εσκυβε στα προσέφαλα των πονεμέ- νων παιδιών, και τους ψιθύριζε: — Μη φοβόσαστε! Ή Παναγίτσα δεν θά μάς άφήση.

Καί τά παιδάκια πίστευαν στα λόγια της και χαμογελούσαν.

Στους διαδρόμους του νοσοκομείου, γι- νόταν μια κίνησι άσυνήθιστη.

Οί γιατροί πήγαιναν κι' έρχονταν, μιλού- σαν δυνατά μ' έξάφι. Από τό άπόγεμα άρχισαν να παρπονιάζονται κιάλας μερικοί με στολή.

— Για πού; — Για τό μέτωπο. Για την Άλβανία.

Ήταν βράδυ πιά σγεδόν, όταν συναν- τήθηκε ή Μίνα στο διάδρομο με τον Άογύ- ρη. Φορούσε στολή ο χειρουργός, και φαί- νόταν βιαστικός. Μόλις την είδε σταμάτη- σε. Είχαν καιρό να συναντηθούνε και να λυπάσαι. Από την ήμερα που άροσθωνι- στήκε ο Άογύρης δεν είχαν συναντηθή, δεν είχαν άλλαξει ούτε μια λέξι.

Στάθηκε κι' ή Μίνα, κι' ή καρδιά της ράνισε στη σκέψη πώς έφευγε για τον πό- λεμο ο άντρας που είχε άγαπήσει τόσο.

— Μίνα, είπε ο Άογύρης με φωνή πνι- γμένη από τη συγκίνηση, φεύγω. Θά υού δώσης τό γέρι σου πριν να φύγω;

Πήγε κοντά του και άπλωσε τό γέρι της. — Στο καλό, Άογύρη, ή Παναγία υα- ζί σου!

Ήταν ή άπλη εύχή πουδιναν χιλιάδες

γυναίκες στους άγαπημένους τους. Αυτή ή εύχή άνάβλυσε στα γείλη της άσθόρομπα. Έπειτα, σταμάτησε, γιατί ή φωνή της κόπηκε από ένα λυγμό.

— Άκούη... και κάτι άλλο... ψιθύρι- σε ο Άογύρης άκούμπώντας τό πανωμένο της γέρι στο στήθος του. Καί άλλο, Μίνα.

— Τι θέλεις, Άογύρη;

— Πές μου πώς θά προσπαθήσης να μη υού κρατάς καμία μέσα στην ψυχή σου; Είνε δύσκολο, τό ξέρω... υά πάω στον πόλεμο...

— Πάντα τό καλό σου θά εύχουμαι, του άποκοίθηκε και τωάθηκε τό γέρι της.

— Μίνα...

Σάν ναβέλε κάτι να πη άκόμα. Την άλ- λη στιγμή δυορε της φωνάζε άπότομα: — Έχε γεια.

Καί τωάθηκε βιαστικός ποός τη σκάλα. Τον περιέμεναν κι' άλλοι δυο συνάδελ- φοι. Τους ταιγύοισαν πολλοί γιατροί και τους έπροβοδίζουν σοβαροί:

— Στο καλό παιδιά... Δοξαζυμένοι να γυρίσετε.

— Όλοι ήσαν χλωμοί. Όλοι ένοιωθαν πώς ένα κομμάτι της ψυχής τους έφευγε με τους νέους αυτούς, που πιν καλά- καλά κρου- χτή ο πόλεμος. Τους είνε άσπάξει κιάλας με τις κατερές του φτερούνες.

— Ή Μίνα κύτταξε από την άκοη του δια- δρόμου κι' είνε την έντύπωσι πώς κάτι ξεροζιωνόταν μέσα της.

Στό κατώφλι του νοσοκομείου, ο Άογύ- ρης γύρισε άλλη μια φορά, λές και υάν- τεμε πώς θ' άντίκοιζε εκεί τη Μίνα. Την κύτταξε για τελευταία φορά, σοβαρά, βα- θεία και μετά γάθηκε στο σκοτάδι.

— Έτρεξε στο δωμάτιο των νιατοών ή Μί- να, κούνησε σε μια γωνιά κι' έκλαψε, δαγκώνοντας τό μαυτίλι της. Ή Ρίτα βοέ- τηκε κοντά της.

— Ω, μην κλαίτε! Δεν πρέπει. Γιατί; Γιατί; Άφού δεν έχετε πια τίποτε;

— Δεν ξέρω... Ναί, δεν τον έχω τίπο- τε... Μά, δεν υπόρεσα να τό πιστώω τό- σω που τον είδα να φεύγη, πώς είνε έένος για μένα. Μέσα μου, ή καρδιά μου ένοιω- σε πώς έφευγε ένας δικός της... νόμισα πώς έφευγε ή ίδια ή καρδιά μου...

Στην άγκαλιά του πατέα της, άονότε- ρα είπε τά ίδια λόγια.

Ο ήλικιωμένος άντρας άναστατωμένος από τη συμφορά του πολέμου, προσπαθού- σε να την παρηγορήσει.

— Τώρα στη δυστυχία, πρέπει να θυ- μάσαι τό κακό που σουέκανε, της είπε. Δεν είνε σωστό, άφού σε βασάνισε με την άδια- φορία του, με τη σκληρότητα του, άφού σ' έγκατέλειψε στο τέλος, τώσα που φεύγει να λυπάσαι. Τότε, τί πρέπει να κάνη ή άο- ραθωνιστική του. Ή άκούα, ή άλλη, ή φιλενάδα του, ή Βάλια:...

— Δεν ξέρω τί κάνουν αυτές, πατέρα. Έγώ ξέρω πώς μέσα μου κάτι ράνισε, κα- θώς τον είδα να φεύγη.

— Έσύ, παιδί μου είσαι γεννημένη για να πονάς. Σε βεβαίω πώς οι άλλες δυο κο- πέλλες, αυτή τη στιγμή θά σκέπτανται μο- ναχα τον έαυτό τους.

Στης κυρίας Τερζή τό σπίτι ήταν μεγά- λη άναστάτωση από τό πρωί. Μόλις κρου- γτηκε ο πόλεμος, ή πρώτη σκέψη όλων ήταν τί να κάνουν για να μην πάν ο Περικλής στο μέτωπο. Έπαιόναν την ήλικία του. Πρώτη-πρώτη την είχαν καλέσει. Ή κυ- ρία Τερζή ντύθηκε, έσπασε τά τηλέφωνα, πήγε σε όσους ύπονοους νιώριζε, πωσα- κάλεσε, έκανε τ' άδύνατα δυνατά. Δεν υπο- ρούσε να πετύχη τίποτε. Τό μεσημέρι, έ- νω τά συζητούσαν αυτά, τους παρπονιά- στηκε ο Άογύρης ντυμένος με τη στο- λή του.

— Φεύγεις; τον ρώτησε κερωμένη ή κυ- ρία Ήωά.

— Ναί, άποκοίθηκε αυτός δυνατά ζω- ποά. Φεύγω άπόψε και ήσθα να σας άπα- ναεστήσω.

— Ή Ίρις τον κύτταξε με άπορία.

— Φεύγεις;... Μά πώς; Έσύ γιατροός, τί δουλεία έχεις; ρώτησε.

— Ο Άογύρης γέλασε.

— Τι δουλεία έχω; Δεν ξέρεις πώς έ- μες πάντα πάμε παότοι; Προπάντων οι χειρουργοί!

— Μά... καυμένη είπε ή Ίρις με νά- ζι, έπρεπε να υάς είδοποιήσης, εκεί που φροντίζεις για τον Περικλή θά λένουμε και για σεά.

— Τι φροντίζετε για τον Περικλή; ρώτη- σε ο Άογύρης γωός να καταλαβαίνη.

— Νά μην πάν, άποκοίθηκε μ' όλη τη φυσικότητα ή Ίρις.

— Νά μην πάν στο μέτωπο; — Βέβαια.

— Ο Άογύρης γύοισε και κύτταξε τον κουριάδο του.

— Άλήθεια, Περικλή; τον ρώτησε κο- φτά.

Αυτός σήκωσε τους ώμους του με τό κουρασμένο ύφος πουύοιαζε τόσο πολύ της άδελφής του.

— Ξέρω κι' έγώ τί κάνει ή υαμά; άπάν- τησε.

Τότε ο Άογύρης στάθηκε μπροστά στο νέο.

— Περικλή, άν ήμουν στη θέσι σου

του είπε μισοειρωνικά μισοσοδοσά.
— Δεν είμαι ούτε πάρα πάνω ούτε πάρα κάτω απ' ό,τι νοείται. της αποκρίθηκε με ήσυχη ειρωνεία.
— Θά' μού νοσήσει;
— Βέβαια.
Αυτός ήταν ο άπονοιοτισμός από την αραβαιοστική του.
Στης Βαλίας, τα πράγματα ήταν έντελως διαφορετικά. Η δουμική κοπέλλα κρεμάστηκε στο λαιμό του κι άνοιξε να κλαίει σαν μικρό παιδί.
— Δεν θέλω να φύγω! Δεν θέλω να φύγω! Δεν θα το βαστάξω αυτό, ξεφώνιζε.
Φαινόταν να σπαράζει από τον πόνο. Για μια στιγμή ο Άργυρος συγκινήθηκε, δάκρυσε. Για μια στιγμή πίστεψε πως ο πόνος της κοπέλλας αυτής ήταν αληθινός.
— Μην κάνεις έτσι της είπε, θα γυρίσω.
— Αν δε γυρίσεις θα πεθάνω! Νά το ξέρεις πως θα πεθάνω!...

Τα πολλά κλάματα στο τέλος στέρεψαν τη δική του τη συγκίνηση. Όταν είδε μάστιγα και την κυρία Ευσθία να κλαίει και να σκουπίζει με το μαντίλι της τα δάκρυα της, που κλυούσαν κόκκινα από τις υπογιές τότε άπιδρασε.
— Δεν έγω καιρό! είπε. Πρέπει να φύγω!
— Μή φεύγεις! Μή φεύγεις!
— Άρπαξε το γέρι της Βαλίας απότομα και την κύτταξε στα υατία.
— Δεν το πιστεύεις αυτό που λές, της είπε σκληρά. Το ξέρεις καλά πως πρέπει να φύγω. Γιατί αν δε φύγω εγώ, κι ο άλλος δεν θα υποφέρει να κοιμάσαι έσύ ήσυχη στο κρεβάτι σου.
— Θέλω να έρθω κι' εγώ μαζί σου! είπε η Βαλία και κρεμάστηκε στο λαιμό του.
— Αν ήσουν νοσοκόμος, θάδουσαν, της είπε πού μαλακά. Το ξέρεις πως δεν νίνεται. Αφού με τώρα να φύγω, δεν είναι καλό να μού λυγίσει το θάρος μου.
Του πήρε το κεφάλι με τα δύο της νύχια και του σκέπασε το πρόσωπο με φιλιό. Κι' έτσι χωρίστηκε ο Άργυρος από τη γυναίκα αυτή που τόσο την ποθύσε.
«Παράξενο! συλλογίζονταν, στο δρόμο, πως δεν με πόνεσε ο γωρισμός ούτε από τη Βαλία ούτε από την Ιριδα. Παράξενο!...»

Τη νύχτα όταν άποναιρέθηκε τη Μίνα, στο νοσοκομείο ένοιωσε τον πόνο να του δγκνώνη την καρδιά. Καθώς προωρούσε, οι συνάδελφοί του έλεγαν τα άστεία τους. Τα σπαρκατικά άστεία που λένε πάντα οι νέοι, όταν φεύγουν για τον πόλεμο.
Ο Άργυρος δεν μιλούσε. Έβλεπε μπροστά του το πνευμένο προσωπάκι της Μίνας τα σφισμένα της νύχια που τοεούλιαζαν το μάτι της που βούρκωναν. Κι' ένοιωσε απόδώντας κι' ο ίδιος πως ο μόνος γωρισμός που τον είχε πονέσει ήταν της Μίνας.

Ότε κι' ο γωρισμός από τη μάνα του τον είχε πονέσει τόσο. Γιατί η κυρία Λουκία όταν τον είδε ντυμένον με τη στολή του δεν σκέφθηκε εύτως τον έαυτό της, δεν συλλογίστηκε να τον συγκινήσει λέγοντάς του πως ίσως δεν θα τον εύρισκε ζωντανή όταν θα γυρίζε. Το υμόν που σκέφθηκε ήταν να τον ρωτήσει ήταν αν άποναιρέθηκε όπως έπρεπε, την Ιριδα, αν της φέθηκε όσο έπρεπε τουφερά αν την έβαλε να του ύποσνεθί πως θα του γράφει κάθε μέρα.

Τα λόγια αυτά άμβλυναν τον πόνο πουνοιώθε για το γωρισμό του από τη μάνα του.
Αυτός ο φόβος είχε αλλάξει δλη του τη ζωή. Ο φόβος πως αυτός θα ήταν ή αίτία να πεθάνη ή υπέρα του. Και να πού τώρα, στην τρανική αυτή στιγμή, τη στιγμή που άλλες γυναίκες γερες και δυνατές ένοιωσαν και κλονίζονταν ή κυρία Λουκία στεκόταν γερά και δυνατή, και συλλογίζονταν μη γαλάση από τον πόλεμο ο αραβιάνος του γιού της.

Την τελευταία στιγμή έκλαψε πολύ ή μάνα του. Τον έσφιξε στην άγκαλιά της και του ψιθύρισε:
— Με την ευνή μου! Θέλω να μού γωρίσεις πίσω.

Τίποτε άλλο. Κι' ο Άργυρος τραβήγτηκε από την άγκαλιά της για να μη κλάψει. Έτσι έφυγε κι' ο Άργυρος βότας την πρώτη μέρα του πολέμου ντυμένος τη στολή του υπτάρχου, και κλείνοντας στην καρδιά του τον πόνο του γωρισμού από τέσσε-

ρες γυναίκες, που κάθε μια τον άναπούσε με το δικό της τρόπο.

Στά Γιάννενα στο νοσοκομείο

Οι πρώτοι τραυματίες είχαν κιάλας έγειοιστή στο νοσοκομείο ή πρώτη ταραχή είχε περάσει.

Τα κρεβάτια κανονικά, συνυσιμένα, στη σειρά, κι' άπάνω τους, τα γλωμά νεανικά πρόσωπα που διατηρούσαν ακόμα την πρώτη φοίκη της μάγης, του πόνου.

Κι' οι γιατροί, με τις άσπρες τους μπλούζες πηγαίνονταν με τον κοινώνταν σγεδόν ούτε νύχτα ούτε μέρα.

Ο Άργυρος καθόταν με το Γιάννη Σίδηρο στη Βεράντα του νοσοκομείου. Ήταν σουσουμπο. Δούλευαν από τα γαράματα άδίακτο. Το μαγαίο δεν είχε φύγει από το γέρι του κι' αίσθανόταν την κούραση να τον τσακίζει.

Η λίμνη άντίκου όνειρομένη κοκκίνιζε στο τελευταίο φίλημα του ήλιου κι' ο άέρας κούος έρόνταν από τα πανωμένα βουνά και πόνωνε και τις καρδιές.

Ο Άργυρος ένοιωσε τη μελαγχολία να του τυλίγη την ψυχή. Χωρίς να υποσθί να πη τί άκριβώς τον έβλιδε τόσο, καταλάβαινε πως ή λύπη του ήταν πιο μεγάλη από των συνάδελφων του τη λύπη.

Το καταλάβαινε κι' ο φίλος του και προσπαθούσε να τον κάνει λιγάκι να ζωρηένη, λέγοντάς του διάφορα άνέκδοτα.

— Σάπα, είπε ο Άργυρος σε μια στιγμή, σάπα, Γιάννη, δεν νιώθεις λοιπόν έσύ, δλη τη φοίκη; Δεν καταλαβαίνεις την καρδιά σου να σφίγγεται, δεν έχεις το συκαίσθημα πως όλα πανώνουν μέσα σου;

— Όχι, άποκρίθηκε ο άλλος νεαρός γιατρός. Έγώ, Άργυρη βλέπω τα πράγματα πιο ψύχραιμα. Μπρόσα είναι και θα περάσει!

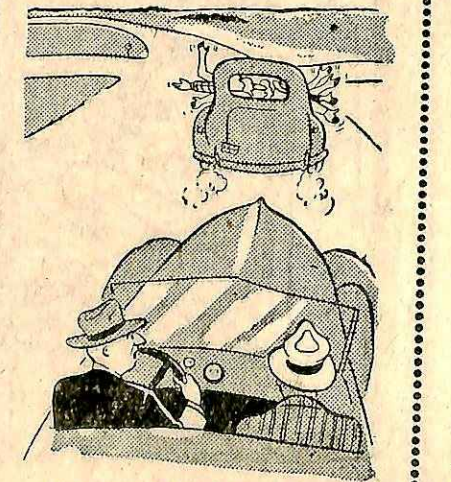
— Το ξέρω, με άσπου να περάσει θα τσακίση πολλούς αυτή ή υπόρα.

— Άργυρη, έσύ άλλες, Δεν ήσουν έτσι, πριν λίγον καιρό.

Ο Γιάννης ήξερε δλη την ιστορία του Άργυρη, τον έρωτά του για τη Μίνα και την αντίδραση της υπέρας του. Μονάνα που έπειτα, ο Άργυρος δεν του είχε άνοιξει ποτέ την καρδιά του. Πώς έμπλεξε με τη Βαλία, πως αραβαιοστική με την Ιριδα. Αυτό ποτέ δεν υπόρεσε να το καταλάβη ο Γιάννης, κι' ούτε το μούσε να τον ρωτήσει. Μάντευε μονάνα πως μέσα στην ψυχή του φίλου του παιζόταν κάποιο δράμα, που ίσως ούτε κι' ο ίδιος δεν υποούσε να το καταλάβη.

Ο Άργυρος κύτταζε πέσα, τη λίμνη με τα πρασινωπά νερά, τα βουνά γύρω.
Η ψυχή του ήταν νεμάτη από μια άπέρανη νοσταλγία. Καταλάβαινε πως βοισκόταν έδώ ξεροζιμένους. Κι' είχε ύποσυνείδητα την έντύπωση πως δεν περ μένε κανένα γράμμα από την Άθήνα, πως κανένα γράμμα δεν θα τουφανε τη γαρά.

Ήξερε πως ή «Ιοίς θα τουσάφε τυπικά, βαλμένη από τη υπέρα της. Θα τουσάφε με τον πιο κοσμικό τονο, και δεν θα τούλεγε τίποτε. Η Βαλία; Πως γυπυούσε πιο δυνατά ή καρδιά του στη σκέψη πως θα λάβαινε γράμμα από τη Βαλία! Μά, πάα!

— Η πλειοψηφία λέει να στρίψουν δεξιά!...

το μάντευε κι' αυτό. Φιλιά, και γάδια, οιλιά και γάδια και δάκρυα θα ήταν δλη ή κόλλα νεμάτη. Μά στην καρδιά του τί θαύπαινε απ' όλα αυτά; Θα λάβαινε κι' από τη υπέρα του γωισμού. Τα υατία του βούρκωναν σ' αυτή τη σκέψη. Μά ή καρδιά του δεν ζεσταίνονταν υολαταύτα.

Έτσι καθόνταν στη Βεράντα οι δυο γιατροί, και ξεκουράζονταν λιγάκι, όταν κάτω στην αλή του νοσοκομείου έφτασε ένα αυτοκίνητο απ' το οποίο άνοιξαν να κατεβαίνουν νοσοκόμες.

— Νεοφθασμένες, είτε ο Σίδηρος. Ευτυχώς, γιατί θα πεθαίναμε αν μέναμε άκομα λίγες μέρες, χωρίς ένσυση.

Άξαφνα, ο Άργυρος που κύτταζε άδιάφορα, τινάχτηκε. Την ίδια στιγμή πετάγτηκε κι' ο Γιάννης.

— Μπά! φώναξε αυτός. Αυτή ή κοπέλλα δεν σου φαίνεται να υοιάζει...

— Είναι ή Μίνα! είπε ο Άργυρος σιγά. Οι κοπέλλες ανέβαιναν τις σκάλες τώρα. Πρώτη-πρώτη ανέβαινε ή Μίνα νοήγορη, σοβαρή, με τα νύχια σφιγμένα, με το άσπρηό της ύφος.

— Πού βρέθηκε έδώ; Έκανε ο Γιάννης.

— Θα την έστειλαν είτε ο Άργυρος. Στέλνουν κι' άλλες γυναίκες.

Ο Άργυρος φαίνονταν ώστόσο σαν κεραυνοχτυπημένος.

— Η Μίνα έδώ! Ψιθύρισε.

— Θάρρης να τις καλωσώρουμε; ρώτησε ο Γιάννης και σκημάθηκε.

Μηχανικά τον άκολουθήσε ο Άργυρος.

Η Μίνα, κάτω στην αίθουσα των γιατρών, συσταινόταν κιάλας. Την τρυνοίαν με πολλή συμπάθεια όλοι, κι' αυτή, σοβαρή, με το άσπρηό της ύφος ναυονελοούσε ώστόσο κάθε φορά πούδινε το γέρι της να χαρηέτηση.

Όταν είδε ο άρχίατρος, τον Άργυρο και το Γιάννη, θέλησε να τους συστήση.

— Πρωιτό, είτε ο Γιάννης νωνοζιούαστε με τη δεσποινίδα Τρέκα. Ήναστε συνάδελφοι στο ίδιο νοσοκομείο.

— Α, έτσι; Έκανε γαρούμενος ο άρχίατρος.

Η Μίνα κύτταζε τον Άργυρο ίσια στα υατία, άπλά. Και έδωσαν τα νέονα υποοστά στους άλλους, χωρίς να δείξουν την πασαμική συγκίνηση.

Ήταν άονά, νύχτα, όταν συναντήθηκαν μόνον σ' ένα θάλαμο ο Άργυρος με τη Μίνα.

Η κοπέλλα είχε κιάλας κατακτήσει τους άρρώστους, με το σοβαρό της ναμόνης και με την τουφερά ματιά της.

Όταν είδε τον Άργυρο έσκυψε σ' ένα τραυματία. Φαινόταν πως ήθελε ν' άποφύγη κάθε συζήτηση.

Ο Άργυρος περιέμενε, άσπου να βρεθούν άναγκαστικά μόνον στο διάδρομο. Έκει τη ρώτησε σιγά:

— Μίνα, πως βρέθηκες έδώ;

— Μ' έστειλαν, του άποκρίθηκε άπλά.

— Μά έσύ είσαι παιδίατρος, δεν ήσουν ύπογορευμένη νοθής έδώ.

— Το ήθελα, είπε ή κοπέλλα, και έκανε δυο βήματα να φύγη.

Την κράτησε από το γέρι.

— Γιατί τόκνες αυτό, Μίνα; Δεν ξέρεις πως έδώ εινε κίνδυνος; Χθες είναμε έναν τομεροό βοικεαζισμό. Νά φύγες άμέσως. Θα φροντίσω εγώ να φύγεις.

Τον κύτταξε ίσια στα υατία.

— Δεν ήθα για να φύγω Άργυρη. Ότι ύπόρχει κίνδυνος το ξέρω, ότι νίνονται βοικεαζισμοί στα Γιάννενα, τόνωσαν και στα άνακοινωθέντα.

— Μά δεν έπρεπε ναύοης.

— Αν πάω τίποτε ένώ, μονάνα ένας άνθρωπος θα λυπηθί στον κόσμο. Ο πατέρας μου, Κι' αυτός μούδωσε την άδεια κα' την ευνή του ναύοης.

Θάθελε να της φιλήση το γέρι, θάθελε να της πη πως αν πάθαινε τίποτε αυτή θα ήταν και κάποιος άλλος δυστυνημένος. Μά ή κοπέλλα τοάβηξε νοήγορη, και υπήκε στο θάλαμο.

Μέσα στη φωτιά

Συναγεμίες στα Γιάννενα! Τί διαφορετική σημασία είχε απ' τους συνανειρούς στην Άθήνα.

Η Μίνα, καθόταν δίπλα σ' ένα βαρεία τραυματισμένο, που δε μπορούσε να μετακινηθί. Ένοιωθε τα δόντια της να γυπάνε, ώστόσο ή καρδιά της δεν λυγίζε. Κάπου κοντά, έπεσαν βόμβες.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

ΤΑ ΜΙΣΗ ΤΩΝ ΝΑΥΤΙΚΩΝ

Ένας φόνος για το τίποτα

Ο παλμός πλοίαρχος, Σ. Μπαλούδης, καφετίζε στην Άθήνα, το 1824. Ξάπνισε τον κόσμο στις 8 Οκτωβρίου, της ίδιας νονιάς, με τη φωτοχυσία του καφενείου του, της περ φηψε «Όρασία Έλλάδος», που ήταν στη γωνία των δόδων Έρουο και Αιάλου. Είχε φέσει και υουσική να παίζει και, τα κεράσματά του σε φίλους και σε άγνωστους έδιναν κι' έπαιοναν.

Κατά τις δέκα τη νύχτα άναψε και βεγγαλικά!

— Και πώς αυτό το πανηγύρι, Μπαλούδο, να έγουμε καλό ώτύημα; του είτε κάποιος.

— Νά, σαν σήμερα έκαναν οι τρεις στόλοι των Δυνάμεων την τουρκική άραμάδα στο Ναυαοίνο! άπάντησε εκείνος.

— Και του λόγου σου βρέθηκες να γιορτάσεις; Άλλος κανείς δεν βρέθηκε στην Άθήνα;

— Έγώ είδα με τα υατία μου τη ναυμαχία, ενώ έσύ από δώ... — κι' έκανε με τον άγκωνα του τη γνωστή κίνηση.

— Όστε έτσι;

— Μάλιστα! Ένώ την είδα κι' άλλος κανείς! Άπλοά... ήταν κι' ο Γιάννης ο Παπαρονηόπουλος, δορυγούμενος του Ρώσπου ναύαρχου, κι' ο Μοδινός που ήταν στο καράβι του Ντερινγύ, πιλότος δηλαδή, και φοροτώθηκε παρόσχημα κι' έγινε και πλοίαρχος, ενώ έγω τίποτα! Καφετίζε!

Μά έγω το δικαίωμα να γιορτάσω κι' εγώ. Ή όχι; Πιστεύω, λοιπόν, να ήμουν εκεί, τί λες ή άφεντεία σου; Το πιστεύεις; Πιλότος στο ρωσικό του ναύαρχου, του Έυντύν... Μάλιστα!

Ήταν εκεί, την ίδια ώρα και ο καπετάν Άνάογυρος Λευπέσης, ένα από τα πρώτα παλληκάρια των Σπेतών, περαστικός απ' την Άθήνα, που έβεβαίωσε τα λόγια του Μπαλούδου.

— Μην πειράζεσαι Σάντο, είτε στο τέλος ο Λευπέσης του Μπαλούδου, κι' όταν πάω στις Σπέτες, και γυρίσω, θα σου φέρω τη βεβαίωση του δημάρχου πως ήσουν στο Ναυαοίνο!

Πραγματικά τα τόια νησιά, τα ναυτικά, ή «Υδρα, οι Σπέτες και τα Ψαρά, είχαν στα έπίσημα άρνεα τους τις βεβαίσεις για την πολεμική δράση, κατά την Έπανάσταση, όλων των ναυτικών, άκούη και του τελευταίου υούτσου.

Μά ο Λευπέσης δεν έφερε ποτέ τη βεβαίωση του Μπαλούδου, όπως του ύποσνεθηκε.

— Ας δούμε το γιατί.

Φεύγοντας, σε λίγες μέρες, για το νησί του, τις Σπέτες, είχε πάρει μαζί του και λίγη ευλεία, για έπιδιδρωσι του σπιτιού του. Όταν έφτασε εκεί, και έκανε τους ύπολογισμούς με τον έρνολάβο, είδε πως ή ευλεία του δεν έφτανε για τα «μπαλωμάτα».

Πήγε, λοιπόν, τότε τον γιού του πρώτου προύονα των Σπेतών Χατζή-Γιάννη Μέση, τον καπετάν Νικόλα και του ζήτησε δανεικό ένα κατόσι για να το σίστη και να νοσιμιοποιήση την ευλεία για το σπίτι του.

— Γυρίζοντας το καράβι μου απ' το ταξίδι, θα φέρω πολλά καινούγια και θα σου δώσω ένα από αυτά, καπετάν Νικόλα! είτε στο Μέση. Μ' αυτή τη συμφωνία...

— Πάει καλά, είτε ο Νικόλας.

Στο γωρισμό του καραβιού, το κανούργιο κατόσι δεν άρεσε του Μέση, κι' άνοιξε ο καμινάς.

— Άφού δεν σ' άρεσει, είτε ο Άνάογυρος, μετά ναός να διαλέγεις ένα από αυτά που έφερα, το πιο μεγάλο κι' άς εινε ζυγιά για μένα.

— Το κατόσι σου να το βάλης στο σπίτι σου κονταρόελο σημαίας! είτε ο Μέσης.

Τα λόγια αυτά ήταν προσβολή για το Λευπέση. Άλλά έμεινε εκείνη τη στιγμή το πράγμα δίγως συνέχει.

Την άλλη μέρα ο καπετάν Γιάννης Κούσης, ναυπαός των Μέσηδων, βγήκε άρματωμένος στην άγορά και συνάντησε το Λευπέση. Χωρίς κανένα λόγο του είτε:

— Τί έχεις και αντιφένεσαι με τα γυναικαδέλφια μου;

Και λέγοντας αυτά, τοάβηξε το σπαθί. Από καλή τύχη, μια γυναίκα του λαού, περνώντας τυχαίως, υπήκε στη μέση και σταμάτησε το κακό.

Αυτά έγιναν στις 12 και στις 13 Νοεμβρίου 1842.

Ο Λευπέσης, πήγε μετά το έπεισόδιο στο δημαρχείο και άναφέρθηκε. Ο δήμαρχος κάλεσε και τα δυο μέρη και έλυσε τη διαφορά. Έκει έμπρος του οι δυο οικογένειες έδειξαν ότι συμφιλιώνονται.

— Από τότε ο Άνάογυρος, άφορος, άφησε το μικρό ναυτικό μαγαίο του στο σπίτι, να και το υπατούνι του. Μετά δυο μέρες, ήταν Κυριακή 15 του μηνός, άφού βγήκε από την εκκλησία, πήγε στο καφενείο κι' άνοιξε την κουβέντα με άλλους ναυτικούς. Στο μεταξύ αυτό, εκεί λίγο πιο πέσα, υάλωσαν ο άδελφός του Άνάογυρος, ο καπετάν Γιάννης με το Γιάννη Κούση, του Νικόλα Κούση τον άδελφό.

— Τί το κρατάς του υπατούνι; είτε ο Γιάννης Κούσης.

— Καθώς έσύ το κρατάς, το κρατάω κι' εγώ, άπάντησε ο Γιάννης.

Μια υπατούνια ο Ένας, άλλη ο άλλος, με πρόλαβαν και τους νώοισαν. Ο Άνάογυρος άκούοντας τον κενά έτρεξε να μωθί τί συμβαίνει. Τότε ο Νικόλας Κούσης, τον πλησίασε και τον τούπνεσε πέσα και πέρα με το στόκο του. Γύρισε ο χτυπημένος κι' άπαξε το φονιά στα γέλια. Μά έφτασε τότε ο Γιάννης Κούσης από πίσω και του καταφένει τέσσερες με το σπαθί.

Μόλις πρόλαβε να μπη στο καφενείο ο ήρας και να καθήση. Απ' το κάθισμά του έπεσε σε λίγο νεκρός.

— Άφες ένα γιού και πέντε κορίτσια όφανα και χήρα γυναίκα, την κόρη του ήρας... Σαγτούρη.

Οι φονιάδες δικάστηκαν στις 15 Ιουλίου 1844 στην Πάτρα. Κατά τη διάσκεψη της δίχης, έγιναν πολλές ύποπτες έπειυάσεις. Τέλος ο Ένας απ' τους κατηγορουμένους άθώωθηκε και ο άλλος δικάστηκε σε 15 χρόνια φυλάκη.

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

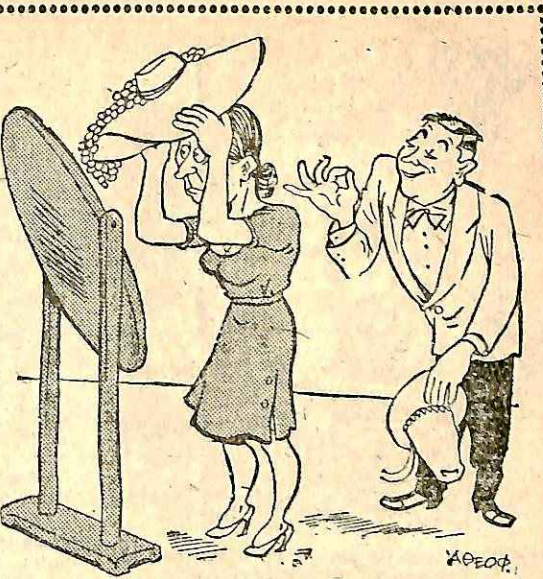
ΥΓ. Άνώνυμο νάνα-ν νάσ τη ν. Πειραιά: Το άνέκδοτο του Κανάρη εινε παρμένο από το βιβλίο του Άγγλου περιηγητή Waddington που έπιγράφεται «A visit to Greece in 1823-1824», Λονδίνον 1825. Καθ' όσον γωρίζω, δεν έχει μεταφρασθί στην ελληνική.

Γ. Α. Κ.

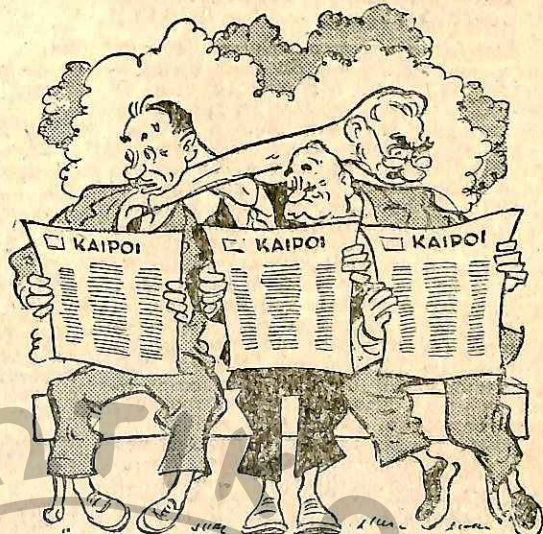
Θελασσινό τέρας

Στο μεξικανικό λιμάνι Ταμπίκο έχει εκτείθί σε κοινή θέα ένα θαλάσσιο τέρας, που το έπιασε ένας θορραλέος ψαράς, 25 μίλια μακριά απ' την άκτή. Μοιάζει σαν πελώριο μέδουσα, έχει όμως δυο πτερνία και ρύγχος καρκιόριο. Ζυγίζει 500 κιλά κι' άποτελεί σίγνηση για τους ζωολόγους που δεν είχαν ξαναείθ ποτέ άλλοτε ένα τέτοιο ζωό.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

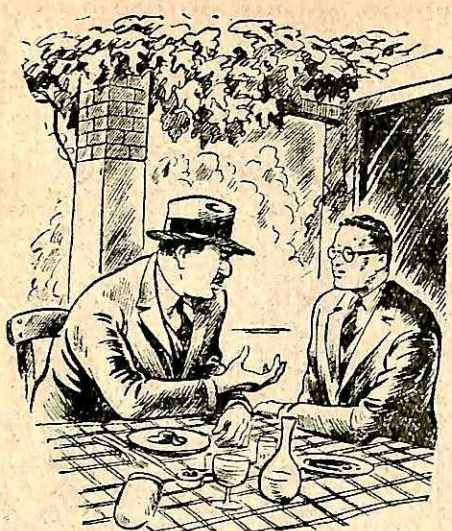
Η ΑΣΧΗΜΟΜΟΥΡΑ
— Αυτό το καπελλάκι θα σάς πηγαίνει περίφημο... θα σάς κρύβει όλο το πρόσωπο!...
(Σκίτσο Α. Θεοφιλοπούλου)

Λαθρανώνεται έκ περσής πόρρας!...
(Σκίτσο Ν. Γάλλια)

— Άκουσα πως μερικοί καπνίζουνε γόπες και είπα, τώρα με την έλλειψη, άς δοκιμάσω κι' εγώ!...
(Σκίτσο Σ. Πολενάκη)

«Αντε ρε και να μην έλθω ο γιατρός. Θυ του στρίψω το λαρύγγι...».

Μια άλλη μονομαχία ΠΟΥ ΘΑ... ΕΓΙΝΕΤΟ

Δημοσιογραφικές αναμνήσεις του συνεργάτη μας κ. Κ. ΠΟΛΙΤΗ

Αφηγήθηκα στο προηγούμενο μιά περίπτωσι μονομαχίας που δεν έγινε επειδή όπωσδήποτε... δεν έπρόκειτο να γίνει. Θ' εφηγγθώ σήμερα μιάν άλλη μονομαχία που δεν έγινε μόν και αυτή, αλλά ή προετοιμασία της έφθασε μέχρι της μοιραίας στιγμής. Ηρώες της ήσαν ό ήδη βουλευτής Κρήτης Παύλος Γύπαρης και ένας ευή- πόληπτος γιατρός από τη Μάνη, κάτοικος Φαλήρου. Τό περιστατικό συνέβη κατά τό 1933 ή 1934. Δεν θυμούμαι καλά. Ο για- τρός, είχε δημοσιεύσει σε μιά εφημερίδα της εποχής μιά έπιστολή ή όποια έθιγε την προσωπική ύπόληψι του Βενιζέλου.

Ο Γύπαρης, άχώριστος φίλος και συνα- γωνιστής του Βενιζέλου, άπάντησε με βι- α όττητα στον ύβριστή του Άρχηγού του. Δεν περιορίστηκε όμως στη δημοσιογρα- φική πολεμική. Έστειλε στό γιατρό τους μάρτυρες του και ζητούσε ίκανοποίηση. Ο αντίπαλός του δεν έφερε αντίρρηση, άξίωσε όμως να τακτοποιηθούν ώριμένες λεπτο- μερείες που ήσαν άπαραίτητες για την μη γελοιοποιήσει της υποθέσεως. Δηλαδή να μη λάβη γνώσιν ή άστυνομία, να όρισθούν τά όπλα και να μην παρυστή... γαλαρία κα- τά τη διεξαγωγή της μονομαχίας.

Τά γραφεία της «Πατρίδος» χρησίμευσαν ως κέντρον του Γύπαρη για τις συνεννοή- σεις αυτές και τό καφενέιον «Γαλάξια», του αντίπαλός του. Ο Γύπαρης, έπειγόμενος να γίνει μιά ώρα άρχητέρα ή μονομαχία, δέχθηκε ασυζητητί όλες τις αξιώσεις του γιατρού. Ο ίδιος δεν διέτύπωσε παρά μιά... μικρή παράκλησι: να μη σταμα- τήσει ή μονομαχία πρό του θανάτου του ενός από τους δύο αντίπαλους!

Τά πράγματα πήγαιναν... καλά μέχρις ενός σημείου. Εγώ προσωπικά ήμουν Ι- διαίτέρως ευχαριστημένος, διότι έπρόκειτο να παρακολουθήσω τη μονομαχία ως ένας από τους δύο μάρτυρες του Γύπαρη. Όχι διότι είχαν ξεπνήσει μέσα μου τίποτε ά- γρια ένστικτα, αλλά διότι θα πρόφαινα να γράψω πρώτος τό σχετικό ρεπορτάζ, και να έξασφαλίσω μιά πρώτης τάξεως έ- πιτυχία στην εφημερίδα μου. Κατέστρωσα, μάλιστα, στό μυαλό μου και τους έντυπω- σιακούς τίτλους: «Τού παρακολουθήσαν- τος επί τόπου την μονομαχία συνεργάτου μας». Μεγάλη δημοσιογραφική υπόθεσις για τη μακαρία εκείνη εποχή...

Κάποτε, επί τέλους, ώρίσθη ή ήμέρα, ή ώρα και ό τόπος. Η μονομαχία θα έγινε- το κατά τις 4 τό πρωί σ' ένα κτήμα κον- τά στό Γουδί. Πώς όμως τό πληροφόρή-θηκε ή άστυνομία; Μυστήριο. Γηγόνος έγινε ότι 24 ώρες πρό της μεγάλης στιγμής, ό- ργανα της Ασφαλείας βγήκαν εις αναζήτη- σιν και σύλληψιν των δραστάν. Και επί πλέον μερικές εφημερίδες έσπευσαν να δη-

μοσιεύσουν έν έκτάσει τά σχετικά με την υπό... μελέτην μονομαχία. Οι δύο αντί- παλοι συνελήφθησαν. Έμειναν λίγες ώρες στό κρατητήριο της Ασφαλείας, υποσχέ-θηκαν ότι δεν θα παραβούν τό νόμο και συνεπώς δεν θ' ανταλλάξουν πυροβολισμούς κι' αφέθηκαν έλεύθεροι. Ο Γύπαρης ήταν έξω φρενών. Ήλθε κατ' ευθείαν στην «Πα- τριδα» και μου εξεμυστηρέυθηκε τον πόνο του.

— Πρέπει να χτυπηθούμε, δεν γίνεται...

Νέες συνεννοήσεις, νέες κινητοποιήσις των μαρτύρων, νέα φασαρία. Αυτή τη φο- ρά έπρεπε να τηρηθή άυστηρότατη μυστι- κότης. Ο γιατρός ειδοποιήθηκε να είναι έ- τοιμος, στις 3 τό πρωί έπρεπε να βρísκε-ται στό ώρισμένο κτήμα, με τά πιστόλια του.

Ο Γύπαρης δεν πέρασε εκείνο τό βρά-δυ από τά γραφεία της «Πατρίδος» για να μη δώσει ύπόνοιες. Με ειδοποίησε μόνον με τον άνευρίό του να τον συναντήσω άργά τη νύχτα στό κέντρον «Πομπέ», στό τέμα 'Αυτελοκήπων από τό όποιον θα ξεκινού-σαμε για τό πεδίο της τιμής.

Κατά τις 11 έφυγα από τό γραφείο μου έφωδιασμένος με την φωτογραφική μου μη- γανή, ή όποια έπρόκειτο ν' άποθανάτιση τό μεγάλο γεγονός. Αισθανόμουν εξαιρετι- κή συγκίνισι με τη σκέψι ότι θα έδωσα έναν άνθρωπο να σωρίζεται χάμα νεκρός στά καλά καθούμενα κι' ότι ό άνθρωπος αυτός μπορούσε να ήταν — τύχη είχε αυτή — ό φίλος μου ό Γύπαρης. Αυτός όμως ή-ταν άτάραχος κι' αδιάφορος σαν βράχος. Η μόνη άνησυχία που είχε ήταν μήπως του τη σκάσει ό αντίπαλός του και δεν έλ- θη.

— Μά... του είπα, δεν θά είναι καλ- λίτερα έτσι; Άλλως τε συ θα είσαι έν τά-ξει.

Ο Καπετάν Παυλής ξεγυριώθη: — Τι λές άδελφέ; Τσι κούκλες θα παί- ξουμε για; Έγώ δε ρεζιλνύτηκα ποτέ στη ζωή μου.

— Μά δεν πρόκειται να ρεζιλνύτης. Αύ- τος θα φταίη... — Τρέχα γύρευε να δώσεις στον κόσμο να καταλάβη ποιος φταίει. Άντε, οέ, τσι να μην έρτη. Θάν' του στρίψω τό λαρύγγι. Έν τώ μεταξύ ό μέλλων να μονομαχήση μέχρι θανάτου ήσθάνετο ότι πεινούσε. Διέ- ταξε να έτοιμάσουν λίγα παγάκια, μιά σηκωταριά, τυρί και κρασί. Έφαγε με κέ- φη, ενώ εγώ που θα παρακολουθούσα την υπόθεσι άπλως έδε θεατής δεν μπορούσα να βάλω στό στόμα μου ούτε μιά πρου-

Η «ΜΙΣ ΑΥΣΤΡΙΑ»

Η σημερινή Βιέννη, παρ' όλες τις δυσκολες μεταπολεμικές ήμέρες της ξεναθρίσκει τό κέφι, την κομψότητα και την ευθυμία της. Κι' ή πρώτη εκδήλωσι της έπιστροφής αυτής στη πολή ζωή ήταν ή εκλογή εσχάτως της ψωμοφης Βιεννέζας Γερτρούδης Ντεκομπ ως «Μίς Αυστρίας».

νά. Η συγκίνησί μου είχαν έπηρεάσει και την... όρεξί μου.

— Φάε καμιά μπριτζόλα... Έλεγε με τό- νο έπιτακτικό ό Γύπαρης.

— Δεν κατεβαίνει, καπετάνιο μου. Μετά τη μονομαχία βλέπουμε... Μά ή ώρα περιούσε κι' οι άνιχνευταί που βρισκόταν σ' έπσφή με τους μάρτυρες του αντίπαλός δεν φαινόταν. Κακά σημά-δια. Ο Παυλής άρνισε να χάνη την ψυ- χραιμία του. Σγκώθηκε κι' έκανε βέλτες στην αλλη του κέντρον, όπως τό λιοντάρι μέσα στό κλουβί του.

Μιά μετά τά μεσάνυχτα... Ένας από τους άνιχνευτάς καταφθάνει άπελπισμένος. Τίποτε. Ο γιατρός δεν έξωσε σημαία ζωής. Και πρέπει να σημειωθεί ότι, κατά τις πη- ροφορίες που ύπήρχαν, δεν ήταν δέ λός άνθρωπος. Μυστήριο... Ο Γύπαρης ξε- νευσίσθη φοβερά. Άλλά και ή δική μου ά- πελπισία δεν είχε όρια. Θάχαλα, λοιπόν, έτσι άδικά μιά τόσο καλή δημοσιογραφική έπιτυχία;

Πέρασε μιά ώρα άκόμη. Και επί τέλους λυεται τό αίνιγμα. Ένας δεύτερος άνι- χνευτής καταφθάνει άσθμαίνων και μάς πληροφορεί ότι ό γιατρός βρísκεται στην Ασφάλεια! Τόν συνέλαβε ή άστυνομία, ή όποια αναζητεί και τό Γύπαρη!

Κεραυνός... Πάει, λοιπόν, ή... ώραία μονομαχία, πάνε οι έντυπωσιακές φωτογρα- φίες, οι περιγραφές και τό παρόστημα. Λησμόνησα να πώ ότι στό τυπογραφείο της εφημερίδας περίμενε συνεχέιοι συντα- κτών και τυπογράφων για την έκτακτη έκ- δοσι. Κατά τις πρώιμες ώρες έπείστωσα στη Σταά Πάππου και τους άνεκόνους να κατέκαστα. Μά είχα πέτοια χάλια από τον έκνευρισμό και την άπελπισία μου που έδινε την έντύπωσι ότι έλαβα ενεργόν με- ρος στη μονομαχία που δεν έγινε...

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

©©

Αν έφχερίζονταν οι νόμοι

Ένας κάτοικος της Νέας Υόρκης, ό Τζάιμς Τζάκσον θέλησε να εξακριβώσει, άν ζούσε σύμφωνα με τους νόμους της πα- τριδος του. Συνεβουλεύθηκε, λοιπόν, ένα δικαστή και πληροφόρήθηκε πως μέσα σε μιά μόνον ήμερα, είναι διαπράξει διάφορες παραβάσεις, που συνεπήγνοντο ποόστια συνολικού ποσού 8236 δολλαδίων και ου- λάκισι 19 έτών, έντεκα υπών και 10 ήμε- ρών!

Οι κυριώτερες απ' αυτές τις παραβά- σεις ήσαν οι έξης:

Είχε ντυθι τό πρωί, έπειτα από τό λου- τού του, ένοντας άνοιχτό τό πασαβυσό του.

Είχε βάλει μερικές γλάστρες με λου- λούδια στά πασάβυσά του. (Υπήρχε, δη- λαδή, κίνδυνος να πέσουν και να σκοτώ- σουν κανένα διαβάτη, όπως έγινε άλλοτε και στην Άθήνα μ' ένα αινιγνήτικο κανατί- πούπεσε και σκότωσε ένα δικηγόρο στην όδό Σταδίου).

Είχε πετάξει ένα άναμμένο σπρίτο κον- τά στην άντλία ενός παπαπούς Βενζίνης.

Είχε παρυστή σε άγώνες μεσαύ σκυ- λιών. Η ποινή σ' αυτή την περίπτωση είναι 1.000 δολλαρία και διετής φυλάκισις. (Όστόσο, παρυσίοι άγώνες νίνονται πο- λύ συχνά στη Νέα Υόρκη και εκείνοι που τους παρακολουθούν άνέσονται σε νιλιά-δες).

Είχε φτύσει από τό πασάβυσο του αύ- τοκινήτου του.

Είχε ξεσχίσει μιά έπιστολή και είχε πε- τόξει τά κομματάκια της στό δούο.

Είχε πάρει τό κοριτσάκι της άδελφής του, ηλικίας 2½ έτών και του είχε κάμει έναν περίπατο με τό ποδήλατο.

Είχε φιλονεικήσει μ' ένα φίλο του και, χωρίς να τό θέλη, είχε βλαστήσει.

Είχε πατήσει πάνω στά νόοτα ενός δη- μος ου κήπου.

Είχε παίξει τό φλάουτό του ένοντας ά- νοιχτό τό πασάβυσό του.

Είχε βάλει ένα τοιαντάφυλλο στό ατί- του, ενώ περπατούσε στό δούο.

Κτλ. Κτλ.

Άλλ' εύτύως οι νόμοι και οι άστυνομι- κές διατάξεις δεν έφραζόνονται πάντοτε. Διαφορετικά, οι Νιούορκέσι θα περνούσαν ά- να περισσότερο καιρό τους στό φυλάκι.

Τό λανσάρε ή Λίντα Ντάρνελ

Η Λίντα Ντάρνελ άποφάσισε να ένδιαφερθή για τά κοι- νωνικά ζητήματα της εποχής μας και ιδίως τό διαζύγιο, που άποτε- λεί μιά από τις μεγαλύτερες μά-στιγες της Άμερικής. (Κατά τους ύπολογισμούς των στατιστικών άν ό σημερινός αριθμός των δια- ζυγίων συνεχισθι και κατά τά έ- πόμενα έτη, από τους γάμους που συνήφθησαν κατά τό 1945 μόνον ένας στους τρεις θα εξακολουθή- σι να ύφίσταται κατά τό 1965, έ- νω οι άλλοι δύο θα έχουν διαλυ- θή). Έφερε σε φώς, λοιπόν, μιά προσωπική της περιπέτεια, που είναι άρκετά ένδιαφέρουσα.

Ός γνωστόν, ή διάσημη ήθο- ποίος είναι σύζυγος του σκηνοθέ- του Πέθ Μάρλεϋ.

«Όταν παντρευτήκαμε, έγραψε τελευταία, ή λέξις διαζύγιο δεν είχε καμιά άπολύτως σημασία για μένα. Είχα παντρευθι τον άν-θρωπο που αγαπούσα και μου φαινόταν πως καμιά δύναμις δεν θα μπορούσε να με χωρίσι ποτέ απ' αυτόν.

Άλλ' έπειτα από μερι- κούς μήνες, τά πρώτα σύν- νεφα άρχισαν να εμφανί- ζονται στον ούρανό της εύ- τυχίας μου. Ήσαν μερικές άσημαντες διαφορές, που ή φαντασία μου εύρισκε εύ- χαρίστηρι να μεγαλοποιή. Αντι να προσπαθήσω, λοι- πόν, να συμβιβάσω τά πράγ- ματα, κατέληξα στό συμ- πέρασμα ότι ή ζωή μου με τον Πέθ δεν θα ήταν εκείνη που είχα όνειρευθι. Και έ- καμα άμέσως τη σκέψι ότι θα ήταν προτιμώτερο να χωρίσωμε άμέσως, για να μπορέσι ό καθένας μας να ξαναφτιάξη τη ζωή του πά- νω σε καινούργιες βάσεις.

Εμοιαζα σαν τό μικρό κοριτσάκι που τό πιάνουν τά μπουρινία του γιατί έκ-α- με ένα λεκέ πάνω στό φόρε- μα της αγάπημένης του κούκλες και που αντί να προσπαθήσι να τόν βγάλη κάνει κομμάτια τό φόρεμα και σπάζει την κούκλα.

Τό ίδιο κι'εγώ, είχα στη διάθεσί μου ένα τρομερό, ό- πλο για να κάμω συντριμ- μιά την εύτυχία μου. Αυτό τό όπλο ήταν τό διαζύγιο.

Άποφάσισα, λοιπόν, να τό χρησιμοποιήσω και έκ-α-

μα λόγο στον Πέθ. Ευτυχώς, ο άντρας μου ήταν λιγώτερο ευέ- ξαπτος από μένα. Δεν μου άπάν- τησε ούτε ναι, ούτε όχι, αλλά μου έκαμε μιά πρότασι:

— Άς κάμωμε ένα δοκιμαστι- κό χωρισμό για κάμποσο καιρό, μου είπε. Θα ίδομε πως θα μάς φανή και κατόπιν παίριμε την ά- πόφασί μας.

Η ιδέα του μου φάνηκε καλή και την βάλαμε άμέσως σε έ- φαρμογή.

Σ' όλο τό διάστημα του γυρί- σματος της «Άμπρ», δεν συναν- τηθήκαμε με τον Πέθ ούτε μιά φορά. Στην άρχή, ή εργασία με άπορρόφησε τόσο πολύ, που δεν είχα τον καιρό να σκέπτομαι τίποτε άλλο. Άλλά, σε λί- γο, έννοιωσα ένα μεγάλο κενό μέσα στην ψυχή μου. Κάτι μου έλειπε και δεν μπορούσα να βρώ εύχαρίστηρι σε τί- ποτε. Δεν δυσκολεύθηκα να καταλάβω πως εκείνο που μου έλειπε ήταν ό άντρας μου, ή συντροφιά του, ή προ- στασία του, τό τρυφερό και προστατευτικό βλέμμα του.

Άνατρίχιασα τότε στη σκέψι ότι, χωρίς τη δική του φρό- νησι, θα είχαμε κιάλας χωρίσει και θα τόν είχα χάσει ό- ριστικά.

Μιά μέρα, ό Πέθ μου τηλεφώνησε, ζητώντας μου να του δώσω ένα ραντεβού. Δέχθηκα και ή καρδιά μου χτυ- πούσε πολύ δυνατά, όταν πήγα σ' αυτή τη συνάντησι, πάν να έπρόκειτο να ίδω τον Πέθ για πρώτη φορά.

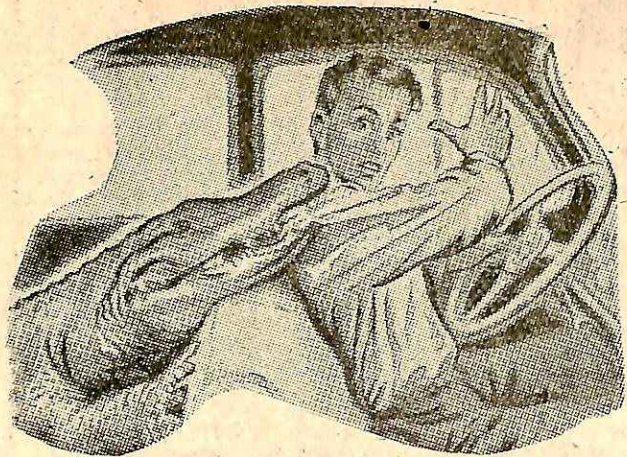
Έτσι άρχισε τό καινούργιο ειδύλλιο μας. Και έπρό- κειτο πραγματικά για ένα καινούργιο ειδύλλιο. Άλ- λωστε φροντίσαμε και οι δύο να τό κάμωμε τέτοιο.

Κατάλαβα τότε την τρέλλα μου, που λίγο έλειψε να με κάμη να καταστρέψω με τά ίδια μου τά χέρια την εύ- τυχία μου. Φανταζόμουν, όπως τόσες άλλες γυναίκες, πως ή συζυγική εύτυχία είναι σαν τον ώριμο καρπό, που πέφτει από τό δέντρο στην άγκαλιά μας, την ώρα του γάμου. Άλλ' ήξερα τώρα πως ή συζυγική εύτυχία είναι κάτι, που τό φτιάνει κανείς κάθε ώρα και κάθε στιγμή με τά ίδια του τά χέρια. Κι' ήμουν άποφασισμένη να φτιάξω κι' εγώ με τά δικά μου χέρια την εύτυχία μου.

Άλλά σκέφθηκα επίσης πως θα κριθώ πολύ εγωί- στρια άν κρατούσα την προσωπική μου πείρα για λογα- οιασμό μου. Γι' αυτό άποφάσισα να λανσάρω τό «δοκιμα- στικό» διαζύγιο. Είπε προ- τιμώτερο, άσφαλως, από τό δοκιμαστικό γάμο και εί- μάι βέβαιη ότι θα έσωζε πολλά άντρώγυνα από τον κίνδυνο ενός όριστικού και ληπτανορθώτου χωρισμού.

Η διάσημη Βεντέττα εδή- λωσε ότι σκέπτεται να πε- ριέλθι προσεχώς με άερο- πλάνο τις κυριώτερες πό- λεις των Ηνωμένων Πολι- τεϊών, για να προπαγανδί- σι τις ιδέες της μεταξύ του άμερικανικού κοινού. Δεν ύπάρχει καμιά άμ- ισηβολία ότι ή προπαγάνδα της Λίντα Ντάρνελ θα έπι- τυχή. Ποιά άνδρώγυνα δεν θα σπεύσει να προβή στη δοκιμή αυτή που είναι τόσο εύκολη κι' έχει τόσο σωτή- ρια άποτελέσματα; Άπ' τό όριστικό διαζύγιο τό δοκι- μαστικό είναι βέβαια χίλιες φορές προτιμώτερο. Τό ό- ριστικό διαλύει τό σπίτι. Τό δοκιμαστικό τό μεταβάλλει σε παράδεισο έπίγειο, μετά τό ξανασιμείωμ των συζύ- γων, όταν ή αγάπη άνανε- ώνεται και ξαναβιθίζεται, όταν οι καρδιές των συζύγων ξα- ναθερμαίνονται.

Μιμηθήτε την Ντάρνελ και δεν θα χάσετε.

Ο κροκόδειλος του ζέσχιζε το μανίκι...

'Αναλαμβάνονται παράξενες δουλειές...

Τὰ ἐπικινδύνια του 'Αλντεν Ρόε 'Ανταίς

«Αν δημοσιεύσετε στις εφημερίδες υιάν ἀγγελία ὅ- τι ζητάτε κάποιον πού νά σας ἀοίση νά διοχετεύσει ἡλεκτρισμό στό σώμα του, ἡ νά δοκιμάση γιά λογαριασμό σας ἕνα καινούριο σκά- φανδρο, ἡ νά μετατόση τ' ἀ- στέρι, ἡ νά καθάρισεν ἕνα σκελετό, ἡ νά νίνην... γκουδενάντα ἔνδε νευρο- σθενικού κροκόδειλου, δέν θά λαμβάνετε πιθανώτατα πολ- λές ἀπαντήσεις.

Ἀλλά, ἀν διάβαζε τήν ἀγγελία σας αὐτήν ὁ 'Αμε- ρικανός 'Αλντεν Ρόε 'Αν- ταίς, ἀπ' τὸ Κονέκτικουτ, θά σας ἀπαντοῦσε ὅτι δένε- ται νά σας προσφέρει τίς ὑ- πηρεσίες του, ἀκόμ' μόνο νά κλοπληρώσετε...

Ὁ 'Ανταίς εἶνε ἕνας νέ- ος 23 ἐτῶν, ἀπόφοιτος τοῦ πανεπιστημίου Χάρβαρντ. Μπόρεσε δὲ νά τελειώση τίς σπουδές του καί συγχρό- νως ν' ἀποκτήσῃ ἕνα γερό κομπόδεμα, ἀναλαμβάνον- τας τίς πρὸ παράξενες δου- λειές, πού δέν θά τίς δεινό- τας ἴσως κανεῖς ἄλλος. Τὸ πρῶτον ἔτος, κέρδισε ἔ- τσι περισσότερα ἀπὸ 10 μι- λιάδες δολάρια.

«Ἦμουν μόνον 18 ἐτῶν—

Γνωρίζετε ὅτι...

... Ἐκείνοι πού κοιμούνται κατὰ τίς σιδηροδρομικές συγκροτήσεις κινδυνεύουν λιγώτερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἐπιβάτας;

... Ὃταν οἱ Κινέζοι φτάσουν στὴν ἡλικία τῶν 55 χρόνων, οἱ ἀγαπημένοι τοὺς γιοὶ καὶ κόρες τοὺς δίνουν ἀπὸ ἕνα φέρετρο καὶ τοὺς εὐχονται χρόνια πολλά. Γι' αὐτὸ κι' ὁ περινηγῆς τῆς Κίνας θά ᾄδῃ πολλά φέρετρα, μέσα στὰ σπῖτια, πού χρησιμοποιοῦν γιά ντυλάπια;

... Ἡ Μπελφάκ εἶνε ἡ πόλις τῆς Ἀγγλίας στὴν ὁποία τίνυνται τὸ περισσότερο τοῖς;

... Ἡ σελήνη διανύει τὸ γύρω ἀπ' τὴ γῆ διάστημα μὲ ταχύτητα 1.090 μέτρων τὸ δευτερόλεπτο; Ἡ γῆ γύ- ρω ἀπ' τὸν ἄξονά της μὲ ταχύτητα 400 μέτρων;

... Ἄν ἦταν δυνατόν νά συνδεθῇ ἡ γῆ μὲ τὸν ἥλιο μὲ τηλεγραφικὸ σύρμα, ἕνα τηλεγράφημα θά διαβι- ζόταν ἐκεῖ ἀπὸν μέσῃ σὲ 8 λεπτά;

... Γιά νά ραφῇ ἕνα ἀντρικό πουκάμισο χρειάζον- ται 19.909 βελονιές 3.550 βελονιές θέλουν τὰ μανίκια καὶ 3.000 τὸ κολάρο;

... Γιά νά σκοτωθῇ ἕνας στρατιώτης στὸν πόλεμο πρέπει νά ριχτοῦν 1.300 σφαίρες κι' ὅτι μόνον μιά ἀπὸ αὐτές τὸν χτυπᾷ;

... Πρὶν ἀπὸ ἑνὶν αἰῶνα τὴν ἀγγλικὴν γλῶσσαν τὴ μιλοῦσαν μόνο 22.000.000 ἄνθρωποι, ἐνῷ σήμε- ρα τὴ μιλοῦν 500.000.000;

... Σὲ μερικὰ χωρία τῆς Γερμανίας τὰ ἔξοδα τοῦ γάμου τὰ κάνουν οἱ προσκαλεσμένοι. Κι' ὅτι τόσο γεν- ναία εἶνε τὰ ἔξοδα αὐτά ὥστε οἱ νεόνυμφοι κάτι ὀικο- νομοῦν καὶ γιά τὸ μέλλον τους;

γίου ζωῆς. Ὁ ἐφευρέτης πρόσφερε 1.000 δολάρια στὸν 'Ανταίς, ἀν ἔκανε τὴν ἐπικίνδυν αὐτὴ δοκιμὴ.

«Σκέφθηκα τὰ νοήματα, ἔκανα τὴν προετοιμή μου καὶ μπήκα στὸν «κώδωνα» — λείει ὁ νέος. Καὶ τὸ πείσα- μα ἐπέτυχε, δίνας κανένα ἀ- πρόοπτο».

Δυὸ σύζυγοι, στὴ Βοστώ- νη, εἶχαν ἕνα νεοικό καὶ κα- κότοπο θηλυκὸ κροκόδειλο. ἦδελαν δὲ νά τὸν στείλουν στὸ καινούριο σπιτί τους, στὴ Νεβάδα. Ποιὸς θ' ἀνε- λαμβάνε αὐτὴ τὴ μεταφορά; Τὸ ἔροπετο δὲν ἀνεγύοναν νά τὸ κλείσουν μέσα σὲ κάσση, γιά νά τὸ φορτώσουν σὲ τρέινο ἢ σὲ αεροπλάνο. Κι' οἱ ἰδιοκτῆτες τοῦ δὲν ἤξεραν νὰ ὁδηγήσουν αὐτοκίνητο.

Ὁ 'Ανταίς λοιπὸν δέχθη- κε νά μεταφέρει μὲ αὐτοκί- νητο τὸν κροκόδειλο. Θὰ φρόντιζε, σ' ὅλο τὸ μακρο- νὸ ταξεῖδι, γιά τὴν κανονικὴ του διαίτα καὶ θά τὸν ἀσπνε νά κυκλοφορῇ ἐλεύθερα στὸ πίσω μέρος τοῦ αὐτοκινή- του.

«Νάνετε διακοκῶς τὸ νοῦ σας καὶ νά μὴ τὸν ἐναντιω- θῆτε σὲ τίποτε — τὸν συμ- βούλευσε ὁ ἰδιοκτῆτης. Ἀλ- λωὶς, μπορεῖ νά τὰ κάνει θάλασσα!»

Εὐτυχῶς, τὸ ταξεῖδι τε- λείωσε δίνας κανένα δυσά- ρεστο ἐπίσπδιο. Μιά φορὰ μόνον, ὁ 'Ανταίς ἔλασε νά τοῖση τὸν κροκόδειλο, κι' ἔ- κεινος τοῦ τὸ ὑπενθύμησε ἀπαλάυντας μὲ τὰ σουβλε- ρὰ του δόντια καὶ ξεσφίον- τας τὸ μανίκι του... Γιά τὴ μεταφορά αὐτὴ, ὁ νέος πληρώθηκε 250 δολάρια.

Σ' ἄλλες περιπτώσεις, ὁ 'Ανταίς ἀνέλαβε νά καθο- ρίσῃ ἀπολιθώματα προϊστο- ρικῶν τεράτων γιὰ τὸ Μου- σείο τοῦ Χάρβαρντ, νά υα- ζεῖται ἀπὸ μιά ἑσπλη ἀκοο- γιανιά... κόκκαλα ναυα- γῶν γιά ἐκκεντρικούς συλλέ- κτες, κλπ.

Ὁ 'Ανταίς φρονεῖ ὅτι ἡ πρὸ παράξενη δουλειὰ πού ἀνέλαβε, ἦταν, νά μεθύσῃ ἐπὶ πληρωμῇ! Ἐνὰς ἐπι- στήμων μελετοῦσε τίς ἀντι- δράσεις τοῦ ἀνθρωπίνου ὁρ- γανισμοῦ στὰ ποτὰ κατὰ τὰ διάφορα στάδια τῆς μεθης. Ὁ 'Ανταίς λοιπὸν δέντηκε νά μεθύσῃ σιγά-σιγά, συ- στηματικά, γιά νά βοηθήσῃ τίς μελέτες τοῦ ἐπιστήμο- νος.

«Ἦταν ἡ πρώτη κι' ἡ τε- λευταία φορὰ πού ἦπια τό- σο πολὺ!» λέει ὁ 'Ανταίς. Σπάνια ὁ νέος αὐτὸς ἀπο- κοῦβει μιά πρόταση παράξ- ενος δουλειᾶς. Μιά ἀπ' τίς λίγες αὐτὲς ἀνήσεις του ἀ- φοσοῦσε τὴν προσφορά νά- ποιου ἐφευρέτου, πού τοῦ δι- νε 10.000 δολάρια, ἀν θά δέντοσαν νά μὴ σὲ μιά δι- πλανητικὴ οἰκέτῃ μὲ τὴν ὁποία — κατὰ τὴν ὑπολη- γισμένη του — θάφτανε στὴ Σελήνη!

Ἐνὰ ἀπολιθωμένο πτώμα

Στὴν Κολόμα τῶν 'Ηνω- μένων Πολιτειῶν, μέσα σ' ἕνα παλιὸ μεταλλεῖο κοιλ- οῦ, βρέθηκε τὸ ἀπολιθωμέ- νο σῶμα μίας Ἰθαγενούς πού κατὰ τοὺς ὑπολογι- σμούς τῶν ἐιδικῶν θά πρέ- πει νά ἔχη πεθάνει πρὶν ἀ- πὸ 5.000 χρόνια. Κατὰ τὴ στιγμή τῆς ἀνευρέσεώς της, τὰ μελῆρά της ἦσαν ἀκόμη μωλάκα. Τὸ σῶμα της ζύγι- ζε 22 κιλά.

Ἡ τέχνη τῆς συνομιλίας

Μερικοὶ χρήσιμοι κανόνες

Τὸ νά ἀρχίσῃ κανεῖς μιά συνομιλία, νά τὴν συνεχίσῃ καὶ νά τὴν φέρῃ σὲ πέρας, δέν εἶνε εὐκόλο πράγμα. Χρει- ἀζεται νά ἔχη κάποια γενικὴ μόρφωσι μερικὲς εἰδικές γνώσεις γιά τὸ θέμα μὲ τὸ ὁποῖο καταπιάνεται, νά ἔχη δι- αφύγει πνεύματος καὶ σχετικὴ εὐφρά- δεια καὶ προεπνός νά ξέρῃ πῶς νά χει- ρισθῇ τὸ θέμα του. Χρειαζεται δηλαδὴ νά ξέρῃ τὴν τέχνη τῆς συνομιλίας τὴν τέχνη τοῦ διαλέγεσθαι, πού οἱ ἀρχαῖοι 'Ελληνες τὴν εἶχαν ἀνοσιγμένην σὲ ἀ- νυπερόβλητο σημεῖο. Ἡ τέχνη αὐτὴ εἶ- νε ἀπαραίτητη ὄχι μόνον σὲ ὀρισμένες περιπτώσεις. Εἶνε ἀπαραίτητη σὲ κάθε ἄνθρωπο στὴν καθημερινὴ του ζωὴ. Αὐτὸ τὸ ἔχουν ἀντιληφθῇ οἱ Ἀμερικα- νοὶ καὶ ἀν πρακτικοὶ ἄνθρωποι πού εἶ- νε, προσπαθοῦν νά καθορίσουν μερι- κούς κανόνες πού διευκολύνουν τὸν κοινὸ ἄνθρωπο σὲ νά μὴ εἰς νά φέρῃ εἰς πέρας μιά συνομιλία. Οἱ κυριώτε- ροι ἀπὸ τοὺς κανόνες αὐτοὺς, κατὰ τὸν Ντόναλτ Μάρσαλ εἶνε οἱ ἀκόλου- θοι:

1) Ἡ συνομιλία πρέπει νά εἶνε εὐχάριστη: Ἐνὰ ἀ- πὸ τὰ κύρια στοιχεία γι' αὐτὸ, εἶνε τὸ χιούμορ. Ἀλλά καὶ ὅταν ὁ συνομιλητῆς δὲν διατίθεται χιούμορ, μπορεῖ νά κάνει εὐχάριστη τὴ συνομιλία του, ποικίλλον- τας τὴν μὲ τὴν ἀφήγησι ἑνὸς ἀνεκδό- του ἑνὸς ἀστείου γεγονότος, πού νά προκαλῇ τὴν εὐθυμία καὶ τὸ γέλιο.

Ἐνὰ δεύτερο στοιχεῖο, γιά νά εἶνε εὐχάριστη ἡ συνομιλία, ἀποτελεῖ τὸ ἐν- διαφέρον τοῦ θέματος της. Ὁ μιλητῆς πρέπει νά βρῇ κίεμα γενικὸ ἄνθρω- πίνου ἐνδιαφέροντος.

2) Ἡ συνομιλία πρέπει νά εἶνε διδακτικὴ: Αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι πρέπει νά παρίστανῃ κανεῖς τὸν ἡγεμόνα-δασκαλο, οὔτε ὅτι ὁ ἄλλος ἔχει ὀρεξί ν' ἀκούῃ κηρυγμα- τὰ. Στὸν καθέναν ὅμως εἶνε πρὸ εὐ- χάριστη ἡ συνομιλία ὅταν περιέχῃ καὶ ἀγνώστη γι' αὐτὸν στοιχεῖα καὶ τοῦ προσθέτῃ κάτι τὸ καινούριο στὴς γνώ- σεις του. Ἐκείνος πού ἀρχίζει τὴ συ- νομιλία πρέπει νά κοπῇ τὸ θέμα του, νά ἔχη ξεκαθαρισμένους τίς σκέψεις του καὶ νὰ τίς διατυπώσῃ ἀπλά.

3) Πρέπει νὰ ἀφ' ὁρᾷ ἕκεί- νο πού ὁ ἀκροατὴς ἐνδισα- φέρεται γι' αὐτὸ ὅτι. Ὁ κα- νὼν αὐτὸς ἔχει μεγάλη σημασία. Ση- μαίνει ὅτι δὲν μπορεῖ κανεῖς νά συζη- τῇ γιά θέματα, πρὶν μόνον τὸν ἴδιον ἀ- φορῶν, ὅτι δὲν πρέπει δηλαδὴ νά μὴν ἐνδιαφέρῃ κανέναν ἄλλον ἀπὸ τοὺς συνομιλητὰς του. Προσπαθῇ ἐν- τελὼς ζητήματα καὶ γεγονότα, χωρὶς κανένα γενικώτερο ἐνδιαφέρον, δὲν ἔ- χουν θεσὶ σὲ μιά συνομιλία. Οὔτε ὁ- μως καὶ ζητήματα τόσο γενικοῦ ἐνδια- φέροντος, ὥστε νά ξεφύγουν ἀπὸ τὸν κύκλο τῆς ζωῆς καὶ τῆς διανοήσεως τῶν συνομιλητῶν. Οἰκονομικά, π. χ. θέμα- τα μπορεῖ νά ἔχουν θεσὶ σ' ἕνα κῆλο κτηματιῶν, ἐμπόρων καὶ βιομηχανῶν ὄχι ὅμως καὶ σ' ἕνα κύκλο καλλιτεχνῶν καὶ διανοουμένων.

4) Συνομιλία σημαίνει «Πάρε δώσε». Δέν μπορεῖ κανεῖς νά μιλά ὅλο ὁ ἴδιος, γιὰτ' αὐτὸ κατα- ντὰ κουραστικό καὶ ἀνιάρ. Ὁ ἄλλος εὐ- χαριστεῖται ὄχι μόνον ν' ἀκούῃ, ἀλλά καὶ νά μὴν μπορῇ νά πῇ καὶ ὁ ἴδιος τὰ δι- κά του. Πρέπει λοιπὸν ὅποιος ἀρχίζει τὴ συνομιλία νά δῇ στοὺς ἄλλους τὴ δυνατότητα καὶ τὴν εὐκαιρία νά μιλοῦν κι' ἐκείνοι. Ὁ καλὸς μιλητῆς ἀνοίγει τὴ συζήτηση μὲ τέτοιον τρόπο, ὥστε νά δῇ στοὺς ἄλλους τὴν ἐντύπωση καὶ τὴ σιωπρὴ ὑπόσχειται ὅτι δέν θά τοὺς κουράσῃ καὶ δέν θά τοὺς κάνει νά πλη- ξοῦν. Δεύτερον, πρέπει νά κινῇ τὸ ἐν- διαφέρον τους, νά τοὺς «βάξῃ σὲ σκέ- ψεις». Τρίτον νά τοὺς φέρῃ σὲ τό- τοιο σημεῖο ὥστε νά θέλουν κι' αὐτοὶ νά ἐκφράσουν τίς σκέψεις καὶ τίς ἐπι- θυμίες τους.

Αὐτοὶ εἶνε, καταλήγει ὁ Ντόναλτ Μάρσαλ οἱ κυριώτεροι κανόνες, πού πρέπει νά διέπουν κάθε συνομιλία. Πρέ- πει νά καθέναν νά τοὺς ἔχη ὑπ' ὄφιν του καὶ νά τοὺς ἐφαρμόζῃ, ἀν δέν θέλῃ ἡ συνομιλία νά καταλήγῃ σὲ ἀνισορ- αμία καὶ ἂν θέλῃ ἐξ ἄλλου νά εἶνε εὐ- χάριστος στὴς συναναστροφές καὶ νά ἐ- πιτυχῇ στὴς ὑποθέσεις πού διαχειρί- ζετο.

«Λευκό άπογευμα»

(Σε μία κομψή ερωτική φωλιά. Έκείνος άκμαίος πενηνάρης. Χτυπά το τηλέφωνο).

ΕΚΕΙΝΟΣ (στο τηλέφωνο)... Μπαρά... Ναι. Πέτρο ένώ... «Α, δεν μπορώ τώρα! Μου είν' αδύνατο!... Φυσικά, κάτι περιμένω...

Μα πολύ ενδιαφέρον. Βέβαια, (δειλό, κουδούνισμα). Κι' ήθελε κι' όλες... Ναι, γυμνάσει το κορμίδι... «Ελα, σε κλείνω τώρα, γιατί θα μού φύγει... (μ' άεφαρο ένδιαφέρον): Πόσο έχει το «πρώτο»; Διακόσα τριάντα; Είδες που στάλενα; Και θ' ανεβαίνει γραμμή!

«Αντε, γεια σου, γεια σου, (Κλείνει το τηλέφωνο και το-χει στην πόστα. Το ύπο-συνεδό του σκέπτεται άσ-στραπιαία: «Με την κορμίν-τα για τη λίστα παρό λινό να ξεγάζω απ' έξω τη μικρού-λα». Ανοίγει. Έκείνη υπάι-νει ήρεμα κι' αποφασιστικά, όπως θαμπάνει σπών οδοντο-γιατό της. 'Ο τύπος της: Μικρούλα, μα σωστή νυνάι-κα. Φαίνεται σαν νάχη ερω-τική «πόωση άνδραπύξ». Μάτια βαθεία, υπλέρ, ρευ-δώδη. Χέλιλ σαν τής 'γυ-κοιντ Μπερόγκιαν. Γλυπτικό-της άνεπίληπτη. Ντύσιμο πε-νιχρό. Καθόλου μακιγιάζ).

ΕΚΕΙΝΗ: Γεια σας. ΕΚΕΙΝΟΣ: Δεν ξέρετε πόσο είν' εύτυχιμένος που ήρθατε!

ΕΚΕΙΝΗ: Άλήθεια; ΕΚΕΙΝΟΣ: Σας βεβαίω! Δεν βγάζετε το παλτοδάκι σας; Κάνει ζέστη εδώ.

ΕΚΕΙΝΗ (βγάζοντας το παλτό της άβελόστατα): Ναι, το αϊσθάνθηκα μόλις μπήκα.

ΕΚΕΙΝΟΣ (που τον έχει πιάσει ο κατήφορος της σα-χλότερης ρουτίνας): Μία σο-κολάτα... «Ενα λικέρ;»

ΕΚΕΙΝΗ (παίρνοντας τη σοκολάτα): Μεροί. (Σταμα-τώντας τον στο σερόβισμα του λικέρ): Δεν πίνω ποτέ.

ΕΚΕΙΝΟΣ (με γονιόθ βλακεία): «Α σήμερα θα πιήτε!

ΕΚΕΙΝΗ (άσφελόστατα): Γιατί.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μα γιατί... γιατί κάνει καλό!

ΕΚΕΙΝΗ: Ποιν είπατε πως κάνει ζέστη!

ΕΚΕΙΝΟΣ (που την κύτ-ταζε στην άσχη με κανύπο-τητη πονηρία και τώρα τη βλέπει με βαθύ θαυμασμό): «Έχετε δικήν. Τότε θυώ... γιατί ήρθατε;

ΕΚΕΙΝΗ: Για να σας πω! Για να σας μιλήσω... Να σας συγκινήσω, αν παίρ-νετε από συγκίνηση! 'Σαν να κατάλαβε πως είπα κάτι που δεν έπρεπε). Με συγ-χωρείτε... (Τεντώνει με πείσμα τα βλέφαρά της άλ-λα ένα δάκρυ θαλασσο έξε-φύγει άναγκασμένο και κυλάει στ' άσπρο βελουδένιο μάγουλό της. 'Ο ύνοδος αυ-τός Βουδός συνήγορος, δίνει την πιο εύλογη συνέγεια).

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καθήστε, δε-σποινίς. (Ανάγει το στυ-πένο του πούρου). Μ' έκ-νευρίζουν οι γυναίκες που κλαίνε και μάλιστα όταν ό τόπος κι' ο γόνος ένουν άλλες απαιτήσεις. 'Αλλά ε-σείς δεν υ' έκνευρίζετε. Με θυμώσετε, γιατί με κάνετε ν' ντροπιαζώ... (Σαν υ' άπ-λογηται): Δεν σταιώ νώ.

«Ετσι έγω συνήθισα. Νό-βλεπω τις γυναίκες όλες ή-δισ... Να νοιώζω πως δεν αξίζει τον κόπο να τις δη-καίνω άλλοιώς. Πού ξέρε-τε... 'Ισως νάχω κι' έγω με-τανοιώσει, γιατί κάποτε πιστεύω... στην αλήθεια της 'Αγάπης... και στην άμορφία της Ζωής. 'Η 'Αγά-πη είνε ψεύτικη κι' ή Ζωή 'Ασχημη. Πώς μπορεί να βοή κάνει την αλήθεια μέ-σα στο ψέμμα και την ά-μορφή μέσ' την 'Ασκή-μια; 'Ε;

ΕΚΕΙΝΗ (στεγνά υ' με συμπάθεια): Είσαστε άπαι-σιόδοτος... Άπογοητευμέ-νος... (μικρή σιγή): Και... συκοφάντης!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Συκοφάντης; ΕΚΕΙΝΗ (σιγά και τονι-σμένα): Ναι. Της Ζωής και της 'Αγάπης.

ΕΚΕΙΝΟΣ (την κυττάζει υ' έκσταση. 'Ανά υ' άπα-λές κινήσεις παίρνει το παλτό της): Φορέστε το παλτοδάκι σας... (ένω της το φοράει): Κι' αύριο τ' πρώι έλάτε στο γραφείο. Θά δώσω έντολή να σας δώ-σουν και μία προσκατάβολή

ΕΚΕΙΝΗ: Ευχαριστώ... ΕΚΕΙΝΟΣ (άπό μέσο του): Κι' ένώ... (Μία ζεστή χειρσπία που δίνεται άπό δυο κοινά νέρια. Τα βλέμματά τους φιλιούν-ται με το πιο άνυό και συν-κινημένο φίλι).

ΕΚΕΙΝΟΣ (Μόνος του. Στο μεθύσι του εαφικού ρωμαντισμού του. Βλέπει τον έαυτό του με φάσκο κι' έκείνη υ' άνη λεμονιάς...)

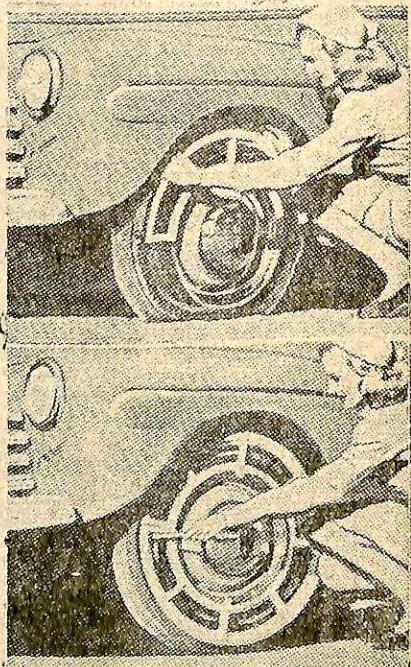
«Αν δεν ήμουν πενήτα χρό-νων... (Αναστενάζει). Τώ-ρα είν' άνά πιά... (Τινάζει άσφανα το πού-ρο και τον έαυτό του. Και παίρνει το τηλέφωνο). Λοι-πόν, λέγε Πέτρο... Πάρε... 'Η μικρή; Ναι, βέβαια, έφυ-γε. Κι' όλες; Τι, κι' όλες;... Χυλόπιπτα; Δεν είσαι καλά υ' άφήνεται. 'Εχεις δι-πλό ποτέ στο ζώ ή σου νά-χεται το κορίτσι; στη φωλί-τα σου για να σου φέρη προσκατάβολή της γυλόπιπτα;... 'Ε φυσικά. Έγω δικήν! Πες μου τώρα για τη λίστα. Τι βλέπεις εσύ;... Άνεξ-τει... Κατεβαίνει...

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

ΜΙΑ «ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ» ΣΥΛΛΑΜΒΑΝΕΤΑΙ

Τό λαθροπώριο ναρκωτικών (εωρεί-ται στις 'Ηνωμ. Πολιτείες ως ένα απ' τα χειρότερα έγκληματα και διώκε-ται απ' το περιφημο σώμα των «Τζι-Μέν»), τών άμοροπνοϊακών άστυνομι-κών. Τελευταίως, οι «Τζι - Μέν» διέ-λυσαν μία συμμορία λαθροπώρων ναρκωτικών, στο Σάν - Φραντσκο, αποτελούμενη άπό 10 άντρες και 4 γυναίκες. Στην εικόνα μας, συλλαμ-βάνουν τη Ρούμπι Σλάτερ τη «βα-σίλισσα της ήρωίνης», που αντίστε-κεται λυσοσμένη.

ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΕΦΕΥΡΕΣΙΣ

Χάρη στην εφεύρεση ενός 'Αμερικα-νού άν άκόποι το λάστιχο του αυτο-νού κινήτου σας στην έσοχή, δεν ή-α χρειασθ ή υποβλήθητε στον κόπο να το κολλήσετε ή να το αλλάξετε. Τοποθετείτε ήπλοστάτα ένα στεφάνι άπό σκληρό άλουμίνιο - όπως βλέ-πετε και στη φωτογραφία - γύρω στη «ζάντα» του σκαμμένου ελαστικού κι' έτσι το αυτοκίνητο συνεικίζει το δρόμο του με μερικά άνεπιόρητα τρεντάνιμα μόνο. Πολλοί αυτοκίνη-τα έσπευσαν άμέσως να προσηλ-τευθούν μερικά τέτοια στεφάνια, που κοστίζουν πάμφθυνα για να τα παίρ-νουν πάντα μαζί τους όταν πρόκει-ται να κάνουν μακρινές εκδρομές με το αυτοκίνητό τους.

«ΘΑΥΜΑΤΑ» του 20ού αιώνας

Πώς θα πραγματοποιηθούν

Ένώ διακοφσε άκόμη ο πόλε-μος, διάφοροι διακεκριμένοι μηχανι-κοί, 'Αγγλοι, Ρώσοι και ιδίως 'Α-μερικανοί, κατέστρωναν σγέδια τε-ραστίων τεχνικών έργων, που θα μπορούσαν να γαράκτοποιούν ως τα έπτα θαύματα του αιώνας μας και ν' αλλάξουν ριζικά την όψη του μεταπολεμικού κόσμου. Δυστυχώς, είνε αδύνατον άκόμη σήμερα να σκε-φθ ή κάνει για πραγματοποίησι τέ-τοιων σγεδιών, έδ' όσον βαρύνει την οικουμένη ή άπειλή ένός καινού-γιου πολέμου. 'Όταν όμως ό δριζών καθάριση, έλ' αυτά τα «θαύματα» θα γίνουν ίσως πραγματικότητες...

Τό πρώτο τέτοιο σγέδιο άσος την κατασκευή ένός Διεθνούς Δρό-μου, που θ' άρχιζή απ' το γατώτε-ρο άκρο της άμερικανικής ήπειρου, θα διασχίζη τη Νότιο 'Αμερική, τις 'Ηνωμ. Πολιτείες, τον Καναδά και τη-ν 'Αλάσκα, θα περνά απ' το Βε-οίγγιο ποσόδι και τη Σιβηρία, θα κατεβαίνη στην 'Απώ 'Ανατολή και θα καταλήγη στην Ευρώπη.

Υπάρχει ήδη ένα μεγάλο τμήμα του δρόμου, μήκος 2.500 χιλιομέ-των. Κατασκευάσθηκε απ' τους 'Α-μερικανούς, για στρατηγικούς σκο-πούς, σε 9 μήνες μόνο, και θάβει ως την 'Αλάσκα. 'Υπολείπονται με-ρικά μικρά τμήματα, για να ένωθ ή άλλους δρόμους και ν' αποτελέ-ση για όδική άσπορία απ' το Μπου-ένος 'Αδρες ως το Φαίρμπανκς της 'Αλάσκας.

Γιά τη διάβασή του Βεροίγγιο πορθμού, το τοιχού σγέδιο προ-βλέπει ένα τούνελ κάτω απ' τη θά-λασσα. Μπορεί έπίσης ν' ανοιχθούν άλλα τούνελ απ' Μάνχη και στον πορθμό του Κατεγάτι, για να πε-ράσουν διακλαδώσεις του Διεθνούς Δρόμου προς τη Μεγ. Βρετανία και τη Σκανδιναβική Χερσόνησο.

Δεύτερο σγέδιο προβλέπει την τακτική άεροπορική σύνδεση των ή-πειρων του Βορείου ημισφαίου πά-νω απ' τον Πόλο. Οι άποστάσεις θα γίνουν έτσι πολύ μικρότερες - ό-πως μπορεί να βεβαιωθ ή καθένας άν ρίξη μια ματιά σε μία υδρογόνη σφαίρα. Σημειώτουν ότι οι περισσότε-ρες πολιτισμένες και πυκνοκατοι-κήνες χώρες της Γης βρίσκονται στο Βόρειο ημισφαίοιο.

Οι μετεωρολογικές συνθήκες δεν πρόκεινται ν' άποτελέσουν σοβαρό εμπόδιο για την πραγματοποίησι αυτού του σγεδίου, γιατί τα σύγ-χρονα άεροπλάνα τις άντιμετωπι-ζουν νικηφόρα. 'Αλλωστε, όπως βε-βαιώνουν οι έξερευνηταί, δεν συμ-βαίνουν συνήθως ύπερβολικά σο-δρές καταιγίδες στο Βόρειο Πόλο.

Φυσικά, όταν ό Πόλος γίνη το σταυροδρόμι του κόσμου, θα έγκα-τασταθ ή εκεί ή ζωή κι' ό πολιτισμός και ή άρχισή συστηματική έκτε-τάλλευσή των όρυκτών θησαυρών του.

Τό ίδιο σγέδιο προβλέπει την ίδρυσι χιλιάδων άεροδρομίων στους καινούγιους άεροπορικούς δρόμους, που θα έλέγχωνται όλα άπό ένα δι-εθνή όργανισμό.

Ένας άλλος διεθνής όργανισμός μπορεί ίσως ν' αναλάβη την πραγ-ματοποίησι ενός σγεδίου που έγινε απ' τους Ρώσους προ 20 ετών: της πασανγής ηλεκτρομαγν ή ό-της σκλήρωσής του κόσμου υ' ένα δίκτυο λόκληρο τον κόσμο υ' ένα δίκτυο τεχνικών έργων που θα έκμεταλλε-υοντά κάθε φυσική πηγή ένεργείας - τις υδροπτώσεις, τις παλίρροι-ες, τους δυνατόους άνέμους κλπ. -

«'Ο Καναδάς ή Κίνα ή Σιβηρία, οι 'Ινδία, ή Νότιος 'Αμερική, θα πλημ-μυρίσουν τότε άπό ηλεκτρική ένε-ρ-γεια. Καί, φυσικά, θ' αλλάξουν τε-λείως μορφή.

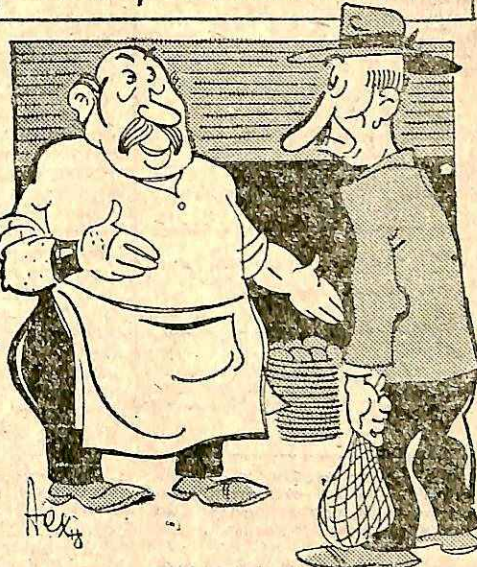
Συγχρόνως όμως πρέπει να λυθ ή και το πρόβλημα της μεταφοράς του ηλεκτρικού ρεύματος, που άπαιτεί σήμερα πολυάπανες έγκαταστά-σεις, καλώδια, μετασχηματιστές, κλπ. Φαίνεται όμως ότι δεν άπένει ό καιρός που θα μεταβιβάται ή ηλεκτρική ένεργεια διώως σύματα, με κύματα ηλεκτρομαγνητικά, όπως οι ραδιοφωνικές έκπομπές.

«Άλλο μεγαλεπήβολο σγέδιο άφο-ρά το χτίσιμο ένός τεραστίου φαγ-ματος μέσα στη θάλασσα, άνατολι-κά απ' τη γερόνησο της Καυκάσι-κας. Τό κυκλοπερι αυτό τεχνικό έρ-γον θα στατισή τα παγωμένα ποτικά ρεύματα. 'Ετσι, τό γλισσά ρεύμα της 'Ιαπωνικής Θάλασσης (ανάλογο προς τό Γκόλφ Στρου) θα ξεσταίνη τό λιμάνι του Βλαδιβοστόκ και τις άνατολικές άκτές της Σιβε-ρίας. Τό Βλαδιβοστόκ θ' άπολλαν ή μόνιμος άπ' τους τόπους και τα παρόλια της Σιβηρίας θα μπορούν να πυκνοκατοικηθούν.

Ένα παρόμοιο σγέδιο προτείνει να χτισθ ή άλλο τέτοιο φαγμά στην 'Αμερική, άνατολικά απ' τη Νέα Γη. Τό παγωμένο ρεύμα του Λαυ-πραντόρ δεν θα διώγη τότε τό Γκόλφ Στρου προς τις Ισλανδικές ά-κτές. Κι' ή Βόρειος 'Αμερική θ' ά-ποκτήση εύκατό κλίμα.

Τό τερόστο φαγμά υπορεί να γίνη στο Γιβραλτόρ - μαζί με δυο μικρότερα στο Σουέζ και στα Δαρδανέλια. 'Η Μεσόγειος θα μετα-βληθ ή τότε σε κλειστή λίμνη, ή στάθμη της θα κατεθ ή άκοτά (πε-ρισσότερο άπό 1½ μέτρα έπίσης) κι' ή διαφορά ύψους της απ' τον 'Α-τλαντικό θα νοσημοποιή ή την πασανγή υδροηλεκτρικής ένε-ργείας.

ΟΠΩΡΟΠΩΛΕΙΟΝ

- Δεν τα κρύψαμε κύριε τα λεμόνια, αλλά ού-τη την εβδομάδα δροθήκανε πέντε...ρεσιτάλ!... (Σκίτσος του 'Αρχελάου)

'Αθηναϊκά επίκαιρα

Τό ρύζι

«Αν για τό ρύζι μάλλωσαν οι δύο 'Υπουργοί κι' έγινε τέτοιος σασμός εις τις έφημερίδες κι' αν ό καιρός δεν πέραςε καθόλου εν σιγή τουλάχιστον δεν μάθαμε αν έμειναν έλπίδες κι' ή μοίρα μας αν γράφη από τό ρύζι, τό πολύ, να φάη ένα...πιλάφι!... Πάντως οι δύο 'Υπουργοί, με όργη τα είπαν τόση κι' έτσι τό ρύζι, έ λ α ο π ω ο ε και δεν θα ξελα- (οπισώ!)...

Η έκλειψις

Μέσα στην κοινοτυπία της ζωής της ύψηλίου εις τους ουρανούς θα γίνη, και τί σημητικό: Την όδόν του Μαΐου, θαχμύ έκλειψη ήλίου όρατη στην Βιρμανία και εις τον Ειρηνικό!...

★

Στην 'Ελλάδα τέτοιο πράγμα δεν φοβούνται οι συμ-πολίτες (πολίτες γιατί βλέπουν τις έκλειψεις των τροφίμων φανερή, κι' αν τυχόν έκλειψη ό ήλιος θα βρεθούν μυσρα- (γορίτες να μας φέρουν άλλον ήλιο... απ' τη μούρη άνορά!

Μπάνια

Μόλις έμπηκε ό Μάιος κι' άκόμα ψύχρα κάνει ό ήλιος δεν εφρόντιες καλά να μιά γλυκάνη, κι' οι παλαβοί των 'Αθηνών, εδώ και μία 'βδομάδα κατέβηκαν τα μπάνια τους να κάνουν στη Γλυ- (φάδα

★

Είνε βεβαίως παλαβοί. Γι' αυτό, μην άμφιβάλλετε έκείνοι που άρχισαν μία τέτοια άνοση, διότι μόνο στους τρελλούς συνήθως επιβάλλεται ως μέσον θεραπευτικόν... κάθε ψ υ χ ρ ο ι ο (ο ί α !

Οι Γιώργηδες

Οι άτυχείς οι Γιώργηδες!... Και πάλι όπως και πέ- (ρουσι οι Γιώργηδες έώρτασαν με κάποια καθυστέρησι την έβδομάδα έτυχαν εφέτος την Μεγάλη και για να μην νηστεύουν... την είχαν ανα- (βάλει!...

★

«Όμως ή καθυστέρησις γι' αυτούς ήταν καλή γλύτωσαν τα κεράσματα με την άναβολή κι' όσοι τους ευχθήκανε, ως ήταν έπόμενοι: -Χρόνια πολλά τους είπαμε και... τον 'Αναβαλλό- (μενον!

Η διαίτολόγος

«Διαίτολόγος» λέγεται μία κάποια θεοποιήσι σε μία άμερικανική ύπηρεσία (ράδο), όπότε για την διαίτα θα την ράη κανείς: - Τώρα που όλα λείπουν, φιλιότη θεοποιήσι όσν τί με συμβουλεύετε πως θαπρεπε να φάω!

ΔΗΜ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

τητο να δηλώσω πως «Η Ιστορία που θα σας διηγηθώ είναι αληθινή», ξεφύτρωνε την πρώτη.

Ήταν για ένα ζευγάρι που αγαπιόταν χωρίς έλπιδα. Γιατί τις οικογένειές τους τις χώριζε παλιό, θανάσιμο μίσος. Μόλις ο πατέρας του κοριτσιού έμαθε πως το σπλάχνο του είχε προδώσει τις οικογενειακές παραδόσεις, το κλείδωσε στη σοφίτα. Μέρες και νύκτες ο απελπισμένος νέος τριγύριζε έξω από το εξοχικό σπίτι των εχθρών του, όπου ήταν φυλακισμένη η αγαπημένη του, προσπαθώντας να βρει έναν τρόπο να ανέβει ως το κελάι της. Και το κειμήλιο μ' ένα σχοινί που δεν ξέω κι' ενώ πως το κρέμασε. Αλλά κάποτε τον πήραν είδησι. Ο αδελφός της νέας άνοιξε την πόρτα της σοφίτας τη στιγμή που ο νέος κατέβαινε από τη σχοινένια σκάλα. «Α-τιμε!» του είπε βγαίνοντας στο παράθυρο. Τον πυροβόλησε και τον έριξε στη γη από το ταίτο πάτωμα. Τότε η δυστυχισμένη νέα, βλέποντας τον αγαπημένο της να πέφτει σκοτωμένος, είπε αυτά τα δραματικά λόγια: «Σε ακολουθώ κι' εγώ αγαπημένο μου». Και τα δυο πτώματα βρέθηκαν ανακαλισμένα. Και στον τόπο που έπεσαν, ξεφύτρωσε μία τριανταφυλλιά κόκκινη από το αίμα τους. Μα κάθε χρόνο, την ημέρα ακριβώς που είχε γίνει το δράμα, όλα τα τριαντάφυλλα μαραινόνταν μονομιάς...

Όταν τελείωσε, είδα τέσσερα μαντηλάκια που σκούπιζαν οκτώ δακρυσμένα μάτια.

— Τα καυμένα τα παιδιά! άνοτενάξε η κυρία Όλγα. Όταν είδα την επιτυχία αυτής της ιστορίας έβαλα μπρός τη δεύτερη, χωρίς να τους δώσω καιρό να συνέλθουν. Αυτή τη φορά ήταν για ένα άλλο ζευγάρι πολύ αγαπημένο, που παντρεύτηκε. Μα την πρώτη μέρα του γάμου κι' άλλος, η νέα πέθανε ξαφνικά. Σπαργάνος στην κηδεία της άδικοχαμένης νέας. Ο νέος έμεινε στον τόπο της και δεν το κούνησε ούτε στιγμή από εκεί. Και τ' άλλο πρωί οι φύλακες του νεκροταφείου είδαν με κατάπληξη ανοιχτό τον τάφο. Πάνε κοντά και τί να ίδουν! Πεθαμένος κι' ο νέος, είχε στην αγκαλιά του την αγαπημένη του κι' ένα σημείωμα καρφισμένο σ' τ' ο σκουρό: «Πιστός μέχρι θανάτου».

Αλλά δάκρυα, άλλοι άνοστεναγμοί. Η μικρή κορούλα μάλιστα είχε τόσο συγκινηθεί, που είχε πέσει στο πάτωμα και χτυπιόταν. Ήταν ώρα να φύγω.

— Να μάς ξαναπείτε κυρία Πετράκη! μου είπε η κυρία Όλγα παρακαλείστας ακουπίζοντας τα δακρύα της. Νάρθετε να μάς πείτε κι' άλλες ιστορίες. Πήγα και τ' άλλο βράδυ και τ' άλλο και τ' άλλο. Πήγαινα κάθε βράδυ. Κι' έφτιαχνά ένα σωρό θλιβερές ιστορίες, τη μία τραγικότερη από την άλλη.

Εμπλεξα νεκροταφεία μίσου, πάθη, μαρτύρια, βασανιστήρια, εκδικήσεις μετά θάνατον, φαντάσματα, βρυκόλακες σκελετούς που μιλούσαν κι' όλα τα σχετικά. Και ταμπλεχα τόσο όμορφα και τόσο πετυχημένα, που θαύμαζα τον εαυτό μου πως τα κατάφερνε. Και κάθε βράδυ είχαμε δάκρυα και άνοστεναγμούς. Σιγά-σιγά το άκροσπριο επλάτυνε. Στην αρχή πήραν οι δυο αδελφές της κυρίας Όλγας ύστερα οι εξορφές οι θείες οι ανηψιές, οι κουνιάδες, και κατόπιν άρχισε ναρχεται και η γειτονιά.

Στις έκα πέντε μέρες άπάνω πλημμύρισε το σπίτι. Θα ήταν κι' έξηνα πόσομα. Κάθε βράδυ με περιμεναν με άγηνία να πάω για να τους πω τις συγκινητικές μου ιστορίες. Δάκρυα κορόμπλο. Είχαμε και μερικές λιποθυμίες.

Υστερά, σκόρπιζε το άκορο. Και θα εξακολουθούσα να πηγαίνω στο εξοχικό σπίτι σκόπευα μάλιστα να δρίσω και είσοδο για να βγαίνω κι' ο κόπος μου, όταν την ημέρα ακριβώς που είχα υπ' όψη μου να διηγηθώ την πιο φοιχτή ιστορία που μπορεί να βάλω νους ανθρώπου δέχθηκα στο σπίτι μου την επίσκεψη ενός άγνωστου κυρίου. Έγινε αμέσως γνωστός. Ήταν ο κύριος Γιάνκος.

Τίριο μέρα στη μελαγχολική φθινοπωρινή νύκτα, και ένας για το σπίτι του. Θυμάμαι μάλιστα ένα βράδυ και κάτι που συνέβηκε. Μόλις είχα τελειώσει και οι γειτόνισσες έφευγαν. Έβγαίναν από το σπίτι, ακυμένες και όλες είχαν από ένα μαντηλάκι και μάζευαν τα δακρύα τους. Μερικές πνιγόντουσαν και στους λυγμούς. Τότε ένας διαβάτης με ρώτησε:

— Λείψανο είναι μέσα;

— Όχι, είπα.

— Τότε γιατί κλαίει όλος αυτός ο κόσμος;

— Είναι άλλη δουλειά είπα, δεν σ' ενδιαφέρει...

Ο άνθρωπος σταυροκοπήθηκε και στήθηκε να κυττάει τη λιτανεία που σκόρπιζε...

Και θα εξακολουθούσα να πηγαίνω στο εξοχικό σπίτι σκόπευα μάλιστα να δρίσω και είσοδο για να βγαίνω κι' ο κόπος μου, όταν την ημέρα ακριβώς που είχα υπ' όψη μου να διηγηθώ την πιο φοιχτή ιστορία που μπορεί να βάλω νους ανθρώπου δέχθηκα στο σπίτι μου την επίσκεψη ενός άγνωστου κυρίου. Έγινε αμέσως γνωστός. Ήταν ο κύριος Γιάνκος.

— Εσύ είσαι βρέ που έρχεσαι κάθε βράδυ στο σπίτι μου και λες τις τραγικές ιστορίες; φώναξε αγριεμένος.

— Εγώ! δηλώσα με υπερηφάνεια.

Ο κ. Γιάνκος γούλωσε τα μάτια του και βρυχήθηκε:

— Τι σου χρωστάω βρέ και μουχέεις άναστατώσει το σπίτι; Νεκροταφείο μου τόχεις κάνει! Τόσον καιρό είχα την ήσυχία μου, πήγαινα το βράδυ, έδλεπα κανένα χαμόγελο, έλεγα και κανένα άστείο κι' έεεε σφάλιζα την οικογενειακή μου γαλήνη. Και τώρα; Τώρα πάω άργά και βλέπω τέσσερις γυναίκες να κλαίνε και να σπνάζουν. Δεν έχουν όρεξη να φάνε.

Η γυναίκα μου άδυνατίσε, η κόρη μου έρρεψε κι' έγινε άπάνω στην άναπτύξη της. Καθάσατε στο τραπέζι και υποθήμασε το πρώτο. Από κείνες, καμιά δεν άγγιζει το φαί της. Και όλο κλαίει και όλο λέει:

«Η καυμένη η θεοδώρα...» Ο δυστυχισμένος ο Τάσος...

Συμνάω καμιά φορά τη νύκτα και βλέπω τη γυναίκα μου διπλά, πνιγμένη στα δάκρυα. Και προχτές είχαμε άλλες τριγυρίες. Δύο μετά τα μεσάνυχτα έγινε άνω κάτω το σπίτι, από τις φωνές που έδωσε η κόρη μου: «Ο βρυκόλακας!...» Ο βρυκόλακας μπαμπά! Σώστε με!... Τρόμαξα να τη συνεφέρω. Κι' άφήνω τα πάτωμα του σπιτιού που είναι διαρκώς ύγρο από το κλάμα. Στην αρχή νόμιζα πως σφουγγάριζαν κάθε μέρα. Υστερά έμαθα τι γινόταν... Θα γίνανε αϊτιά να πάθουμε και ρευματισμούς που να σέ πάρη ο διάολος...

— Δεν φταίω εγώ κύριε Γιάνκο, είπα. Έγώ κατά βάθος είμαι εύθυμος τύπος...

— Τόν κακό σου τόν καιρό!... Εύθυμος τύπος κι' έχεις κάνει το σπίτι μου Γέφυρα των Στεναγμών... Λοιπόν άκου δά: Μην τύχη και άναπατήσης το πόδι σου στο σπίτι μου, γιατί θα σου το κόψω. Και τότε θα ίδεις τι θα πει τραγική ιστορία... Κοπετάν Βρυκόλακα!...

Κι' έφυγε βγάζοντας άφουρς από το στόμα του.

Φυσικά δεν ξαναπάτησα το πόδι μου εκεί. Άλλα δεν θα τόν άφήσω έτσι τόν κ. Γιάνκο. Θα εκδώσω όλες τις θλιβερές ιστορίες μου και πολλές άλλες μαζί και θα στείλω ένα αντιτύπο στην οικογένειά. Αυτό σκέπτομαι να κάνω, αλλά έχω και κάποιο φόβο. Μήπως ο κ. Γιάνκος μου κόψει το χέρι που θα τις γράφω ή το κεφάλι που θα τις σκεφτή. Κι' έτσι ένα σπουδαίο τραγικό ταλέντο ίσως να πάει στράφι.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 171

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Καρποφόρο δέντρο.—Ποιητής αλλά και ψάρι.

2) Μην του έτους.—Νησί των Δωδεκανήσων.—Σύμβολον σωτηρίας.

3) Νησί της Μεσογείου.

4) Τμήμα της Γερμανίας.—Χωρίζει την Εύβοια από την Βοιωτία.

5) Νησί περίφημο για τα κροσά του.

6) Ρήμα που κάθε πολεμιστής θέλει να κλίνει.—Σύνδεσμος (άρχ.).—Οικιακό ζώο (καθαρ.).

7) Μικρό σύγγ.—Τις κάνουν όσοι αγαπούν για κεινούς που αγαπούν.

8) Θάλασσα (άρχ.).—Κλωστή.—Φωνήεν.—Η αρχή και το τέλος.—Χρονικός σύνδεσμος.

9) Τίτλος στην Τουρκία.—Τέτοια είναι τα άγουρα φρούτα.

10) Χρονικό επίρρημα.—Άναφορική άντωνυμία.—Όργανο αίσθησεως.—Νότα μουσικής.—Άκουγεται: εις διπλούν στα βάθη της Άφρικης.

11) Άπλάσσε τας Άθηνas από έναν... έμψυχο φόρο.—Δέν είνε εύγευστα.

12) Ποσοτικός έπίρρημα.—Η... ή επί... (μιά από τις δυό λέξεις).—Όλος.

13) Ό γαλλικός αυτός λιμνών βρίσκεται πολύ κοντά στην Άνγλία.

14) Άπλά καθίσματα από κοινό ύψος.—Άλθανική πόλις γνωστή μας από το 40—41.

15) Βιολογικές μονάδες από τις οποίες αποτελούνται οι οργανισμοί.

16) Άμυντικό όπλο (όχι της εποχής μας).—Ρυθμίζει τα περνωμένα.—Πειγνιόχαρτο.

17) Κινηματογραφικό έργο της παρελθούσης περιόδου, περιγράφον μία μεγάλη μάχη σε όμνυμο Άσιατική περιοχή.—Μεγάλο διαμέρισμα.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Το αυτό αυτό λέγεται και σκαντζίκι (πληθ.).—Συνήθως την βλέπει κανείς με τα μάτια της φαντασίας.

2) 21.—Άνθηδες του Άβρα-

άμ ή γυναίκα του οποίου τιμωρήθηκε για την περιέργειά της.—Δυό σύμφωνα από το «όϊγμα».

3) Υπεθετικός σύνδεσμος (άρχ.).—Βασιλεύς των Αιγυπτίων που πρώτος αυτός σκέφθηκε να χωρίση με διώρυγα την Άφρική από την Άσία.—Κάθε λάζς και κάθε τόπος έχει τα δικά του.—Σύμφωνο (εις διπλούν).

4) Μπαίνει στις σαλάτες.—Άποτελούν θρεπτική τροφή.

5) Διπλότυπος (πληθ.).—Συνήθως την βλέπει κανείς με τα μάτια της φαντασίας.

6) 21.—Άνθηδες του Άβρα-

άμ ή γυναίκα του οποίου τιμωρήθηκε για την περιέργειά της.—Δυό σύμφωνα από το «όϊγμα».

3) Υπεθετικός σύνδεσμος (άρχ.).—Βασιλεύς των Αιγυπτίων που πρώτος αυτός σκέφθηκε να χωρίση με διώρυγα την Άφρική από την Άσία.—Κάθε λάζς και κάθε τόπος έχει τα δικά του.—Σύμφωνο (εις διπλούν).

4) Μπαίνει στις σαλάτες.—Άποτελούν θρεπτική τροφή.

5) Διπλότυπος (πληθ.).—Συνήθως την βλέπει κανείς με τα μάτια της φαντασίας.

6) 21.—Άνθηδες του Άβρα-

άμ ή γυναίκα του οποίου τιμωρήθηκε για την περιέργειά της.—Δυό σύμφωνα από το «όϊγμα».

3) Υπεθετικός σύνδεσμος (άρχ.).—Βασιλεύς των Αιγυπτίων που πρώτος αυτός σκέφθηκε να χωρίση με διώρυγα την Άφρική από την Άσία.—Κάθε λάζς και κάθε τόπος έχει τα δικά του.—Σύμφωνο (εις διπλούν).

4) Μπαίνει στις σαλάτες.—Άποτελούν θρεπτική τροφή.

5) Διπλότυπος (πληθ.).—Συνήθως την βλέπει κανείς με τα μάτια της φαντασίας.

6) 21.—Άνθηδες του Άβρα-

άμ ή γυναίκα του οποίου τιμωρήθηκε για την περιέργειά της.—Δυό σύμφωνα από το «όϊγμα».

3) Υπεθετικός σύνδεσμος (άρχ.).—Βασιλεύς των Αιγυπτίων που πρώτος αυτός σκέφθηκε να χωρίση με διώρυγα την Άφρική από την Άσία.—Κάθε λάζς και κάθε τόπος έχει τα δικά του.—Σύμφωνο (εις διπλούν).

4) Μπαίνει στις σαλάτες.—Άποτελούν θρεπτική τροφή.

5) Διπλότυπος (πληθ.).—Συνήθως την βλέπει κανείς με τα μάτια της φαντασίας.

6) 21.—Άνθηδες του Άβρα-

άμ ή γυναίκα του οποίου τιμωρήθηκε για την περιέργειά της.—Δυό σύμφωνα από το «όϊγμα».

3) Υπεθετικός σύνδεσμος (άρχ.).—Βασιλεύς των Αιγυπτίων που πρώτος αυτός σκέφθηκε να χωρίση με διώρυγα την Άφρική από την Άσία.—Κάθε λάζς και κάθε τόπος έχει τα δικά του.—Σύμφωνο (εις διπλούν).

4) Μπαίνει στις σαλάτες.—Άποτελούν θρεπτική τροφή.

5) Διπλότυπος (πληθ.).—Συνήθως την βλέπει κανείς με τα μάτια της φαντασίας.

6) 21.—Άνθηδες του Άβρα-

άμ ή γυναίκα του οποίου τιμωρήθηκε για την περιέργειά της.—Δυό σύμφωνα από το «όϊγμα».

3) Υπεθετικός σύνδεσμος (άρχ.).—Βασιλεύς των Αιγυπτίων που πρώτος αυτός σκέφθηκε να χωρίση με διώρυγα την Άφρική από την Άσία.—Κάθε λάζς και κάθε τόπος έχει τα δικά του.—Σύμφωνο (εις διπλούν).

4) Μπαίνει στις σαλάτες.—Άποτελούν θρεπτική τροφή.

5) Διπλότυπος (πληθ.).—Συνήθως την βλέπει κανείς με τα μάτια της φαντασίας.

6) 21.—Άνθηδες του Άβρα-

άμ ή γυναίκα του οποίου τιμωρήθηκε για την περιέργειά της.—Δυό σύμφωνα από το «όϊγμα».

3) Υπεθετικός σύνδεσμος (άρχ.).—Βασιλεύς των Αιγυπτίων που πρώτος αυτός σκέφθηκε να χωρίση με διώρυγα την Άφρική από την Άσία.—Κάθε λάζς και κάθε τόπος έχει τα δικά του.—Σύμφωνο (εις διπλούν).

4) Μπαίνει στις σαλάτες.—Άποτελούν θρεπτική τροφή.

5) Διπλότυπος (πληθ.).—Συνήθως την βλέπει κανείς με τα μάτια της φαντασίας.

6) 21.—Άνθηδες του Άβρα-

άμ ή γυναίκα του οποίου τιμωρήθηκε για την περιέργειά της.—Δυό σύμφωνα από το «όϊγμα».

3) Υπεθετικός σύνδεσμος (άρχ.).—Βασιλεύς των Αιγυπτίων που πρώτος αυτός σκέφθηκε να χωρίση με διώρυγα την Άφρική από την Άσία.—Κάθε λάζς και κάθε τόπος έχει τα δικά του.—Σύμφωνο (εις διπλούν).

4) Μπαίνει στις σαλάτες.—Άποτελούν θρεπτική τροφή.

5) Διπλότυπος (πληθ.).—Συνήθως την βλέπει κανείς με τα μάτια της φαντασίας.

6) 21.—Άνθηδες του Άβρα-

άμ ή γυναίκα του οποίου τιμωρήθηκε για την περιέργειά της.—Δυό σύμφωνα από το «όϊγμα».

3) Υπεθετικός σύνδεσμος (άρχ.).—Βασιλεύς των Αιγυπτίων που πρώτος αυτός σκέφθηκε να χωρίση με διώρυγα την Άφρική από την Άσία.—Κάθε λάζς και κάθε τόπος έχει τα δικά του.—Σύμφωνο (εις διπλούν).

4) Μπαίνει στις σαλάτες.—Άποτελούν θρεπτική τροφή.

5) Διπλότυπος (πληθ.).—Συνήθως την βλέπει κανείς με τα μάτια της φαντασίας.

6) 21.—Άνθηδες του Άβρα-

άμ ή γυναίκα του οποίου τιμωρήθηκε για την περιέργειά της.—Δυό σύμφωνα από το «όϊγμα».

3) Υπεθετικός σύνδεσμος (άρχ.).—Βασιλεύς των Αιγυπτίων που πρώτος αυτός σκέφθηκε να χωρίση με διώρυγα την Άφρική από την Άσία.—Κάθε λάζς και κάθε τόπος έχει τα δικά του.—Σύμφωνο (εις διπλούν).

4) Μπαίνει στις σαλάτες.—Άποτελούν θρεπτική τροφή.

5) Διπλότυπος (πληθ.).—Συνήθως την βλέπει κανείς με τα μάτια της φαντασίας.

6) 21.—Άνθηδες του Άβρα-

άμ ή γυναίκα του οποίου τιμωρήθηκε για την περιέργειά της.—Δυό σύμφωνα από το «όϊγμα».

3) Υπεθετικός σύνδεσμος (άρχ.).—Βασιλεύς των Αιγυπτίων που πρώτος αυτός σκέφθηκε να χωρίση με διώρυγα την Άφρική από την Άσία.—Κάθε λάζς και κάθε τόπος έχει τα δικά του.—Σύμφωνο (εις διπλούν).

4) Μπαίνει στις σαλάτες.—Άποτελούν θρεπτική τροφή.

5) Διπλότυπος (πληθ.).—Συνήθως την βλέπει κανείς με τα μάτια της φαντασίας.

6) 21.—Άνθηδες του Άβρα-

άμ ή γυναίκα του οποίου τιμωρήθηκε για την περιέργειά της.—Δυό σύμφωνα από το «όϊγμα».

3) Υπεθετικός σύνδεσμος (άρχ.).—Βασιλεύς των Αιγυπτίων που πρώτος αυτός σκέφθηκε να χωρίση με διώρυγα την Άφρική από την Άσία.—Κάθε λάζς και κάθε τόπος έχει τα δικά του.—Σύμφωνο (εις διπλούν).

4) Μπαίνει στις σαλάτες.—Άποτελούν θρεπτική τροφή.

5) Διπλότυπος (πληθ.).—Συνήθως την βλέπει κανείς με τα μάτια της φαντασίας.

6) 21.—Άνθηδες του Άβρα-

ΤΑΙΝ ΠΙΕΤΕΡΟΣ
ΤΑΥΡΟΣ ΠΙΛΟΝΕΣ

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ε. ΓΑΛΗΝΟΣ
'Η λύσις του 170 ατη
σελ. 70

Το τελευταίο γράμμα

Φλεβάρης του 1918 άπόνευμα. Ένα ά-
ραιό χιονόνερο πέφτει στην πόλη, που τη
σκεπάζει μουντός και μολυβένιος ουρανός.
Στη γωνία κάποιου λαχαροπλαστείου, στο
Σύνταγμα, κάθεται ένας νέος ως είκοσι
εφτά χρόνων. Τό ύψος του σκεπτικό και
μελαγχολικό. Κάθε λίγο κυττάει πότε το
ρολόϊ του και πότε στο δρόμο. Φανερό πως
περιμένει κάποιον πρόσωπο. Έπειτα βγά-
ζει ένα γράμμα από την τσέπη του, το δια-
βάζει και το ξαναδιαβάζει... Τί σκέπτε-
ται άραγε; Τί είναι αυτό το γράμμα;...

Σκέπτεται την Ιστορία των τελευταίων
ήμερών. Μιά κουτή σκηνή ζηλοτυπίας που
έκανε στην Άγγελα, πριν μία βδομάδα, στο
χορό του Δημοτικού Θεάτρου. Τη ζήλεψε
επειδή γόρψε τσις χορούς με κάποιον νε-
αρό άθυπολογαγό, οίκογενειακό της φίλο.
Νευρικός κι' εύεαπτος όπως ήταν, την
πῆρε απότομα από το γέρι. Την τσάβησε
σε μία γωνιά και τῆς είπε λόγια πικρά
και προσβλητικά.

—Μά δεν πιστεύεις πώς σ' άναπῶ;
τόν ρώτησε εκείνη.

—Πιστεύω εκείνο που βλέπουν τὰ μά-
τια μου! τῆς απάντησε εκείνος, φλογισμέ-
νος από τὸ θυμό του. Σου άπανορεύω νά
ξαναγορεύς άλλη φορά μαζί του. Καί μ'
όποιονδήποτε άλλο!

Πείσωσε κι' εκείνη.

—Δεν μπορώ εἶπε. Αυτό εἶνε άδύνατον.

—Τότε χωρίζουμε!... Καί σου εύνο-
uai κάθε εύτυχία με τὸν άθυπολογαγό σου.

Τὴν άφησε άποσβολωμένη κι' έφυγε...
Ύστερα μετάνιωσε. Κατάλαβε πώς εἶ-
γε φερθῆ άδίκαια και πρόστυχα. Καί δεν εἶνε
αὐτὸ τὸ δικαίωμα. Όχι, ἦταν άδύνατον ἡ
Άγγελα, ἡ τόσο δημοφ. εύγενική και σο-
δαρῆ κοπέλλα, νάχη όποιονδήποτε άλλο έν-
διαφέρον. Ένα γρόνο άναγιγνόντουσαν. Τῆς
έκανε συχνά άδικες σκηνές. Μά ἦταν τόσο
μεγάλη και δυνατή ἡ άγάπη του. Τούλόγ-
ταν σάν τρέλλα στὴ σκέψη πώς μπορούσε
νά τῇ γάση.

Μία βδομάδα περίμενε ένα σημείο της.
νά ξαναπαῖ κοντά του. Ό φοβερός ένωί-
σμός του δεν τὸν άφηνε νά σκεφτῆ πώς
αὐτὸς έπρεπε νά τῆς ζητήσει συγγνώμη.
γιατί αὐτὸς ἦταν ὁ ένοχος. Τὸ κατάλαβε
όμως. Κάθισε και τῆς έγραψε ένα μεγάλο
γράμμα. Αυτό που κρατούσε τόσα και διά-
βαζε και ξαναδιάβαζε. Τῆς ζητούσε νά τὸν
συγγνώμη γιὰ τελευτα α φορὰ γιὰ τὴν
προσβολή που τῆς έκανε. Καί ἦταν βέβαια
πως δὴ τὸν συγγνώρισε, και θὰ τὰ ξεχνού-
σαν όλα και πῶς θὰ τραβοῦσαν μαζί τὸ
δρόμο τῆς εύτυχίας. Άλλοιώς θάφευγε από
τὴν Ελλάδα, σὲ ακουνοῦς τόπους, γιὰ νά
βοητῇ τῇ λησιμονία.

Και περίμενε τώρα τῇ Μαίρη, μία στενή
φίλη τῆς Άγγελας. Σ' αὐτὴν θάδινε νά τῆς
πάῃ τὸ γράμμα και νά τὸν φέρει άπάντησι.
Ἡ Μαίρη ἤθε. Ἦταν μία μελαγχολική
κοπέλλα, με κατάμουρα μάτια, που ἤξερε
τὸ εἰδύλλιο τους. Άπέναντι στὸν Πέτρο,
κρατούσε πάντα μία παράξενη στάσι που
αὐτὸς δεν μπορούσε νά τὴν εἰξηγήσει.
Κάθισε κοντά του. Εκείνος τῆς διάβασε
τὸ γράμμα.

—Αὔριο τὸ μεσημέρι, θάχης άπάντησι,
τοῦ εἶπε εκείνη, βάζοντας τὸ γράμμα στὴν
τσάντα της. Νά με περιμένης πάλι ἐδῶ.

Με περισσότερη άγωνία τὴν περίμενε τὸ
μεσημέρι τῆς άλλης ἡμέρας. Ἡ Μαίρη φά-
νηκε. Ἡ καρδιά του πῆγαινε νά σπάσει.
—Λοιπόν; τῇ ρώτησε με λαχτάρα.

—Όλα τελείωσαν Πέτρο, εἶπ' εκείνη.
Διάβασε τὸ γράμμα, τσίγισε και τὸ πέ-
ταξε από τὸ παράθυρο. Καί εἶπε πώς
ἦταν εύτυχία που ἔγινε κι' αὐτὸ τὸ έπει-
σόδιο, γιὰ νά τελειώνῃ μία γιὰ πάντα ἡ
ιστορία.

Ό Πέτρος έσκυψε τὸ κεφάλι, γιὰ νά μὴ
φανοῦν δυὸ δάκρυα που θόλωσαν τὰ μά-
τια του.

—Κι' αὔριο θέγεις γιὰ ταξείδι, πρόσ-
θεσε ἡ Μαίρη. Κι' έπειτα νομίζω πώς θὰ
παντρευτῇ τὸν άθυπολογαγό, που τὴν τρι-
γουρίζει.

Λίγα λεπτά σιωπῆς. Έπειτα ὁ Πέτρος
εἶπε:

—Σ' εύχαριστῶ, Μαίρη, γιὰ τὸν κόπο
που έκανες. Δεν πειράζει... Έτσι εἶνε ἡ
ζωή...

Τριάντα δόκκληρα χρόνια κύλησαν από
τότε. Άλλαξε ἡ ὄψη του κόσμου, άλλαξε ἡ
ζωή, άλλαξαν οἱ άνθρωποι. Καί ἡ κυρία με
τ' άσπρα μαλλιά και τὸ εύγενικό, με συ-
τιδωμένο πρόσωπο, που κάθεται κοντά στην
τσαμμένα μπαλκονόπορτα και πλέκει, δεν
εἶνε ἡ ἴδια ἡ Άγγελα, ἡ δοροσερή και χα-
ρομένη κοπέλλα που στροβιλιζόταν στους
γύρους του βάλς, ἐδῶ και τριάντα χρόνια.
στὸ φουανιέ του Δημοτικού Θεάτρου...
Καί όμως. Άν πρόσεγε κανείς τὰ μάτια
της, θάβλεπε λίγη λάμψη από τὴν παλιά
της, τῇ νεανική ολόνα.

Ένα κουδούνισμα στὴν πόρτα. Σὲ λίγο
παίρνει ἡ ὑπρέτρια με τὴν κάρτα.

—Αὐτὸς ὁ κύριος σὰς ζητεῖ.
Παίρνει τὴν κάρτα ἡ Άγγελα και δια-

ΕΝΑΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Μετὰ τῶν μαθητῶν ενός σχολείου
τῆς Άγγλίας διεξήχθη ένας διαγω-
νισμός γιὰ τὴν άνάδειξη τῶν (ταχυ-
τέρου άνθρώπων). Στὴ φωτογραφία
μία βλέπετε τὸν νεαρό Μπρίαν
Μπρίανπερ με στολή άνθρώπων.
Ὁ Μπρίαν ἤθε πρώτος στὸ διαγωνι-
σμό αὐτὸ γιὰτι κατώρθωσε ν' απο-
σπάσῃ ἀπ' τῆς στοῆς ενός άνθρώπου
ροκίου τὸ μεγαλύτερο κομμάτι άν-
θρώπου μέσο σ' εἰκόσις χρονικὸ
διάστημα.

βάζει: «ΠΕΤΡΟΣ Α...». Τὸ πρόσωπό
της γίνεται άνδρο από τὴ συγκίνηση. Τὸ
χέρι της τρέμουν.

—Άς περάσω.
Ένας ψηλὸς κύριος, λίγο κυρτωμένος με
άσπρα μαλλιά κι' αὐτός, υπαίνει στὸ σα-
λόνι.

—Άγγελα!...

—Πέτρο!...

Δίνουν τὰ χέρια, χαμογελοῦν κι' οἱ δύο.

—Δεν θὰ με περιμένεις, Βέβαια, λέει ἡ
κείνος.

—Εἶσαι μία ἐκπληξίς που δεν θὰ τὴν
φανταζόμουν ποτέ... Έπειτα από τόσα
χρόνια...

Κάθισαν. Εκείνος κυττάει τὰ χέρια της.

—Μά δεν παντρεύτηκες; τῆς εἶπε.

—Όχι Πέτρο.

—Ούτε ἐγώ...

—Δεν παντρεύτηκες, γιατί από τότε
που έφυγες έαφικά, χωρίς καμμία εἰξηγήσι,
χωρίς έναν άποκαιρισμό, ζούσα με
τὴν εἰπίδα πώς θὰ ξαναγυρίσεις...

—Χωρίς εἰξηγήσι; εἶπε με άπορία ὁ
Πέτρος. Μά σου εἶχα στείλει ένα γράμμα.
Άγγελα. Ένα γράμμα που σου ζητούσα
συγγνώμη γιὰ τὸ κουτὸ εκείνο έπεισόδιο,
σὲ παρακαλούσα νά τὸ ξανάσεις και νά
συνεχίσουμε ὅπως πρώτα.

—Δεν εἰπῆρα ποτέ τέτοιο γράμμα! εἶ-
πε ἡ Άγγελα. Μὲ ποιὸν τότελεις;

—Μὲ τὴ Μαίρη. Κι' αὐτὴ ἤθε τὴν άλ-
λῃ μέρα και μού εἶπε πώς σου τῶδωσα,
πώς τσίγισες και εἶπες πώς ἦσουν εύχα-
ριστημένη που ἤρθαν ἐτσι τὰ πράγματα.
Κι' ἐτσι έφυγα...

—Ποτέ... ποτέ δεν μούδωσε τέτοιο
γράμμα! ψιθύρισε ἡ Άγγελα.

—Εἰμιναν γιὰ λίγο βυθισμένοι οἱ σκέ-
ψεις τους. Έπειτα ὁ Πέτρος ρώτησε:

—Πού βρίσκεται τώρα ἡ Μαίρη;

—Στὸ σπίτι της. Εἶνε άρρωστη βαρειά.

—Πάμε! εἶπε και σηκώθηκε.

Γερασμένη, άγρή, άδύνατη, ἡ Μαίρη ζού-
σε τῆς τελευταῆς της μέρας στὸ σκατάδι,
υποφέροντας άφάνταστα από τούς πόνους
μίας βαρειάς άρρώστιας που τὴν τυραν-
νοῦσε καιρό. Όταν εἶδε τὴν Άγγελα τὰ
μάτια της ζωήσαν.

—Ό Πέτρος! τῆς εἶπε ἡ Άγγελα. Τὸν
θυμάσαι;

Ό Πέτρος πῆγε κοντά της κι' Εἰκίνη ἄ-
πλωσε τὸ άδύνατο γέρι της κι' έπιασε τὸ
δίκό του. Τὰ μάτια της πλημυρίσαν δά-
κρυα.

—Κατέστρεψα τὴν εύτυχία σας! εἶπε με
κοιμένη φωνή. Ίσως γι' αὐτὸ υποφέρω
τόσο τώρα. Εἶνε ἡ τιμωρία μου.

Εκείνοι τὴν άκουγαν σιωπηλοί, καθώς ἡ
Μαίρη συνέχιζε με κόπο τὴν έξομολόγησί
της.

—Τὸ γράμμα... εἶπε. Τὸ γράμμα ἔ-
κείνο... Δεν τὸ έῶσα...

—Γιατί Μαίρη; ρώτησε ὁ Πέτρος.

—Γιατί σ' άναπαύσα κι' ἐγώ, Πέτρο...

—Σ' άναπαύσα πολύ... Χωρίς εἰπίδα...

—Δεν τὸ κατάλαβες ποτέ... Ήσουν κακή...

—Πολύ κακή... Καί ἐνωῖστια... Εἶπα, ἄς
φύγῃ... Άς γαθῇ από τὴ ζωὴ μας...

—Ούτε ἐγώ θὰ τὸν πάρω... οὔτε ἡ Άγγε-
λα...

Κι' ὕστερα από λίγο:

—Τὸ γράμμα... εἶνε ἐκεῖ... Σ' αὐτὸ
τὸ συρτάρι... Άνοίξτε και πάρτε το...

—Δεν τὸ εἶναι...

Ό Πέτρος άνοίξε τὸ συρτάρι. Τράβηξε

τὸ γράμμα, κιτρινισμένο από τὴν πολυκαι-
ρία, ξαναδιάβασε τῆς γραμμῆς του. Τῶδωσε

στὴν Άγγελα. Τὸ διάβασε κι' εκείνη και

δάκρυσε.

Ἡ Μαίρη έξασε σὲ λυγμούς. Έπιασε

σπασμωδικά τὸ γέρι του Πέτρου κι' ὕστερα

τῆς Άγγελας και εἶπε:

—Συγγνώριστε με... Έγώ πεθαίνω.

Θέλω νά φύγῃ αὐτὸ τὸ βάρος από τὴν ψυ-
χὴ μου. Γιὰ νά πεθάνῃ ἥσυχν.

Ό Πέτρος και ἡ Άγγελα τῆς χάιδεψαν

τὸ φλογισμένο μέτωπο.

—Σὲ συγγνώρισε, Μαίρη, τῆς εἶπαν.

—Άς σὲ συγγνώρῃ κι' ὁ Θεός.

—Εύχαριστῶ... ψιθύρισε ἡ Μαίρη, μ'
ένα τελευταίο χαμόγελο στὰ άγρὰ χείλη

της.

Και μ' αὐτὸ τὸ χαμόγελο έσπυρξε.

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΟΙ ΟΛΛΟΙ νομίζουν ὅτι οἱ παραχα-
ράκτες εἶνε άπλῶς κοινοὶ ἐγκλη-
ματίαι και φτιάχνουν πλαστὰ νομίσματα,
μόνο και μόνο γιὰ νά θησαυρίσουν με
εύκολο τρόπο. Ποιὸς θὰ φανταζόταν ὅ-
μως ὅτι δόκκληρα κράτη κάνουν τὴν ἴδια
δουλειά; Καί όμως αὐτὴ εἶνε ἡ αἰτία.
Εκτός από τούς «ψιλικαντζήδες», τούς
κοινούς δηλαδή παραχαράκτες, υπάρχουν
και οἱ ὑψηλοὶ ἐπίσημοι, τὰ λεγόμενα πο-
λιτισμένα κράτη, που με ὅλες τῆς τεχνι-
κές εύκολίες και τῆς ἐγγυήσεις που τους
έξασφαλίζουν τὸ άκαταδίκωτο, ἐπιδέον-
ται συστηματικά στὴν κατασκευὴ πλα-
στῶν νομισμάτων, τὰ ὁποία χρησιμο-
ποιοῦν, σάν ένα, κοντὰ στὰ τόσα άλλα,
πρόσθετο πολέμικὸ μέσον.

Κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ τελευταίου πο-
λέμου, ἡ χρησιμοποίησις τοῦ μέσου αὐ-
τοῦ ἦταν εύρηται. Γερμανοὶ και Ἰάπω-
νῆς, εἶχαν κατακλύσει τὴν οἰκουμένη με
πλαστὰ νομίσματα άλλων χωρῶν. Τὸ
1940 ἡ Λισαβὼν ἦταν γεμάτη από
πρόσφυγες. Φυγάδες από τὴ Γολλία και
τὴν Ὀλλανδία κι' ἀπ' αὐτὴν ἀκόμη τὴ
Γερμανία, πολιορκούσαν καθημερινῶς τὸ
Ἀμερικανικὸ Προξενιο και ζητούσαν νά
φύγουν γιὰ τὴν Ἀμερική, ταξιδεύοντας
ὅπως ὅπως, στο κατ'άστυγμα ἡ στ' ἀμ-
πάρια ενός πλοῦ, με τὰ ἴδια ἡ τῆς ἀ-
ποσκευῆς, ἀρκεῖ νά έξουσιν μακριὰ από
τὴ γηραιά Εὐρώπη όπου τους καταδύκε
ἡ ἐξοντωτικὴ μανία τῶν ναζίστων.

Ἦταν πολὺ δύσκολο νά έξασφαλίσουν
ένα εἰς τῆριο. Πουλούσαν όμως ὅτι εἶχαν
καί δεν εἶχαν, εἰμιναν νησιτικοὶ και κουρε-
λῆδες, ὡς που τὰ κατ'άστυγμα νά έξασφα-
λίσουν τὸ αντίτιμο τοῦ εἰσιτηρίου. Όταν
ὅμως έφτανε ἡ στιγμή νά τὸ πληρώσουν
παίρνουν από τὸν ἀρρέδιο ὑπάλληλο, μία
άπάντησι, που ὅσο κι' ἀν διατυπωνόταν
με πραγματικὴ ἐλπίσι, τους πᾶγωνε τὴν
καρδιά:

—Αυτοῦμοι πολὺ, ἀλλὰ τὰ δολλάρια
αὐτὰ εἶνε ψεύτικα!...

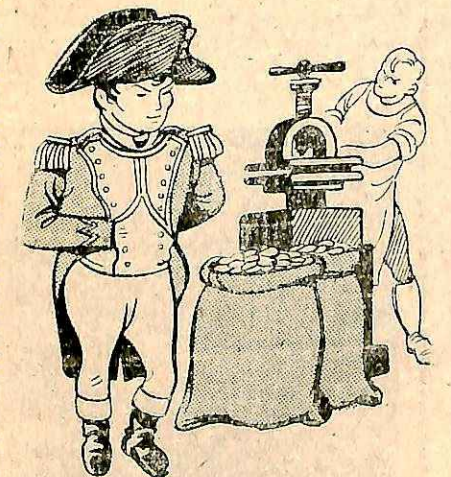
Κεραυνὸς νά έπεφτε ἐπάνω τους, δεν
θὰ τους συνετάρωσε τόσο. Όλα τὰ ὀ-
νειρά τους έσθιναν κι' ἡ τελευταία τους
ἐλπίδα χανόταν ὀριστικά. Ναυτία, χω-
ρίς στέγη, χωρίς ρούχα, χωρίς τροφή ἡ-
σαν καταδικασμένοι γιὰ πάντα.

Τί συνέβαινε όμως;

Οἱ Γερμανοὶ και οἱ πράκτορές τους,
έξοντοῦσαν τὰ ὑπάρχοντά τους, τους
έδιναν πλαστὰ δολλάρια ἡ χαρτονομίμα-
τα πραγματικά, τοῦ ενός και τῶν δυὸ
δολλάρων, που με ἐξαιρετικὴ δεξιοτεχνία
τὰ εἶχαν μετατρέψει σὲ χαρτονομίσματα
τῶν 100 και 1000 δολλάρων!

Τὴν ἴδια δουλειά έκαναν και οἱ Ἰάπω-
νες στὴν περὸχὴ τοῦ Εἰρηνικού.

Ερωδιζάν τὰ στρατεύματά τους με
πλαστὰ νομίσματα. Μ' αὐτὰ οἱ Ἰάπωνες
στρατιῶτες «ἀγοράζαν» ὅτι ἤθελαν στὴ
Βούρμα και σὲ άλλα μέρη. Ὅπως λέει
ὁμως και ἡ παροιμία «Αγαπάει ὁ Θεός

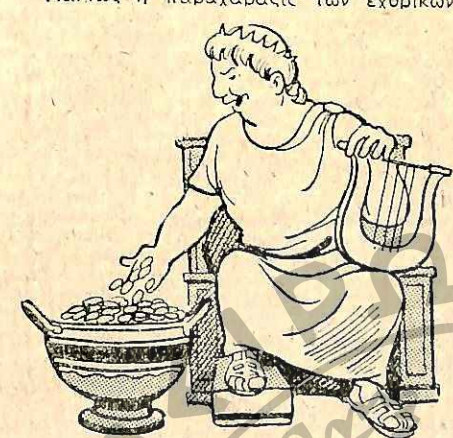
Ο Ναπολέων εἶχε ένα δόκκληρο έργο-
στάσιο κιθδολοποιίας κοντὰ στὸ Παρίσι

Άνεπίσημοι και ἐπίσημο παραχαράκται

τὸν κλῆψη, ἀλλ' ἀγαπάει και τὸν νοι-
κόκυρο». Έτσι οἱ Ἰάπωνες τὴν έπαθαν
στὸ σημείο αὐτό: Σὲ μία απόδοσί τους
στὴ νῆσο Μακίν, οἱ Ἀμερικανοὶ βόηκαν νά
κυκλοφορῶν ἐκεῖ πλαστὰ νομίσματα
πανομοιότυπα με τὰ Ἀυστραλιανὰ. Τὸ
γεγονὸς αὐτὸ ἀποτελοῦσε σαφὴ εἰδεισι
ὅτι ἡ Ἰαπωνία προετοιμαζόταν γιὰ εἰς-
βολὴ στὴν Ἀυστραλία κι' έῶσε στους
συμμάχους τὸν καιρὸ νά πᾶν ὅλα τὰ
ἀναγκαῖα ἀμυντικὰ μέτρα. Κι' ἴσως αὐτὸ
νὰ ἀποτέλεσε τὴν ἀρχὴ τῆς ἰαπωνικῆς
συνταίφης.

Πάντως ἡ παραχαράξις τῶν ἔθρικῶν

Πρώτος ὁ Νέρων χρησιμοποίησε τὴν πα-
ραχαράξι τῶν ἔθρικῶν νομισμάτων.

νομισμάτων δεν εἶνε καινούργιο, ἀλλὰ ἀρ-
κετὰ πολὺ πλεμικό μέσον. Πρώτος ὁ
Ρωμαῖος αὐτοκράτωρ Νέρων, τὸ χρησιμο-
ποίησε στῆς χώρες που κατακτούσε. Καί
πολλοὶ μεταγενέστεροι Ρωμαῖοι αὐτο-
κράτορες ἀκολούθησαν τὸ παράδειγμά
του.

Επίσης ὁ Μ. Ναπολέων συντηροῦσε
μια από τῆς μεγαλύτερες ἐκστρατείες του,
τὸν πόλεμο στὴ Ρωσία, με πλαστὰ νο-
μίσματα που έοτίανε τὴ νύχτα σὲ μία ἐ-
θρικὴ πλάγη στὰ περιγῶνα τοῦ Πα-
ρισίου δόκκληρο συνεργείο. Τυχαίως ἡ
παρισινά αὐτονομία, ἐνακάλυψε ἐκεῖ δό-
κληρο έργοστάσιο κιθδολοποιίας, όπου
κατεσκευάζονταν πλαστὰ αὐστριακά
και ρωσικά νομίσματα. Ἀναγκάστηκε τό-
τε νά έπεμβῃ ὁ Ἰὸς ὁ Ναπολέων, νά
έγγυηθῇ ὅτι τὸ εργοστάσιο αὐτὸ λειτουργ-
εῖσε γιὰ λογετισμό τῆς γαλλικῆς αὐ-
τοκρατορίας, γιὰ νά μὴ γίνῃ θόρυβος και
νά μπορέσῃ νά συνεχισθῇ ἡ χρηματοδό-
τησις τῆς ναπολεοντείου ἐκστρατείας.

Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἀμερικανικῆς
ἐπανοστάσεως: οἱ Τόρρες, που κυβερνοῦ-
σαν τότε τὴν Ἀγγλία και τὴν Ἀμερική
ὡς ἀποικια, εἶχαν κατακλύσει τὸ δυτικὸ
ἡμισφαίριο με πλαστὰ νομίσματα δυοῖς

Οἱ Ἀμερικανοὶ στὴ νῆσο Μακίν βόηκαν
νά κυκλοφορῶν πλαστὰ νομίσματα...

με ἐκεῖνα που εἶχε ἐκδώσει τὸ Ἀμερικα-
νικὸ Κογκρέσσο. Μετὰ τὴν ἀνακήρυξι τῆς
Ἀνεξαρτησίας, τὸ 1776, ἦσαν τόσα
πολλὰ τὰ πλαστὰ νομίσματα ὥστε τὰ ἀφ-
γόραζαν... ὡς χαρτί!

Στὴ Γαλλικὴ ἐπανάστασι τοῦ 1789
παροαράχνηκαν τὰ «άσινια», τὰ νομί-
σματα δηλ. που ἦσαν ἀντίκρουμα τῆς ἄ-
ξας τῶν γαιῶν τοῦ κλήρου και τῶν εὐ-
γενῶν, σὲ τέτοια ἔκτασι, ὥστε στὰ πέντε
«άσινια» μόνον ένα βρισκόταν γνήσιο και
τὰ ὑπόλοιπα 4 ἦσαν πλαστὰ.

Οἱ Ἰάπωνες κατὰ τὸν ρωσο-ἰαπωνικὸ
πόλεμο τοῦ 1904, εἶχαν κατασκευάσει τὸ
μεγαλύτερο στὴν ἱστορία έργοστάσιο κι-
θδολοποιίας. Οἱ ἐγκαταστάσεις του εἶχαν
στοιχίσει 100.000 δολλάρια. Εκεί ἐπία-
χναν πλαστὰ κινεζικά και ρωσικά χαρτο-
νομίσματα, τὰ έδιναν στους κούληδες κι'
αὐτοὶ φρόντιζαν νά τὰ ἀνταλλάξουν με
γνήσια ἀγγλικά και ἀμερικανικά χαρτονο-
μίσματα, με τὰ ὁποία ὕστερα ἡ Ἰαπωνία,
ἀντιμετώπιζε τῆς πολεμικῆς της ἐξάνεσι!

Ἦσαν τόσο τέλεια τὰ πλαστὰ κινεζικά
και ρωσικά αὐτὰ χαρτονομίσματα, ὥστε
κι' αὐτοὶ οἱ Ρῶσοι τραπέζιτες, ἀναγκά-
σθηκαν νά ζητήσουν τὴ βοήθεια Ἀγγλων
και Ἀμερικανῶν εὐπειρογνημόνων γιὰ νά
τὰ ξεχωρίσουν. Έτσι με τὴ βοήθεια τῶν
Ἀγγλοαμερικανῶν εἰδικῶν, κατασβέθηκε
νά ἀποσυνδυασθῇ από τὴν κυκλοφορία πλα-
στὰ χαρτονομίσματα 80.000.000 δολλα-
ρίων!

Τὰ προηγούμενα αὐτὰ φαίνεται εἶχεν
ὑπ' ὄντιν τὸν ὁ Ἀξων, κατὰ τὸν τελευταῖο
πόλεμο και φρόντιζε με τὰ πλαστὰ νομί-
σματα που έφτανε νά έξασφαλίξῃ τὴ συν-
τήρησι τῶν στρατευμάτων του στῆς κατε-
γόμενες χώρες και τῆς προμήθειάς του
ἀπὸ τῆς ὑπ' ἐμπόλειας.

Φυσικά μετὰ τὸν πόλεμο ὅλα σχεδὸν
αὐτὰ τὰ πλαστὰ χαρτονομίσματα, περι-
συνελέγησαν και καταστράφηκαν. Τώρα
ὅμως τελευταία σὲ πολλὲς χώρες ἀρχισαν
πάλι, που και που, νά κυκλοφορῶν παρα-
ποιημένα νομίσματα. Καί πολλοὶ διερα-
τῶνται: Νά πρὸκειται ἄραγε περὶ ἐνό-
κως νέας χρησιμοποίησεως τοῦ γνωστοῦ
και παλαιού αὐτοῦ πολεμικοῦ μέσου τῶν
πλαστῶν νομισμάτων και περὶ σημείου
τῶν καιρῶν που ἀνανελλεῖ τὸν έργοῦ
νέας, θύελλας;

Όλος ὁ κόσμος εύνεται κι' ἐλπίζει νά
διαφενεσθῶν οἱ φόβοι αὐτοὶ γιὰ μιά νέα
πολεμικὴ σύρραξι γιὰτι ἴσως αὐτὴ θὰ ση-
μάνῃ και τὴν έναρξι τοῦ τέλους τοῦ κό-
σμου...

Τὰ καταπληκτικά κα-
τερωμάτα της Άννυ
Όκλεϋ

Έχει μείνει θυλική στην
Άμερική ή Άννυ Όκλεϋ, ή
Βασίλισσα της σκοποβολής.
Οι γεροντώτεροι διη-
γούνται ακόμη τὰ κατορθώ-
ματά της, που τὰ θαύμασαν
όταν ήσαν παιδιά, στις πα-
ραστάσεις του περιόποιου
τσίκου Μπούτλο Μπίλ.

Ήταν Ικανή νὰ πετάξη
μὲ μιὰ σφαίρα ἕνα τσιγάρο
ἀπ' τὸ στόμα τοῦ συζύγου
της, ἢ ἕνα μικρὸ νόμισμα μέ-
σα ἀπ' τὰ δαχτυλά της, ἀπὸ
50 βήματα! Πυροβόλησε κά-
ποτε κατὰ συνέχειαν 1.000
μικρὲς υπάλλες, που τις τί-
ναξε ἕνα μηνύημα στὸν ἀέ-
ρα, καί πέτυχε τὴν 943. Ἀλ-
λοτε πάλι γτύπησε 6 τέτοιες
υπάλλες συγχρόνως, κρατών-
τας στὰ χέρια της τὰ δικαί-
α! Μπορούσε δὲ συχνὰ νὰ
ἐπιτύχη αὐτὰ τὰ κατορθώμα-
τά της σημαδεύοντας τὸ στό-
χο της χωρίς νὰ τὸν βλέπει
ἀπ' εὐθείας, ἀλλὰ καθοδηγι-
σμένη μὲσα στὴ νυαλιστε-
ρή λεπίδα ἑνὸς μαχαίριου!

Ἡ Άννυ Όκλεϋ γενή-
θηκε τὸ 1866, σ' ἕνα χωριὸ
τοῦ Όχάιο. Εἶχε περάσει
τὰ παιδικὰ της χρόνια δύ-
σκολα καὶ φτωχά, σὲ μιὰ
γυνὴ σχεδὸν καλύβη ἀπὸ
κοιμὸς δέντρων. Ήταν 4
ἐτὼν μόνον, ὅταν ὁ πατριός
της βρῆκε τραγικὸ θάνατο.

Πρακτικαὶ συμβουλαι

Οἱ ἀσφαλτέτεροι τρόποι γιὰ νὰ πεισθῇτε ὅτι τ' αὐτὸ
πού θ' ἀγοράσετε εἶναι φρέσκο εἶναι δύο:
Ὁ πρῶτος εἶναι νὰ πάρετε τ' αὐτὸ καὶ νὰ τὸ ἀγγί-
ξετε σὲ μιὰν ἀκρὴ μὲ τὴ γλῶσσα σας. Ἄν τὸ αὐτὸ
εἶναι φρέσκο, τὸ μέρος αὐτὸ πού βάλατε τὴ γλῶσσα σας
θὰ εἶναι ἐξαιρετικὰ κρύο, ἀντίθετα δὲ δὲν θὰ σὰς
φανῇ πολὺ κρύο, ἂν τὸ αὐτὸ εἶναι μπαγιατικὸ. Ὁ δεύ-
τερος τρόπος εἶναι νὰ κυττάξετε τ' αὐτὸ στὸ φῶς. Τὰ
φρέσκα αὐγά εἶναι πάντοτε διαφανή, ὅτι μὲς μόνον,
ἐνῶ στὰ μπαγιατικὰ μόνο οἱ ἀκρες τους εἶναι διαφανεῖς.

Τὸ ρύζι ὅταν βράζεται μὲ λίγο ζουμί εἶναι πολὺ κα-
λύτερο καὶ θρεπτικώτερο ἀπ' τὴν πατάτες, πρὸ πάντων
ὅταν εἶναι μὲ βραστὸ φῶρι.

Τὸ εὐκολώτερο καὶ οἰκονομικώτερο μῆλον σὲ οἰ-
κονομικὰ γίνεται ὡς ἑξῆς:
Ἐνῶστε ἀκριβῶς τὰ οἰκονομικὰ μέρη ἀφοῦ τοποθετή-
σετε ἀπὸ κάτω ἀνάμεσα στὴ φῶδρα καὶ στὸ ὕψος, ἕνα
λεπτὸ φύλλον καουτσούκ. Ἐπειτα σιδερώστε τὸ μὲ
θερμὸ σιδερό καὶ τὸ σκίσιμο διορθώνεται λαμπρὰ καὶ
στερεώτετα.

Κηλίδες ἀπὸ ὁποιοδήποτε ἐλαϊόχρωμα ἐξαλείφονται
μὲ ἀπλὴ πλύσι μὲ καθαρό νεφτί.

Χρησιμοποιήστε ἐναντίον τῶν φύλλων τὸ γαρυφα-
λόλαδο. Τὸ ἀποφεύγουν ὅπως ὁ διάβολος τὸ λιθάνι!

τὸν Ἐρυσσοδόμου Σιού
τὴν ἐτίμησε μὲ τὸν τίτλο
τῆς θετῆς κόρης του, σὲ μιὰ
ἐπιθλιπτικὴ καὶ γοαφικὴ τε-
λετῇ.

Κατόπιν ἡ "Άννυ κι' ὁ
Μπούτλο, μαζί μὲ τὸν
Μπούτλο Μπίλ, γύρισαν ὅ-
λη τὴν Ἀμερική καὶ τὴν
Εὐρώπη. Ἡ Βασίλισσα τῆς
σκοποβολῆς εἶχε τελειοποι-
ήσει τὰ «νουμερά» της. Κα-
τώσανε π. γ. νὰ φυτέψῃ 25
σφαίρες στὸ κέντρον ἑνὸς
ἀστροῦ τῆς τοσπουλάς, σὲ
27 δευτερόλεπτα κι' ἀπὸ ἀ-
πόστασι 25 βημάτων!

Ἡ Βασίλισσα τῆς Ἀγγλ-
ας Βικτωρία θαύμασε τὸ τα-
λέντο της. Ὁ τότε πρίγκιψ
τῆς Οὐαλλίας ἐνδιαφέρθηκε
ζωηρότατα γι' αὐτὴν καὶ δι-
ωρονόμησε ἕνα σκευτικὸ
διαγωνισμὸ τῆς μὲ τὸ μενά-
λο δοῦκα Μιχαὴλ τῆς Ρωσ-
σίας — ὁ ὁποῖος, φυσικά,
νικήθηκε.

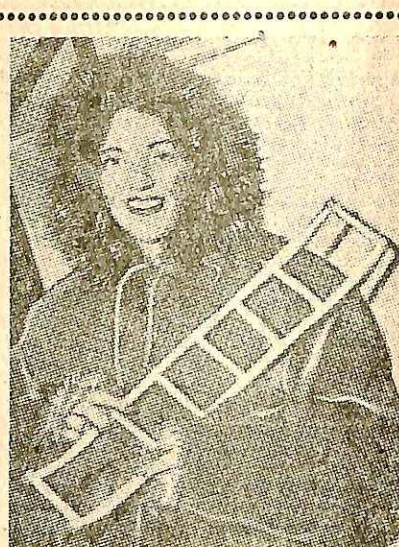
Σὲ ἄλλη περίπτωσι, ὁ
Καίσερ Γουλιέλμος στάθηκε
νὰ τοῦ πετάξῃ ἡ "Άννυ ἀπ' τὸ
στόμα ἕνα τσιγάρο, μὲ
μιὰ σφαίρα της, Ἀργότερα,
σ' ὅλη της τὴ ζωὴ, ἡ Βα-
σιλίσσα τῆς σκοποβολῆς
ἦταν ἀπαρηγόνητη γιὰτὶ δὲν
εἶχε ἀστοχήσει ἐν σφαίρα της
αὐτὴ καὶ δὲν σκότωσε τὸν
Καίσερα. Θὰ γλύτωνε ἔτσι τὴν
Εὐρώπην ἀπ' τὴ θύελλα τοῦ
πολέμου!

Ὁ Βασιλεὺς τῆς Σενε-
γάλης, περαστικός ἀπ' τὸ
Παρίσι, παρακολούθησε μὲ
θαυμασμὸ μιὰ παράστασι
τῆς καὶ ζήτησε ἔπειτα ἀπ' τὴν
Βασίλισσαν τῆς σκοποβολῆς
νὰ θιασφύρῃ της... νὰ τοῦ
τὴν πούλησῃ 100.000 φράν-
κας, γιὰ νὰ τὴν πᾶσιν στὴ
γῶρα του καὶ νὰ τῆς ἀναθέ-
σῃ ἐπίσημος τὴν ποστα-
σία τῶν ὑπάρχον του ἀπ' τὰ
λιοντάρια!

Τὸ 1901, ἡ "Άννυ ἔπεσε
θύμα μιᾶς σιδηροδρομικῆς
συγκρούσεως. Ὁ ἀντὶς τῆς
τὴν ἐβγάλε μέσα ἀπ' τὸ
συντομίματα τοῦ τραίνου
ἀναίσθητη καὶ βαρεῖα πλη-
γωμένη. Τὴν περαιοποιήθηκε
μὲ ἀσφίωσι, κάλεσε τοὺς
καλύτερους γιατροὺς στὴ
προσέκταλὸ της, κι' ἔτσι σὲ
5 χρόνια — ἀφοῦ ὑπέστη
5 ἐγχειρίσεις — ἡ "Άννυ
ὑπορούσε καὶ πάλι νὰ ση-
μαδεύῃ καλλίτερα ἀπὸ πρῶ-
τα. Μόνον πού τὰ ὠραία κα-
στὰνὰ μαλλιά της εἶχαν ἀ-
σπρίσει ἀπότομα.

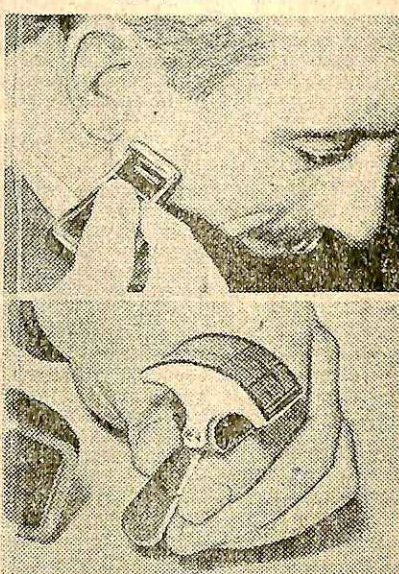
Συνέχισε τὴν παραστάσεις
της ὡς τὸ 1916. Στὸν πρῶ-
τὸν πόλεμο νύχισε τις κατα-
στροφὲς καὶ διδάσκαλε
τοὺς στρατιώτες μὲ τὸ τα-
λέντο της. Ἐπειτα πληνώ-
θηκε βαρύνῃ σὲ μιὰ σύγκρου-
σιν αὐτοκινήτων. Ὡστόσο, ἐ-
ξακολούθησε τὴν ἐπιδείξει
της. Ἡ Όκλεϋ πέθανε τὸ
1926.

ΟΜΑΔΙΚΕΣ ΤΗΛΕΦΩΝΙΚΕΣ
ΣΥΝΔΙΑΛΕΞΕΙΣ
Τὸ «Ζορνταφόν» εἶναι μιὰ
περίεργη συσκευή, πού ἐ-
πιτρέπει τὴ συνδιάλεξι με-
ταξὺ δύο ὁμιλῶν πού βρι-
σκονται σὲ διαφορετικὸ ὁ-
πτι ὁ καθένας. Ἀρκεῖ γιὰ τὸ
σκοπὸ αὐτὸ νὰ σηκώσῃ κα-
νεὶς τὸ ἀκουστικὸ τοῦ τη-
λεφώνου καὶ νὰ τὸ βάλῃ πά-
νω στὸ «Ζορνταφόν». Ὅλοι
οἱ ἀνθρώποι πού βρίσκονται
μέσα στὴν αἰθούσα μποροῦν
τότε νὰ συνομιλοῦν μὲ ὁ-
λους τοὺς ἀνθρώπους πού
βρίσκονται στὸ ἄλλο ὁπτι,
ἀν καθεὶς ἀπ' αὐτοὺς νὰ
κρατοῦσε ἕνα ἰδιότερο ἀ-
κουστικὸ στὰ χέρια του.

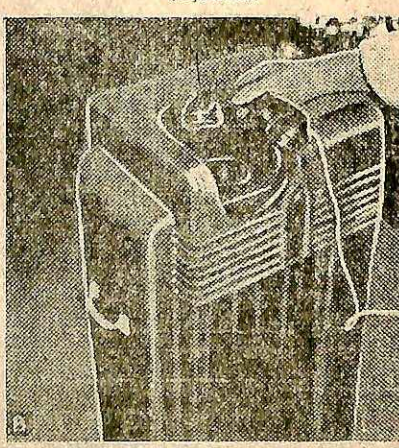
ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΣΤΟ Ν. ΠΟΛΟ

Ένας νεαρὸς Ἀμερικανὸς, ὁ Χ. Πέ-
τερσον, μαζί μὲ τὴν χαριτωμένη σύ-
ζυγό του ἠγήθηκα πρὸ μηνῶν μιὰς
ἐξερρηντικῆς ἀποστολῆς πού ἐπι-
σκέφθηκε τὸ Νότιο Πόλο. Ὁ Ἀμερι-
κανὸς αὐτὸς εἰς ἀνάμνησιν τῆς πε-
ριπετειώδους ἐξερρηντικῆς του ἔδω-
σε τὸ ὄνομα τῆς συζύγου του σὲ μιὰ
τεράστια περιοχή πού ἐξερρηντο
πρῶτος αὐτῶς. Στὴ φωτογραφία ἡ σύ-
ζυγός του Ἐντίθ.

ΝΕΑ ΕΥΡΙΣΤΙΚΗ ΜΗΧΑΝΗ

Μ' αὐτὴ τὴ μηχανή, μπορεῖται νὰ ξυ-
ρισθῇτε χωρὶς ἀσπουνί. Τὴν πιέσετε
ἐπάνω στὸ δερμα σας καὶ συγχρό-
νως κινεῖτε ελαφρὰ τὸ μοχλὸ τῆς
ἐπάνω κάτω. Μὲ τὴν κίνησι αὐτὴ δύο
λεπίδες ἀνεβοκατεβαίνουν καὶ κό-
βουν τὰ γένια, ἐνῶ συγχρόνως ἀκ-
νίζονται.

Ὁ ψηφοφόρος

Στὰ παρασκηνία τῆς πολιτικῆς

Τὰ γραφεῖα τῶν πολιτικῶν — ἀρ-
χηγῶν, ὑπουργῶν καὶ βουλευτῶν ἀ-
κόμ' — παρέχουν πάντοτε τις ὡ-
ραιότερες εὐκαιρίες γιὰ νὰ σημειώ-
ναι τις πρὸ πικάντικες εὐθυμες
σκηνές ἀπὸ τὸ θέατρο τῆς ζωῆς μὲ
τὸ ἀνεξάντλητο ρεπερτόριό του. Ὁ
νεοέλλη ψηφοφόρος — ὁχι βέβαια
γενικῶς! — δὲν ἀρκεῖται νὰ ψηφίσῃ
σύμφωνα μὲ τὴν ἰδεολογία του. Θέ-
λει προσωπικὴ ἐπαφὴ καὶ συναλλαγὴ
μὲ τὸ πολιτικὸν τοῦ ἱδάλμα. Θέλει
νὰ μῇ στὸ γραφεῖο τοῦ «προέδρου»
ἢ τοῦ «πομπου» κι' ἐκεῖνος μόλις
τὸν δῇ νὰ ἐνθουσιαστῇ λὲς καὶ εἶδε
τὸν ἀδερφὸ του πούλεψε χρόνια
στὴν Ἀμερική, νὰ σηκωθῇ ἀπάνω, νὰ
τοῦ δώσῃ τὸ χέρι καὶ νὰ τοῦ πῇ
«γεια σου Κώστα, τί χαμπάρια, τί
κάνει ἡ γυναίκα σου, πῶς πάν οἱ
δουλειές, προδιάσθηκε ὁ Γιαννά-
κης, σὲ πονάει ἀκόμα τὸ στομάχι
σου;» κι' ὅ,τι ἄλλο σχετικὸ μ' αὐτὸν
καὶ μὲ τοὺς ἀνιόντες καὶ τοὺς κατι-
όντες του! Πολλὲς φορὲς μάλιστα, ὁ
ψηφοφόρος νομίζει πῶς αὐτὸς μόνος
τοῦ ἀποτελεῖ τὴν «κοινὴ γνώμη»!
Κάποτε εἶπε κάποιος πούφανε δυσ-
ρεστημένως ἀπὸ ἕνα ἰδιότερο γρα-
φεῖο:

— Μὲ ξέρετε, ρέ, πο ὅς εἰμ' ἐγώ;
Ἐγὼ εἰμαι... ὁ κυρίαρχος λαός!

Αὐτοῦ τοῦ τύπου, λοιπόν, ὁ ψηφο-
φόρος, ρυθμίζει καὶ τὴν ἰδεολογία
τοῦ ἀνάλογα μὲ τὴς προσωπικῆς πο-
λιτικῆς του συμπεριφορῆς ἢ δυσσε-
σκεῖς, καὶ τὴς περισσώτερες φορὲς
δὲν ἔχει συνείδησιν τί κάνει.
Ένας Ὑδραῖος παλὸς σφουγγαράς
πού ἐψήφισε — ὅπως ὅλοι σχεδὸν οἱ
Ὑδραῖοι — ἐπὶ δεκαετηρίδες ὁλό-
κληρες τὸν αἰμύνηστο Ἀθανάσιο
Μισοῦλη, εἶπε κάποτε στὴν ταβέρνα:

— Ἐγὼ, ἂν ψήφισε ὁ γιός μου
ποτὲ Βενιζέλο, θὰ τὸν ἐσκόταν.

— Κι' ἐσὺ τί ψηφίζεις; τοῦ εἶπαν.

— Ἐγὼ ψηφίζω Μισοῦλη.

— Μὰ ὁ Μισοῦλης εἶναι βουλευτὴς
τοῦ Βενιζέλου, κύρ Λάζαρε!

Ὁ κύρ-Λάζαρος «φανταστικὸς ἀντι-
δενιζελικός»... ἐψήφισε βουλευτὴν
τοῦ κόμματος τῶν Φιλελευθέρων ἐν
ἀγνοία του! Αὐτὸ συμβαίνει μὲ πά-
ρα πολλοὺς. Ψηφίζουν τὸν «κύρ-Ἀν-
τώνη» ἢ τὸν «κύρ-Θανάση». Πού ἂ-
νῇκει, μὲ ποιὸν πῆγε τώρα, σὲ ποιὸν
ἀρχηγὸ «μετεπήδησε», δὲν τὸν πλη-
ροφороῦνται ἢ δὲν τὸν καταλαβαίνουν
ἢ δὲν... τὸ πιστεύουν! Αὐτοί, λοι-
πὸν, εἶναι πού ρυθμίζουν καὶ τὴν ἰ-
δεολογία σύμφωνα μὲ τὴς συναλλα-
γές.

Παρουσιάζεται ἕνας σὲ γνωστὸ
πολιτικὸ. (Γε: ὀνότα λέμε).

— Κύριε πρόεδρε, ῥῆβα νὰ μὲ διο-
ρίσης.

— Πού, μωρὲ κουμπάρε; Δὲν ὑ-
πάρχει θέσις; Ἀρε νὰ δῷ.

— Μὰ τί νὰ δῷ; Ἐγὼ δὲ ψήφισα!

— Μὰ μὲ ψηφίσατε χ' ἄδεις! Μπο-
ρῶ νὰ τοὺς διορίσω ὅλους;

Δυσσερεστεῖται ὁ «κουμπάρε» καὶ
πάει μὲ τὸν ἀντίπαλο. Βασιλικὸς τὸ
τανε, δημοκρατικὸς γίνεται. Τὸ
Λαϊκὸ εἶν' ὁ ἕνας βουλευτῆς, φιλε-
λευθέρους ὁ ἄλλος. Ἀδιὰφορο! Ἄν
δὲν τὸν διορίσῃ κι' αὐτὸς, θὰ πᾶ
ἀλλοῦ! Ἐτσι τὴ νοιοθετῇ τὴν πολιτι-
κή! Ἀκόμα πρὶν ἐλάξῃ στα χρένια,
στὴς Σπέτσες γινόνταν καὶ φανερό
ἐμπόριο ψηφῶν. Καθόντουσαν στὸ
καφενεῖο οἱ ψηφοφόροι καὶ πηγαίνανε
οἱ κοιματάρχες κι' ἀναγγέλλανε:

— Ὁ Πετσάλης δίνει χίλιες δραχ-
μὲς τὴν ψῆφο.

— Κάτω ἀπὸ χίλιες πεντακάσες
δὲ γίνεται! ἔλεγε ὁ ψηφοφόρος.

Καὶ τὴς περισσώτερες φορὲς, ὅταν
ζύγωνε ἡ δύσις τοῦ ἡλίου κι' ἐπρό-
κειτο νὰ κλείσουν οἱ κάλπες, ὁ βου-
λευτῆς εἶνε τις χίλιες πεντακάσες
γιατὶ ἀλλοίως οἱ «ἐκλογεῖς» ἀπειλοῦ-
σαν ὅτι δὲν πάνε νὰ ψηφίσουν! Ὁ

ταν ὁμοῦ τίμιοι στὴ συναλλαγὴ τους.
Αὐτὸν πού πληρώνε, αὐτὸν ψηφίζουν.
Ὡστόσο, θάρρῳ στὰ 1927 τοὺς τὴν
ἔσκασε ὁ μακαρίτης ὁ Περικλῆς ὁ
Μπούμπουλης. Τοὺς πέταξε ἕνα σύν-
θημα πρωτότυπο: «Τὰ λεφτὰ καὶ
μαῦρος». Τὸ χάσανε οἱ ψηφοφόροι, πῆ-
ραν τὰ λεφτὰ ἀπὸ τὸν Πετσάλη —
μακαρίτης τώρα κι' αὐτὸς — καὶ ψη-
φίσανε τὸν Μπούμπουλη! Αὐτὸ ἦταν.
Ἀπὸ τότε κανεὶς δὲν εἶχε πιά ἐπιτι-
στοσύνη νὰ πληρώσῃ κι' ἔτσι τὸ...
«πατροπαράδοτον ἐκλογικὸν ἔθιμον»
ἐσταμάτησε κι' ἐκεῖ.

Ἀλλὰ ἡ ρουσφετολογικὴ νοστρο-
πία τοῦ «ἐκλογεῖος» διατηρεῖται ἀ-
κόμῃ σχεδὸν παντοῦ, εὐτυχὰς ὁχι σὲ
μεγάλῳ ποσοστῷ. Καὶ ὁ πολιτικὸς ὁ
δυστυχὲς τραβάει τὸν παθῶν τοῦ τὸν
τάραχο! Θὰ σὰς πῶ μερικὲς περι-
πτώσεις πού ἔχω φρέσκες στὴ μνή-
μη μου, νὰ καταλάβετε τί ζητᾶνε!
Ἡσυχία πρὸ ὀλίγου καιοῦ στὸ γρα-
φεῖο ἑνὸς γνωστοῦ πολιτικοῦ. ὅταν
ὑπῆκε ὁ «ψηφοφόρος». Ἦταν κόκκι-
νος ἰδρωμένος ἀναυαλισσάμενος, κι'
ἔτρεμε ἀπὸ τὴν ταραχὴ του.

— Ἐρεῖς τί θέσι μοῦ δώσαν ἐκεῖ
πού μ' ἔστειλες μὲ τὸ γράμμα; εἶπε.

— Τί θέσι; ρώτησε ὁ πολιτικός.

— Ἐπιστάτης! ἐπρόφερε μὲ ἀγα-
νάκτησι ὁ ἐκλογεὺς.

Κι' ἀφοῦ ἔκανε τὸ σταυρὸ του,
πρόσθεσε:

— Ἐγὼ ἐπιστάτης! Ἀνθρώπος
πού εἶχα μαγαζὶ δ' ὁ κομ!

— Μὰ, μωρὲ Γιῶργη, τόλμησε νὰ
παρρηφήσῃ ὁ πολιτικός, εἶνε βλέ-
πεις πού δὲν ἔξεριε καὶ γράμματα.

Ἐμερίσας ὁ ἀνθρώπος:

— Τί θὰ πῇ γράμματα; Ἐγὼ ἔχω
πείρα καὶ εἰμαι καταστηματάρχης
ἀνθρώπος. Ἐπειδὴ δηλαδὴ ἀτυχῆ-
σαμε πρέπει καὶ νὰ ξεοτλιοτούμε;
Φχαριστῶ πολὺ!

Κι' ἔφυγε ἀγανακτισμένος! Τότε
θυμήθηκε ἕνα ἄλλο περιστατικόν. Ὁ
πρῶτος Δημάρχος Ἀθηναίων κ. Κώ-
στας Κοτζῆς, ὅταν μῆκαν ἐδῶ οἱ
Γερμανοὶ καὶ κατέφυγε στὴν Ἀμερι-
κή, εἶχε ἀνάγκη νὰ ζήσει. Ἀλλὰ πού
νὰ βρῇ δουλειά; Δὲν ἦταν ὑπόθεσις
εὐκολῇ. Ἀναγκάστηκε, λοιπόν, νὰ
υποβάλῃ αἴτησι καὶ νὰ ζητήσῃ θέσι
δοκαστοῦ στὸ Δῆμο τῆς Νέας
Ὑόρκης! Ὅταν ἐβῆσαν μπροστὰ
στὸν ἀρμόδιο ὑπάλληλο, ἐκεῖνος τὸν
ρώτησε τί δουλειὰ ἔκανε πρὶν.

— Πρῶτος Δημάρχος Ἀθηναίων,
εἶπε.

— Πρῶτος Δημάρχος;

— Μάλιστα.

Δοκίμασε βέβαια κάποια ἐκπληξι
ὁ ὑπάλληλος, ἀλλὰ ἡ ἀμερικανικὴ
νοστροπία του δὲν τοῦ ἐπέτρεψε νὰ
κάνῃ καμιά ἐξίσωσι.

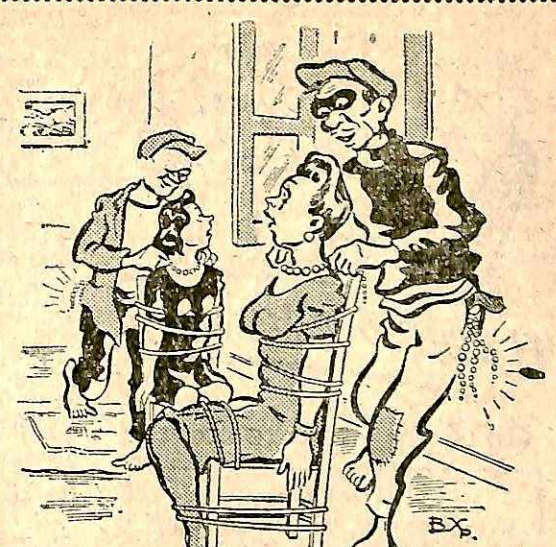
— Δυστυχὰς δὲν εἴσατε Ἀμερι-
κανὸς πολίτης, τοῦ εἶπε, καὶ δὲν
μπορεῖτε νὰ προσληφθῇτε.

Στὴν Ἀμερική ὁ πρῶτος Δημάρχος
δὲν μποροῦσε νὰ πείσῃ δουλειὰ ὡς
ἐργάτης. Ἐδῶ ὁ «ψηφοφόρος» εἶπε
δὲν εἶχε ἄλλοτε ἕνα μαγαζάκι καὶ
τῶκλεισε, ζήτησε θέσι τμηματάρχου
Ἀλφα, χωρὶς νὰ ξερᾷ γράμματα!

Κι' αὐτὸ δὲν εἶναι τίποτα. Ἄλλος
ζητάει νὰ πάσῃ ὁ γιός του τὸ δι-
πλωμα τοῦ γιατροῦ, ἀλλὰ πληροφο-
ρεῖ ὅτι «τὸ πα δι ἦταν ἀδύνατον γιὰτ'
εἶχε ἀρρωστήσῃ καὶ δὲν μ' ἐλ ἐπι-
σε»! Ἄλλος θέλει νὰ πάρῃ ὁ πο-
λιτικὸς τὰ «θέματα» τῶν εἰσιτηρίων
ἐξετάσεων τῆς Ἀλφα Σχολῆς γιὰ νὰ
τὰ ἔρῃ ἀπὸ πρὶν τὸ παιδί του! Ἄλ-
λος ζητάει νὰ βγῇ ὁ γιός του βοη-
θητικὸς ἐνῶ εἶν' ἕνας παῖδας ρω-
μαλέος καὶ ροδοκόκκινος, ποδοσφαι-
ριστῆς καὶ ἀλτης! Ἄλλος θέλει νὰ
πάσῃ ὑποτροφία καὶ νὰ πᾶσιν στὴν
Ἀμερική νὰ σπουδᾷσιν πολ' τικὲς ἐπι-
στήμες, ἐνῶ ἔδωκε μὲ τὸ ζῶρι καὶ
μὲ «καλῶς» τὸ Γυμνάσιον κι' ἀφοῦ ἔ-
μεινε δύο χρόνια στὴν ἴδια τάξι!

Καθεὶς μὲ τὴν ἐξίωσί του. Εἶνε
θαυμά πῶς δὲν τοξελλοῦνται οἱ πο-
λιτικοί, καὶ τὴν ἀλήθεια!...

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

ΑΛΙΕΙΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙΩΝ!...
(Σκίτσο Β. Χριστοδούλου)

Ἐπικαίριοι στίχοι

"Απιστοὶ Θωμάδες

Εἶνε γνωστὸς ἀπ' τὰς Γραφὰς ὁ ἀπίστος Θωμάς
πού «τύπους ἦλυν» γύρω, τὸν «δάκτυλον νὰ θέσῃ».
κι' ἔγινε τύπος ὁ Θωμάς, μωντένος καθ' ἡμέ-
ρας πού εἶνε πάντοτε ἀπίστος, γιὰτὶ ἔτσι τοῦ ἀρέσει...
Στὸν κόσμον αὐτὸν ὑπάρχουν, πολλοὶ Θωμάδες ἀπί-
στοι

σκληροὶ καὶ ἀμετάπειστοι.
Θωμάδες καὶ Θωμάδες π' οὐδέποτε πιστεύουν
καὶ πάντα γιὰ τὸ κάθ' ἑ... ἀπόδειξι γυρεύουν!

Μία κοπέλλα ἔφανε, ἐπὶ τῇ ὑποθέσει
πῶς κάποιος τὴν ἀγάπησε καὶ θὰ τὴν παντρευτῇ
δὲν τοῦ γυρεύει. Βέβαια, «τὸν δάκτυλον νὰ θέσῃ»
μὰ εἶναι γινεῖ καὶ αὐτὴ
λιγάκι... ἀπίστος Θωμάς, κι' ὁ λόγος δὲν τῆς φτάνει
καὶ θὰ τοῦ πῇ
χωρὶς ντροπῇ!

— Δὲν σὲ πιστεύω φίλε μου... ἐὰν δὲν δῶ στεφάνι!...

Κι' ἡ σύζυγος ἐνὸς ὑπεκόου πού περιμενεῖ στίπτι
πότε γάμθῃ ὁ ἀντὼς της μὲ... κόκκινη τὴν ὑπὴ
καὶ τὴν παντόφλα της κρατᾷ μὲ σιδηρένια φτέρνα
ὅταν στὸ στίπτι ὁ σύζυγος καμιά φορὰ νυσιῇ
καὶ ἂν τῆς πῇ: Σ' ὀρκίζομαι... δὲν πῆγα σὲ ταβέρνα,
δὲν τὸν πιστεύει—σάν Θωμάς—ἐὰν δὲν τὸν... νυσιῇ!

Μὰ ὁ ὑπεκόης ὁ ἀληθινὸς κι' αὐτὸς δὲν χωράτεται
καὶ σάν Θωμάς, τὸν κάπτελε, ποτὲ δὲν τὸν πιστεύει
ὅταν τοῦ λῆθ' πῶς τὸ κασὶ δὲν τῶνι νεωμένο...
Τὸ δοκιμάζει καὶ θὰ πῇ: — Βρὲ τῶνις βαφτισμένο
καὶ πίνει τὸν περιόδο... Κι' ἂν δὲν πιστεύῃ ἀκόμα
θὰ τὸ πιστέψῃ ἀσφαλές... ὅταν θὰ νίψῃ λυθῶμα!

Θωμάδες γίναντε ἀπίστοι καὶ ὅλοι οἱ Ἀθηναῖοι
κι' οἱ γέροι καὶ οἱ νέοι.
ὅταν ἡ Οὐλὲν δῆλωσε, μὲ ὕφος σοβαρὸ
πῶς κάθε μέρα θ' ἀφῆνε, νὰ τρέψῃ τὸ νερό!...
Κανένας δὲν τὴν πίστεψε καὶ ὅλοι κοροϊδῶνται!...
ὡς ὅτου εἶδαμε νερό καὶ τότε... τὸ πιστέψαμε!...

Ἀπὸ Θωμάδες ἀπίστοι, ἐνέμισε ἡ πλῆσις
γιατ' οἱ Θωμάδες πλῆθυναν σάν αἰμοὺς τῆς θαλάσσης
ὅταν αὐτὴ τῇ ἡ Ἀμερική λαγούσε μὲ πετροαεγίλια
μονάχα μὲ τὰ γέιλια
καὶ βλέπουσε τοὺς Ἱταλοὺς ὅτι τοὺς προτιμᾷ.
ὕφος μοιρᾶσιν πᾶντοῦ τοῦ ἀπίστου Θωμά!...
Εἶνε Θωμάς κι' ὁ ὁσῆς μας, μὲ ὕφος πρὸ μακάθριο,
πού φερνε τὸ λογαριασμὸ κι' ἐμῆς τοῦ λέμε: Αἰῶρι!
Θὰ τὸ π' στήνῃ τὸ «αἰῶρι»; Δὲν εἶνε δὲ κοινὰδὶ
κι' ὁ ῥάφης γίνεται Θωμάς... καὶ δὲ μὰς ξαναράβει!

Μ' ἀπ' ὅλους μεγαλύτερος, σάν ἀπίστος Θωμάς
εἶνε ὁ λα

71 κωμωδίες μας

Παιδική παράσταση

ΠΡΟΣΩΠΑ:

Ένας πατέρας. Ο γιός του ο Πέτερ. Μία γριούλα και πολλοί άλλος κόσμος που στέκει στην ούρα μπρός ο' ένα θέατρο που δίνεται κάθε Πέμπτη παιδική παράσταση.

ΠΕΤΕΡ: Θα περιμένουμε πολλή ώρα άκου, μπαμπά.

ΜΠΑΜΠΑΣ: Όχι. Πέντε-δέκα λεπτά το πολύ...

ΠΕΤΕΡ: Γιατί δεν έστειλες να κρατή-σες θέσεις από χτές, μπαμπά;

ΜΠΑΜΠΑΣ: Γιατί τό ξέχασα.

ΠΕΤΕΡ: Μπαμπά, μούδιασε το πόδι μου! Νά το τινάζω να περάσει!

ΜΠΑΜΠΑΣ: Τίναξέ το.

Η ΓΡΙΟΥΛΑ: Μικρό είσαι γάϊδαρος!

Τί κλωτσάς έτσι!

ΠΕΤΕΡ: Μπαμπά, θα μάς περιμένουν τούλάχιστον, πού άρχισουν;

ΜΠΑΜΠΑΣ: Βέβαια, θα μάς περιμένουν.

ΠΕΤΕΡ: Και πού τό ξέρουν πώς είμαστε έδω;

ΜΠΑΜΠΑΣ: Δεν είναι στραβοί, παιδιά μου...

Μάτια έχουν και μάς βλέπουν...

Μά τι έχουν πάει και δεν άνοίγουν την πόρτα;

ΠΕΤΕΡ: Δεν θάνε καλό τό έργο, μπαμπά.

ΜΠΑΜΠΑΣ: Μή λες βλακείες. Πέτερο.

Ξανασίδες ποτέ σου τέτοια ούρα;

ΠΕΤΕΡ: Γιατί τό έργο λέγεται «Άλλα-δίν» μπαμπά;

ΜΠΑΜΠΑΣ: Είναι τό όνομα του ήρωος.

ΕΝΑΣ ΚΥΡΙΟΣ: Με συγχωρείτε, κύριε.

Θά μου επιτρέψετε να σας πώ ότί...

ΜΠΑΜΠΑΣ: Έν τάξει. έν τάξει...

Μπορώ να διαφωτίσω και μόνος τό νυιό μου...

Πού λές λοιπόν, Πέτρο, πρόκειται για ένα περίφημο παραμύθι. Ουάσαι τό άλλο, με τόν 'Αλή Μπαμπά και τούς Σα-ράντα κλέφτες!

ΠΕΤΕΡ: Παίζουν κι' αυτοί, μπαμπά;

Κι' ό 'Αλή Μπαμπάς τούς περιγύνει πάλι με ζευατιστό λάδι!

ΜΠΑΜΠΑΣ: Βεβαίοντα! Τό σημερινό λοιπόν έργο λέγεται «Ο 'Αλλαδίν και τό μαγικό λυχνάρι».

ΠΕΤΕΡ: Μά έσύ μου μίλησες ποίν για τούς σαράντα κλέφτες!

ΜΠΑΜΠΑΣ: Παίζουν κι' αυτοί αλλά...

ΠΕΤΕΡ: Παίζει κι' ό Ρουπέν τών Δα-σών, μπαμπά;

ΜΠΑΜΠΑΣ: Όχι, άνόντε! Τί δουλειά έχει ό Ρουπέν τών Δασών με τόν 'Αλλαδίν;

ΕΝΑΣ ΚΥΡΙΟΣ: Συγγνώμη κύριε, λά-θος κάνετε!

ΜΠΑΜΠΑΣ: Αυτό είναι δική μου δου-λειά. Κι' άλλως δεν υπορεί να κάνω λά-θος! Σε παρακαλώ πολύ να μ' άφίσης να μορφώσω τό νυιό μου όπως καταλαβαίνω έγώ.

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Πολύ καλά, κύριε, μ' συ-γχίσετε...

Δέν ήθελα...

ΜΠΑΜΠΑΣ: Λοιπόν, πού λές, Πέτερο, αυτός ό 'Αλλαδίν καθόταν μιά μέρα κι' έ-τρεβε ένα παλιό λυχνάρι, ξαφνικά, τού πα-ρουσιάσθηκε ένα πνεύμα...

ΠΕΤΕΡ: Πώς τού παρουσιάσθηκε τό πνεύμα, μπαμπά;

Μπαμπά άπ' την πόρτα, ή άπ' τό παράθυρο;

ΜΠΑΜΠΑΣ: Χίλιες φορές σου είπα να μην υποβάλλης ήλίθιες ερωτήσεις, Πέτερο!

Τά πνεύματα δέν είναι υποχρεωμένα να μπαίνουν άπ' τις πόρτες. Λοιπόν, πού λές, τό πνεύμα αυτό...

ΜΙΑ ΚΥΡΙΑ (στό γείτονά της): Για μίλα τους, νοστιανέ μου, και τούς λυπά-μαι και τούς δύο!

Ο ΓΕΙΤΟΝΑΣ: Παράτα με ήσυχο, κυ-ρά μου! Μιά ώρα τώρα προσπαθώ να τού άνοίξω τά μάτια, αυτός όμως... πέσα βρέχει!

Η ΚΥΡΙΑ: Τότε θα τού μιλήσω έγώ.

Άκούστε δώ, κύριε, κάνετε λάθος...

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ: Καλή μου γυναίκα θα μ' άφίσης τελοσπάντων να διηγηθώ την ιστο-ρία αυτή στο νυιό μου, όπως την ξέσω άπ' τόν παππού μου κι' άπ' τη γιαγιά μου, ναί ή όχι; Τι σας έπιασε όλους και λυσάξα-τε μαζί μου; Μπασαά!...

Λοιπόν πού λές, Πέτερο, τό πνεύμα, μόλις φανερώθηκε, ρώ-τησε τόν 'Αλλαδίν: «Τί θέλεις να σου δώσω;» Φυσικά, ό 'Αλλαδίν, σάν έξυπνο παιδί, τού ζήτησε νουσάφι, άσπυ και πο-λύτιμα πετράδια. Έν τώ άμα και τό θαύ-μα!...

Τό πνεύμα άποάζει τόν 'Αλλαδίν και τόν μεταφέρει σε μιά βαθειά σπηλιά.

Η ΓΡΗΛΑ: Μωρέ, λάθος κάνεις, σου λέω και πάλι, νοστιανέ μου!...

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ: Για πές μου, κυρά μου, έγώ λέω τό παραμύθι ή έσύ; Δεν ξέρω πώς διάβολο μεταφέρει τό πνεύμα τόν 'Αλλα-δίν σ' αυτό τό καταραμένο θέατρο, πού δέν έννοεί ν' άνοίξη, μα έγώ έτσι τόμαθα άπ' τη γιαγιά μου. Έχεις να πής λοιπόν τί-ποτε, για να ήσυχάσεις κι' έσύ κι' έγώ;

Η ΓΡΗΛΑ: Ποιός σου μίλησε για παρα-μύθια, κύριε; Μιά ώρα τώρα πασιζώ να σου εξηγήσω ότι αυτή ή ούρα είναι για τό θέατρο αλλά για τη γενική συνέλευσι του σωματείου τών συνταξιούχων νασάπη-δων! Τό θέατρο άνοεί σήμερα!

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ ΚΙ' Ο ΠΕΤΕΡ: «Α!...»

Ο. ΡΙΤΣΑΡΝΤΣ

Χιούμορ

Ο διδάσκαλος άφού άναπτύσσει τις Ι-διότητες τών μετάλλων έρωτά κάποιον μα-θητήν:

— Πές μου, παιδί μου, όταν άφήσουμε ένα κομμάτι σίδερο στο ύπαιθρο τί γίνε-ται;

Μ α θ η τ ή ς: — Σκουριάζει!

— Κι' άν τό μέταλλο είναι χρυσάφι;

— Τότε κάνει φτερά!...

★

Ο Τζέφερσον, Σκωτσέζος τσιγκούνης, πρόκειται ν'άγοράση ένα μαγαζί στο Λον-δίνο:

— Πόσο πούλ έται, λοιπόν, αυτό τό μα-γαζί;

— Πεντακόσιες λίρες.

— Πεντακόσες;

— Μάλιστα. Έκατό τά έπιπλα και τε-τρακόσες λίρες ό άέρας τού μαγαζιού.

— Τόν άέρα μπορείτε να τόν πάρετε.Θά φέρω έγώ δικό μου!...

★

— Βρέ άδερφέ, τί κατάσταση είναι αυ-τή; Έκάνετε στόν κήπο σας όλόκληρη ύ-πόγειο στοά για να φτάσετε στην καρβου-ναποθήκη μας και να κλέβετε τά κάρβουνα μας;

— Δικά σας είναι.

— Βέβαια δικά μου.

— Ό! Θεέ μου!... κι' έγώ νόμιζα πως ανακάλυψα άνθρακωρυχείο!...

★

— Γιατί φοράς δαρκώς γάντια, Λεβύ;

— Ρωτούν ένα Έβραίο.

— Από οικονομία, μάτια μου!

— Τι σόι οικονομία;

— Νά: Άγοράζω ένα ζευγάρι γάντια τόν χρόνο και είναι πιο φτηνά από τό σα-πούνι πού θα έχάλαγα πλένοντας κάθε μέρα τά χέρια μου!

★

Ε κ ε ί ν ο ς. Καί άποκαλείς κατέλλο αυτό τό πράγμα πού φορείς στο κεφάλι σου;

Ε κ ε ί ν η. Καί συ όνομάζεις κεφάλι αυτό τό πράγμα πάνω στο όποιο βάσεις τό κατέλλο σου;

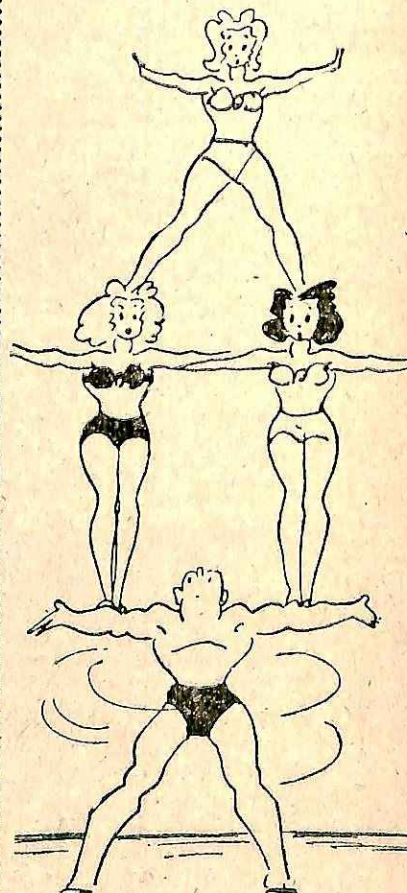

— Πιστεύω ότι μπορείτε να με ακού-σετε δύο-τρεις ώριότες!

ΑΣ ΕΚΑΝΕ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΑ!

— Όμολόγησε: —
— Με τό πρώτο, κύριε άνακριτά. Χω-ρίς καμμία δυσκολία!

— Ένα μαντίλι γρήγορα! Θα φτα-ρίνω!...

Σοφία Καλλέργη

Είτε προηγούμενο, είτε έπόμενο ί-σως, θα υπάρεθ στην ιστορία της Έλληνίδος γυναίκας, ανάλογο με τά περι-στατικά της ζωής της Σοφίας Καλλέργη, εξ αίτιας της οποίας — ούτε πολύ, ούτε λίγο — ένας πραγματικός έμφύλιος πόλε-μος, ξεσπάει στην Κορινθία, με πολυά-ριθμα ανθρώπινα θύματα και κατα-στροφές.

Η περίφημη αυτή Έλληνίδα της ό-ποιας κατ' όμορφία άσπάζω την Έλ-λάδα κατ' ό καλοκαίρι τού 1828 και αι-ματοκύλισε μιά όλόκληρη ελληνική περ-φεία, ήταν κόρη τού παλαιού Κορινθου Θεοχαράκη Ρέντη.

Είται ίσως, ή διασημότερη γυναίκα της νεωτέρας Έλλάδος, εξαίρετικής μορφώ-σεως και θαυμασίας και ιστορικής καλ-λονης για την όποιαν, παρ' όλη τή σο-βαρότητά της και τις ήθικές της άρχες, συνέθεσαν, στην προαναφερόμενη εποχή, δραματικά γεγονότα, διότι απλούστατα είχε γίνει, όπως λένε, τό «μήλον της έρι-δος» μεταξύ δύο δασσών γαμπρών της εποχής εκείνης.

Τό περίεργο είναι ότι οι δύο άντερας ται γαμπροί έφεραν τό ίδιο επώνυμο και ή-σαν πρώτοι εξαδελφοί.

Την αγάπησε, λοιπόν, τή Σοφία, περι-παθίστατα ό παιλληνίως γνωστός ό-παρχηγός τού άπελευθερωτικού άγώ-νος τού Εικοσιένα Ιωάννης Σωτηρίου Νοταράς, ώραιότατος και γενναίος άν-τρας, πού από τό 1824, σε ηλικία 19 μόνο έτών, συντηρούσε με δικά του χρήματα όλόκληρο σώμα αγωνιστών και πολέμησε σε διάφορες μάχες τού άγώνος της ανεξαρτησίας.

Αλλά ό έρωτας αυτός τού νεα-ού Νοταρά προκάλεσε, τότε, τή ζηλου-πία τού άντερα τού έπιφανούς έ-πισχης όπλαρχηγού τού άγώνος Πανα-γιωτάκη Νοταρά πού έπαιξεν έπίσης, κι' αυτός, σπουδαίο ρόλο όχι μόνο στα χρόνια τού άπελευθερωτικού πολέμου, αλλά και στα χρόνια τού 'Οθωνος, έ-αλλή δε και νουνός (1852) τού πα-λαιού 'Αθηναίου-ράφου Δημητράκη Κα-μπούρογλου.

Τους δύο λοιπόν, αυτούς εξαδέλ-φους νέους έχώρισε και έκαμε έχθρους ό έρωτας και μαζί μ' αυτούς χωρί-στηκαν και γίνηκαν φανατικοί έχθροι και οι όπαδοί τους πού ήσαν πολλοί, παραπολλοί μάλιστα.

Έτσι, τόν Αύγουστο τού 1826 ά-νοίξε στην Κορινθία, όλέθριος και φο-νικός στην Κορινθία, ό πόλεμος, πού δέν μπόρεσε ν' άποσοβήσει ούτε ή προσωπική έ-πίμβασις τού τότε πρωθυπουργού 'Ανδρέα Ζαΐμη πού πήγε έπί της στην Κορινθία, συνοδευόμενος από υπαίκοις ύπουργούς τού.

Στην ιστορική αυτή σύρραξη, κά-η-κε τό Σοφικό και τό περφημο δάσος της Σολυγείας ή Γέφυλη, ή Καστα-νιά και άλλα χω: ά και συνεικισμοί

και σκοτώθηκαν περί τούς, 2.000 Κο-ρινθίοι και ή Κορινθία βυθίστηκε στο πέν-θος και στη φρίκη.

Υπερίσχυσε, στόν έμφύλιο αυτό πόλε-μο, ό Γιαννάκης Νοταράς, ό όποιος και άραβωνιάστηκε τή Σοφία, αλλά δέν πρό-φτασε να την παντρευτή γιατί ή Κυβέρ-νησις τόν κάλεσε στην έκστρατεία της παλληκαρίσιας, κοντά στο Φάληρο, τόν 'Απρίλη τού 1827, μαζί με τόν Καραϊ-σκάκη και τούς διασημότερους όπλαρχη-γούς και ήρωες τού Σουλίου και της Κρήτης, πού πήραν μέρος στη μάχη τού 'Ανάλατου.

Ένας, όμως, από τούς συμπολεμιστές και φίλους τού Γιαννάκη Νοταρά, ό πε-ρίφημος στρατηγός Δημήτρης Καλλέρ-γης (ό αρχηγός άργότερα τού συνταγ-ματικού κινήματος τού 1843), άφού τε-λείωσε ό πόλεμος, πήγε και ζήτησε σε γάμο τή Σοφία, άφού ό άλλος Νοταράς, ό Παναγιωτάκης, δέν ενδιαφερότανε πιά, έπειτα από τά φοβερά γεγονότα πού συ-νέβησαν.

Η Σοφία, άν και είχε ψυχικώς υποφέρει από τις μεγάλες συγκινήσεις πού της έ-φεραν τά εξ αίτιας της γεγονότα, δέχτη-κε την πρόταση τού στρατηγού Καλλέρ-γη πού τόν ήθελεν, για γαμπρό, και οι δικοί της.

Θέλω, έλεγε, να ήσυχάσω και να ζήσω στο έξής ήσυχο οικογενειακό βί-ο, άποτραβηγμένη άπ' τόν κόσμο!

Ακολουθούσε, έτσι, μετά τό γάμο της, τόν άντρα της στο Ναύπλιο, όπου ό Καλ-λέργης υπηρέτούσε, τότε, ως αρχηγός τού ίππικού.

Αλλά και στο Ναύπλιο πάλι, χωρίς να βέλη, ή Σοφία Καλλέργη έγινε άφορμή έπεσοδίου μονομαχίας — της πρώτης έ-πισήμου μονομαχίας — μεταξύ δύο έπιφα-νών Έλλήνων, — πού άποσοβήθηκε την τελευταία στιγμή.

Στό διάστημα της άπουσίας, για λί-γες μέρες, από τό Ναύπλιο τού στρα-

Ο Γιαννάκης Νοταράς άραβωνιάστηκε τή Σοφία αλλά δέν πρόφτασε να την παντρευτή...

τηγού Δημητρίου Καλλέργη, έμεινε στο σπίτι τους ό άδελφός τού Νικόλαος Καλ-λέργης, ή δε Σοφία είχε άδιαβεηθεί.

Απέναντι από τό σπίτι τού Καλλέργη κατοικούσε ό 'Αλέξανδρος Ραγκαβής, (ο-λος της οικογενείας Καλλέργη), ό όποιος μόλις έμαθε ότι ή κυρία Καλλέργη ήταν άρρωστη, έβηκε να την έπισκεφθή. Μό-λις ή ύπηρεσία τού σπιτιού τόν άνήγγει-λε, παρουσιάστηκε μπροστά τού, στόν προθάλαμο, κοντά στη σκάλα, ό άδελφός τού οικοδεσπότη, ό όποιος άφού τόν κύ-ταξε με ψυχρότητα, χωρίς να τόν χαιρε-τήσει και να τού δώλωρη ποίος ήταν (γιατί αυτός δέν είχε γνωρίσει με τόν Ραγκαβή, έπειδή άπουσάε από τό Ναύ-πλιο) τόν ρώτησε άπότομα:

— Τι θέλετε;

Ο Ραγκαβής, εύγενέστατος καθώς ή-ταν, και λεπτός στούς τρόπους τού άπάν-τησε:

— Θα σας παρακαλούσα, εί δυνατόν να ιδώ την κυρία Καλλέργη γιατί έμαθα πως είναι άρρωστη!

— Η κυρία Καλλέργη δέν δέχεται! ά-πάντησε με τήν ίδια ψυχρότητα ό Νικό-λαος Καλλέργης.

— Τότε παρακαλώ, πητε της ότι ή-θα για να ρωτήσω πως είναι!

— Είπε περιττόν, άπάντησε ό Καλ-λέργης. Σας είπαμε πως ή κυρία είναι άρ-ρωστη και έφ' όσον ό άντρας της άπου-σάει, δέν θέλει να ένοχληθή από κα-νένα!

— Τουλάχιστον, δέν μου κάνετε την τι-μή να μου πητε σείς, ποίος είσθε;

— Άδελφός τού στρατηγού! άπάντησε ήρσά ό Καλλέργης και γύρισε τις πλά-τες άποσυρόμενος, ενώ ό Ραγκαβής, άπο-σβολωμένος, γύρισε πρós τη σκάλα και κατέβηκε, χωρίς να πη λέξι.

Αυτό τό έπεισόδιο ό Ραγκαβής τό διη-γήθηκε, τό βράδυ, στούς φίλους τού και κάποιος πηγε και είπε στόν Νικόλαο Καλ-λέργη ότι τόν ειρωνεύτηκε για τόν άπό-τομο τρόπο τού, άπέναντί τού.

Έξω φρενών, τότε, ό Καλλέργης κά-λεσε τόν Ραγκαβή σε μονομαχία, με πιστόλια. Ο Ραγκαβής δέχτηκε την πρόσκληση, αλλά ζήτησε να μονομα-χήσουν με σπαθιά. Άνοίξε λοιπόν, μεταξύ τών μαρτύρων συζητήσεις, γιατί οι μάρτυρες τού Καλλέργη έ-πέμεναν ότι μόνο ό προσβληθείς είχε τό δικαίωμα να διαλέξη τά όπλα.

Τότε ό Ραγκαβής, με τό λεπτό χιούμορ πού τόν διέκρινε άπ' τά νεό-τα του, έδωσε τή λύσι:

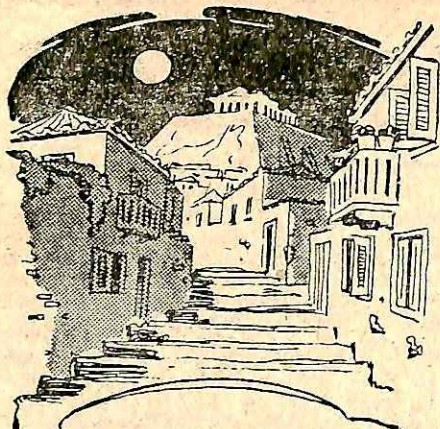
— Άφού δέν συμφωνούμε στα όπλα, άς συμφωνήσουμε στο πεδίον της τιμής, τούς μάρτυρες τού αντιπάλου τού ότι όχι μόνο αισθανότανε πάντα, βεβύτατο σεβασμό γ α την κυρία Σο-φία Καλλέργη αλλά και εκτιμούσε πολ-ύ και τόν άντρα της και τόν άδελφό τού.

Οι εξηγήσεις αυτές τού 'Αλεξάν-δρου Ραγκαβή θεωρήθηκαν πλέον ή άρεκτες και άπόλυτα ίκανοποιητικές από τόν αντίπαλό τού Καλλέργη, ό όποιος ήρέμισε έτσι κι' έπασε ν' ά-πατή την λύσιν της διαφοράς των διά τών όπλων.

Δέν υπήρχε εξ άλλου καμμία άπο-λύτως αμφιβολία πως έτσι θα τελεί-ωνε τό έπεισόδιο αυτό, δεδομένου ότι ό Ραγκαβής ήταν λεπτός, εύγενικός και ειρηνικός άνθρωπος.

Έτσι, δέν χύθηκε νεο αίμα εξ αί-τίας της Σοφίας Καλλέργη πού, χω-ρίς να θέλη έδοκίμασε κι' αυτή τή φο-ρά νέες συγκινήσεις.

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΤΑ ΩΡΑΙΑ ΧΡΟΝΙΑ τῆς παλαιᾶς Ἀθῆνας

Ο ΖΑΧΑΡΙΑΣ ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ
σὴν ζωὴ καὶ στὰ γράμματα

«Ὅ,τι κι' ἂν γραφῇ γιὰ τὴν πολὺπλευρη ζωὴ καὶ γιὰ τὸ ἔργο τοῦ Ζαχαρία Παπαντωνίου, καθὼς καὶ γιὰ τὸ ρόλο του στὰ γράμματα καὶ συγκεκριμένα στὴ νεοελληνικὴ λογοτεχνία, πάντα λίγο θὰ εἶνε.

Λογοτέχνης, συγγραφεὺς, ποιητής, ζωγράφος, τεχνοκρίτης, δημοσιογράφος, χιουμορστας, χρονογράφος καθηγητής, ανταποκριτής, νομάρχης καί... τέλος διευθυντής τῆς Ἑθνικῆς Πινakoθήκης.

Γι' αὐτὴ τὴν ἱλιγγιώδη πνευματικὴ δράση του ὁ Κοτζιούλας, ποὺ ἔκανε ἓνα διάστημα καὶ γραμματέας του, διηγείτο ὅτι συχνὰ τοῦ υπαγόρευε πέντε διαφορετικὰ θέματα ἐξ ἀποστάσεως! Κάθε λίγο καὶ λιγάκι δὲ, πληθίαζε τὸ γραμματέα του, πρὶν ἀποτελεσθῇ τὴν ὁρδα, καὶ τοῦλεγε:

— Ἐδῶ τώρα! Ἀσ' το αὐτό!

Μία ἄλλη γραμματέα του, ἡ Κλεὼ Ἀραπ.δου, ἔγραψε, μετὰ τὸ θάνατό του, ὅτι ὡς πνευματικὸς ἐργάτης δὲν ἀναγνώριζε στὸν ἑαυτὸ του τὸ δικαίωμα ν' ἀρωστηθῇ! Τὴν τελευταία, λοιπόν, φορὰ ποὺ ἀρρώστησε ἀπὸ κρυολόγημα, τὴν εἶπε:

— Ἐμεῖς ποὺ ἐργαζόμαστε δὲν μπορούμε, δυστυχῶς, καὶ ν' ἀρωστηθῇ! Τελείωσε! Ἰδιαίτερα σὺ στενοχωροῦσε ἡ ἀνία τοῦ Κυριακάτικου ἀπογεύματος, γιατί τὸ πρωτὶ τῆς Κυριακῆς δούλευε. Τὸ εἶπε καὶ στὸ ποιήμα του «Λυπημένα Δελινιά»:

«Ὅλα σταμάτησαν ἐκεῖ
ἀρνεῖ πολὺ νὰ ρεθῇ ἡ βροδιά...
πῶς ἔχω τὴν ψυχὴ βροεῖα
τὸ δειλινὸ τὴν Κυριακή!...»

Στὰ νεανικὰ χρόνια του ὁ Παπαντωνίου, ὑπῆρξεν, ὅπως καὶ ὁ Κουνδύλας, πραγματικὸς διαμορφωτὴς καλλιτέχνης τοῦ νεοελληνικοῦ φιλολογικοῦ χρονογραφισμοῦ, κομψογράφος καὶ εὐθυμογράφος ποὺ ἐγοήτευε, πραγματικὰ τὸ ἀναγνωστικὸ κοινὸ τῆς ἐποχῆς του.

Ἀρκετὸ χρονικὸ διάστημα ἡ Παλὰ Ἀθῆνα τὸν ἔλασε. Ἐργάστηκε στὸ Παρ.σι, ὡς ἀναποκριτὴς Ἀθηναίων ἐφημερίδων — στὸ λογοτεχνικὸ εἶδος. Πραγματικὰ ἀπ' ἐκεῖ, ἔστειλε ἀριστουργήματα, θαυμάσιες περιγραφές τῆς Παρισίνης ζωῆς καὶ τῆς κοινωνικῆς κινήσεως τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Ὑστερα, ὅταν γύρισε ἀπ' τὸ Παρίσι καὶ ἐξανδούλεψε στὰ γράμματα, τὸν ἀποτράβηξε πάλι ὁ δημοσιογραφικὸς βίος γιὰτὶ κάπτασον καιρὸ ὑπῆρξε ὡς νομάρχης στὴν ἐποχή. Ὅπου πῆγαινε, ὅμως, ὁ Παπαντωνίου, προκαλοῦσε ζωνότατο τὸ ἐξοχόφρον τῆς ἐπαρχιακῆς

Ζαχαρίας Παπαντωνίου.

κοινωνίας καὶ ἡ ἐκλεκτὴ συντροφιά του στὴν ὅποια ἦταν κι' αὐτὸς πολὺ ἐκλεκτός. γινόνταν περιζήτητη, σὲ κάθε πόλ.

Ἐνα σωρὸ ὥρα ἀνέκοτα παρακολουθεῖν τὸ πνευματικὸ καὶ δημοσιουπαλληλικὸ βίος τοῦ Κασπενσιώτη συγγράσει. Ὅταν γύρισε καὶ πάλι καὶ ἀγκυροβόλησεν στὴν Ἀθῆνα, διορίσθηκε διευθυντὴς τῆς Ἑθνικῆς Πινakoθήκης, ὅπου καὶ βρῆκε τὸν καιρὸ δὲχι μόνον νὰ παρακολουθῇ καλὺτερα τὴν τέχνη ἀλλὰ καὶ νὰ δουλέψῃ περισσότερο, στὴς Ἀθηναϊκὲς βιβλιοθήκες καὶ στὴ δική του.

Ὅλοι οἱ ὑπουργοί, ποὺ περνοῦσαν, ὁ ἓνας μετὰ τὸν ἄλλο, ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖο τῆς Παιδείας, εἶχαν ἰδιαίτερη προτίμησιν στὴς συνεργασίες του γιὰτὶ ἀπ' αὐτὲς ἐδύναιναν πολὺ περισσότερα κέρδη γιὰ γενικότερα ζητήματα τῆς ὑπουργικῆς δικαιοδοσίας. Εἶχε ὅμως καὶ τὸ θάρρος ὁ Παπαντωνίου καὶ χαριτολογούσε μαζί τους, πότε-πότε.

Μία μέρα πῆγε νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν Ὑπουργὸ ποὺ ἦταν καὶ Ρουμελιώτης καὶ πασοπικὸς φίλος του. Ὁ ὑπουργὸς ὅμως, τοῦ μῆνυσε μὲ τὸν γραμματέα του, ὅτι ἦταν ἀδιάθετος καὶ δὲν θὰ μπορούσε νὰ συνεργαστοῦν ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα.

Ὁ Ζαχαρίας, τότε καθισμένος καθὼς ἦταν δίπλα στὸ γραφεῖο τοῦ γραμματέα, ἔβγαλε ἓνα μικρὸ βιβλίο ἀπ' τὴν τσάντα του καὶ διάβαζε. Ἀλλὰ σὲ λίγο εἶδε νὰ βγαίνει, ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ Ὑπουργοῦ, μὲ πολλὲς προσφύσεις, μία νέα.

Ἐπειδὴ ὁ γραμματέας εἶχε βγῆ, ἐν τῷ μεταξύ, στὸ διάδρομο, ὁ Παπαντωνίου, σὺν διευθυντῇ ποὺ ἦταν, πλησίασε τὴν πόρτα τοῦ ὑπουργικοῦ γραφείου καὶ χτύπησε ἑλαφρὰ. Μόλις ἀκούσε τὸ «ἐμπρός», μῆκε μέσα καὶ ὅταν τὴν εἶδε ὁ ὑπουργός, τοῦ εἶπε:

— Τί συμβαίνει, βρε ἀδερφέ; Δὲν σοῦ μῆνυσα πὺς σήμερα δὲν μπορῶ γιὰτ' εἶμαι ἀδιάθετος;

— Μὰ ἡ ἀδιαθεσία τῆς ἐξοχότητός σας πέρασε! ἀπάντησε λογοπαίζοντας ὁ Παπαντωνίου.

— Καὶ ποῦ τὸ ξέρεις αὐτό;

— Πέρασε, κύριε ὑπουργέ, ἀπὸ μπροστά μου, πρὶν νὰ προλάβω νὰ φύγω. Ὡστε ἂν θέλετε, τώρα, μπορούμε νὰ συνεργαστοῦμε!

Μία μέρα, ὁ Παπαντωνίου, πῆγε καλεσμένος στὴν Κηφισιά, στὸ σπίτι ἑνὸς παλαιοῦ φίλου του, ὅπου κάποια κυρὰ τὸν πασακάλεσε νὰ τὴν συνοδεύσῃ στὸ «Σπέρτικ» Κλαῦμα» ὅπου, τότε, λειτουργοῦσε φανερὴ ρουλέττα.

Ἡ κυρία ἦταν μαγιώδης παίκτης, ἀλλ' ὁ Παπαντωνίου δὲν ἐπείσκει καθόλου καὶ σὲ μ' αὐτὴν ἡμέρα τῆς εἶπε νὰ φύγουν. Ἐκεῖνη, ὅμως, ποὺ ἔδλεπε τοὺς ἄλλους νὰ ποντάρουν, τοῦ εἶπε:

— Δὲν μπορῶ ξέρεις ν' ἀντισταθῶ στὸν πειρασμό; Ἀλλὰ καὶ δὲν μπορῶ νὰ σπρωγῶ μέσα στὸν κόσμο. Σὲ παρακαλῶ βάλε μου αὐτὸ τὸ εἰκοσὶ πε τῶν!

— Σὲ ποιὸν ἀριθμὸ θέλετε; ρώτησε ὁ Παπαντωνίου εὐγενικὰ.

— Νά, Βάλ' το στὸ 23, στὰ χρόνια τῆς ἡλικίας μου! Εἶμαι βέβαιη ὅτι θὰ μοῦ φέρῃ τύχη.

Ὁ Ζαχαρίας τὴν κύτταξε καλὰ-καλὰ. Καὶ ὕστερα ἐξετέλεσε τὴν ἐπιθυμία της. Ἡ ρουλέττα γύρισε, ἀλλ' ἡ μπίλια ἔπεσε στὸ 30. Γύρισε, τότε, ὁ Παπαντωνίου καὶ εἶπε στὴν κυρὰ:

— Τὰ βλέπετε; Αὐτὰ συμβαίνουν ὅσοι κρύβουν τὰ χρόνια τους στὴν Τύχη!

Στὴν Ἑθνικὴ Πινakoθήκη τοῦ εἶχε γίνει, μιὰ φορὰ, φερόμα κάποια φιλολογόσσα Ἀθηναία νεοενοκρόση ποὺ κάποια μέρα, τὸν ρώτησε τί ἰδεὸν εἶχε περὶ τοῦ Θεοῦ!

— Κελεῖ! ἀπάντησε μονολεκτικὰ ὁ Παπ.αντωνίου.

— Τί ἐννοεῖτε καλῆν;

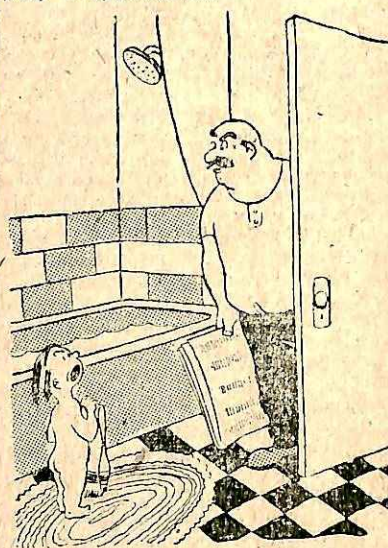
— Ἐννοῶ, κύριε μου, τῆς ἰπάντησε τότε ὁ Ζαχαρίας, γάνοντας τὴν ὑπομονή του, ὅτι τὸν ἐκτίμῳ διότι, οὔτε διηγήματα γράφει, οὔτε μὲ ἀπασχολεῖ καθόλου, μὲ συζητήσεις! Ἐνῶ σεῖς, ποὺ κάνετε καὶ τὴν θρησκίαν, δὲν ἔχετε τὸ... Θεὸ σας!

Δ. ΓΑΤ.

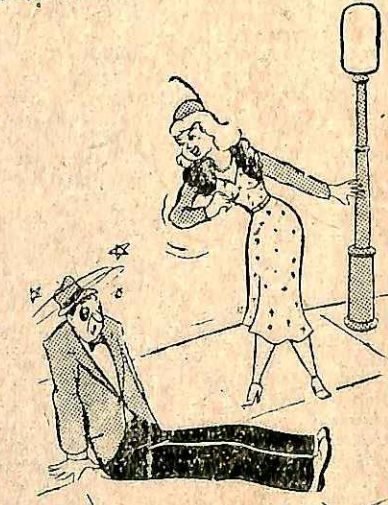
ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ σὲ εἰκόνας

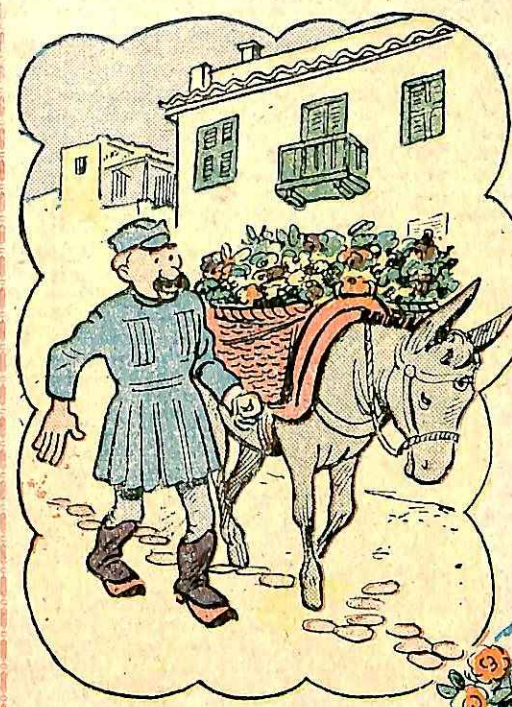
— Νά τῆς πῆτε πῶς τὴ ζήτησε ὁ κύριος «Ντερέκης»!...

— Καλὲ δὲν βλέπετε πῶς εἶμαι ὁλόγυμνη; Βγες ἔξω γιατί θὰ φωνάξω τὴ μοιρά!

— Ἀχ! Μὲ συγχωρεῖτε! Τώρα θυμῆθηκα ὅτι κάπου σας ἔχω ξαναδῆ!

Δρέψατε πάλιν ἑρσαστὰ
Εὐδαίμονας ναρκίτσους.
Εἰς τοῦ Μαῖου τοὺς φαίδρους
Κι' εὐδαιεῖς παραδείσιους...

Ἐτοὶ γράφει ὁ Παράσχος ὁ ἐθνικός ποιητής, ὅπως τὸν ἐποκαλοῦσαν οἱ φανταστικοὶ θεματοῦντες τοῦ ἑνα πρωτομαγιάτικοῦ τοῦ ποιήμα. Καὶ ἡ γκάφα τοῦ ποιητοῦ εἶνε μοναδική. Εἰς «τοῦ Μαῖου τοὺς φαίδρους κι' εὐδαιεῖς παραδείσιους», ναρκίτσους δὲν ὑπάρχουν. Ἡ πρωτομαγιά μπορεῖ νὰ μᾶς προσφέρῃ τριαντάφυλλα, γιούρφαλλα, βιολεττές, πασχαλιές, νεραγκούλες, παρδαλῶπασιες καλές, καί νους, σὲ τόσες ἀποχρώσεις, ναρκίτσους ὅμως εἶνε ἀδύνατον νὰ ἔχη.

Ὁ ποιητὴς λοιπὸν ἔχει κάρει γκάφα πρῶτον μεγέθους. Ἀς εἶνε ὅμως συχωρητὸς. Τούλάχιστον ἓνας ἄλλος παλαιὸς ποιητὴς ὁ αὐστηρικὸς Σουρῆς πρῶτον τοῦ δίνει ἀφεσὶ ἀμαρτιῶν μὲ τοὺς γνωστὸς στίχους:

Εἰς τὸν Παράσχον ὁ κορδαῖς
Τὰ πάντα ἐπιτρέπει!...

Ὅλοι οἱ πόλεμοι φέρνουν μετεβολές καὶ μεταρρυθμίσεις ὅπως εἶναι γνωστὸν. Ἐτοὶ καὶ τὴν ἱστορία τῶν λουλουδιῶν ὁ αὐτὴς γιὰ τὴν Ἑλλάδα πόλεμος τοῦ 1897, πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς ἱστορικὴ ἡμερομηνία. Εἶναι ἡ ἀφετηρία τῆς ἱστορίας των. Πρὸ τῆς ἐποχῆς αὐτῆς τὰ λουλούδια ἐπωλεῦντο μόνον ἀπὸ πλανόδιους ἀνθοπώλας Κηφισίτες χωρικοὺς, ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον καὶ περδολάρηδες τῆς Κολοκυνθοῦς καὶ τῶν Παπασίων, ποὺ ἐρχόντουσαν μὲ γαϊδουράκια λουλουδοφορτωμένα.

Ἀξέχαστος στοὺς παλαιότερους ἔχει μείνει ἓνας Ἑρακλειώτης πλανόδιος ἀνθοπώλης ποὺ ἐρχότανε μὲ τὸ γαϊδουράκι τοῦ ἀπὸ τὸ Ἑράκλειον στὴν πρωτεύουσα καὶ διαλαλοῦσε τὸ ποιητικὸ καὶ διακοσμικὸ ἐμπόρεμά του ἐμμέτρως, ὁμοιοκαταληκτικῶς καὶ τραγουδιῶν:

— Πάρτε βιόλες πάρτε γιούλια
Ἀνεμώνες καὶ ζουμπουλῖες
Πάρτε, πάρτε συμπολίτες
Ρόδα, κρίνους, μαργαρίτες!

Μὰ ἡ παλὰ Ἀθῆνα δὲν εἶχε καὶ τὴν ἀνάγκη τοῦ πλανοδίου ἀνθοπώλη. Ὅλα ἔτι σπίτια εἶχαν τὸ περιβολάκι τους εἰς τὰ ἐντα μπουλόνι, μὲ γλάστρες γερανίων καὶ κάποια αὐτὰ ποὺ ὅταν δὲν στολιζότανε μὲ κανένα φουντωμένον ἀνθόκλημα, θὰ εἶχε τουλάχιστον νὰ ἐπιδειξθῇ μιὰ λαχταριστὴ χρυσοπουδραρισμένη γάζα.

Καὶ γιὰ ν' ἀναφέρουμε πάλι στίχους — τὰ λουλούδια καὶ οἱ στίχοι ἔχουν στενὴ συγγένειαν — ἂς θυμηθούμε τὸν συνηγῆτῃ μας Εὐαγγελιστὴν ποὺ ἔγραψε κάποτε γιὰ τὴν παλὰ Ἀθῆνα:

Λουλούδια

Ἡ ἱστορία τῶν λουλουδιῶν στὴν Ἀθῆνα

— Τὴ νύχτ' ἀκούγεται τρεῦσθου-
(ὅτι κιθάρα)
καὶ ἡ φωνὴ τοῦ καντεδόρου ἀπαλὴ
ἐνῷ τ' ἀνιόκλῃ ἀγκαλιάζει μὲ
(λαχτάρια)
πίσω ἀπ' τὴ μάντρα μιὰ νοζία
(ντροπαλή!)

Ἐτοὶ λοιπὸν μετὰ τὸν πόλεμο τοῦ 97 ἐμφανίζονται στὴν Ἀθῆνα τὰ πρῶτα ἀνθοπώλαια. Ἀς σημειωθῶν τὸ ὄνομα τῶν πρωτοπόρων:

Εἶναι ὁ φλεριανὸς μὲ ἓνα μικρὸ μαγαζάκι στὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ, διπλα στοῦ Ζεῖσοριτῆ καὶ εἶνε σὴν μικρὴ πλατεία τῆς Ἀγίας Εἰρήνης, ὁ ὁσοῦλης, ὁ Τσοῦνης καὶ ὁ Καντόρος (πατέρας τῶν σημερινῶν Καντόρων).

Τὰ μαγαζάκια εἶνε φτωχὰ. Οἱ δουλειεῖς μικρές. Κανέναν γάμος.

ποικιλίας. Οὔτε καὶ εἶνε δευμάτα κηπουρικής.

Ἀπλὰ, δροσερὰ, ὁμορφα, ὅπως τὰ βγάζει ἡ μητέρα τους ἡ γῆ σὺν τὰ ἀπλὰ, δροσερὰ καὶ ὁμορφα κορίτσια τῆς παλῆς Ἀθῆνας. Μὲ τὸν καιρὸ ὅμως ὁ κατεστηνὴς πολιτισμὸς εἰσάγει κείνα δαιμόνια.

Ἀρχίζει ὁ συναγωνισμός. Μετακαλοῦνται ξένοι κηπουροί, ὁ βουλῆς Γεωργίος ὁ Α' ἔχει τὸν ἀρχικηπουρὸ τοῦ τὸν Βουαρό Σμιθ, ποὺ πολλὰ ἐδύσε γιὰ τὴν ἀνθοκομία στοὺς δικούς μας. Σπάρει ἔρχονται ἀπὸ παντοῦ ἀπὸ τὴν Γερμανία, ἀπὸ τὴν Ἰσπανία, ἀπὸ τὴν Γαλλία, ἀπὸ τὴν Ἰαπωνία (χρυσανθέμων).

Δημιουργοῦνται οἱ ὑπαιθροὶ ἀνθώλας στὰ 1898 καὶ 1899. Στὴν ἀρχὴ μπροστὰ στὸ ξενοδοχεῖο τῆς Μεγαλῆς Βρετανίας ἀργότερα μεταφέρονται στὴν ἀρχὴ τῆς Λεωφόρου Κηφισίας, ὕστερα μετατίθενται στὴν Ὀμόνοια, ἀπ' ἐκεῖ ὅταν ἐσκίψαν τὴν Ὀμόνοια γιὰ νὰ κἀνουν τὸν σταθμὸ τῶν Ἡλεκτρικῶν στὸν κήπον τοῦ Κλαυθρυῶνος καὶ τέλος σκονιπίζονται παντοῦ καὶ ξαναγυρίζουν στὴν Ὀμόνοια σὲ εἰδικὰ κτιζόμενα περίπτερα.

Ἐρχεται ἐποχὴ ποὺ οἱ ἀνθοκομοὶ δὲν ζέρουν πᾶ τὴ κάνουν κεί... βάρουν τὰ λουλούδια. Εὐτυχῶς ἡ μόδα αὐτὴ ἡ ἀνταρθετικὴ περνᾷ γρήγορα. Γιὰ τὴν ἱστορία ἀξίζει νὰ σημειωθῇ ὅτι ἐπὶ τῆς τῆς μόδας τοῦ βασιμῆτος τῶν λουλουδιῶν φέρεται ὁ τῶς Καίσης, ἡμῶν ἀνθοκόμος ὁ ὅποιος ἐστειλε στὴν κηδεῖα τοῦ Ἐδουάρδου Ζ' τῆς Ἀγγλίας δροσερῶτα τριαντάφυλλα κατὰμυρα, βαμμένα χημικῶς.

Καὶ γιὰ νὰ τελειώσῃ ἡ ἱστορία τῶν λουλουδιῶν πρέπει ν' ἀναφερθῇ ὅτι ἡ λογοτεχνία καὶ τὸ βιβλίον δὲν τὰ ἔχουν ἀγνοήσει τὰ λουλούδια. Ἐκατοντάδες τραγουδιὰ καὶ ποιήματα εἶνε ἐμπνευμένα ἀπὸ τὰ λουλούδια καὶ καθὼς κι' ἐνα ὁλόκληρο βιβλικὸ ἔργο «ὁ Λουλουδοκόσμος» τοῦ Δημητριοπούλου, μὲ θέμα τὴ ζωὴ καὶ τὴς μετὰ τὴν σκέσεις τῶν λουλουδιῶν, ὁ δὲ Μυρατίνης ὁ Τίμος δὲν ἔχει γράφει οὔτε ἓνα ποίημα στὸ ὁποῖον νὰ μὴν ἀναφερθῇ λουλούδια, γιὰ τὰ ὁποῖα βρῖσκε πάντοτε δεικνυτικώτατα ἐπιθέτα.

Δ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

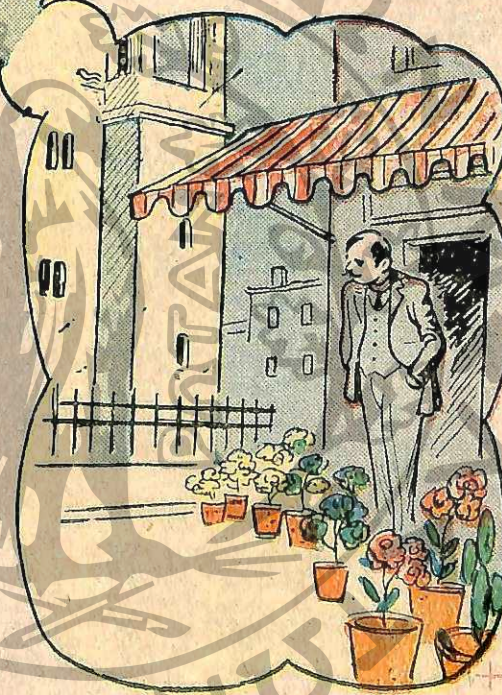
κομμά κηδεῖα — στὴς καρὲς καὶ στὴς λυπὲς χρειάζεται ὁ ἀνθοπώλης — κομμά τυπικὴ παραδοσιακὴ εὐνοουμένης ἡθοιοῦ.

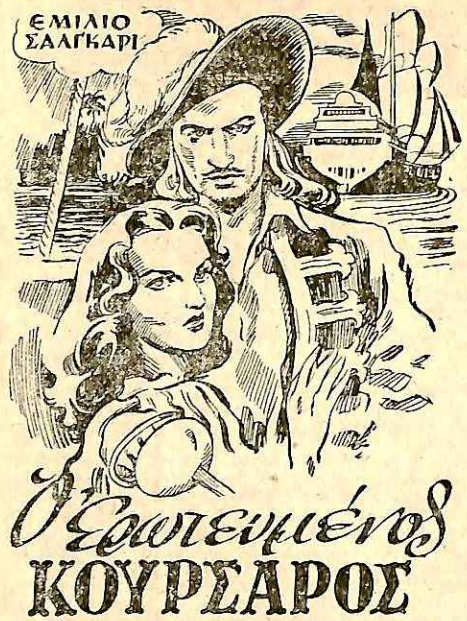
Τὴν πρωτομαγιά, τὴν ἐορτὴ τῶν λουλουδιῶν τὰ μικρὰ αὐτὰ ἀνθοπώλαια κάνουν τὴς μικρότερες δουλειές. Ὁ κόσμος τρέχει στὰ Πατήσια, ὅπου ἔρρεται καὶ ἡ ἑρσαστὰ, δρέπουν ὅχι βέβαια τοὺς ναρκίτσους τοῦ Παράσχου ἀλλὰ ὅλα τ' ἄλλα λουλούδια ποὺ ὑπάρχουν.

Ἀπὸ τοὺς τέσσαρας πρῶτους ἀνθοπώλας τῶν Ἀθηνῶν, ὑπάρχουν ἀκόμη σήμερὰ οἱ ὅλοι τρεῖς ἀπὸ τὴν ἀρχὴ μάλιστα οἱ φλεριανὸι καὶ τὰ παῖδια τοῦ Καντόρου. Ὁ ὁσοῦλης καὶ ὁ Τσοῦνης ἐξοφανίστηκαν. Σ' νὰ σὶνὰ ὅμως ἀναφάνονται καὶ ἄλλοι ἀνθοπώλαι. Εἶνε ὁ Κιτάντης καὶ ὁ Τσοῦνης, ὁ ὅποιος ἐδύσε κι' αὐτὸς ἀργότερα. Ὁ γερὺ Κιτάντης ζῇ πάντοτε, καλλιτέχνης ἀν' ὅλους πραγματικὸς στὰ παλὰ Ἀνὰκτορα κοντά.

Αὐτοὶ λοιπὸν μαζί μὲ τοὺς προσηφερθέντας εἶνε οἱ παλαιότεροι. Οἱ σημεῖοφοροὶ οἱ ἐπὶ ὁποῖα τῆς ἀνθοκομικῆς, οἱ καλλιτέχνες τῆς ζερμῆς, οἱ προσηφερθέντες οὐλοῦνται τοῦ λουλουδιοῦ στὴν Ἀθῆνα αὐτοὶ ποὺ ἔκαστον τοὺς Ἀθηναίους ν' ἀντιπῶσιν τὰ λουλούδια.

Τὰ λουλούδια δὲν ἀφθονοῦν σὲ

9ον

— "Ακουσε. Άλλοτε, στην πα-
τοίδα μου μιά μέρα, πού, οι
τοείς αδελφοί μου κι' εγώ περπα-
τούσαμε μαζί μ'ας πλησίασε μιά
άψαϊσα γύφτισσα πού μ'ας έπρότει-
νε να της δώσουμε κάτι, για να μάς πη
μυόια μας. Οι αδελφοί μου την έδιωξαν με
άστροφα. Τότε, η φοιγτη έκεινη γυναι-
κα τους είπε πως έδιδάσκι στο μ'ετώπό
τους. ότι κι' οι τοείς θα είνανε τραγικό θά-
ντο. Αυτοί νελάσανε. Έγώ έσορξα ένα
ασημένιο νόμισμα στη γύφτισσα και της
είπα: «Πάρε μ' όλο πού είσαι πολύ άσχη-
μη». «Α! Μ'ε βοίσκες άσχημη;» υού είπε.
«Έ λοιπόν, βλέπω στο μ'ετώπο σας ότι η
πρώτη γυναικά, πού θα την βοήτε πιο δ-
μοσφη και πιο άξια απήτη απ' όλες τις
έλλες γυναικές, θα είνε για σας υοιραία».
Έσορξε Μόνγκαν, ότι η γύφτισσα είνε πη
την αλάθα: για τους αδελφούς μου. Άν
συνέβαινε το ίδιο και για μένα: Έδω και
δυό - τοείς μέρες αυτή η ιδέα με κυνηπάει,
με βασανίζει...

— Δηλαδή από τότε πού είδατε την δ-
μοσφη κι' άξια απήτη Φλαμανδη δούκισσα;
— Ναι Μόνγκαν ώυολόνησε ειλικρινά
ό Μαύρος Κουρσάρος.

— Μπα! καπετάνιο μου, άν έτυχε να
βνη αληθινό το ένα απ' αυτά πού σας εί-
πε η γύφτισσα, αυτό δεν θα πη ότι θα αλη-
θείη και το άλλο. Άν ήυονα στη θέσι
σας δεν θ' άνησυρούσα...

— Έγεις ίσως δικιο άπάντησε ο Κουρ-
σάρος.

— Έπειτα, κουνώντας άποφασιστικά το κε-
φάλι του σαν νάθελε να διώξη τις πένθη-
μες σκέψεις του φώναξε τον Κασού, πού
κουβεντιάζε με τον Βαν Στύλλερ και τον
Μόκο και του είπε:

— Ρίντε στη θάλασσα τη βόκα και πη-
ναίμετε να φέρετε έδω τη δούκισσα πού
Βέλτεντρε με την άκολουθία της.

Προειτοιμασίες

Ένώ οι τοείς άντρες έτοιμαζόνταν να εκ-
τελέσουν τη διαταγή του, ο Μόνγκαν διά-
λεξε καμμία τοιανταριά φιλιππουστιέους
πού θα πήγαιναν στο Ισπανικό καράβι.
Υστερα από ένα τέτατο, ο Κασού κι'
οι σύντοφοί του έαυανύοισαν. Η δούκι-
σα, οι καυασιέρες της κι' οι άκόλουθοί της
άνέβηκαν στον «Κεραυνός».

— Έγείτε να υού πητε τίποτα Ιππότα:
οότ'ησε η νέα.

— Ναι, δεσποινίς, της άπάντησε ο Μαύ-
ρος Κουρσάρος, ύποκλινόμενος υποοστό
της.

— Τι σας παρακαλώ;
— Ότι πιθανόν ν' άναγκαστούμε να έν-
καταλείψουμε το πλοίο σας.

— Για ποιά λόγo; Μήπως σας παρσκα-
λουθούν;

— Όχι, άλλα προβλέπουμε ότι θάγουμε
έναν απ' αυτούς τους ούραγκάν, πού είνε

θ' άγνοήτε, φαντάζομαι, τα τωμερά τους
άποτελέσματα. Θ' άναγκαστούμε λοιπόν
να κόψουμε το σχοινί της σεουλίας.

— Α! Πολύ καλά! Καταλαβαίνω, είπεν
η δούκισσα γαυογελώντας, δεν θέλετε να
χάσετε την αϊγμάλωτ σας.

— Το μικρό μου καράβι, είνε πιο σίνου-
ρο, παρό το μεγάλo πλοίο.

— Σας εύχριστώ για την εύγενική σας
σκέψη, Ιππότα.

— Μή μ' εύχριστήτε, δούκισσα, άπάν-
τησε ο Κουρσάρος, πού κυριεύτηκε ξανά,
χωρίς να το θέλη, από τα δεισιδαίμονα
προαισθήματά του. Αυτός ο ούραγκάν
μπορεί ν' αποβή όλέθριος.

— Ολέθριος! επαγέλασε η νέα, με μιά
κίνησι φοικης. Τι θέλετε να πητε;

— Βοισκόμαστε στα γέγρια του Πεπω-
μένου!

— Φοβόσαστε μήπως για το καράβι
σας;

— Ένα ήρεμο γαυόνελο διέστειλε τα γεί-
λη του Κουρσάρου.

— Το καράβι μου, είπε, είνε σε θέσι ν'
αυπηήση τους θυμούς του ούρανού και της
θάλασσας κι' είμαι ικανός να το δδνή-
σω άσφαλώς, μ' όλους τους άνεμους και
τις θαλασσοταραχές.

— Δεν άμειβάλλω, Ιππότα, αλλά...

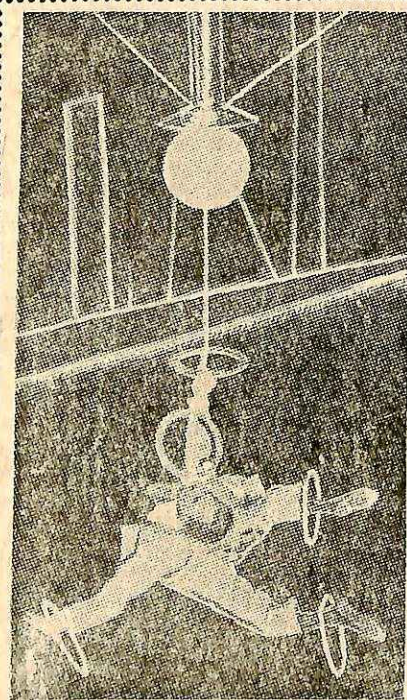
— Ο Κουρσάρος, διακόπτοντας τη συζη-
τησι, έκαμε νόμια στη νέα να τον άκολου-
θήσι, κι' έπειτα, άφού την ώδήγησε στην
καμπίνα της πλώρης της είπε, βνάζοντας
το καπέλλο του:

— Δεσποινίς, γεγνήτε, σας παρακαλώ
τη φιλοξενία πού σας προσφέρω. Έγώ πη-
γαίνω εκεί πού η υοία μου με καλεί.

Και πήγε να συναντήσι, στη νέουσα,
τον Μόνγκαν, πού παραπροσέε άνήσυσε
τον ούρανό, πρός τ' ανατολικά. Ένα μεγά-
λο σκοτεινό σύννεφο, πού η περιφέρειά του
είνε κόκκινη, αίματ'πό γούμα, άνέβαινε
γρήγορα στον δρίζοντα, σπργανμένο άσφα-
λώς από Βασιό άνεμο. Ο ήλιος, πού κόν-
τευε να βασιλεύη γαρόνταν, σινά - σινά
μέσα σε μιά πικρή διήγνη.

— Ο ούραγκάν γτυπάει αυτή τη στιγμή
την Αϊτή, είπεν ο καπετάνιος στο «δευ-
τερο».

— Άφού πέρασε πρώτα από τις Μικρές
Άντίλλες, πρόσθεσε ο Μόνγκαν. Πρωτό
περάση μιά ώρα θα πέρη άπάνω μας.

ΕΚΠΛΗΚΤΙΚΟΙ ΑΚΡΟΒΑΤΕΣ

Οι Νεοϋορκέζοι έχουν την εύκαιρία
να θαυμάζουν έναν από τους τομυ-
ρότερους ακροβάτες της εποχής μας
πού εκτελεί διάφορα πρωτότυπα νού-
μερα στο τσίρκο της Νέας Υόρκης.
Στη φωτογραφία μας τον βλέπετε τη
στιγμή πού εκτελεί το «ακροβατικό
γύμνασμα των κυκλών», πού θεωρεί-
ται ως το δυσκολότερο απ' όλα όσα
έχουν έπιδειχθή μέχρι σήμερα.

— Τι νομίζεις ότι πρέπει να κάνουμε,
Μόνγκαν;

— Θα προσπαθήσω να καταφέρουμε στη
Τζαμαϊκά.

— Ο «Κεραυνός» να σήνη υποοστά σ'
ένα ούραγκάν; φώναξε ο Κουρσάρος. Όχι,
πρτε, κι' έννοά να τον περιφονήσι κι' αυ-
τόν έδω, όπως περιφονήσι κι' άλλους.
Άλλά παραδεχόμαι ότι το μεγάλο καράβι
πρέπει να προσπαθήσι να γλυτώσι. Πές
μου, ποιος είνε επί κεφαλής των άνδρών
μας, πού στε'λαμε στο Ισπανικό πλοίο;

— Ο Βαν Χόρν.

— Είνε ο πρώτος από τους Άδελφούς
της Αϊτής πού γνώρισα, όταν πρωτοήλθα
στη Χελώνα. Είνε γυναιός, και θα τα κα-
ταφέρει καλύτερα από κάθε άλλον.

— Ο καπετάνιος, πής τον τηλεβόα και
πήγε στον πυργίσκο της πούρνης.

— Βαν Χόρν, φώναξε με βροντεή φω-
νή, κόψε το σχοινί της σεουλίας και τρά-
βα για τη Τζαμαϊκά. Θα σε περιμένουμε
στη Χελώνα.

— Καλά, καπετάνιο, άπάντησε ο Βαν
Χόρν.

Και, παίονοντας ένα τσεκούρι, έκοψε μ'
ένα γτύπημα το γοντό σχοινί, πού συνέ-
δεε τα δυό καράβια. Έπειτα, στρέφοντας
πρός τους άνθρώπους του, φώναξε βνάζον-
τας το καπέλλο του:

— Μέ τη βοήθεια του Θεού, παιδιά!
Άφού σήκωσε όλα τα πανιά, όσα υπο-
ρούσε να διαθέσι, ο Βαν Χόρν έβαλε πλώ-
ρη για τη Τζαμαϊκά, ενώ ο «Κεραυνός»
προσπαθούσε να πλησιάσι τη δυτική άκτι
της Αϊτής, πού θα την παρόπλεε, για να
φτάσι στο νησί της Χελώνας.

— Ο ούραγκάν έφτανε γρήγορα.

— Ηδη, η θάλασσα ταοάζονταν από δυνα-
τες ριπές άνεμου. Θάλεγε κανείς ότι, στο
βυθό του ώκεανού, ύπληνε ένας τεράστιος
κοχλασμός, πού έφτανε ως την έπιφάνεια
με το έσπασμα των γιγάντιων κυμάτων,
τα όποια ύπώνονταν σαν σπήλες κι' έπα-
ζαν μ' ένα φοβερό πάταγο.

Το μαύρο σύννεφο άπλώνονταν σ' όλο
τον ούρανό, σκεπάζοντας τη λάμψη του λυ-
κόφωτος. Τρομερό σκοτάδι άνοιξε ν' ά-
πλώνεται πάνω στο πέλαγος.

— Ο Μαύρος Κουρσάρος, σαν να ξεγνού-
σε τον κίνδυνο της καταιγίδας, πού τον ά-
πειλούσε, παρακολούθουσε, άνήσυτος, με
το βλέμμα το μεγάλο καράβι, πού θα βοι-
σκότανε, πολύ σύντομα, σ' έπικίνδυνη θέσι.

— Όταν, τέλος, το έσπασε έντελώς μέσα
στο σκοτεινό δρίζοντα, είπε, παίονοντας
στα γέγρια του το τιμόνι:

— Είνε δική μου δουλειά πιά! Σε τέ-
τοιες στιγμές, ο «Κεραυνός» πρέπει να κυ-
δεονιέται από το γέοι του άφέντη του.

Ούραγκάν!

— Ο ούραγκάν, πού είνε περάσει πάνω
απ' τις Μικρές Άντίλλες, έφτανε λυσσα-
σμένος στη λωρδα της θάλασσας, πού γω-
ρίζει τον Άγιο Ντομίνγκο από τη Τζα-
μαϊκά.

— Άπλώνονταν ήδη μιά νύχτα βαθιά, μιά
απ' αυτές τις φοικτες νύχτες, πού ένοπει-
ρουν τη φοίκη και στους πιο τομυρούς
θαλασσοπόρους. Ένας έλαφός και πένθη-
μος φωσφορισμός άπλώνονταν πάνω σ' ά-
φοισμένα κύματα.

Ξαφνικά ο άνεμος άνοιξε να λυσσομα-
νά, στροβιλίζοντας σπήλες νερού, πού έ-
μάστιζαν την έπιφάνεια της θάλασσας. Τά
κατάρτια κι' η άουματωσιά του καραβιού
τοίζανε.

Στόν αέρα άκούγονταν κοότοι παρό-
μοιοι μ' εκείνους πού κάνουν κυλώντας γι-
λιάδες κάρα, φοοτωμένα με σιδηρικά.

Κύματα ψηλά σαν βουνά έφρεξαν απ'
την ανατολή πρός τη δύσι σπάζοντας υ
ένα φοιγτό πάταγο κι' άνοίγοντας πίσω
τους άληθινές άβύσσους.

— Ο «Κεραυνός», πού είνε περιόρισε το
πανιά του σ' άπολύτως άναγκία. Ένοια-
ζε με πούλι πού παζι με την καταιγίδα.
Άλλοτε άνασπινόνταν ψηλά από γιγάντιο
κύματα, σαν να δομούσε πρός τον ούρανό
κι' άλλοτε έσπάζεφε σε βυθούς, πού άνοι-
νονταν υποοστά του κι' όπου θάλεγε κα-
ις ότι θα καταποντιζόταν.

Γύρω του, περνούσαν, παρασπρόμενα ά
πό τους στροβιλισμούς του άνεμου, κάθε
είδους συντοίμαστα, από τις περιονές όποι
είχε περάσει ο ούραγκάν, κι' έφεταν άπά-
νω στο κατάστρομά του: κλαδιά δέντρων,

καρποί, σωροί φύλλων, πού σε λίγο, τα
παρέσταν πάλι τα κύματα.

Τη σκοτεινή νύχτα τη διαδέχτηκε σε λί-
γο μιά πύρινη ατμόσφαιρα. Άκατάπατες
άστραπές αϊλάκωναν τον ούρανό, ακολου-
θούμενες από συνεχείς βρόντους κεραυνών.
Στην κορυφή των καταιγίδων, έλαμπαν ήλεκ-
τρικοί σπινθήρες. Ο αέρας ήταν βαρύς,
άσπινιχτικός. Ο ούραγκάν είνε φτάσει
στην πιο τρομερή του έντασι.

— Ο Μαύρος Κουρσάρος, όδοις στο τιμό-
νι του καραβιού, το όδηγούσε με γέοι σί-
γουρος. Άπαθής, μ' όλο τον άνεμο, μ' όλα
τα κύματα, πού, σ'εγνά, περνούσαν από
πάνω του, περιφονούσαν τον κίνδυνο. Άν
τόν έδλεπε κανείς, μέσα στις λάμψεις των
άστραπών, με το σαοκαρτικό γαυόνελο
στα γείλη, με την υπερήφανη ζωρότητα
των ματιών του θα τον έπαίνονε για όν φαν-
ταστικό, στο όποιο τα φαντασμένα εκείνα
στοιχεία της φύσεως δεν προσέκυλιναν καμ-
μιαν έντυπνσι, και πού ένοιώδε μιά άθθα-
στη γαρά άναμετρούμενος μαζι τους με την
πεποίθησι πως θα τα νικήσι.

— Ο άνθρώπος του, όπως τη νύχτα της έ-
πιδρομής, όταν έσορξε τον «Κεραυνό», πά-
νω στο πλοίο της γαυμής, τον κυτούσαν
μ' ένα είδος δεισιδαίμονος τρούου, σαν ν'
άναρωτιόντουσαν άν ήταν αληθινά ένας άν-
θρώπος όπως όλοι οι άλλοι, αυτός πού,
ούτε το είδος, ούτε το μυδάλιο, ούτε η
βυελλα υποοούσαν να τον φοβίσουν και να
τον νικήσουν.

— Όταν, ξαφνικά, τη στιγμή πού η λύσ-
σα του ούραγκάν είνε φτάσει στο μεγαλύ-
τερο σημείο της, έδωκε το Μαύρο Κουρ-
σάρος να ένκαταλείψι το τιμόνι και να
σπεύδι πρός τη σκαλίτσα πού έθεσε στις
καμπίνες.

Μιά γυναικά είνε βνη από την καμπί-
να της και, σπριζόμενη στο κιγκλίδωμα
της σκάλας, πού όδηγούσε στον πυργίσκο
της πλώρης, έτοιμαζόταν ν' άνέβη. Ήταν
τυλιγμένη σ' ένα λινό μανδύ, άφίνοντας
το κεφάλι της έξωκεπο στον άνεμο, πού
υπέδευε τα ξανθά της μαλλιά.

— Δούκισσα, φώναξε ο Κουρσάρος, τί
ήρθατε να κάνετε έδω; Δεν βλέπετε πως
άντιμετωπίζετε το θάνατο;

— Η νέα δεν άπάντησε πρρά με μιά κίνη-
σι του γειοού της, σαν νάθελε να πη: «Δεν
με φοβίζει!»

— Άποσυρθήτε, δεσποινίς! επανέλαβε ο
Κουρσάρος πού είνε γίνει κάτωρος.
Αντι να ύπακούσι, η θαοαλέα Φλα-
μανδη άνέβηκε στο κατάστρομα και προσ-
πάθησε να σταθι άνάμεσα στην κουβέρτα
και στη μεγάλη βάρκα, πού την είχαν άνε-
βάσει, για να μη την παρσσύρουν τα κύ-
ματα.

— Μήπως έπιζήτε το θάνατο; επανέ-
λαβεν ο Κουρσάρος.

— Όχι! άπάντησεν εκείνη.

— Τι θέλετε λοιπόν έδω;

— Να θα θυμάσθαι το Μαύρο Κουρ-
σάρο.

— Και... να σας πάση κανένα κύμα.

— Τι σας ενδιαφέρει;

— Μα δεν βέλω να πεθάνετε, άκούτε;

— Άποσυρθήτε! έσπασώναε ο Κουρσάρος,
πού η φωνή του ήταν σ'εγγονώς προστα-
κτική και ίκετευτική.

— Η νέα γαυον'λασε, αλλά, αντί ν' αφί-
σι τη θέσι της, βολεύτηκε πιο καλά, γω-
ρίς να δίνη σημασία στον άνεμο πού μαστίνω-
νε το πρόσωπό της, γω-ρίς να φαίνεται πως
προσέγει τα γιγάντια κύματα πού την έκά-
λυπταν, καθώς περνούσαν κάθε λίγο από
πάνω της, μόνο κρατούσε τα μάτια της
καταλα-
βαίνοντας πως όδες του οι προστάθειες ή-
σαν μάταιες, δεν έπέμεινε πιά.

— Άσφαλώς, του ήτανε μιά παρηγοριά η
σκέψη πως αυτή η άουοφ νέα, πού φαινό-
τανε γάχη μεγάλη καρδιά, ήθελε να μείνη
έκει, άψηφώντας το θάνατο, για να τον πα-
ρακολουθή στην τοελλη προσπάθει, πού έ-
κανε, για να σώσι το καράβι του. Κάτω
από τα συγκινημένα εκείνα βλέμματα, στα
όποια τα δικά του άπαντοδσαν όγι λινά-
τερο έκφραστικά, του φαινότανε πως γινό-
τανε πιο δυνατός, πιο ηρωικός άκούα.

Και ξανά άνοιξε η σιωπή της έκεινη γλυ-
κειά έποφή άνάμεσα στις δυό εύγενικές σύ-
τες ψυχές, τις γεμάτες μεγάλα αισθήματα.

— Ο «Κεραυνός» βοισκότανε τώρα κοντά
στις άκτες της Αϊτής. Στη λάμψη των ά-
στραπών, ο Κουρσάρος είδε μιά σειρά ά-

πό ύφαλους, πάνω στους όποιους το καρά-
βι του υποοούσε να συντριβή.

— Ένα πανί στο κατάρτι του τρινκέ-
του! φώναξε, Άυγλήστε τους όλόκοι!

— Μ' όλο πού ο άνεμος έδιωχνε τα κύμα-
τα πρός την Κούβα, έσοπε να ύπολινί-
σουν τ' αντίθετα ρεύματα. Όπωσδήποτε ο-
μως, ο «Κεραυνός» υποοέσε να προαυφή-
σι, μ' όλη τη φοιγτη τοικυμιά, πού, τέλος,
πρός την αληή άνοιξε να καλυάσι.

— Όταν έημέωσε, το φιλιππουστιέοιο κα-
ράβι βοισκότανε μέσα στο στενό, πού γω-
ρίζει τα δυό μεγάλα νησιά, κι' έτσι προσυ-
λαγόντανε καλύτερα από τον ούραγκάν.

— Ο Μαύρος Κουρσάρος, πού είνε άπολύ-
τη άνάγκη ν' άναπαυή, ύστερα από τον
πολύωρο άγώνα, πού είνε κάνει, έπιστεύ-
τηκε το τιμόνι στο Μόνγκαν, και πηγαί-
νοντας κοντά στη νεορή δούκισσα, της
είπε:

— Έλάτε, δεσποινίς, Έθαύμασα το
θάρρος σας. Δεν πιστεύω πως καμιά άλ-
λη γυναικά θα έκανε αυτό πού έκαυατε
σείς.

— Η νέα είνε σκηωή. Κυτάζοντας το φιλι-
πουστιέοιο με μάτια γελαστά, του είπε:
— Ναι, αλλά μπορώ να πώ ότι είμαι κι'
η μόνη πού είδα το Μαύρο Κουρσάρο μέ-
σα σ' όλη την άουοφιά και το μεγαλείο του
θάρρους του...

— Εκείνος δεν άπάντησε, στην άογή, μό-
νο κάσφωσε πάνω στη νέα δυό μάτια όνει-
ροοπλά, ενώ ένα σύννεφο θλίψεως φαινότα-
νε να πονάει από το μ'ετώπό του.

— Είσαστε γυναικά! της είπε με γαυη-
λή φωνή, ύστερα από λίγο, σαν νάθελε ν'
άκουσθι μονάχα απ' αυτήν.

— Έπειτα, άναστενάζοντας, πρόσθεσε:

— Άλλά τα λόγια της γύφτισσας...

— Δεν τελείωσε όωος τη φράσι του.

— Ποιά λόγια; Ποιά γύφτισσα; οώτ'ησε
η νέα με μιά κίνησι τρούου.

— Ο Κουρσάρος, αντί ν' άπάντησι, κούνη-
σε θλιβερά το κεφάλι, ψιθυρίζοντας:

— Ω! Τρέλλες...

— Μήπως είσαστε δεισιδαίμων, Ιππότα;

— Γιατί όχι;

— Σείς!

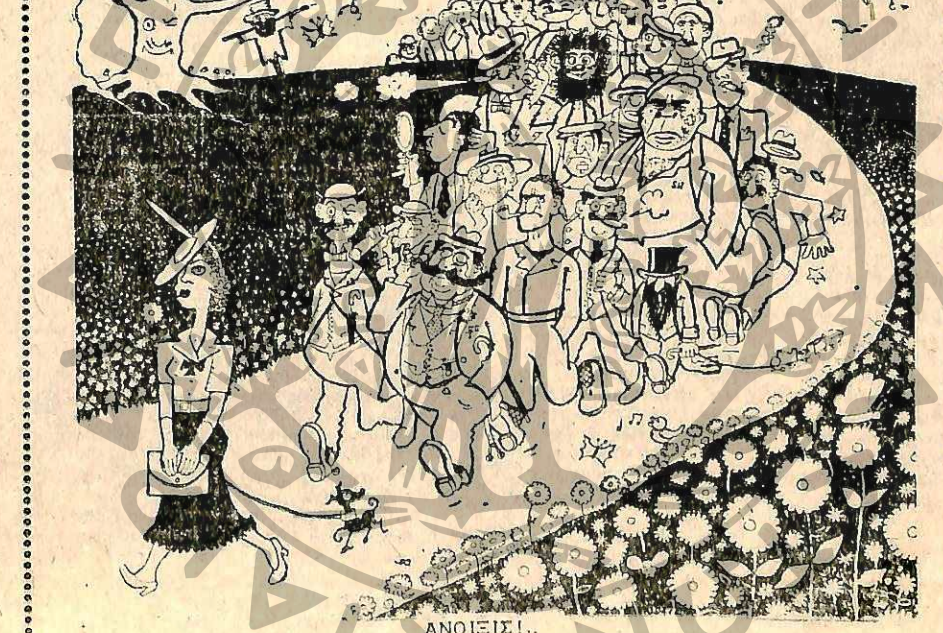
— Ε! Όταν έχη ισή κανείς ώοισμένους
τροφίτες να έκπληκωνώνται...

— Έπειτα, δειγνόντας στη νέα τα κύματα
πού γτυπούσαν άκούα βασεία τα πλευρά
του καραβιού, πρόσθεσε:

— Ρωτήστε αυτούς, πού κοιμούνται εκεί
κάτω, γιατί είμαι δεισιδαίμων...

Και, καθώς η νέα κάσφωσε άπάνω του
τα μεγάλα της τρουαγμένα μάτια, συνέ-
χισε:

— Όλα είνε μοιραία! Για μένα ίδίως είνε
γροφτό το καθήκον της έκδικήσεως...
Θά ίδούμε κατόπιν... όταν θάγω κανονί-
σει τον προδότη.

ΑΝΟΙΞΙΣ!

τιές πρασινές κηλίδες, πάνω στους Βοά-
γους. Αυτοί οι Βοάγοι κατεβαίνουν, σαν
πλατείες σκάλες ως τη θάλασσα, κι' οι πιο
ελαφρές Βοάκες δεν υποστούν ν' αράξουν
σ' εκείνα τα μέρη.

Το νησί έχει όλητα λεύκες μήκος και δυο
πλάτες. Τα δάση του ήταν γεμάτα από
αγοινούσσους κι' από φάσσες, Βοίσκον-
ται επίσης εκεί όλα τα καρποφόρα δέντρα
των 'Αντιλλών, συκίες και κινέζικες ποο-
τοκαλλίες.

Έτσι όπως είναι η Χελώνα, άποτελει ου-
σικό όντος, που δεσπόζει της Βόρειας α-
κτής του 'Αγίου Δομίνγκου.

Ο 'Αγιος Δομίνγκο είναι η πρώτη νή-
σος, στην οποία άραξε ο Χριστόφορος Κολόμ-
βος, στα 1492. Την ώνόμασε «'Ισπανία».
Αφού την κατέλαβε, στο όνομα του
Καθολικού Βασιλιά της 'Ισπανίας, έβγαζε
ένα φορούσιο. Στο νησί κατοικούσαν Ιθαγεν-
είς «'Ινδοί» όπως τους ώνόμαζαν οι 'Ισπα-
νοί — άκακοι και φιλόξενοι.

Αλλά, μ' όλα αυτά, ο Χριστόφορος Κο-
λόμβος άσπασε έναντιόν τους μια πολιτική
άπαιτη και σκληρότητα που έπρόκειτο νά
έπιθέσει την έξόντωσι των πρωτόγονων αυ-
τών φυλών.

Στα 1503, δέκα χρόνια μετά την ανάκτα-
ση της 'Αμερικής, από τα πέντε κράτη
Ιθαγενών, που βρίσκονταν στο νησί του 'Α-
γίου Δομίνγκου δεν έμεινε πια παρά ένα
μονάχα ανεξάρτητο, το κράτος της Σαρόν-
κα. Μια γυναίκα, η 'Ανακάννα, άμορφη, ά-
εργάνητη γοπευτική, Βασίλευε σ' αυτό.
Ο 'Ισπανός κυβερνήτης 'Οδάντο, πήνε
στη Σαρόνκα, ακολουθούμενος από τρια-
κόσιους άντρες.

Μόλις έφτασε τον έργο του, η 'Ανακάν-
να παρουσιάστηκε στον Καστλιάνο, συνο-
δευόμενη από τριακόσιους ευνεείς της αυ-
λής της, για νά του εύνηθη το «καλό ό-
ρις». Έπειτα τον δέχτηκε με τιμές και
τον πρόσφερε, επί πολλές μέρες, πλούσια
συμπόσια με χορούς και μουσική. Φεύγον-
τας, ο 'Οδάντο την προσκάλεσε κι' αυτός
σε μια καστιλλιανική γιορτή, που θαδίνε
την άλλη Κυριακή, στην αυλή του παλα-
τιού του.

Η 'Ανακάννα δέχτηκε μ' ευγνωμοσύνη,
κι' είδοπαίρισε κι' όσους υπηκόους της κα-
τοικούσαν κοντά.

Η πλατεία, υποσπτά στο παλάτι, ήτανε
τοιγυρισμένη από νοουαδιές. Την ώοισμέ-
νη μέρα, η Βασίλισσα της Σαρόνκα πήνε
με την αυλή της, ακολουθούμενη από πο-
λυάριθμους υπηκόους της.

Ξαφνικά, ο 'Ισπανός κυβερνήτης φάνηκε
επί κεφαλής πολυάριθμων στρατιωτών, και
κατέλαβε τους δρόμους, που έβγαζαν στην
πλατεία. Έπειτα, σ' ένα τον νεύμα, οι 'Ι-
σπανοί στοατιώτες ώοησαν πάνω σ' αυτό
το άνυπεράσπιστο πλήθος των Ιθαγενών.

Αντρες και γυναίκες έσφάγησαν. Το αί-
μα έτρενε ποτάμια. Ακούγονταν οφικτές οι-
ωνές. Μέσα στο παλάτι, ο 'Οδάντο διά-
ταξε νά δέσουν στους στύλους που ύπο-
βάσταν την όροση, τριακόσιους «καί-
ρους» (άοηνούς) των Ιθαγενών, και νά βά-
λουν φωτιά στην οικοδομή, που, φτιασμένη
καθώς ήταν από έλαφριά έζλα, άναψε σαν
πυροτέννιμα. Οι δυστυνημένοι «καίκοι»
δεμένοι καθώς ήταν, πέθαναν μέσα σε φοι-
νιά μισοτόρια.

Μερικοί, ωστόσο, κατώρθωσαν νά ξεφύ-
γουν, νά τρέξουν στην άκμή, κι' από κεί
με μονόμυλα, κατέφυγαν στο νησί Γκοναί-
δες. Οι 'Ισπανοί τότε κινήθηκαν, τους έ-
βρισαν και τους έκαμαν σκλάβους. Όσο
πιασαν και τους έκαμαν σκλάβους. Όσο
πιασαν και τους έκαμαν σκλάβους. Όσο
πιασαν και τους έκαμαν σκλάβους.

Σε λίγα χρόνια, μ' αυτές τις σκληρότη-
τες οι 'Ισπανοί κι' οι Πορτογάλοι, είχαν έ-
ξοντώσει το μεγαλύτερο μέρος του Ιθαγε-
νού πληθυσμού. Έγοντας μοιράσει, το
Νέο Κόσμο μεταξύ τους, σύμφωνη με τη
νοσημ διαχωρίσιν, που έινε καθορισμένη ο
Πάπας, δεν επέτρεπαν σε κανένα άλλο έ-
θνος νά πατήση στις άποικίες τους.

Κάθε θαλασσοπόρος που θά τολμούσε
νά πλησιάσει τα μέρη εκείνα, έθανατώνετο
ή γινότανε σκλάβος.

Ένας Γάλλος, ο Ρενού Βοήκε κάποτε
ένα Ισπανικό καράβι, που είχε γαλάσι το
τιμόνι του και πήγαινε άκυβέονητο. Τό ου-
μολόγησε ως το Σαντιάγο της Κούβας.
'Αλλά όταν έφτασαν εκεί, οι 'Ισπανοί για
ευννομοσύνη του πήσαν το καράβι και
τον έοοισαν — κι' αυτόν και τους ανθρώ-
πους του — στα σίδερα!

— Μετά το Θεό, η 'Αμερική δεν άνήκει
παρά μόνο στην 'Ισπανία! λέγανε με ύπε-
ροφάνεια οι 'Ισπανοί.

Φλιμπουστιέροι και Μπουκανιέροι

Φυσικά ούτε οι Γάλλοι, ούτε οι 'Εγγλέ-
ζοι, ούτε οι 'Ολλανδοί δεν παραδέχτηκαν
τη «δίκαιη» του Νέου Κόσμου στους 'Ι-
σπανούς και τους Πορτογάλους, που είχαν
κανονίσει ο Πάπας 'Αλέξανδρος V.

Η 'Ολλανδία κι' η 'Αγγλία, έθνη Προ-
τεσταντικά, είσωνεύονταν αυτή τη «Βούλ-
λα» του Πάπα.

Ο Φρανκίσκος ο Α' έδωσε στους έφο-
πλιστάς και στους κατεβάνους του Βασι-
λείου του την άδεια νά κάνουν ό,τι ήθελαν,
πέρα από το Ποσινο 'Ακουήτο κι' από
τον Τροπικό έναντιόν των 'Ισπανών και
των Πορτογάλων, ως πού ν' άναγκαστούν
ν' άφίσουν έλεύθερο το έμποριο στις 'Ιν-
δίες και στην 'Αμερική.

Έτσι δημιουργήθηκαν οι «κουσάροι».
Άρχισε λοιπόν τότε, άναμεσα στη Γαλ-
λία και την 'Ισπανία, πέρα από τον Τρο-
πικό, ένας πόλεμος άδιόκοπος που δεν τον
σταματούσαν οι συνθήκες ειρήνης, που γί-
νονταν κάθε τόσο στην Ευρώπη.

Πάνω στα νερά του άπειράντου ώκεανού,
οι κουσάροι είχανε στήσει ένα είδος Ιστού
άράχνης, στον όποιο πιάνονταν οι Ισπανι-
κές καραβέλλες, καθώς γυνοφούνταν από τις
'Ινδίες, φορτωμένες με χρυσάφι, μ' άσημι,
με πολύτιμες πέτρες, με ζάναση ή με κα-
κάο.

Ένας από τους Γάλλους κουσάρους, ο
Ζαν Φλερύ, άποτάζει τους άνοήτους θη-
σαυρούς που ο Κορτέζ είχε πάρει από τον
Βασιλιά των 'Αζτέκων, το Μοντεζούμα,
και τους μετέφερε στην 'Ισπανία.

Όσο περνούσαν τα χρόνια, οι κουσά-
ροι γίνονταν περισσότεροι και πιο τολμη-
ροί. Δεν περιορίζονταν πια νά κυνηγάνε
μόνο τα Ισπανικά καράβια, αλλά έκαναν
επιδρομές στις παραλίες πόλεως και τις
λεηλατούσαν.

Ένας απ' αυτούς, ο περίφημος Ξυλοπό-
δαρος (που το παρασηματικό του όνομα ήτα-
νε Φρανσουά Λεκαρέ), κυριεύε ένα νησί
των Καναριών και το γύμνωσε κυριολε-
κτικά.

Αλλά το θάρρος των πρώτων αυτών
κουσάρων δεν ήτανε τίποτα υποσπτά στην
τόλημ, που έδειξαν οι «φλιμπουστιέροι»
του 15Τ' αιώνας, που έγιναν δίστιμοι σ'
όλο τον κόσμο για τα κατορθώματά τους.

Οι «φλιμπουστιέροι» αυτοί ξεκίνησαν ά-
πο «μπουκανιέροι».

Μ' όλη την πεισματώδη επίβλεψη των
'Ισπανών, πολλοί Ευρωπαίοι — Γάλλοι
κυρίως — είχαν έγκατασταθή στην 'Αμε-
ρική, άναζητώντας τύχη ή καταφύγιο.

Στα 1625, ένας Νορμανδός ευνεής, ο
ν' 'Εσναμπουκ, ίδρυσε μια μικρή άποικία
στο νησί 'Αγιος Χριστόφορος των 'Αντιλ-
λών, όπου, συνγρόμως σκεδόν, είχαν άπο-
βίβασθη και μερικοί 'Εγγλέζοι.

Μοιράσανε το νησί μεταξύ τους και ζού-
σαν ήσυχα, ως πού, στα 1630, φάνηκε έ-
νας 'Ισπανικός στόλος, διοικούμενος από
τον Φοειδεόικο του Τολέδο.

Οι Γάλλοι κι' οι 'Εγγλέζοι διατάχτηκαν
νά έγκαταλείψουν άμέσως το νησί, αλλιώς
θα τους έσφαζαν.

Οι άποικοι γύρισαν στην Ευρώπη, έκ-
τός από όγδόντα Γάλλους, που κάμαν πα-
νιά για το νησί της Χελώνας.

Αυτή ήταν η άοη της «φλιμπουστάς».

Ένας Γάλλος πειρατής, ο Μπαροντέλ,
την ίδια έποχή άποβίβασε στο νησί μεοι-
κούς νέγρους, που τότε είχε πιάσει αίγυα-
λώτους σ' ένα 'Εγγλέζικο καράβι, και που
δεν ήξερε τί νά τους κάνει.

Οι Γάλλοι άποικοι τότε πήσαν για ύπ-
ρέτες και τους έβαλαν νά χτίσουν τα σπι-
τια τους. Σε λίγο καιρό, άοησαν ναόγων-
ται κι' άλλοι τυχοδιώκτες από τη Γαλλία.
'Εγκαταστάθηκαν στη Βορεινή άκμή του
'Αγίου Ντομίνγκου, που δεν την είχανε κα-
ταλάβει οι 'Ισπανοί.

Τα δάση του 'Αγίου Ντομίνγκου ήταν γε-
μάτα από άγρια βόδια, που το δέμα τους
πολιόταν ακριβιά. Το κυνήγι έπίσης ήταν
άθονο, κι' οι νεφερομένοι άποικοι είχαν έ-
ξασφαλισμένη τη ζωή τους.

Έτσι, δημιουργήθηκε ένας πληθυσμός
με ιδιόρρυθμα έθιμα. Ήσαν άντρες σκλη-
ροί και πρωτόγονοι, γενναίοι και πιστοί
στη φιλία τους. Ένώνονταν δύο-δύο κι'

έλεγαν αυτή την ένωση «μούτσιασμα». Κά-
θε άντρας όρκιότανε από το «μούτσ» του ά-
πειρίστη άφοσίωσι. Στην περίπτωση που
θα πέθαινε, ο «μούτσος» του κληρονομούσε
τούλάχιστο τη μισή του περιουσία.

Το κυνήγι των άγοριοδουδών ήταν η
κυριώτερη άπασχόλησις τους κι' η πώλησις
των τομαριών τους το κυριώτερο εισόδημά
τους. Όνομάζονταν «μπουκανιέροι» από
την Καραϊβική λέξη «μπουκάνι», που ση-
μαίνει τον τόπο, όπου οι Ιθαγενείς των
'Αντιλλών καπνίζουν ή ψήνουν το κορές.

Αυτά τα κορέα ήσαν από άγορινού-
ρονα ή από κάπρους (γιατί τα βωδινά τα
πετούσαν στα σκυλιά). Τ' αλάτιζαν πρώ-
τα καλά κι' έπειτα τα κορεούσαν και τα
καπνίζουν, καίοντας από κάτω όχι έζλα,
άλλά τα τομάρια και τα κόκκαλα από τα
ζώα που είχανε σκοτώσει. Τό κορές έπαί-
νε ένα ώραίο γούμα κι' ήτανε πολύ νό-
στιμο. Μπουρούσε νά φαναγηθεί άμέσως
όλις έβγαίνε από το «μπουκάνι», ή νά δια-
τηρηθί μήνες όλόκληρους.

Η κυριώτερη, ή μάλλον η μοναδική δια-
σκέδασις των «μπουκανιέρων» ήταν νά συγ-
κεντρώνωνται σε όμιλους, ύστερα από τα
κυνήγια τους και νά περύναν τη νύχτα, κα-
πνίζοντας τις πίπες τους και διηγούμενοι
διάφορες Ιστορίες.

Τό κοστούμι τους ήταν άπλούστατο: ένα
πουκάμισο κι' ένα κολλήτο παντελόνι από
γερό πανί. Από τη μέση τους κομούνταν έ-
να σπαθί και μερικά μαχαίρια. Οι νάμπες
τους ήσαν γυμνές και φορούσαν παπούτσια
φτιαγμένα από δέμα κάπρου, που είχανε
ξοράνει στον ήλιο.

Οι μπουκανιέροι αυτοί είχαν μερικά έθι-
μα, που τα φύλαγαν με σεβασμό. Ήσαν οι
«συνθήκες της 'Ακτής» όπως έλεγαν. Βα-
σίλευε άπλήρη Ισοπία μεταξύ τους. Δεν
έχαν τα πράγματα τους κοινά, αλλά κάθε
μπουκανιέρος είχε το δικαίωμα νά πάση
από το νητόν του ό,τι χρειαζότανε: υπα-
ρούπη, καπνό κορές, ένα μαχαίρι. Δεν έ-
κλειδώναν τίποτα.

Η «περιουσία» ενός μπουκανιέρου ήταν
κυρίως ένα τρυφερό μεγάλο διαμετήμα-
τος και καμιά είκοσσια κυνηγιόδικα σκυ-
λιά. Έπίσης ένας-δυο ύπνρέτες.

Αυτοί οι ύπνρέτες, που τους έλεγαν «άγ-
καζαρισμένους» ήσαν ύποροσούμενοι νά ύ-
πακούουν τυφλά τους κυριούς των επί τοια
χρόνια. Έπειτα, έλευθερόνταν, έπαινον
ένα τρυφερό κι' έκατό λίβρος καπνό και γί-
νονταν κι' αυτοί «μπουκανιέροι».

Οι μπουκανιέροι δεν είχαν κανένα «ά-
φέντη» πάνω από το κεφάλι τους, ώστόσο
όμως άναγνώριζαν ως άνώτερό τους το Δι-
οικητή της Χελώνας, που είχε διορίσει ο
Γάλλος Βασιλιάς.

Σ' αυτόν κατέφευγαν για νά λύσουν τις
διαφορές τους, αλλά, τις περισσότερες φο-
ρές, τις έλυναν μονάχοι τους, μονομαχών-
τας με τρυφερία. Έπρεπε όμως νά πολε-
μάνε «τίμα», πρόσπατο με πρόσπατο, κι'
άν ο σκοτωμένος είχε πυροβοληθί από πί-
σω, οι άλλοι μπουκανιέροι πιάσανε τον άν-
τίπαλό του και τον κορεούσαν σ' ένα δέν-
τρο.

Η ζωή του μπουκανιέρου ήτανε πολύ
σκληρή. Μπορεί νά φανταστή κανείς τί ή-
τανε το κυνήγι των τρώων μεσα από τις
«σαβάνες» που τις έψη ο ήλιος, ή από
τα πυκνά δάση, όπου δεν ύπνρησε ούτε ένα
μονοπάτι. Όταν τα σκυλιά άνακάλυπταν
το άγροίμ, ο μπουκανιέρος τδούριγε με μια
σφαίρα. Αμέσως ένας ύπνρέτης έτρενε και
τουκόβε τους τένοτες των ποδιών, για νά
υή υπορέση ν' άνασκηωθί. Ο μπουκανιέ-
ρος τό κοματιάζε τότε, έβγαζε τα νου-
τόα κόκκαλα και ρουφούσε έξωτό το με-
δούλι τους. Αυτό ήτανε το «πρόγευμά» του.
Έπειτα προχωρούσε για νά βοή άλλον
ταύρο.

Οι μπουκανιέροι δεν είχανε μόνιμες κα-
τοικίες κι' ούτε και παντοεύονταν, γιατί οι
γυναίκες ήσαν σπανιότατες. Άν κανένας
τύχαινε νά παντρευθί έπαυε νάνε υπου-
κανιέρος και γινότανε «κάτοικος».

Οι «κάτοικοι» καλλιεργούσαν ζααροκά-
λαο και καπνό, που τάστειλναν στη Γαλ-
λία, απ' όπου προσητεύονταν ύάσπασα
μαχαίρια τρυφερία.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνείκεια

Έκδόσεις

Υπό του κ. J. Χρ. Μαλτά έξεδόθη ουλ-
λογή εύθυμης τραγουδιών με τον τίτλο
«Αλατιμένα κι' άνάλατα».

Οι τέσσερες αιδότητες ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Κ'. Όμορφιά και μητρότητα

Η κλίσι των άντρών, σ' όλες τις φυ-
λές, για τους άνεπτυγμένους νο-
φους στις γυναίκες, είνε βαθύτατα φυσι-
κή. Γιατί τίποτοι γοφοί, που δεν σημαί-
νουν παρά πλατεία λεκάνη, κατάλληλη
για την άρτια μητρότητα, είνε, άναγκά-
στικά, ένα χαρακτηριστικό των άνώτερων
ανθρώπων φυλών. Γιατί σ' αυτές, τις
άνώτερες φυλές, τα κεφάλια είνε μεγάλα
και μακρούλα (δολιγά) και χοιριάζονται
μεγαλύτερες λεκάνες που θα τους επιτρέ-
ψουν νά βγουν στο φώς. Άν οι γυναίκες
των κίτρινων και των μαύρων έχουν στε-
νώτερους γοφούς είνε γιατί σκεπάζουν
στενότερες λεκάνες, που βγάζουν στο
φώς τα μικροκέφαλα (βραχυκέφαλα) παι-
διά των φυλών τους. Και όμως!... Και
σ' αυτές τις φυλές οι άντρες δεν προτι-
μούν τους στενούς γυναικείους γοφούς,
που φαίνονται πιο αισθητοί, μα το ίδιο
νικό τους είνε, σαν των άντρών της λευ-
κής φυλής, οι μεγάλες καμπύλες.

Είνε χαρακτηριστικό αυτό, που άναφε-
ρει ο περιηγητής Μπάρτον για τους άν-
τρες της φυλής των Σομαλί. Τό διάλεγμα
συχύου είνε από τις πιο περιέργες δια-
δικασίες, στους περιήγητους γαμπρούς,
που μπορούν νά διαλέξουν έλεύθερα. Ό-
ταν θέλουν νά διαλέξουν γυναίκα βάζουν
τά κορίτσια στη γραμμή και μετράνε γ' α
νά βρουν τα πιο επιβλητικά μέγεθη.

Τόσο είνε αλήθεια, ότι η έννοια της
γυναικείας όμορφιάς είνε βαθιά και στε-
νά δεμένη με την άναπαραγωγική λει-
τουργία, ώστε παρατηρήθηκε άνεκάνθεν, ότι
η όμορφη γυναίκα παίρνει όλη την αίγλη
της όμορφιάς της τους πρώτους μήνες της
έγκυμοσύνης. Τότε θάνη, στη μεγαλύτε-
ρη γλύκα η ματιά της, τα χρώματά της
τότε παίρνουν όλη τη λάμψη τους και τα
στήθη της δλη τη στερεότητά τους.

Η τάσις νά θεωρηθί η έγκυος γυναίκα
ως ο τέλειος τύπος όμορφιάς παρατηρή-
θηκε και στην τέχνη, τη ζωγραφική δια-
φόρων λαών. Υπάρχουν πίνακες ζωγρα-
φικής της Βορείου Ευρώπης, τους αιώνας
που προηγέθηκαν από την 'Αναγέν-
νησι, που το ιδεώδες της γυναικείας
όμορφιάς ήταν η έγκυος με την κοί-
λιά πεταγμένη μπροστά και μια κλίσι
του κορμού προς τα πίσω. Αυτό είνε
φανερό στους πίνακες του Βαν- 'Ευκ:
στην 'Εύα του μουείου των Βρυ-
ξελών και στη γυναίκα του 'Αρνολφ'ι
στην ομάδα των προσωπογραφιών της
Νάσιοναλ Γκάλλερυ του Λονδίνου. 'Α-
κόμα κι' οι παρθένες στο μεγάλο άρι-
στούργημα του Βαν- 'Ευκ στη μπρο-
στινή της Γάνδης, έχουν τον τύπο της
έγκυμοσύνης.

Σ' όλο το Μεσαίωνα, ως τους ζω-
γράφους Ντύρερ και Γκεάναχ, γράφει
η Λάουρα Μάρχολμ, βρίσκουμε ένα
δεχωριστό γυναικείο τύπο, με τη ζωή
κοντά στα στήθη και την κοιλιά πε-
ταγμένη — τον τύπο της έγκυος. 'Α-
κόμα και οι άγες ζωγραφίζονται σαν
έγκυες. Είνε η λειτουργία της μητρό-
τητας, τόσο στις ιερές μορφές, όσο
και στις βέβηλες, που χαρακτηρίζει
όλόκληρο τον τύπο της γυναίκας και
δίνει τη σημασία και την έννοιά του.

Με την 'Αναγέννησι αυτό το Ισπανικό
έξαφανίστηκε από την τέχνη. Διατη-
ρήθηκε όμως στη ζωή, με τη μόδα των
φορεμάτων, που πλάταναν άπότομα
από τη μέση και κάτω, γορτισμένα
από μέρα με μέρα στεφάνια με υπα-
λένες κι' άλλα μέσα αλάτογα. Τό Ισπα-
νικό φουστάνι που λέγεται «βεσδου-
νιάδα» — φουστάνι με τους κύκλους,
θα πη — είνε της μόδας επί βασι-
λείας 'Ελισάβετ στην 'Αγγλία κι'

από κεί στη Γαλλία. Στην 'Αγγλία
οι κύκλοι έξαφανίστηκαν επί βασι-
λείας Γεωργίου του τρίτου, μα ξανα-
γίνανε της μόδας, μισόν αιώνα έπει-
τα, με το κρινολίν της εποχής της
Βικτόριας.

Όσο για τα άνεπτυγμένα κώτα,
ως χαρακτηριστικό της γυναικείας
όμορφιάς, έπικρατεί κυρίως στις
μαύρες φυλές. Λατρεύουν τη λεγόμε-
νη «στεατοπυγία», που συνίσταται
σε μια τεράστια ανάπτυξη του στρώ-
ματος του λίπους, κάτω από το δέρ-
μα, που σκεπάζει φυσιολογικά τα
νύα, και το άπάνω μέρος των μη-
ρών. Κατά τον περιηγητή Ντένκερ,
τα νύα των γυναικών σε μερικές μαύρες
φυλές φτάνουν ναόουνε μια προεξοχή τόσο
μεγάλη που μπορεί κανείς νά... καθήση
άπάνω, προ πάντων στους Βοχιμάνους,
τους 'Όττεντότους και τους Γουόλφ της
'Αφρικής.

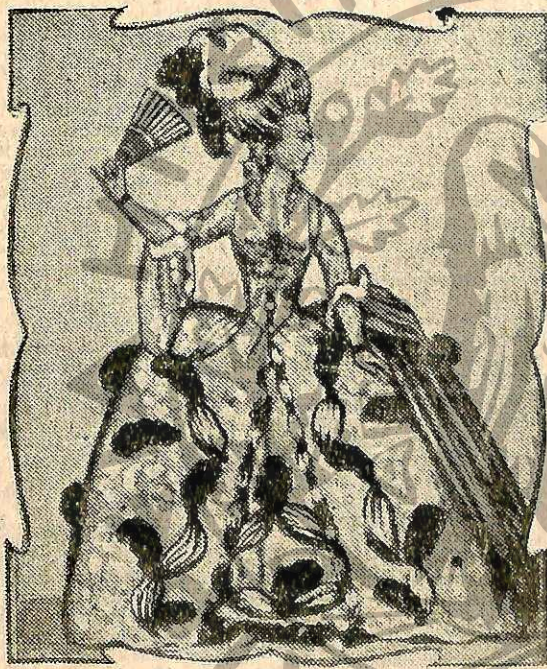
Αλλά και οι Ευρωπαίοι δεν πηγαίνουν
πίσω σε θαυμασμό προς αυτό το χαρα-
κτηριστικό της γυναικείας όμορφιάς. Στην
'Ιταλία, κατά την 'Αναγέννησι και στην
'Αγγλία, τό δέκατον έκτον αιώνα, οι γυ-
ναίκες μεταχειρίζονταν ειδικά μαξιλαρά-
κια, πίσω, κάτω από το φόρεμα, για ν' αυ-
ξήσουν τον όγκο των νύων.

Στην 'Ελλάδα η μόδα αυτή βάσταξε
ως τα τέλη του δέκατου έννατου αιώνα
κι' αυτά τα μαξιλαράκια λέγονταν «τουρ-
νούρια».

Οι δραματοουργοί της εποχής της 'Ελι-
σάβετ τάλεξαν «μπώμρολ», στους νεώτε-
ρους καιρούς όνομάστηκαν «μπάστλ» και
«ούζες», για νά υποβάλλουν την επιθυμία
— έλεγαν, κοροϊδεύοντας, ο ζωγράφος Ού-
άτς — «νάχη ούρά τ' ώραιότερο ήμισυ
του άνδραπνίου γένους».

Κάποτε ο θαυμασμός για τα έξεχόντα
νύα γίνεται και γενικός θαυμασμός του
πάρχους στη γυναίκα. Ο θαυμασμός αυ-
τός είνε μεγαλύτερος στις μαύρες φυλές
της 'Αφρικής και για νά γίνη, σ' αυτές,
μια γυναίκα όμορφη, πρέπει νά πνήν
μεγάλες ποσότητες γάλα για νά παχύνει.

Ο Σουνίνι παρατήρησε, ότι το ίδιο γί-
νεται και στην Ευρώπη. Η γυναίκα που
είναι πολύ όμορφη, είναι και πολύ
πλούσια. Η γυναίκα που είναι πολύ
πλούσια, είναι και πολύ όμορφη. Η
γυναίκα που είναι πολύ όμορφη, είναι
και πολύ πλούσια. Η γυναίκα που είναι
πολύ πλούσια, είναι και πολύ όμορφη.

Τό Ισπανικό της μητρότητας διατηρήθηκε στη μό-
δα των φορεμάτων που πλάταναν άπότομα από
τη μέση και κάτω...

νότανε και με τους Μουσουλμάνους της
Αιγύπτου. Μετά τα μεγάλα μάτια και το
άπαλο δέμα ό,τι μια Αιγύπτια έπιθυ-
μούσε περισσότερο ν' άποκτήσθι ήτανε το
πάχος. Οι άντρες θαύμαζαν τις παχείες
γυναίκες και οι γυναίκες προσπαθούσαν
νά γίνουν. Όταν σκεπτόμαστε στην Εύ-
ρώπη μια γυναίκα πολύ παγεά, προσθε-
ται ο Σουνίνι, φανταζόμαστε τη σάκα
της πλασθή, γραμμές κατεστραμμένες
κι' άκουσία έλαστικότητα. Θα γελιότανε
κανείς πολύ, αν φανταζόταν έτσι τις γυ-
ναίκες στην Τουρκία. Είνε βέβαια, ότι οι
γυναίκες στην 'Ανατολή, σαν εύνοημένες
από τη φύσι, διατηρούν περ' όσοτερο από
τις άλλες γυναίκες τη σσιχτή σάκα του
πολύτιμο αυτού προτόρημα, μαζί με
την άσπράδα και τη φρεσκάδα του δερ-
ματος, τις κάνει πολύ ευχάριστες.

Ο ειδικός χαρακτήρας των γαφών και
των νύων στις γυναίκες, γίνεται φανερός
με τό περπάτημα. Βλέπεις μια γυναίκα,
σ' όλο το μεγαλείο της όμορφιάς της,
όταν στέκεται. Κι' όταν άρχισή νά περ-
πατά σε νά σδύνει ξαφνικά ένα μεγάλο
μέρος από τα θέληγνά της. Πεοπατεί
άγαρμπα, σέρνεται άρρυθμα, Βαρείά, ή
σαν άγόρι. Γι' αυτό κι' ο Βιργίλιος λέει
πολύ σωστά, ότι «άπό το Βαδ σμά της
άναγνωρίζεται ή θεά».

Μερικές Βάρβαρες φυλές τό έξορουν πο-
λύ καλύτερα από μας, τους πολιτισμέ-
νους. Στους Παπού οι μπότες μασιώνουν
τα κορίτσα τους, από έφτα κι' όκτώ
χρονών, επί πολλές ώρες την ήμερα,
πως νά περπατούν γυναικεία. Πώς νά
λυγίζουν μ' άλλα λόγια έλαφοά τη μέ-
ση τους, νά υπογραμμίζουν τη χάρη
των λαγώνων και νά λικνίζουν αδιό-
ματα τα νύα. Αυτό τό περπάτημα,
που είνε μια έντονη έρωτική πρόκλησι,
τό μεταχειρίζονται μονάχα όταν τις
βλέπουν οι άντρες. Άνάλογο λίκνισμα
έχουν στο περπάτημά τους κι' οι Βε-
νετσιάνες, που ο Ράσκιν είπε γι' α-
υτές πως μιμούται τις γόνδρες. Κι'
από τους Άραβες θάχουν μάθει χωρίς
άλλο τό λίκνιστό περπάτημα οι κο-
πέλλες της 'Ανδalousίας, που είδα
στη Γρενάδα ν' άμφορζούν, καμαρω-
τές σαν παγώνια, με τ' αράβωσλο
στ' αυτή, άνευίζοντας την ταυτελλ για
«ναντήλια» κατά το Μόντε - Σάκκο.

Αυτός είνε ο τύπος της τέλειας σω-
ματικής της άρμονικής στη διάπλασι
γυναίκας. Σ' αυτόν τον τύπο ξαναγυ-
ρίζει σίμερα η μόδα της γυναικείας
όμορφιάς. Όχι πλέον άδύνατα σώμα-
τα, Σάοκες, εύγραμια, καμπύλες.
Όχι διαίτες επικίνδυνες θανάσιμες
κάποτε. Η άδυναμία του γυναικείου
σώματος δεν είνε πλέον όμορφη.

Αυτά για τό γυναικείο σώμα, τό
τέλειο, το άρμονικό. Στο προσεχές
άσφα θα μιλήσουμε έν συνεχεία για
την όμορφιά της γυναίκας και τό νυ-
καικείο στήθος.

ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΛΑΣ

Η ΚΑΜΗΛΟΠΑΡΔΑΛΙΣ

Τό μηρυκαστικό πού δέν έχει φωνή

Ένα από τα πιο παράξενα αν όχι και το πιο παράξενο ζώο του κόσμου, είναι η καμηλοπαρδαλίσ. Η κομική σιλουέττα της μάς κάνει να πιστεύουμε πως πρόκειται για ένα άπομεινάρι τεράτων της προϊστορικής εποχής.

Τό σχετικά μικρό κεφάλι του μηρυκαστικού αυτού ζώου φτάνει συνήθως, λόγω του ανοικτονόμου λαιμού του, σε ύψος έξη μέτρων, ενώ οι ώμοι του απέχουν μόλις 3 1/2 μέτρα από τό έδαφος. Τό παιδί της καμηλοπαρδαλίσ πού γεννιέται ύστερα από έγκυμοσύνη 14 μηνών έχει ανάστημα ένα μέτρο και 60 εκατοστά.

Ο μακρύς λαιμός του ζώου αυτού αποτελεί ένα περίεργο ανατομικό φαινόμενο πού δέν όφείλεται πάντως σε άπλη ιδιοτροπία της φύσεως. Η καμηλοπαρδαλίσ τρέφεται αποκλειστικά σκεδόν με φύλλα διαφόρων είδών άκακίας. Χρειάζεται λοιπόν ένα λαιμό τόσο μήκους για να μπορέι να φτάσει στην τροφή της.

Αντίθετα με τα άλλα μηρυκαστικά ζώα, η καμηλοπαρδαλίσ έχει όξυτάτη όσφρησι, ενώ η άκοή και η όρασίς της είναι λώτερο ανεπτυγμένες. Εμπιστευεται έπομένως πρό παντός στη νύχτη της προκειμένου πεοί κινδύνου.

Η ιδιαίτερη ανατομική κατασκευή της τήν έμποδίζει να βόσκη όπως τα άλλα μηρυκαστικά. Για να κόψη ένα χόρτο άπ' τη γή, η καμηλοπαρδαλίσ πρέπει ν' άνοίξη πολύ τα μπροστινά πόδια της και να σκύψη τό κεφάλι της παίρνοντας μια στάσι κουραστική και κομική.

Τό χρώμα της καμηλοπαρδαλίσ, είναι γι' αυτήν ένα φυσικό καμουφλάζ και από μια ώρισμένη άπόστασι, είναι άδύνατον να τό διακρίνη κανείς έσο καλά κι' αν βλέπει.

Έέ άλλο τό χρώμα του τριχώματος της καμηλοπαρδαλίσ παρουσιάζει διάφορες ποικιλίες. Στη Νότιο Άφρική έχει άποχρώσεις πιο χτυπητές και κηλίδες πού ξεχωρίζουν καθαρά ή μια από την άλλη. Και στο ίδιο κοπάδι όμως τό χρώμα του τριχώματος ποικίλλει από τό ένα ζώο στο άλλο. Συνήθως τό σκούρο χρώμα είναι τό γνώρισμα του ήλικιωμένου άρσενικού, αλλά και ό καών σϋτός δέν είναι γενικός.

ΕΙΝΑΙ
ΧΡΗΣΙΜΟ ΣΗ
ΔΕΝ ΒΓΑΙΝΕΙ
ΑΠΟ ΤΑ ΧΕΙΛΗ
ΚΑΙ ΔΕΝ ΑΠΟΤΥΠΩΜΑΤΑ

ΕΚΚΕΝΤΡΙΚΟΤΗΣ
ΝΕΛΣΟΝ

Ένα κοπάδι καμηλοπαρδαλίων πού φεύγει τρέχοντας παρουσιάζει πολύ παράξενο θέαμα. Ο καλπασμός τους προκαλεί ένα παράξενο και μονότονο θόρυβο, σκεδόν ευθμικό, τα δε τεράστια σώματά τους, με τους μακρούς λαιμούς, ταλαντεύονται προς όλες τις κατευθύνσεις και φαίνονται σαν πλοία σε τρικυμισμένη θάλασσα.

Υστερα από λίγο όμως ξαναπαίρνουν τό άργό χαρακτηριστικό βήμα τους γιατί δέν μπορούν ν' άνθεξουν πολύ στο τρέξιμο. Έτσι ένας κυνηγός μ' ένα καλό άλογο, μπορεί εύκολα να φτάσει μια καμηλοπαρδαλί και γι' αυτό άκρίβως στο Τσανσάαλ και σ' όλη την άποίκια του Άκρωτιού του ζώο αυτό έχει τελείως έξοντωθί.

Όλοι οι έξερευνητα συμφωνούν πτό ότι ή ένήλικη καμηλοπαρδαλίσ δέν έχει φωνή. Τό γεγονός αυτό απέδειξαν και οι παρατηρήσεις πού έγιναν σε διάφορα αίχμαλωτισμένα ζώα.

Μόνο κατά τους πρώτους μήνες της ζωής τους οι μικρές καμηλοπαρδαλίες βελάζουν υπόκωφα δέν άργούν όμως να βουβαθούν τελείως.

Τα ζώα αυτά, όπως βρεθαίνονται οι έξερευνητα και οι ζωολόγοι συνεννοούνται θαυμάσια μεταξύ τους χρησιμοποιώντας τις ούρες τους πού είναι έξωδισσμένες με μια χοντρή φούντα. Όταν ύποπτευθί κάποιο κίνδυνο, ή καμηλοπαρδαλίσ είδοποιεί τις συντόφους της με γρήγορες κινήσεις της ούρας και ύστερα τρέπεται εις φυγήν.

Τό πανύψηλο μηρυκαστικό ζή συνήως στις στέπες και δέν παρουσιάζεται ποτέ σε πυκνά παράενα δάση. Συχνά ένα κοπάδι καμηλοπαρδαλίων συνοδεύεται από κοπάδια αντίλοπων ή έλεφάντων.

Δυό είναι οι μεγάλοι έχθροί του ζώου αυτού: ό άνθρωπος και τό λεοντάρι. Ο πρώτος με την χρήση των τελείων όπλων του έχει σκεδόν έξαφανίσει τό άδολέστοτα αυτό ζώο.

Τό λεοντάρι πάλι σκοτώνει την καμηλοπαρδαλί με μια τρομερή δαγκωματιά στο λαιμό. Χάρις στην καταπληκτική ευκίνησία του μπορεί χωρίς καμιά δυσκολία να πδηήσει πάνω στην πλάτη του μηρυκαστικού. Έτσι ή καμηλοπαρδαλίσ διατρέχει ένα διάστημα με τό θηριο γαντζωμένο στο λαιμό της κι' ύστερα σωριάζεται καταγής για να ξεφυγήσει.

Συνήθως τό λεοντάρι επιτίθεται έναντίον της καμηλοπαρδαλίσ όταν πηγαίνει να πιή και να ξεψάσει. Ξέροντας όμως τόν κίνδυνο πού διατρέχει, τό μηρυκαστικό χρησιμοποιεί κάθε προφύλαξι και όταν πλησιάσει τα ποτάμια και τις λίμνες συνοδεύεται από μεγάλα κοπάδια από αντίλοπες πού την είδοποιούν σε περίπτωση κινδύνου.

Μη νομίζεται όμως ότι τό λεοντάρι νικά πάντοτε την καμηλοπαρδαλί. Οι άρσενικές ιδίως άμύνονται άπεγνωσμένα δίνοντας στον έχθρό τρομερές κλωτσιές. Και καμιά φορά ό βασιλευς των ζώων χτυπιέται τόσο γερά, ώστε άποσύρεται έγκαταλείποντας τόν άγώνα.

Η καμηλοπαρδαλίσ μπορεί να μείνη μέρες ολόκληρες χωρίς νερό. Ζή δέ κι' στην αίχμαλωσία πολλά χρόνια γιατί χάρις τόν αγαθό και ήρεμο χαρακτήρα της έξημερώνεται εύκολα, γι' αυτό και τό άκακο αυτό ζώο θεωρείται τό πιο ήμερο των ζωολογικών κήπων.

Στό κεφάλι ή καμηλοπαρδαλίσ έχει δυό μικρά κέρατα τα όποια όμως είναι σκεπασμένα με δερμα. Τα δόντα της μοιάζουν πολύ με τα δόντια του βωδιού και ή όσφίς της είναι τόσο άδύνατη, ώστε καμιά φορά άπάζει τα ψεύτικα λουλούδια ή φρούτα πού έχουν στο καπέλλα τους οι έπισκέπτες των ζωολογικών κήπων, έκλαιδώνοντας τα για άληθινά!

ΠΩΛ ΜΙΣΣΙΠ

Ένα πολύτιμο προϊόν ΑΠΟ ΤΑ ΦΥΚΙΑ

Τό αλγινικόν όξύ κι ή χρησιμότης του

Κάθε φορά πού φυσάει δυνατός άνεμος άπ' τόν Άτλαντικό, ή θάλασσα βγάσει μεγάλες ποσότητες φυκιών στις δυτικές άκτές της Σκωτίας. τών νήσων Έβρίδων και της Ίρλανδίας. Κι' οι κάτοικοι των παραλιακών χωριών σπεύδουν να τα μαζέψουν, πριν τα παρασύρη πάλι στ' ανοιχτά ή παλίρροια του Ωκεανού. Τό μάζεμα αυτό γίνεται με τα χέρια. Καταβάλλονται όμως προσπάθειες, για να έπινοηθί μία μηχανή πού θα κάνει αυτόματος την ίδια δουλειά.

Υπολογίζεται ότι ή «συγκοιδή» αυτή των φυκιών, φτάνει τα 5 εκατομμύρια τόννους τό έτος. Με την κατάλληλη λοιπόν κατεργασία τους, παραένεται ένα προϊόν, τό «αλγινικόν όξύ», πού νοσημοποιείται σε πολλούς και διάφορους σκοπούς. Π. χ. στην άσκη του δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου είχε λείψει στην Άγγλία τό «άγγο-άγγο», μία ουσία πού παραγόταν μόνο στην Ίαπωνία και πού ήταν άπαραίτητη για τις μικροβιολογικές καλλιέργειες στα έπισημινικά εργαστήρια. Τό αντικατέστησε λοιπόν άριστα ένα είδος ζελατίνης από αλγινικόν όξύ. Βγαλμένο άπ' τα φύκια της Σκωτίας. Την ίδια περίπτωση έποχή, βρέθηκαν διάφορες άλλες νοσημοποιήσεις της ίδιας ουσίας στην έριοδιομηχανία, στα καλλυντικά, στα παγωτά, στις οδοντοκρεμες, κλπ. Και ίδουθήκαν στη Σκωτία άκετά έργοστάσια για την παραγωγή της.

Τό αλγινικόν όξύ ανακαλύφθηκε άπ' τόν Άγγλο Στάνφορντ, τό 1883. Καθώς ό έπιστήμων αυτός έδναζε ιδίω άπ' τα φύκια, παρατήρησε ότι περιείχαν κι' ένα άλλο συστατικό, σαν ζελατίνα. Τό άνόμασε τότε «αλγίνη» (άπ' τη λατινική όνομασία «άλγκε» των φυκιών). Άργότερα μελετήθηκε ή χημική του σύνθεσις κι' όνομάσθηκε αλγινικόν όξύ. Άρχισε να νοσημοποιείται πολύ στη φαρμακολογία. Τα περισσότερα αντιβηκικά σιρόπια περιέχουν αλγινικόν όξύ και τα γάπια σκεπάζονται άπ' έξω μ' αυτό.

Η σπουδαιότερη ίσως ιδιότης του είναι ότι ενεργεί και ως αίμοστατικό. Χρησιμοποιείται λοιπόν σε αίμορραγίες λεπτών και εύαισθητών όργάνων του σώματος, π. χ. του έγκεφάλου, με τη μοσφή ενός διαφανούς και εύλύγιστου φύλλου, ή άφροσύ, ή σφουγγορίου. Μπορεί επίσης να μεταδληθί σε ίνες, με τις όποιες ύφαινεται μια άποστειρωμένη γάζα ειδική για χειρουργικούς επιδέσμοις. Αν ό χειρουργός άσισι μια τέτοια γάζα μέσα στην πληγή και σάψη τό τραύμα, δέν υπάρχει κανείς κίνδυνος, γιατί τό σώμα την διαλύει και την άπορροφά τελείως.

Σε περιπτώσεις ύγρας πνευμονίτιδος, άφού άφαιρέθι με παρακέντησι τό ύγρο πού είναι σπυγνισθί άνάμεσα σε δυό φύλλα του ύμέως πού περιβάλλει τους πνεύμονες, τα δυό αυτά φύλλα ένώνονται πάλι μεταξύ τους. Άπομένει όμως μια ούλη, πού είναι συχνά άδύνη. Ιδίως με τις άλλανές του καιρού. Άλλοτε, οι γιατροί ήσαν άνίσχυροι έναντίον αυτής της σπυγνίτιδος της άρρώστιας. Τώρα λοιπόν μπορούν να εισαγάγουν με την ίδια βελόνη της παρακέντησεως αλγινικόν όξύ στη θεία του ύγρου πού άφαιρούν. Σχηματίζεται τότε ένα ζελατινώδες στρώμα, πού έμποδίζει τα δυό φύλλα να κολλήσουν μεταξύ τους, κι' έτσι άποφεύγονται τα άδύνητα έπακόλουθα της πνευμονίτιδος.

Επίσης ό Άγγλος γιατρός Γκρόου μεταχειρίζεται τό αλγινικόν ζέυ, για να γεμίζη τα «σπλήσια» των πνευμόνων των φυματικών. Έτσι διευκολύνεται ή έπούλωση των έστιών της άσθενείας.

Τό αλγινικόν όξύ μπορεί ν' αντικαταστήσει την παραφίνη κι' ή γλυκερίνη σε πολλές διαλύσεις και γαλακτώματα.

Οι έργάτες διαφόρων έργοστασίων αλείφουν μ' αυτό τα χέρια τους για να τα προστατεύσουν από βλαβερές επιδράσεις κατά την έργασίαν τους.

Κι' οι έρμνες των ειδικών συνεχίζονται, για να βρεθούν κι' άλλες έφαρμογές του αλγινικού όξέος.

Τό τελειότερο κουκλοθέατρο

Έφτασε τελευταίως στην Άγγλία και δίνει παραστάσεις ένα κουκλοθέατρο, τό τελειότερο του είδους του. Προέρχεται άπ' την Τσεχοσλοβακία, άποτελείται από 200 κούκλες και παίζεται άπ' τό μεγαλύτερο είδικό του κόσμου, τόν καθηγητή Γιόζεφ Σκούπα. Στόν καιρό του πολέμου, οι κούκλες του Σκούπα κροοίδευαν με τόση τέχνη και χιούμορ τους Ναζίδες, ώστε ή Γκεσταπώ τις κατόνευ έπιτέλους και φυλάκισε τόν ιδιοκτήτη τους.

Ανάμεσα στις άλλες κούκλες ύπάρχει μια άκούσα πού χορεύει με πατίνα, μια χορεύει αψοικών πού τραγουδάει συνθέσεις του Σμετάνα κλπ.

ΚΑΠΝΙΖΕΤΕ πάρα πολύ;

Πώς θα προφυλάξετε την υγεία σας

Όπως υπάρχουν άνθρωποι πού δέν μπορούν π. χ. να φάνε άστακό χωρίς να πάθουν φοβερή δυσπεψία, έτσι και άλλοι παρουνιάζουν τόση εύαισθησία στον καπνό, ώστε άρρωσταίνουν πραγματικά άφου καπνίσουν. Αυτοί λοιπόν πρέπει άπαραίτητα να περιορίσουν τό κάπνισμα.

Δέν είναι δύσκολο να εξακριβώση καθέννας μέτροι ποιού σπυείου άνέχεται τόν καπνό ό οργανισμός του. Υποφέρει από άπνιες; Θαμπώνουν κάποτε τα μάτια του; Παθαίνει ξαφνικές έντερικές διαταραχές, διάρροια, κοιλικόποινους; Έχει χάσει την όρεξί του; Αισθάνεται ένα χρόνιο έρεθισμό στο λαιμό; Ο σφυγμός του είναι διαρκώς άργότερος άπ' τόν κανονικό; Παθαίνει ξαφνικές καρδιακές κρίσεις, παλιμούς ή πόνο στο άριστερό μέρος του στήθους, πάνω άπ' την καρδιά; Τρέμουν τα χέρια του; Όλ' αυτά μπορεί ναναι συμπτώματα δηλητηριάσεως του οργανισμού άπ' τη νικωτίνη. Αν λοιπόν ό άνθρωπος αυτός καπνίζει πολύ, πρέπει να προσέξη. Ας κάνει μια δοκιμή, έλαττώνοντας σημαντικά τό κάπνισμα. Αν παρατηρήσει τότε αισθητή βελτίωση της καταστάσεώς του, σημαίνει ότι οι άδισθεσίες του όφείλονται στη νικωτίνη κι' ότι πρέπει να περιορίσι τό κάπνισμα.

Οι σπουδαιότερες συνέπειες του κάπνισματος άφορούν την καρδιά και τό κυκλοφορικό σύστημα. Η νικωτίνη προκαλεί μια συστολή των αίμοφόρων άγγείων. Αν λοιπόν ή αρτηρίες είναι ήδη έλαττωματικές και στενές (όπως σε περίπτωση αρτηροσκληρώσεως), ή κατάσταση χειροτερεύει. Ιδίως ό άλλοιώς είναι μεγαλύτερες στις αρτηρίες των ποδιών και στις «στεφανιαίες» (πού διατρέφουν με αίμα την καρδιά). Ένα μούδιασμα και μυρμηγκισμα στις άκρες των δακτύλων χειρών και ποδιών άποτελεί προειδοποιητικό σύμπτωμα.

Γενικά, τό κάπνισμα είναι επικίνδυνο για όσους έχουν αρτηροσκληρωσι, στηθάγχη ή «πείσι». Μπορεί επίσης να προκαλέσει κι' άλλες δυσάρεστες συνέπειες. Πολλοί μανιώδεις καπνισταί παθαίνουν χρόνιο έρεθισμό του λαιμού, άπ' τόν όποιο προκαλούνται κάποτε όξεία μολύνσεις και βρογχίτις. Έέ άλλοι — όπως απέδειξαν οι παρατηρήσεις

Έρωταποκρίσεις

- Τι είναι ή ζωή;
- Ένα λουλούδι.
- Και ό έρως;
- Τό μέλι του.

★
- Τι σκέσι ύπάρχει μεταξύ έρωτος και φίλης;

★
- Ότι άποκλείουν τό ένα τ' άλλο.

★
- Πότε τό στόμα της νυναικάς είναι ώραιότερο;

★
- Όταν προφέρει την λέξι: Ναι!

★
- Ποιά είναι τα τρία πράγματα πού δέν ταιριάζουν με τρία άλλα;

★
- Ο πλούτος με την έπιθυμία, τα νεύα με τα φτερισάδια, και ή ύγεια με τα φάρμακα.

★
- Γιατί έδμηώρηνσε ό Θεός τους ανθρώπους;

★
- Για τόν άνώμα της ζωής.

★
- Τι είναι ή πείρα;

★
- Τό μπασοτούνι της ζωής.

πού έγιναν σε 1257 περιπτώσεις — οι μετεγχειρητικές πνευμονικές έπιπλοκές άπ' την νόσωση με σίβηρα είναι 6 φορές περισσότερες σ' όσους καπνίζουν πάνω από 10 τσιγάρα την ήμέρα, παρά στους μη καπνιστάς.

Οι καπνισταί πού θεωρούν άνώτερο των δυνάμεών τους τό να κόψουν ή να έλαττώσουν τό κάπνισμα, μπορούν τουλάχιστον ν' ακολουθήσουν ώρισμένους κανόνες για να τό κάνουν άδολέστερο. Οι κανόνες αυτοί βασίζονται στην πείρα και στις έπιστημονικές έρευνες και περιορίζουν τα δυσάρεστα άποτελέσματα της νικωτίνης.

Πρώτα άπ' όλα, μην καταπίνετε τόν καπνό. Ρουφώντας τον μέσα στους πνεύμονες, κάνετε ν' άπορροφάται άπ' τόν οργανισμό σας τριπλάσια νικωτίνη και, φυσικά, αύξάνετε πολύ τις βλάβες πού παθαίνουν οι πνεύμονες, οι βρόγχοι και ό λαιμός. Συγχρόνως, τό κάπνισμα σας γίνεται περισσότερο πάθος, βαθύτερα ριζωμένο.

Μην καπνίζετε τα τσιγάρα ή τα πούρα ως τό τέλος. Γιατί, με τό κάπνισμα, ή νικωτίνη συγκεντρώνεται σιγά-σιγά στην κάτω άκρη τους, πού λειτουργεί σαν φίλτρο. Πεταχτεί λοιπόν τό τσιγάρο σας, άφου τό καπνίσετε κατά τα δυό τρίτα. Αυτό θα έπιδαρύνι λίγο την τσέπη σας, πρόκειται όμως για ένα έξοδο πού ύπερκαλύπτει άπ' την όφέλεια της ύγείας σας.

Εκείνοι πού μασούν νευρικά την άκρη ενός μισοκαπνισμένου και σδυσμένου πούρου, είναι σαν να καταπίνουν συμπτυκνωμένη νικωτίνη...

Προτιμάτε τσιγάρα μακριά και λεπτά. Ξέρετε, βέβαια, ότι όσο μεγαλύτερο άνοιγμα έχει ένας υδρσωλήνας, τόσο περισσότερο νερό περνάει άπ' αυτόν. Έτσι και τα κοντά και χοντρά τσιγάρα εισάγουν στο στόμα του καπνιστού διπλάσια περιπόνο νικωτίνη παρά τα μακριά και λεπτά.

Διαλέγετε επίσης τσιγάρα με καπνό σφιγμένο. Είναι λιγώτερο βλαβερά, γιατί τό πυκνό στρώμα του καπνού ένεργεί ως φίλτρο, συγκρατώντας τη νικωτίνη κι' άλλες βλαβερές ούσεις.

Πρέπει να ξέρετε ότι, συνήθως όσο πιο σκούρο χρώμα έχει ό καπνός, τόσο περισσότερη νικωτίνη περιέχει. Μην άφίνετε να ξεραθούν τα τσιγάρα σας. Τα νωπά είναι λιγώτερο έπιδλαβή, γιατί περιέχουν περισσότερο ύγρασία, ή όποια συγκρατεί τη νικωτίνη.

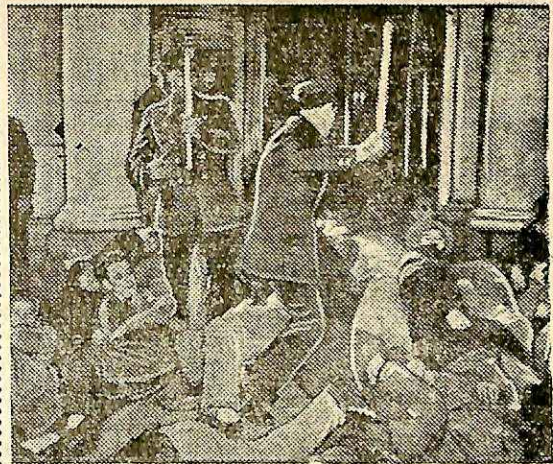
Τέλος, άποφεύγετε να κρατάτε πάνω σας περισσότερα τσιγάρα άπ' όσα καπνίζετε καθημερινώς. Γιατί, όταν τα έχετε πρόχειρα, μπορεί να σας παρασύρη ό πειρασμός και να ύπερβήτε τό συνήθισμένο σας όριο.

Μ. ΓΚΟΥΜΠΕΡΤ

Ιδιοκτήτης της... Σελήνης

Δυό Άμερικανοί πολίται, ό Έντουαρτ Σμιθ και ό Τόμας Μίλαιν κατέθεσαν μια δήλωσι, στο ύποθηκαφυλάκειο της Νέας Υόρκης ύποστηρίζοντας ότι είναι οι... νόμιμοι κύριοι της Σελήνης. Τό έπιχείρημα πού επικαλούνται είναι ότι πρώτοι αυτοί σκέφθηκαν να ύποβάλουν παρομοία δήλωσι. Και τό έπιχείρημα αυτό ύσταθεί από νομικές άπόψεις, έφ' όσον πρόκειται για μια περιοχά άδισθεσι.

Τό άμερικανικό ύπουργείο των Έσωτερικών έσπευσε άμέσως να έπέμψη σ' αυτή την ύπόθεσι. Και άνεκάλυψε μια παλαιά διαταξι, πού ίσχυει πάντοτε μολονότι δέν έφαρμόζεται συνήθως και σύμφωνα με την όποιαν ή άναγνώρισις της έγχείου ιδιοκτησίας σε μια άκατοίκητη περιοχή προϋποθέτει την έπισηνωπή εκ μέρους του ένδιαφερομένου ενός σχεδιογράφου πού να φανερώνη την έκτασι, τα όρια κλπ. Έτσι ό Έντουαρτ Σμιθ και ό Τόμας Μίλαιν έμειναν... με τη δήλωσι!

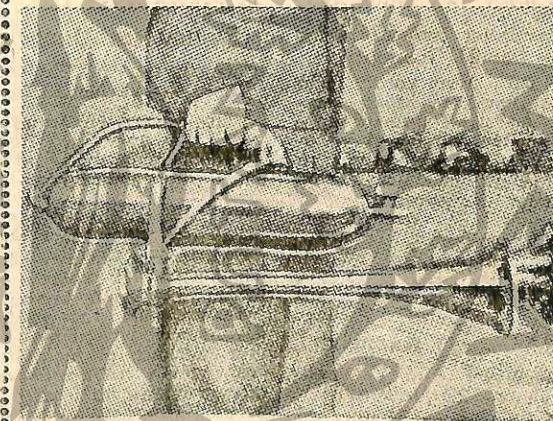
ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ ΑΠΕΡΓΟΙ

Οι ύπάλληλοι του Χρηματιστηρίου της Νέας Υόρκης άπήργησαν πρό ήμερών και... Ξαπλώσαν μπροστά στην είσοδό του. Όταν δε οι άστυνομικοί θέλησαν να διασπάρουν αυτό τόν... άποκλεισμό, έπακολούθησαν οσθαρές συγκρούσεις. Στη φωτογραφία μας βλέπετε την ένερσι των έκθροπραξιών!

ΠΟΜΠΟΔΕΚΤΕΣ ΣΕ ΜΟΤΟΣΥΚΛΕΤΤΕΣ

Τελευταίως, οι τρικύκλες μοτοσυκλέττες της άμερικανικής άστυνομίας κινήσεως έφοδισάθηκαν με μικρούς πομποδέκτες πού μπορούν να εκπέμπουν ήλεκτρομαγνητικά κύματα σε άκτιν 22 χιλιομέτρων. Έτσι οι άστυνομικοί πού οδηγούν τις μοτοσυκλέττες αυτές θα βρίσκονται σε συνεχή έπαφή με τη διεύθυνσι της τροχιάς κινήσεως.

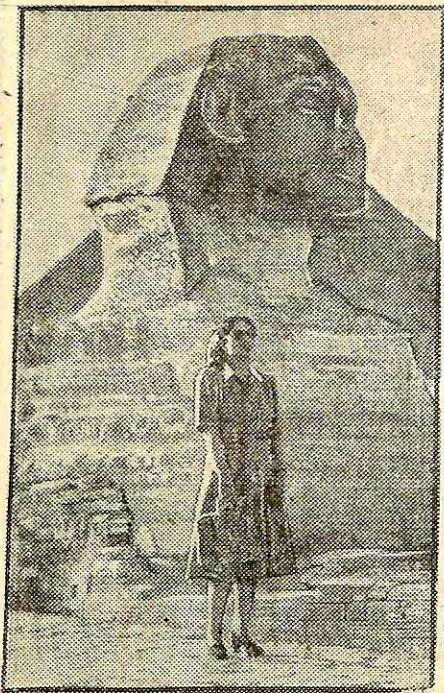

ΕΚΚΕΝΤΡΙΚΟΤΗΣ

Ο Άμερικανός Χίλτον Τάμπαν κυκλοφορεί στους δρόμους του Λος Άντζελες κρατώντας στο χέρι του ένα ίσχυρότατο... «κλάσιν»! Δικαιολογώντας την έκκεντρικότητά του αυτή ό μίστερ Τάμπαν δηλώνει: «Αυτός είναι ό μόνος τρόπος για να μη πέσθι ό κόμος έπάνω μου!...»

Ἀνάλογα με τὴν ἡμερομηνία τῆς γεννήσεώς σας

35

Η Κούλα Νικολαΐδου μπροστά στη Σφίγγα...

Η «τραγουδίστρια της Νίκης», η Σοφία Βέμπο, που είχε γίνει θρύλος με την έξαυρητική δράση της στη Μέση Ανατολή, έχει σήμερα κατακτήσει με τα ελληνικά τραγούδια της όλες τις παροικίες μας στις Ηνωμένες Πολιτείες. Μία σειρά από αλληλέγγυα θριαμβευτικά ρεσιτάλ της στο «Κάρνεγκι Χώλ» της Νέας Υόρκης, — πράγμα όχι και τόσο εύκολο για μία ξένη καλλιτέχνη — στη Βρετανία, στη Φινλανδία, στη Βαλτιμία, στο Σικάγο και άλλου, ακόμη δέ και στο Μαϊάμι της Φλωρίδας, καθώς και πολλοί, πάρα πολλοί δίσκοι της την έκαναν πασίγνωστη.

Τόσο θερμή και συγκινητική φωνή της που μιλάει καρδιά, εύθιμη στην καρδιά στερέωσαν τη φήμη της και επέβαλαν την καλλιτεχνική προσωπικότητά της. Για τη «Μίς Βέμπο» έγραψαν ένθουσιώδεις επάνους οι καλύτεροι μουσικοκριτικοί στις μεγαλύτερες αμερικανικές εφημερίδες.

Η Σοφία Βέμπο, ύστερ' από τις επιτυχίες της στη Φλωρίδα, θα δώσει στις 19 Μαΐου πάλι στο «Κάρνεγκι Χώλ» της Νέας Υόρκης μία μεγάλη θεατρική παράσταση. Σ' αυτήν δέ, θα συμμετάσχει για πρώτη φορά στην Αμερική και η αδελφή της Αλίκη. Πρόκειται για μία μεγάλη καλλιτεχνική επίδειξη της οποίας το πρόγραμμα γράφτηκε από τον κ. Τραϊφόρο, κι' έχει ως τίτλο «Τα έκατο χρόνια του ελληνικού τραγουδιού».

Η έκλεκτη καλλιτέχνης μας μιλάει τώρα τ' αμερικανικά σαν τους ντόπιους, έχει δώσει στη ζωή της καθαρώς αμερικανικό ρυθμό και εργάζεται έντακτα για να βρίσκεται πάντα σε φόρμα όπως κάθε «στάρ» που σέβεται το ταλέντο της και τη φήμη της. Είπε δέ πάντα καλόκορη και απλή, όπως την ξέραμε, πάντα ειλικρινής και ευχάρστη. Γι' αυτό άλλωστε, όλοι εκεί την περιβάλλουν με τη στοργή τους, την θαυμάζουν και είναι κυριολεκτικά ξετρελαμένοι μαζί της.

Στην Αίγυπτο πάλι μερικές Έλληνίδες καλλιτέχνιδες έχουν κατακτήσει τις συμπάθειες όλου του κόσμου. Ένας ξεμπότατος Έλληνας επιχειρηματίας ο κ. Ανδρεόπουλος που είχε έλθει το χειμώνα στην Αθήνα για να εξασφαλίσει τις καλύτερες τραγουδιστοίς μας, διαθέτοντας πλούσια ποσά, δεν έπρεπε διόλου έξω στους υπολογισμούς του. Τό ελληνικό κοινό της Αιγύπτου, που δούσε ελληνικό τραγούδι από τον καιρό της Σοφίας Βέμ-

πο, αγκάλισε στοργικά τις Έλληνίδες βεντέτες. Έτσι, μετά την Κάκια Μένδρη και την Καίτη Παρίση, η Κούλα Νικολαΐδου σημειώνει τώρα εξαιρετικές επιτυχίες στο πολυτελέστατο κέντρο «Κούρσαλ» του Καΐρου. Στα βλάχικα και στα δημοτικά τραγούδια, που τα εκτελεί με άψογη τέχνη, η Κούλα Νικολαΐδου συναρπάζει τους ακροατές της που της επιφυλάσσουν κάθε βράδυ μία αληθινή συγκινητική υποδοχή με τις ένθουσιώδεις εκδηλώσεις τους. Πολλές φορές της ζητούν με τα χειμαρρώδη χειροκροτήματά τους δέκα και δώδεκα τραγούδια για να χαρούν τον ελληνικό παλμό τους και να νοσταλγήσουν την πατρίδα.

Μετά το Πάσχα η Νικολαΐδου θα γυρίσει στην Αλεξάνδρεια για να εμφανισθεί στο γνωστό κέντρο «Γκράν Τριανόν» του ίδιου επιχειρηματία, όπου είχε ξεχωριστή επιτυχία η Καίτη Παρίση.

Από την Αμερική ως τη χώρα του Νείλου

Αυτές τις ημέρες, η Καίτη Παρίση βρίσκεται ακόμη στην όμορφη χώρα του Νείλου. Άλλα σε λίγο πρόκειται να φύγει για την Ιταλία. Σκοπός του ταξιδιού της είναι ανώτερες σπουδές τραγουδιού στη Ρώμη πρώτα και κατόπιν στο Παρίσι.

Από τις άλλες καλλιτέχνιδες, οι αδελ-

φές Καλουτά προσπαθούν σήμερα να επιτύχουν την παράτασι της άδειας παραμονής τους στην Αίγυπτο. Προσπαθούν επίσης το ίδιο και για τα μέλη του θιάσου τους, που έχει άφσει τις καλύτερες εντυπώσεις και που μετά το πέρας της σειράς των παραστάσεών του στο Χαρτούμ έπαψε πια να υφίσταται. Αν λοιπόν επιτύχουν αυτή την άδεια, οι αδελφές Καλουτά, θα φέρουν τους συναδέλφους τους από το Χαρτούμ και θα συγκροτήσουν πάλι το θιάσο τους, ενισχύοντάς τον με νέα στελέχη του ελαφρού μουσικού θεάτρου από την Αθήνα.

Αν όμως αποτύχουν τελικά η προσπάθειά τους αυτή της παραμονής τους στην Αλεξάνδρεια, θα μεταβούν στην Κύπρο, για μία μεγάλη σειρά παραστάσεων.

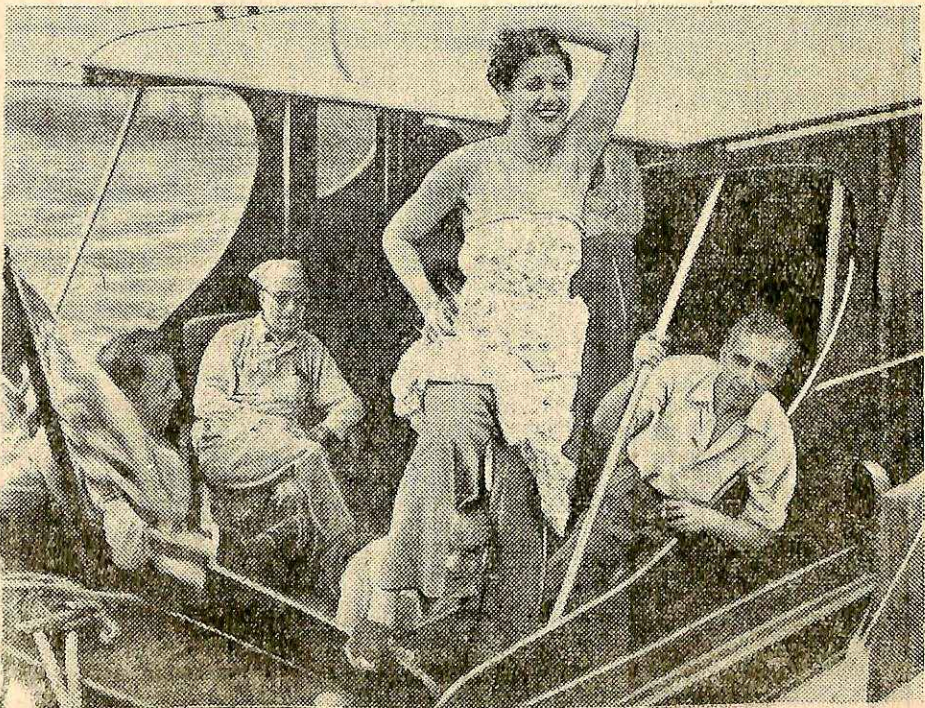
Σ' αυτό το μεταξύ τα μέλη του θιάσου που βρίσκονται στο Χαρτούμ, αντιμετώπισαν την κατάσταση με τον πιο ηρωικό και κάπως μυθιστορηματικό τρόπο. Πολυμήχανοι σαν βέροι ωμολογούν ότι έφτιαξαν άμυνες προς τα πιο αλλοτρίως επανέλαστα.

Ο ένας ανακάλυψε ότι έχει... ταλέντο δασκάλου και κερδίζει για να ζήσει τη ζωή του με «παραδόσεις κατ' οίκον». Ο άλλος γάος στο συμπάθος παρουσιαστικό του και την... ήθοποιά του έγινε εξαιρετικός πωλητής σ' έμπορικό κατάστημα. Ένας τρίτος κάνει γουστάρ δουλειές του ποδαριού και τέλος, ένας άλλος κουρντίζει πιάνο ή εστιάται ως λογιστής αποδεικνύοντας ότι είναι γερό τραπέζιτικό υαλό. Κι' όλα αυτά με σοβαρότητα και αξιοπρέπεια που κάνουν τους συμπαθείς καλλιτέχνες μας ακόμη πιο αγαπητούς στην ελληνική παροικία.

Όπως βλέπετε, λοιπόν, τ' αδελφία του ελληνικού τραγουδιού, σαν αποδημητικά πουλιά, φτερουγίζουν κάθε τόσο ανάμεσα στους διωγμούς του εξωτερικού, για να θυμίσουν με το γλυκό τραγούδι τους το γαλάζιο του άπτικου ούρανού, το θυμάρι της Ρούμελης.

Τό άρωμα της γαίας και του γιαισιμού, τό άσπμενίο φως του φεγγαριού στο θαλπωρικό ακρογιάλι και να ζωντανέουν σ' όλες τις καρδιές ώραιες αναμνήσεις.

Γι' αυτό άλλωστε οι ελληνικές παροικίες στο εξωτερικό περιβάλλουν πάντα με τη στοργή τους και την αγάπη τους τις καλλιτέχνιδες του τραγουδιού.

Η Σοφία Βέμπο με τους φίλους της κατά τη διάρκεια μιας θαλασσίας εκδρομής στο Μαϊάμι της Φλωρίδας.

«Λευκώματα έρωτος»

Τον καιρό της κατοχής, πολλοί αστυνομικοί βρέθηκαν στην ανάγκη να σφίξουν την καρδιά τους, να σταθούν κοντά στον έχθρο και να παρακολουθήσουν τα εγκλήματά του.

Στη δουλειά τους αυτή τους βοήθησαν σημαντικά κι' οι Έλληνες φωτογράφοι, όσοι διατηρούσαν και επί κατοχής τα καταστήματά τους και κάνανε εμφανίσεις διαφόρων φίλων. Σ' αυτά τα φωτογραφεία κατέφευγαν τις περισσότερες φορές οι στρατιώτες κι' οι αξιωματικοί του έχθρου για να εμφανίσουν τις πλάκες των φωτογραφιών που είχαν τραβήξει είτε από τα εγκληματικά έργα τους, είτε από τις διασκεδάσεις τους.

Από τα σχετικά φωτογραφικά λευκώματα που βρίσκονται στην Αστυνομία θα ξεχωρίσουμε και θα σας μιλήσουμε για τα περίφημα «Λευκώματα του Έρωτος» που αποκαλύπτουν σε μία σειρά νασκρητιστικών φωτογραφιών την δράση μερικών γυναικών κάθε ηλικίας και τάξεως που... συνελάσθηκαν αίσθηματικώς με τους κατακτητές.

Σε γενικές γραμμές στα λευκώματα αυτά επικρατεί ο... γυναιμύς. Υπάρχουν φωτογραφίες με δολοφονίες Αμαζόνες. Τα γκέμια των δολοφόνων τους κρατούν Γερμανοί αξιωματικοί. Σε μερικές από αυτές τις φωτογραφίες αναγνωρίσαμε αρκετές κοσμικές εμφανίσεις της προπολεμικής Αθηναϊκής ζωής, γνωστές αρτίστες των νυκτερινών κέντρων και πολλές γυναικές του υποκόσμου, ώμορφες, αληθινά διαδόσες.

Η κόρη ενός καταστηματαρχού π. χ. είναι φωτογραφημένη με την περιβολή της Εύας, καθάλα στ' άλλο γένος ώμορφου Γερμανού άθυπολογαού. Η φωτογραφία έχει παρθή στον Κοκκινάρ, στο δάσος της Κηφισιάς. Άλλες παρόμοιες φωτογραφίες έχουν παρθή στις διάφορες πασαλίες του Σαρονικού, στην Γλυφάδα και στη Βουλιαγμένη.

Υπάρχουν ακόμη φωτογραφίες γυναικών με στολές Γερμανών και Ιταλών που ποζάρουν... ηρωικά! σαν στρατιώτριες ή αξιωματικοί! Τα γαρόκι στο στόμα, μαστίγιο στο χέρι, στραβά το στρατιωτικό πελίκιο και ύψος δέκα στρατηγών!

Μά υπάρχουν ακόμη και φωτογραφίες που δεν μπορεί κανείς ποτέ να τις φαντασθεί: Γερμανοί με... φουστάνια! Οι «αγαλίδινοι» αυτοί στρατιώτες είχαν βγάλει τις στολές τους, φόρεσαν τα φουστάνια των φιλενάδων τους, έκεινες ντύθηκαν με τα ρούχα των Γερμανών και τραβήξαν μία σειρά αναμνηστικές φωτογραφίες!... Οι φωτογραφίες αυτές είναι πάρα πολύ κομικές. Γελάει κανείς με την καρδιά του όταν τις βλέπει.

Γι' αυτό και αυτή είναι η εύθυμη πλευ-

ρά των διαφόρων «λευκωμάτων του έρωτος». Κάθε τέτοιο ζευγάρι έχει την ιστορία του που πολλές φορές είναι αφάνταστα δραματική. Ένα σωρό οικογένειες ξεκληρίστηκαν εξ αιτίας ενός άμυαλου κοριτσιού ή μίας γυναίκας που αγάπησε τους κατακτητές. Ένα σωρό δράματα και τότε και αργότερα απασχόλησαν την Αστυνομία. Κι' ένα πλήθος γυναικών ζούσε σήμερα μακριά από τους δικούς τους, χωρίς οικογένεια, χωρίς καμιά ελπίδα να ξαναβρούν την χαμένη του ευτυχία, εξ αιτίας μίας αισθηματικής περιπέτειας κατά την κατοχή...

Θα σας αναφέρουμε μία από τις πιο χαρακτηριστικές περιπτώσεις:

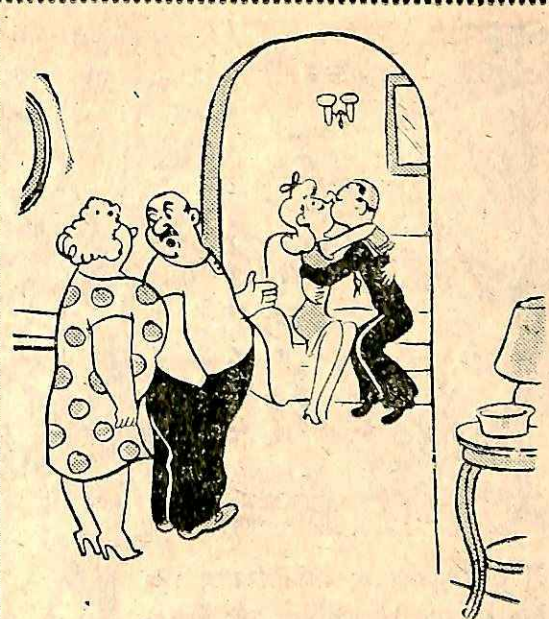
Ένας πλούσιος είχε παντρευτεί από έρωτα μία ώμορφη κοπέλλα, με την οποία απέκτησε ένα αγοράκι. Είχαν όλα τ' αγαθά και ζούσαν ευτυχισμένοι. Τίποτε δεν έπρόδιδε ότι μπορούσε αυτό το ευτυχισμένο ζευγάρι να το χωρίσει μία μέρα το μίσος και να γίνει αίτια του θανάτου του παιδιού τους. Μά ήθελε η Γερμανική κατοχή και τα πάντα αναστατώθηκαν. Στο επάνω πάτωμα του σπιτιού που μένανε εγκαταστάθηκε μία γερμανική μονάδα. Κάθε μέρα μαινιόβγαζαν ένα πλήθος αξιωματικούς. Η νέα γυναίκα πολλές φορές έτυχε να συναντήσει στη σκάλα, έναν νεαρό κι' ώμορφο αξιωματικό.

Ήταν ευγενής, γλυκομίλητος, περιποιητικός στις γυναίκες. Η κυρία άρχισε να τον συμπαθεί και μεταξύ τους άρχισε να λίγο έια περιπαθές ειδύλλιο. Ξέχασε εκείνη και τον άντρα της και το παιδί της. Ο άντρας της άφοσιωμένος στην εργασία του και στις οικογενειακές φροντίδες, δεν είχε πάρει είδηση τι συνέβαινε κάτω από τη μύτη του.

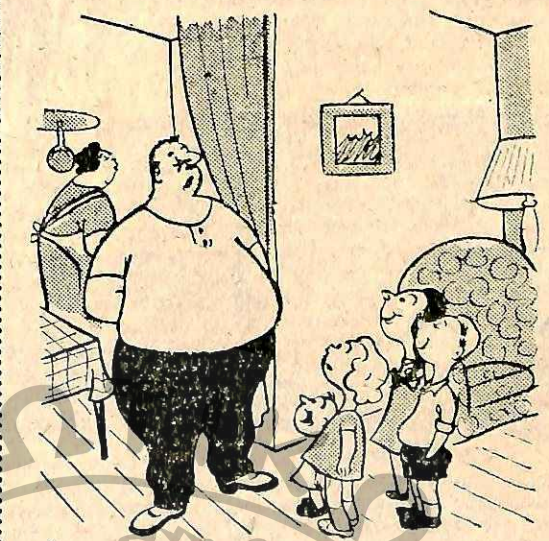
Τέλος ο έχθρος εγκατέλειψε την Ελλάδα. Η Αθήνα ελευθερώθηκε. Η ζωή άρχισε να παίρνει τον κανονικό ρυθμό της. Μά η νέα γυναίκα δεν μπορούσε να ξεχάσει τον Γερμανό αξιωματικό. Κρατούσε φυλαγμένα όλα τα γράμματά του, κάθε τι που της θυμίζει την αισθηματική τους περιπέτεια. Μία μέρα όμως συνέβη κάτι το απρόοπτο: Το μικρό αγοράκι της σκαλίζοντας στα συρτάρια ενός επίπλου του δωματίου της μητέρας του που έκρινε την ώρα έλειπε από το σπίτι, βρήκε ένα κομμάτι. Τ' άνοιξε και έδωσε ένα σωρό γράμματα και φωτογραφίες. Περιέργο έτρεξε στον πατέρα του να του τα δείξη. Εκείνος μόλις τα αντίκρισε έγινε κατάχλωμος. Ήταν όλη η ερωτική αλληλογραφία της γυναίκας του με τον Γερμανό. Τα διάβασε κι' έμαθε με κάθε λεπτομέρεια την απίστία της γυναίκας του. Τσαλλός από το πάθος του σκέφθηκε να την εκδικηθεί σκληρά. Κλείδωσε αμέσως την πόρτα του διαμερίσματος τους, πήρε το παιδί του και εξαφανίστηκε. Όταν γύρισε από τον περίπατό της η γυναίκα του βρήκε το σπίτι κατακλιστό. Μάταια αναζητούσε το σώζυγό της στους συγγενείς του. Πουθενά δεν τον βρήκε. Κατέφυγε στην Αστυνομία. Και σε λίγες ημέρες την πληροφορούσαν ότι ο σώζυγός της δεν ήθελε να την ιδεί πια και δεν της επέτρεπε ν' αντικούσει το παιδί τους. Και πράγματι ο άτυχος αυτός άνθρωπος γύρισε πάλι στο σπίτι του μόνον όταν χώρισε από τη γυναίκα του. Σύμφωνα με τον νόμο η γυναίκα αυτή μία φορά την εβδομάδα βλέπει από τότε και για λίγη ώρα μόνο το παιδί της. Της τό πηγαίνουν κι' έπειτα της τό παίρνουν και την εγκαταλείπουν πάλι στη φοβερή δυστυχία της, γιατί δεν της έχει χορηγήσει ούτε διατροφή. Ζη δουλεύοντας σκληρά σ' ένα γραφείο.

Και δεν είναι αυτή μόνη. Υπάρχουν κυρίες και κοπέλλες που διώχθηκαν από τα σπίτια τους και ζουν σήμερα φοικτή ζωή.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

— Δεν υπάρχει βρέ γυναίκα κανένα άλλο «πατριωτικό καθήκον» για να κάνη η κόρη μας:...

Τα μικρά: Απαιτούμε αυξήσει χορτζηλικιού!...

ΥΠΕΡΦΘΑΝΕΙΑ

— Αυτός είναι ο αδελφός μου που σας έλεγα, μάγκες!...

Οι αισθηματικές περιπέτειες της Καρλόττας - Δωροθέας της Κουρλανδίας

ΣΤΙΣ 3 Νοεμβρίου του 1779, οι κώδωνες των εκκλησιών του Μιττάου, της πρωτεύουσας της Κουρλανδίας, χτυπούσαν χαρμόσυνα. Ο γηραιός δούξ Πέτρος ο 2ος παντρεύεται εκείνη την ημέρα την Άννα - Καρλόττα - Δωροθέα, κόρη του στρατάρχη ντε Μέντεμ, που ανήκε σε μια από τις ενοχότερες και ευγενέστερες οικογένειες της χώρας.

Ο γαμπρός είχε περάσει τα πενήντα. Και δεν φημιζόταν για την καλωσύνη του. Τρεις άλλες γυναίκες, που είχε παντρευτεί πρωτίτερα, είχαν προτιμήσει το διαζύγιο από την αίγλη του δουκικού στέμματος. Γιατί ο Πέτρος ο 2ος, με τη βιαιότητα και τη βαναυσότητα του χαρακτήρα του, είχε κάμει ανυπόφορη τη ζωή τους. Από τ' άλλο μέρος, η Καρλόττα - Δωροθέα δεν ήταν ακόμη είκοσι χρόνων και φημιζόταν για τη μεγάλη ομορφιά και τους ευγενικούς τρόπους της.

Ωστόσο, η ζωή των δύο συζύγων κύλησε ήρεμη για μερικά χρόνια.

Αλλά ο δούξ δεν είχε ποτέ μεγάλες συμπάθειες μεταξύ των υπηκόων του. Και έφτασε με τον καιρό σε αληθινό αδιέξοδο στα ζητήματα της εξωτερικής πολιτικής, γιατί, με τις αμφισβητούμενες και τις παλινωδίες του, είχε δυσχεράσει τη Ρωσία, χωρίς, από τ' άλλο μέρος, να έχει εξασφαλίσει επαρκείς υποστηρίξεις από την πλευρά της Πρωσίας. Οι σχέσεις με την Πολωνία είχαν εξελιχθεί επίσης σε μια απροκάλυπτη έχθρητα.

Ο Πέτρος ο 2ος προφασίσθηκε τότε ένα ταξίδι στο εξωτερικό και πήγε να εγκατασταθεί σ' έναν πύργο που είχε στη Σιλεσία, αφήνοντας τη διακυβέρνηση της χώρας στην γυναίκα του.

Στην περίπτωση αυτή, η Καρλόττα - Δωροθέα έδειξε εξαιρετικά διοικητικά χαρίσματα και ρύθμισε με ικανοποιητικό τρόπο τις εξωτερικές σχέσεις της χώρας της.

Αλλά είχε μια ισχυροτάτη αντιπολίτευση στη Δίαιτα της Κουρλανδίας. Αρχηγός αυτής της αντιπολίτευσης ήταν ένας νεαρός πολιτικός, ο Αλέξανδρος Μπατόβσκι.

Η Καρλόττα - Δωροθέα ένοιωσε μια άκατανίκητη έλξη γι' αυτό τον άνθρωπο, με την αρρενωπή και θεληματική έκφραση. Η καρδιά της τον έσπρωχνε προς το μέρος του. Και το πολιτικό της συμφέρον άπαιτούσε επίσης να τον υποτάξει στα θέλημά της.

Μια μέρα, η δούκισσα τον προσκάλεσε σε γεύμα στα ανάκτορα. Και, στο τέλος αυτού του γεύματος, ενώ οι άλλοι προσκεκλημένοι σκορπίζονταν μέσα στις κατάφωτες αίθουσες, τον παρέσυρε σ' ένα μικρό σαλονάκι, που φωτιζόταν από ένα μοναδικό κηροπήγιο με τρία κεριά.

Η συνομιλία τους κράτησε δυο περίπου ώρες. Όταν ο Αλέξανδρος Μπατόβσκι βγήκε απ' αυτό το σαλονάκι, ήταν άφωσισμένος με το σώμα και την ψυχή του στην Καρλόττα - Δωροθέα.

Αυτή ήταν η πρώτη έρωτική παρεκτροπή της δουκί-

Μετά το γεύμα, η δούκισσα προσκάλεσε τον Μπατόβσκι να την ακολουθήσει...

σης. Μά της είχε φέρει ένα τεράστιο πολιτικό όφελος. Ήταν τώρα παντοδύναμη και κυβερνούσε χωρίς αντιπολίτευση σχεδόν.

Εκείνος που είχε χάσει σ' αυτή την περίπτωση ήταν ο Μπατόβσκι. Γιατί όλα τα σφάλματα της πολιτικής της Καρλόττας - Δωροθέας αντανακλούσαν πάνω του και στο τέλος η θέσις του στο Μιττάου κατάντησε πολύ δύσκολη.

Η δούκισσα αγόρασε τότε προς χάριν του μια πολυτελή έπαυλη στο Λαμπικάιτλ της Σαξωνίας και τον έστειλε εκεί, με την υπόσχεση πως θα τον άνακαλούσε, όταν ήθελε.

Αλλά η Καρλόττα - Δωροθέα είχε μάθει τώρα να συνδυάζει την πολιτική με τον έρωτα. Σε λίγο, είχε δεχθεί ολόκληρο τον παλιό φίλο της και είχε ριχτεί στην αγκαλιά του βαρύνου Πάλεν, που ήταν ο ισχυρότερος πολιτικός της Κουρλανδίας μετά την αναχώρησή του Μπατόβσκι. Αλλά, έπειτα από μερικά χρόνια, τον παραμέρισε κι' αυτόν, για να τον αντικαταστήσει με τον βαρύνον ντ' Αρμιφελτ. Υστερα, ήρθαν η σειρά του βαρύνου Μαξιμιλιανού ντ' Αλόπενς, πρεσβευτού της Ρωσίας στο Βερολίνο...

Αλλά ο μεγαλύτερος έρωτας της ζωής της ήταν εκείνος που την έριξε στην αγκαλιά του Ταλλεϋράνδου.

Στο μεταξύ ο άντρας της είχε πεθάνει. Από τ' άλλο μέρος, η παρουσία της στο Μιττάου δεν ήταν πια απαραίτητη. Γιατί υπήρχε ένας άνθρωπος, που, με την κυριαρχική θέλησή του, ρύθμιζε τις τύχες Ευρώπης και έξουσίαζε τα πάντα. Το άστρο του Ναπολέοντος βρισκόταν τότε σ' όλη τη λάμψη του. Ο μεγάλος Κορσικανός κρατούσε στα χέρια του τη μοίρα των ηγεμόνων και των λαών.

Η Καρλόττα - Δωροθέα έφυγε για το Παρίσι, από όπου εξακολούθησε να ρυθμίζει τις υποθέσεις του Κράτους της, ενώ, από τ' άλλο μέρος, έπαιρνε ενεργό μέρος στη ρύθμιση των υποθέσεων της Ευρώπης και του κόσμου.

Γιατί ο Ταλλεϋράνδος δεν της έκρυβε τίποτε και πολλές φορές κατέφευγε στα φώτα της όταν βρισκόταν σε δύσκολη θέση.

Το εידύλλιο τους κράτησε επτά ολόκληρα χρόνια. Και θα συνεχίζονταν ακόμη, αν ο θάνατος δεν έπαιρνε ξαφνικά τη Μαρία - Δωροθέα, κατά τη διάρκεια ενός ταξιδιού που αναγκάστηκε να κάμει στην πατρίδα της.

Ο Ταλλεϋράνδος, ο άνθρωπος με την ψυχρή καρδιά, δεν μπορούσε να συγκρατήσει τα δάκρυά του, όταν έμαθε τη θλιβερή είδηση. Και, για πολύ καιρό, καλούσε κάθε πρωί κοντά του τον αγγελιαφόρο που του την είχε φέρει για να τον ακούει να του αφηγείται τις τραγικές λεπτομέρειες του θανάτου της αγαπημένης του.

Την γνώρισα πολύ άργα και μου έφυγε πολύ νωρίς! Συνήθιζε να λέει ο δαιμόνιος πολιτικός.

Αυτός ήταν ο καλύτερος επιτάφιος που θα μπορούσε να ειπωθεί για τη δούκισσα της Κουρλανδίας.

Ο αληθινός ΦΙΛΙΠΠΟΣ

Οι συνήθειές του, οι προτιμήσεις του, τα ένειρά του

Η Κόμπινα Ράιτ είχε η μόνη Αμερικανίδα που προσελήθη απ' το Φίλιππο στους γάμους του με την Έλνισάβετ. Ξαν παλιά λοιπόν γνώριμή του, η Ράιτ, δίνει παρακάτω ένα σύντομο πορτρέτο του.

Όταν είδα το Φίλιππο, δούκα του Έδιμβούργου, να στέκεται εμπρός στο Άγιο Βήμα του ναού του Ουέστμινστερ, κρατώντας απ' το χέρι την όμορφη νυφούλα του, την πριγκίπισσα Έλνισάβετ, ο νους μου πέταξε στην πρώτη μου συνάντησή μας, στη Βενετία, πρό 10 ετών. Ήταν τότε ένα ευγενικό παλληκαράκι, με παιδιάτικο χαμόγελο και με πολύ χιούμορ. Σήμερα είναι άντρας γοητευτικός και σοβαρός. Όταν π. χ. τον ρώτησα, πριν απ' το γάμο, αν χαιρόταν γιατί θ' αποκτήσουν σπίτι και οικογένεια, μου απάντησε:

Μητερούλα (αυτό το χαϊδευτικό όνομα μουδινε από άλλοτε), για τί άλλο νομίζετε πως παντρεύτηκα; Ξέρετε πως δεν είχα ποτέ ένα σπίτι πραγματικά δικό μου; Από 8 χρόνων παιδί, ήμουν πάντα κλεισμένος σε σχολείο, στο Παρίσι, στο Μπέντεν, στη Γερμανία, στη Σκωτία. Έπειτα μπήκα κατ' ευθείαν στο ναυτικό, ξέρετε δε ότι το στάδιο αυτό δεν παρέχει σ' ένα νέο πολλές ευκαιρίες οικογενειακής ζωής.

Τον Φίλιππο τον γνώρισα στη Βενετία όπου περάσαμε μαζί ευχάριστες ημέρες. Ήταν πάντα απλόκοις και καλόκαρος.

Παρ' όλες τις ασχολίες και τους υπελάδες του πριν απ' το γάμο, ο Φίλιππος βρήκε τον καιρό να μ' επισκεφθεί και να φλυαρήσει μαζί μου. Ίδιος για την Έλνισάβετ. Μου διηγήθηκε ότι είχε πρωτοκάμει συντροφιά μαζί της το 1939, κατά την επίσκεψή της βασιλικής οικογένειας στο Ναυτικό Κολλέγιο του Ντάρμουθ. Είχε γίνει τότε ξενανός της. Έπειτα αλληλογράφησε τακτικά μαζί της - γιατί η Έλνισάβετ, όπως κι' η προσημνη της βασίλισσα Βικτωρία, αγαπάει πολύ να γράφει επιστολές.

Αντ'ήλλαζαν υπόσχεσι γάμου το 1946, όταν ο Φίλιππος βρισκόταν με άδεια στη Σκωτία. Η επίσημη όμως αναγγελία των αρραβώνων τους έγινε στις 9 Ιουλίου 1947.

Σοφά λόγια

★ Μόνον ο κακός ζή μόνος του.

★ Διαλέγετε για σύζυγο τη γυναίκα που θα διαλέγατε για φίλο, αν αυτή ήταν άντρας.

★ Το ωραιότερο δώρο που δόθηκε στον άνθρωπο μετά τη σύνεσι είναι η φιλία.

★ Η αγάπη μεταμορφώνει κι' αυτή τη θυσία σε χαρά.

★ Καλλίτερα να μη φτάσει κανείς το σκοπό του παρά να τον υπερβεί.

★ Τον καλό φίλο σας έχετε τον μέσο στην καρδιά σας. Έτσι θα τον έχετε πάντα κοντά σας.

★ Καλύτερα να χάσει κανείς τη μισή του περιουσία παρά έναν καλό και ειλικρινή φίλο.

★ Η ευθυμία και η μεγαλοψυχία ανήκουν στην ίδια οικογένεια. Η ευτυχνάδα δεν έχει κοινή σχέση μ' αυτές.

Ντέ Μπόνναλντ

Το πρόσωπο του Φίλιππου θαμπε καθώς μου μιλούσε για τα σπέρμα που άρουν σ' αυτόν και στην Έλνισάβετ: κυνήγι, σκοποβολή, ιστιοπλοία και ιππασία.

— Έπίσης μας ενθουσιάζει το θέατρο κι' ο κινηματογράφος, πρόσθεσε.

— Τι είδους έργα προτιμάτε; τον ρώτησα.

— Άρουν και στους δυο μας τα μουσικά και τα μυσθητικά.

Μου είπε ακόμη ότι έμαθε σε δυο μέρες τον εθνικό σκωτσέζικο χορό, για να γίνει καβαλιέρος της Έλνισάβετ σε μία συγκέντρωση στο Έδμבורγο. Και πρόσθεσε γελάοντας:

— Βρήκα πως είναι πολύ πιο δύσκολο να χορεύεις σκωτσέζικο χορό, παρά να κυβερνάς ένα πολεμικό πλοίο σε ναυμαχία!

Αφού χωρίσαμε, σκέφθηκα πως είχα να του υποβάλω ακόμη κι' άλλες ερωτήσεις. Του τις έστειλα λοιπόν ταχυδρομικώς και, όταν έφτασα στη Ν. Υόρκη, βρήκα την απάντησή του. Να μερικές απ' αυτές τις ερωταποκρίσεις:

«Θέλετε ναρρήτε στην Αμερική μαζί με την πριγκίπισσα;

» Είπε έσοχη ιδέα!

» Πιστεύετε ναρρήτε;

» Δεν μπορώ να ξέρω.

» Ποιά χρώμα φορέματος προτιμάτε για τη νυφική σας;

» Εμπιστεύομαι στην κρίση της.

» Ποιά χορό προτιμάει αυτή να χορεύει μαζί σας;

» Δεν έχει ιδιαίτερα προτίμηση.

» Φιλοδοείτε να συνεχίσετε το ναυτικό σας στάδιο;

» Ναι, εφ' όσον θαμιαί ικανός.

» Ξέρετε κανέναν από σας να ετοιμάσει το πρόγευμα, αν υπάρξει ανάγκη;

» Και βέβαια! Ξέρουμε κι' οι δυο.

» Έχετε κανένα μουσικό για την ευτυχία στο γάμο και στην οικογενειακή ζωή;

» Ναι, αγαπητή μητερούλα: Την κοινή λογική».

ΚΟΜΠΙΝΑ ΡΑΙΤ

Φωτογραφίες σε ύψος και βάθος

Μολονότι η αρχή της εκτύπωσης φωτογραφιών πάνω σε ύψοςματα ήταν από καιρό γνωστή, δεν υπήρχε ως τώρα καμία πρακτική μέθοδος για την εφεύρεση της σε μεγάλα κλίμακα. Τελευταίως λοιπόν επινοήθηκαν στην Αμερική δυο τέτοιες μέθοδοι. Το ύψοςμα εμπίπτει με κημική ουσία ευαίσθητη στο φως. Έπειτα τοποθετείται από πάνω του ένα διαφανές αρνητικό φίλμ κι' η φωτογραφία αποτυπώνεται όπως στο φωτογραφικό χαρτί. Οι φωτογραφίες αυτές είναι μονόχρωμες. Δεν καταρρώθηκε ακόμη να νινουν έγχρωμες. Έχουν δε το μειονέκτημα να διαλύονται και να φεύγουν με το πλύσιμο. Πάντως, προβλέπεται ότι οι καινούργιες αυτές μέθοδοι θα βρουν εφαρμογή στις ομιλίες των θεάτρων, στη διακόσμηση των προθηκών των καταστημάτων σε μανάβια, τραπεζομάντλα, πετσέτες με πορτρέτα κινηματογραφικών αστεριών κλπ.

Επίσης μπορούν ν' αποτυπωθούν φωτογραφίες πάνω σε βάσα ή σε άλλα είδη από πορσελάνη κατά την κατασκευή τους. Αφού αποτυπωθεί η φωτογραφία πάνω σ' ένα στρώμα ευαίσθητης κημικής ουσίας αλείφεται το βάθος με σμάλτο και πυρώνεται στο φούρνο. Η δυνατή θερμότητα, όχι μόνο δεν καταστρέφει τα χρώματα της φωτογραφίας αλλά απεναντίας τα κάνει ωραιότερα και ανεξίτηλα.

Τέλος επιτυγχάνονται φωτογραφίες στο νυαλί. Η ευαίσθητη ουσία βρίσκεται ενσωματωμένη μέσα στη μάζα του νυαλιού. Η εκτύπωση απ' το αρνητικό φίλμ γίνεται με ειδικές υπερυψωμένες ακτίνες, πολύ ισχυρές. Κατόπιν το νυαλίνο σκεύος θερμαίνεται στο φούρνο, για να εμψανισθεί η φωτογραφία.

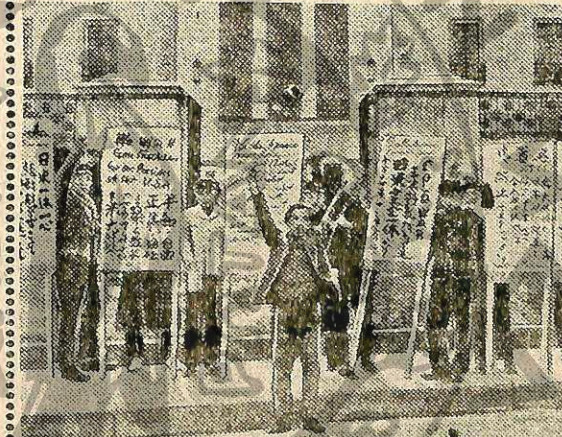
ΑΠΟΚΛΗΡΟΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Έξι χιλιάδες Έρυθροδερμοί, της φυλής Ναβάχο, ζουν στο Νέο Μεξικό και στην Αριζόνα υπό απερίγραπτες συνθήκες φτώχειας, πέννας, αμαθείας... Η φυμωσίωση κι' οι άλλες αρρώστιες τους βερίζουν. Τα μισά παιδιά τους πεθαίνουν, πριν άρξουν να πηγαίνουν στο σχολείο. Έχουν ένα μόνο γιατρό κι' ένα οδοντίατρο. Στην εικόνα μας, ένα παιδάκι μισόνυμνο και ευπόλητο περπατάει πάνω στο χιόνι.

Η ΠΡΟΤΟΜΗ ΚΑΙ Η ΘΑΥΜΑΣΤΡΙΑ

Ο δημοφιλής θεόποιος της δέσνης Ρόναντ Κόλμαν παζάρε στο ατελιέ του Αμερικανού γλύπτου Κλάρκ, που φιλοτεχνεί την προτομή του. Το έργο αυτό γίνεται κατά παραγγελία μιας πλουσιωτάτης θαυμαστρίας του δισέγγου (γόνιτος).

ΤΙ ΑΠ' ΤΑ ΔΥΟ...

Μεγάλες ομάδες Γαπωνέζων παρελαύνουν καθ' μερίαν στους δρόμους του Τόκιο, με επισημότητες και λάβαρα υποστηρίζοντας την ύψιστη του στρατηγού Μάκ Αρσούρ για τις προσεχείς προεδρικές εκλογές των Ήνωμ. Πολιτειών. Διερωτάται όμως κανείς αν το κάνουν από μεγάλη αγάπη προς το στρατό... ή γιατί επιθυμούν να φύγουν απ' τη χώρα τους!

ΕΠΙΣΤΗΜΗ & ΟΛΟΓΕΣ

Παιδιά κατά παραγγελίαν...

Η μέθοδος του δόκτορος Χάρβεϋ

Εκτός απ' τα τελευταία Ιατρικά πειράματα για την πρόληψη του φύλου του παιδιού, που θα γεννηθεί — για τα όποια γράφαμε στο προηγούμενο φύλλο μας — γίνονται τώρα και άλλα, ακόμη πιο εκπληκτικά, για τον καθορισμό του φύλου του εμβρύου κατά βούληση. Αν επιτύχουν μέθοδοι, θα μπορούν οι γονείς να αποκτήσουν με βεβαιότητα ή αρσενικό ή θηλυκό, αναλόγως της προτιμήσεώς τους...

Οι βασίλεις θα εξασφαλίζουν τότε αρσενικούς απογόνους για τη διαδοχή του θρόνου τους, καθώς κι οι ευγενείς για τη διατήρηση της γενιάς τους. Οι άνοστες θ' αποκτήσουν ανδρεία για να τους βοηθούν στην καλλιέργεια της γης... Όσο για τα κορίτσια, θα αναζητούν στον κόσμο, όταν έπικρατή η ποσότητα της υπέρτατης, που θέλει συνήθως να αποκτήσει θηλυκά παιδιά, για συντροφιά της και για βοήθεια στο νοικοκυριό.

Ανέκαθεν οι άνθρωποι είχαν προσπαθήσει να βρουν τον τρόπο να ρυθμίζουν το φύλο των παιδιών. Κι είχαν επινοήσει περισσότερες από 500 μεθόδους... όλες όμως δίχως αξία! Οι γυναίκες πίστευαν π.χ. ότι, αν ή σύλληψη γινόταν τις ημέρες της πανσελήνου, το παιδί θα ήταν αγόρι. Επίσης ότι και οι γυναίκες άνευρι έδινον στην γέννηση αγόρια.

Οι Έσκιμοι κι' άλλοι πρωτόγονοι λαοί έχουν ωριμαίνοντες θρησκευτικούς χορούς, για να προκαλούν τη γέννηση αγοριών...

Στη Γαλλία, ο λαός πιστεύει ότι η σύλληψη των αγοριών γίνεται πριν απ' τα μεσάνυχτα, των δε κοριτσιών μετά. Παραδίδεται επίσης ότι, αν η σύλληψη είναι θερμότερη απ' το σύζυγο, γεννιέται αγόρι, ενώ η υπερβολή του σπύλνου στη θερμότητα των γαδιών εξασφαλίζει κορίτσι!

Μία ψευτο-επιστημονική θεωρία υποστηρίζει ότι απ' τα ώα της δεξιάς ωθήκης παράγονται αγόρια απ' της αριστεράς δε κορίτσια. Δεν εξηγεί όμως πώς συμβαίνει ώστε γυναίκες που τους έχει αφοσιωθεί ή μία ωθήκη, να γεννούν και αγόρια και κορίτσια...

Άλλη πάλι θεωρία, αμερικανικής προελεύσεως, είναι ότι το εμβρυον στην άοχη ή εγκυμοσύνη δεν έχει κανένα φύλο, κι' ότι το όπλο άγονότα, άναλόγως των συνθηκών του περιβάλλοντος. Αν π.χ. η υπέρταση τού πολύ γλυκό, κάνει κορίτσι, ενώ αν τρέφεται ιδίως με κρέας, κάνει αγόρι! Μία ζωή τεμπελιάς και αλαβόκητος συντηρεί στη γέννηση κοριτσιών, ενώ οι σκληρά εργαζόμενες γυναίκες γεννούν αγόρια.

Προτιπών να πούμε ότι όλες αυτές οι δήθεν επιστημονικές θεωρίες δεν έχουν καμιά βάση.

Σύμφωνα με τις νεώτερες βιολογικές έρευνες, το φύλο του εμβρύου εξαστάται απ' τα χρωμοσώματα του αρσενικού γεννητικού κυττάρου που γονιμοποιεί το ώα. Μ' άλλα λόγια, υπεύθυνος για το φύλο του παιδιού είναι αποκλειστικά και μόνον ο πατέρας. Το ώα της υπέρτασης είναι πάντοτε αρσενικό, δίχως φύλο. Δεν παίζει δηλαδή κανένα ρόλο στον καθορισμό του φύλου του παιδιού. Δεν δικαιολογείται λοιπόν έπαινος ή μωφή για τις γυναίκες που γεννούν γυιούς ή κορίτσια, έφ' όσον δεν εξαστάται απ' τις ίδιες αλλά απ' τους σπύλνους των.

Κι' αυτοί όμως πάλι δεν μπορούμε να πούμε πως είναι πραγματικά υπεύθυνοι, δεδομένου ότι παράγονται σε ίσες ποσότητες γεννητικά κύτταρα για αγόρια και για κορίτσια. Είναι δηλαδή ζήτημα τύχης, αν το κύτταρο που θα γονιμοποιηθεί το ώα, θ' ανήκει στην πρώτη ή στη δεύτερη κατηγορία.

Τώρα λοιπόν ο δόκτωρ Χάρβεϋ, διακεκομμένος Αμερικανός βιολόγος, προτείνει ένα τρόπο για να ρυθμίζουμε το φύλο του παιδιού, αντί να το αφήνουμε στην τύχη.

Όπως κι' άλλοτε έχουμε γράψει, υπάσκει μία εξαίρετη διαφορά βάρους μεταξύ των αρσενικών γεννητικών κυττάρων, που παράγουν αγόρια, κι' εκείνων που παράγουν κορίτσια: Τα δεύτερα δηλαδή είναι λιγότερα Βαρέτερα απ' τα πρώτα —γι' αυτό άλλωστε είναι και κάπως πιο δύσκινητα.

Ο δόκτωρ Χάρβεϋ λοιπόν σκέφθηκε να διαχωρίσει τα μέρη από τα δε με μία υπερφυσικό-γονεϊκή συσκευή, τελευταίου τύπου, που αναπτύσσει από 1.000.000 σπέρμα στο λεπτό! Σε τέτοιες ταχύτητες, ένα βάρος 30 γραμμαρίων άποκτά φυγόκεντρο δύναμη 237 τόνων, όσο δηλαδή ζυγίζει μία μεγάλη ατμομηχανή σιδηοδρόμου! Μπορεί δε να χωρισθούν αυτόματα μεταξύ τους ουσίες με ελάχιστη διαφορά βάρους.

Αφού μ' αυτό τον τρόπο απομονωθούν τα γεννητικά κύτταρα που παράγουν αγόρια από κείνα που παράγουν κορίτσια, ο γιατρός διαλέγει τι μέρη ή τα δε — αναλόγως της επιθυμίας των πελατών του — και τα εισάγει στο σώμα της υπέρτασης με τον γνωστό τρόπο της τεχνητής γονιμοποίησης.

Ίσως η μέθοδος σάς φανταίνεται πολύ... πεζή! Σκεφθείτε όμως πως θα εξασφαλίσει στους γονείς τα παιδιά της προτιμής τους!

Ο δόκτωρ Χάρβεϋ κάνει η.δη. τα πρώτα πειράματά του σε ζώα. Αν επιτύχει, θα δοκιμάσει και σε ανθρώπους.

ΟΙ ΚΥΑΝΕΣ ΑΚΤΙΝΕΣ ΚΑΙ Η ΦΥΜΑΤΙΩΣΗ

Ο βέλγος επιστήμων δόκτωρ Ράινμπεργκ ανακάλυψε ότι οι ακτίνες που εκπέμπονται από μία ηλεκτρική λάμπα

κυανού χρώματος καταστρέφουν τον βακίλλο της φυματίωσης μέσα σε 30 λεπτά.

Οι κυανές ακτίνες διαπερνούν τους ιστούς του σώματος και συνεπώς ο δόκτωρ Ράινμπεργκ φρονεί ότι η πολύτιμη αυτή ιδιότητά των είναι δυνατόν να χρησιμοποιηθεί για θεραπευτικούς σκοπούς.

Οι κυανές ακτίνες έχουν επίσης αρκετά αξιοσημείωτες ανοσοθητικές ιδιότητες.

Ο δόκτωρ Ράινμπεργκ έφηρμοσε τη θεραπεία με κυανές ακτίνες σε 25 φυματικούς. Οι περισσότεροι απ' αυτούς παρουσίασαν μία αξιοσημείωτη βελτίωση μέσα σε ελάχιστες ημέρες. Στους άλλους, η βελτίωση ακολούθησε βραδύτερο ρυθμό.

ΤΟ ΣΩΦΑΡΙΣΜ ΚΑΙ Η ΑΥΠΝΙΑ

Υποφέρετε από άπνυα; Κιπτά τον Αμερικανό δόκτωρ Μέλντορφ, το καλύτερο μέσον για να θεραπευθείτε είναι να μάθετε να σωφάριστε. Το σωφάρισμα υποστηρίζει, ανακουφίζει τον οργανισμό των άπναιστών από τις τοξίνες που περιέχει και ήρεμει τα νεύρα. Αν υποφέρετε από άπνυα, συμβουλευτεί κάποτε έναν περίπατο με το σκύο ή τον σάσ, θα κοιμηθείτε κοτόπιν έναν ήρεμο και γλυκόν ύπνο.

ΟΙ ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΤΩΝ ΒΛΕΦΑΡΩΝ ΚΑΙ Η ΟΠΤΙΚΗ ΙΚΑΝΟΤΗΤΑ

Σύμφωνα με τις παρατηρήσεις του Αμερικανού οφθαλμολόγου Τζοίμης Άρουνς, η οπτική ικανότητα ενός ατόμου εξαρτάται από τη συχνότητα με την οποία ανοιγοκλείνει τα βλέφαρά του. Όσο μεγαλύτερη είναι αυτή η συχνότητα, τόσο πιο άδύνατο είναι το μάτι. Αντίθετα, οι άνθρωποι που ανοιγοκλείνουν σπανιότερα τα βλέφαρά έχουν μεγαλύτερη οπτική ικανότητα.

Κατά τον Αμερικανό επιστήμονα ένα υγιές άτομο ανοιγοκλείνει τα βλέφαρά του 6.8 φορές κατά 1" στο φως μιας λυχνίας με λάδι. 5.4 φορές στο φως μιας λάμπας πετρελαίου 3.9 φορές στο φως μιας λάμπας οινόπνευματος 2.8 φορές στο φως μιας λάμπας με φωσφόριο, 2.2 φορές στο φως

του ήλιου και 1.8 φορές στο ηλεκτρικό φως.

Όταν οι κινήσεις των βλέφαρων είναι συχνότερες, υπάρχει πάντοτε μείωση της οπτικής ικανότητας, που οφείλεται σε κάποια πάθηση εκδηλη είτε όχι, του ματιού.

Από τους ανωτέρω αριθμούς προκύπτει επίσης το συμπέρασμα ότι το μάτι ανέχεται καλύτερα το ηλεκτρικό φως κι' απ' αυτό ακόμη το φως του ήλιου.

ΤΟ ΧΡΩΜΑ ΤΩΝ ΜΑΛΛΙΩΝ

Σύμφωνα με τον Άγγλο βιολόγο δόκτωρ Πέρνερ ο χρωματισμός των τριχών εξαστάται από τη λειτουργία ωριμασμένων λευκών κυττάρων που βρίσκονται στη ρίζα τους. Όταν αυτά τα κύτταρα εξαφανισθούν, τα μαλλιά χάνουν αμέσως το χρώμα τους και γίνονται λευκά. Στην άνοστια και τελικά την εξαφάνισή αυτών των κυττάρων παίζουν μεγάλο ρόλο οι συγκινήσεις. Φαίνεται παρατηρεί ο δόκτωρ Πέρνερ, ότι μία δυσνή συγκίνηση προκαλεί στον οργανισμό την ανάπτυξη μερικών παλινών, που έχουν την ικανότητα να δηλητηριάζουν αυτά τα κύτταρα και τελικά να τα φονεύουν. Από τη στιγμή αυτή, οι χρωστικές ουσίες που βρίσκονται κάτω απ' το δέρμα χάνουν όλες τις ιδιότητές των. Θα μπορούσαμε να πούμε ο' αυτή την περίπτωση, όπως λέμε προκειμένου για ένα ύψος που θέλουμε να βαψουμε, ότι «η μανία δεν πάει».

Το γεγονός αυτό οφείλεται στην εξαφάνισή των λευκών κυττάρων που βρίσκονται στις ρίζες των τριχών.

Η ΣΚΟΤΟΘΕΡΑΠΕΙΑ

Ο δόκτωρ Κίνγκ διευθυντής μιας των μεγαλύτερων νευρολογικών κλινικών της Νέας Υόρκης έφηρμοσε τελευταία μία νέα μέθοδο, που την αποκάλεσε σκοτοθεραπεία (από το ελληνικό σκότος) έναντι της νευροσθενείας. Το σκοτάδι προκαλεί, στην αρχή, μία ένταση της σθενείας. Αλλά, ο ασθενής συνήθως πολύ γρήγορα σ' αυτό κι' οργιστά-οργιστά κρίσεις γίνονται σπανιότερες, ως που εξαφανίζονται τελείως.

ΕΥΚΟΛΙΕΣ ΓΙΑ ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ

Το μηχάνημα αυτό, που παρέρει, έλκε στην Έκθεσι επιστημονικών όργάνων της Φυσικής Εταιρείας της Μεγ. Βρετανίας είναι ένα είδος φορητού «δικτυώματος». Λειτουργεί με την απλή πίεσι ενός κουμπιού και αποτυπώνει σ' ένα κυλινδρό, οπ' θα υπαγορεύει κανείς εύκολα στο μενάφωνο. Το ηλεκτρικό ρεύμα που καταναλώνει, δεν είναι περισσότερο απ' όσο ένας κοινός λαμπτήρ.

ΤΟ ΤΕΧΝΗΤΟ ΑΙΜΑ

ΤΙ ΕΙΝΕ Η «ΔΕΥΤΟΠΛΥΕΛΑΤΙΝΗ»

Οι έρευνες οι σχετικές με το αίμα άρχισαν απ' το 1628, όταν ο Ουίλλιαμ Χάρβεϋ ανακάλυψε την κυκλοφορία του ζωτικού αυτού υγρού. Οι πρώτες μεταγγίσεις αίματος έγιναν το 17ο αιώνα, με μέσα πρωτόγονα: Ένας άσημένιος σωλήνας χρησιμοποιεί για να εισάγεται αίμα ζώων μέσα στις ανθρώπινες φλέβες. Αλλά τα αποτελέσματα ήταν τόσο ολέθρια, ώστε το 1678 απαγορεύθηκαν στη Γαλλία οι μεταγγίσεις μ' έναν αίσθητο νόμο.

Πρόγματι, το αίμα των ζώων είναι εντελώς ακατάλληλο για τον άνθρωπο, γιατί προκαλεί αλλεργικές αντιδράσεις —εξαιρετικά έντονες, επικίνδυνες και συχνά θανατηφόρες.

Επειτα απ' τις πρώτες αυτές άποτυχίες, σταμάτησαν τα πειράματα μεταγγίσεων ως τις άρχές του 19ου αιώνα, όποτε δοκίμασαν οι γιατροί να μεταγγίσουν ανθρώπινο αίμα σε πειραματικές αμμοραγίες μετά τον τοκετό. Και πάλι όμως οι μέθοδοι και τα μέσα ήταν πρωτόγονα. Το αίμα μεταφερόταν με σφουγγάρι. Φυσικά, δε, τα περισσότερα πειράματα απέτυχαν.

Απ' το 1900 ως το 1915, τελειοποιήθηκε η τεχνική των μεταγγίσεων, έγινε δε παγκοσμίως δεκτή στον πρώτο ευρωπαϊκό πόλεμο. Οι μεγάλες πόδες του αιώνα μας ήταν η διακρίσις του αίματος σε «τύπους», ή εξέτασις του για διάφορες ασθένειες και το σύστημα των αιμοδοτών, με το οποίο φθίνουν κατά 75% το αίμα για μεταγγίσεις.

Οι Ρώσοι έφηρμοσαν πρώτοι τη μέθοδο της διατήρησης του αίματος σε ψυγεία. Κατόπιν οι έπιστήμονες υπόθεσαν να μεταβάλλουν τον όρρο του αίματος σε σκόνη, που διαλύεται σε άπεσταγμένο νερό τη στιγμή της χρήσεως, και με το υγρό αυτό γίνεται η μεταγγίσις. Χάρις σ' αυτή την τελειοποίηση, σώθηκαν στον τελευταίο πόλεμο εκατομμύρια άνθρωποι, που άλλοτε θα ήταν καταδικασμένοι.

Στην πρωτοπορεία των μεταπολεμικών έπιστημονικών βασιμάτων βρίσκεται η «δευτοπλυελατίνη», μία νέα υμική ουσία που μπορεί ν' αντικαταστήσει προσωρινώς το αίμα. Απ' το 1942, μία όμας γιατρών, υμικών, μικροβιολόγων και φυσιολόγων είχε αναλάβει, κατ' έντολή του αμερικανικού Υπουργείου Στρατιωτικών, να μελετήσει, αν μπορούσε το αίμα των ζώων να γίνει με κάποιο τρόπο κατάλληλο για μεταγγίσις στον άνθρωπο. Οι άναλύσεις είχαν αποδείξει, ότι είναι εξ' ίσου καλό με το ανθρώπινο. Έξ άλλου μπορεί βεβαίως να βοηθή πολύ σκέφθηκε και σε μεγαλύτερες ποσότητες. Έπρεπε όμως να ληφεί η ιδιότης του να προκαλή αλλεργία στον ανθρώπινο οργανισμό. Οι έπιστήμονες λοιπόν σκέφθηκαν να το συνδυάσουν με διάλυσις ζελατίνης, που θα σχηματίζει ένα έπισπασμα πάνω στ' άκνη του και δεν θα τ' άνομα να προκαλέσουν τις αντίθυμτες αλλεργικές αντιδράσεις.

Οταν όμως είδαν ν' άποτυγνάνουν τα πειράματά τους, έγκοτέλειψαν το αίμα ζώων και δοκίμασαν απλή διάλυσις ζελατίνης.

Η ζελατίνη δεν περιέχει βεβαίως αιμοσφαίρια, ούτε τις φυσικές θρεπτικές ουσίες του αίματος. Η σκέψις όμως των έπιστημόνων ήταν ότι θα υποορούσε μία τέτοια διάλυσις να άσέση τον όγκο του αίματος, που έχει ελαττωθή πολύ από αιμορραγία, και να τον διατηρήσει όσο χρειάζεται για τη ζωή. Αυτό ήταν μία προσωρινή λύσις, που δίδινε καιρό στα αιμοποιητικά όργανα να παραγάγουν εν τώ μεταξύ καινούριο αίμα, στη θέση του χαμένου.

Είχαν κι' άλλοτε γίνει πειράματα προς την ίδια κατεύθυνση με άλλα όνομα: γάλα, διάλυσις αλατιού, γόμεας, κλπ. Όλα αυτά όμως δεν έμεναν στον οργανισμό άρεκτιν ώρα, ώστε να εκπληρώσουν τον προσορισμό τους: τη διατήρησις δηλαδή του όγκου του αίματος. Το σώμα τα απέυακρυνε πολύ γρήγορα. Το ίδιο λοιπόν μειοεκτέμια παρουσίασε κι' η ζελατίνη.

Οι έπιστήμονες σκέφθηκαν τότε να την κατεργασθούν έτσι ώστε να γίνουν τα μόρια της μεγαλύτερα και να διατηρούνται στο κυκλοφοριακό σύστημα επί 24 ώρες το λιγώτατο. Συγγράφως, με την ίδια κατεργασία, θα την καθάριζαν από διάφορες προσμίξεις που υποοεί να προκαλέσουν πυρετό, πύξιμο του αίματος, κλπ. Έτσι παρασκευάσθηκε έπειτα από 3 έτών έρευνες μία ουσία που ονομάσθηκε «δευτοπλυελατίνη».

Η διάλυσις της άποστειρώμενης, κλείνεται σε σφραγισμένα μπουκάλια και μπορεί πια να διατηρηθή όσονόπότε καιρό χωρίς ν' αλλοιωθή. Είναι ένα υγρό κεχοιματόνιου χρώματος, που μοιάζει στην όψη με όρρο αίματος. Δοκιμάσθηκε δε με έπιτυχία για ένοδολεξίες ένεσεις, πρώτα σε ζώα και κατόπιν σε ανθρώπους.

Δεν έχει ανάγκη από ψυγείο ή άλλες προσυλέςεις για τη διατήρησις της. Είναι πάντοτε έτοιμη, σε κάθε στιγμή, για μίαν έπείγουσα έπέυβασι, απ' την όποια εξαστάται συχνά η ζωή ενός ανθρώπου.

Μπορεί να παρασκευασθή από άπλες πρώτες ύλες, σε 3 ώρες μόνον. Κοστίζει πολύ όθηνα και ύπασκει σε άσθονία.

Η δευτοπλυελατίνη είναι το πρώτο άπολύτως έπιτυχές αναπλήρωμα του ανθρώπινου αίματος» δηλώνει ένας απ' τους έφευρέτες της, ο δόκτωρ Ντάν Κάμπελ.

Όπως είπαμε και πιο πάνω, η διάλυσις της δευτοπλυελατίνης άποκαθιστά τον κανονικό όγκο του αίματος έπειτα από μία έσθονική αίμορραγία και μένει στον οργανισμό επί 24 ώρες. Κατόπιν, αν ύπασχη ανάγκη, γίνεται ένεσις καινούριας ποσότητος, κι' αυτό επαναλαμβάνεται ός ότου παραγεί απ' τον οργανισμό νέο αίμα.

Σε περιπτώσεις όμως που το σώμα είναι άνικανο να παραγάγη άρεκτό αίμα, η δευτοπλυελατίνη δεν όφείλει σε τίποτε. Χρειάζεται τότε άποκατάτης μεταγγίσις πραγματικού αίματος, με τα αίμοσφαίριά του, τον όρρο του, τα θρεπτικά συστατικά του. Αλλά οι περιπτώσεις αυτές είναι σχετικώς λίγες.

— Φαίνεται πως δεν θα φιληθούμε απόψε !...

— Η φίλη μου είναι λίγο ντροπαλή !...

41

ΤΟ ΤΕΧΝΗΤΟ ΑΙΜΑ

ΤΙ ΕΙΝΕ Η «ΔΕΥΤΟΠΛΥΕΛΑΤΙΝΗ»

Οι έρευνες οι σχετικές με το αίμα άρχισαν απ' το 1628, όταν ο Ουίλλιαμ Χάρβεϋ ανακάλυψε την κυκλοφορία του ζωτικού αυτού υγρού. Οι πρώτες μεταγγίσεις αίματος έγιναν το 17ο αιώνα, με μέσα πρωτόγονα: Ένας άσημένιος σωλήνας χρησιμοποιεί για να εισάγεται αίμα ζώων μέσα στις ανθρώπινες φλέβες. Αλλά τα αποτελέσματα ήταν τόσο ολέθρια, ώστε το 1678 απαγορεύθηκαν στη Γαλλία οι μεταγγίσεις μ' έναν αίσθητο νόμο.

Πρόγματι, το αίμα των ζώων είναι εντελώς ακατάλληλο για τον άνθρωπο, γιατί προκαλεί αλλεργικές αντιδράσεις —εξαιρετικά έντονες, επικίνδυνες και συχνά θανατηφόρες.

Επειτα απ' τις πρώτες αυτές άποτυχίες, σταμάτησαν τα πειράματα μεταγγίσεων ως τις άρχές του 19ου αιώνα, όποτε δοκίμασαν οι γιατροί να μεταγγίσουν ανθρώπινο αίμα σε πειραματικές αμμοραγίες μετά τον τοκετό. Και πάλι όμως οι μέθοδοι και τα μέσα ήταν πρωτόγονα. Το αίμα μεταφερόταν με σφουγγάρι. Φυσικά, δε, τα περισσότερα πειράματα απέτυχαν.

Απ' το 1900 ως το 1915, τελειοποιήθηκε η τεχνική των μεταγγίσεων, έγινε δε παγκοσμίως δεκτή στον πρώτο ευρωπαϊκό πόλεμο. Οι μεγάλες πόδες του αιώνα μας ήταν η διακρίσις του αίματος σε «τύπους», ή εξέτασις του για διάφορες ασθένειες και το σύστημα των αιμοδοτών, με το οποίο φθίνουν κατά 75% το αίμα για μεταγγίσεις.

Οι Ρώσοι έφηρμοσαν πρώτοι τη μέθοδο της διατήρησης του αίματος σε ψυγεία. Κατόπιν οι έπιστήμονες υπόθεσαν να μεταβάλλουν τον όρρο του αίματος σε σκόνη, που διαλύεται σε άπεσταγμένο νερό τη στιγμή της χρήσεως, και με το υγρό αυτό γίνεται η μεταγγίσις. Χάρις σ' αυτή την τελειοποίηση, σώθηκαν στον τελευταίο πόλεμο εκατομμύρια άνθρωποι, που άλλοτε θα ήταν καταδικασμένοι.

Στην πρωτοπορεία των μεταπολεμικών έπιστημονικών βασιμάτων βρίσκεται η «δευτοπλυελατίνη», μία νέα υμική ουσία που μπορεί ν' αντικαταστήσει προσωρινώς το αίμα. Απ' το 1942, μία όμας γιατρών, υμικών, μικροβιολόγων και φυσιολόγων είχε αναλάβει, κατ' έντολή του αμερικανικού Υπουργείου Στρατιωτικών, να μελετήσει, αν μπορούσε το αίμα των ζώων να γίνει με κάποιο τρόπο κατάλληλο για μεταγγίσις στον άνθρωπο. Οι άναλύσεις είχαν αποδείξει, ότι είναι εξ' ίσου καλό με το ανθρώπινο. Έξ άλλου μπορεί βεβαίως να βοηθή πολύ σκέφθηκε και σε μεγαλύτερες ποσότητες. Έπρεπε όμως να ληφεί η ιδιότης του να προκαλή αλλεργία στον ανθρώπινο οργανισμό. Οι έπιστήμονες λοιπόν σκέφθηκαν να το συνδυάσουν με διάλυσις ζελατίνης, που θα σχηματίζει ένα έπισπασμα πάνω στ' άκνη του και δεν θα τ' άνομα να προκαλέσουν τις αντίθυμτες αλλεργικές αντιδράσεις.

Οταν όμως είδαν ν' άποτυγνάνουν τα πειράματά τους, έγκοτέλειψαν το αίμα ζώων και δοκίμασαν απλή διάλυσις ζελατίνης.

Η ζελατίνη δεν περιέχει βεβαίως αιμοσφαίρια, ούτε τις φυσικές θρεπτικές ουσίες του αίματος. Η σκέψις όμως των έπιστημόνων ήταν ότι θα υποορούσε μία τέτοια διάλυσις να άσέση τον όγκο του αίματος, που έχει ελαττωθή πολύ από αιμορραγία, και να τον διατηρήσει όσο χρειάζεται για τη ζωή. Αυτό ήταν μία προσωρινή λύσις, που δίδινε καιρό στα αιμοποιητικά όργανα να παραγάγουν εν τώ μεταξύ καινούριο αίμα, στη θέση του χαμένου.

Είχαν κι' άλλοτε γίνει πειράματα προς την ίδια κατεύθυνση με άλλα όνομα: γάλα, διάλυσις αλατιού, γόμεας, κλπ. Όλα αυτά όμως δεν έμεναν στον οργανισμό άρεκτιν ώρα, ώστε να εκπληρώσουν τον προσορισμό τους: τη διατήρησις δηλαδή του όγκου του αίματος. Το σώμα τα απέυακρυνε πολύ γρήγορα. Το ίδιο λοιπόν μειοεκτέμια παρουσίασε κι' η ζελατίνη.

Οι έπιστήμονες σκέφθηκαν τότε να την κατεργασθούν έτσι ώστε να γίνουν τα μόρια της μεγαλύτερα και να διατηρούνται στο κυκλοφοριακό σύστημα επί 24 ώρες το λιγώτατο. Συγγράφως, με την ίδια κατεργασία, θα την καθάριζαν από διάφορες προσμίξεις που υποοεί να προκαλέσουν πυρετό, πύξιμο του αίματος, κλπ. Έτσι παρασκευάσθηκε έπειτα από 3 έτών έρευνες μία ουσία που ονομάσθηκε «δευτοπλυελατίνη».

Η διάλυσις της άποστειρώμενης, κλείνεται σε σφραγισμένα μπουκάλια και μπορεί πια να διατηρηθή όσονόπότε καιρό χωρίς ν' αλλοιωθή. Είναι ένα υγρό κεχοιματόνιου χρώματος, που μοιάζει στην όψη με όρρο αίματος. Δοκιμάσθηκε δε με έπιτυχία για ένοδολεξίες ένεσεις, πρώτα σε ζώα και κατόπιν σε ανθρώπους.

Δεν έχει ανάγκη από ψυγείο ή άλλες προσυλέςεις για τη διατήρησις της. Είναι πάντοτε έτοιμη, σε κάθε στιγμή, για μίαν έπείγουσα έπέυβασι, απ' την όποια εξαστάται συχνά η ζωή ενός ανθρώπου.

Μπορεί να παρασκευασθή από άπλες πρώτες ύλες, σε 3 ώρες μόνον. Κοστίζει πολύ όθηνα και ύπασκει σε άσθονία.

Η δευτοπλυελατίνη είναι το πρώτο άπολύτως έπιτυχές αναπλήρωμα του ανθρώπινου αίματος» δηλώνει ένας απ' τους έφευρέτες της, ο δόκτωρ Ντάν Κάμπελ.

Όπως είπαμε και πιο πάνω, η διάλυσις της δευτοπλυελατίνης άποκαθιστά τον κανονικό όγκο του αίματος έπειτα από μία έσθονική αίμορραγία και μένει στον οργανισμό επί 24 ώρες. Κατόπιν, αν ύπασχη ανάγκη, γίνεται ένεσις καινούριας ποσότητος, κι' αυτό επαναλαμβάνεται ός ότου παραγεί απ' τον οργανισμό νέο αίμα.

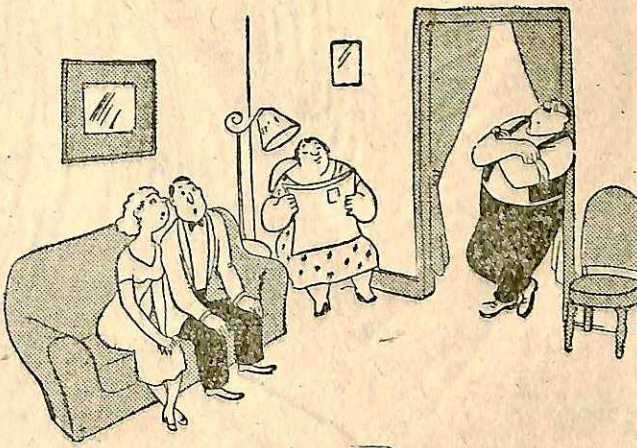
Σε περιπτώσεις όμως που το σώμα είναι άνικανο να παραγάγη άρεκτό αίμα, η δευτοπλυελατίνη δεν όφείλει σε τίποτε. Χρειάζεται τότε άποκατάτης μεταγγίσις πραγματικού αίματος, με τα αίμοσφαίριά του, τον όρρο του, τα θρεπτικά συστατικά του. Αλλά οι περιπτώσεις αυτές είναι σχετικώς λίγες.

— Φαίνεται πως δεν θα φιληθούμε απόψε !...

— Η φίλη μου είναι λίγο ντροπαλή !...

41

Τελιωτοθεραπεία

ΚΑΡΑΟΥΝΙ

— Φαίνεται πως δεν θα φιληθούμε απόψε !...

— Ο Γιατρός: «Αντε κοπέλλα μου τελειώσε; !...

— Η φίλη μου είναι λίγο ντροπαλή !...

41

Ομομιμωσία

«Ολα λοιπόν ήταν ψέματα! Κι' οι όλοι της αγάπης και τα φιλιά τα φλογερά, και τα παθητικά σφιχταγκάλιασμα κι' οι αμαρτίες οι δακρυσιμένες...»

Μία ζωή δύο ολοκληρωμένων χρόνων, σαν ένα ερωτικό μεθύσι, μια τυχία, που δεν την είχε ταράξει το παραμικρό έπεισόδιο, καμιά διαφωνία, έσθινε τώρα, τόσο άδοξα, τόσο τραγικά, με μια πεζή εγκατάλειψη, που δεν στηριζόταν σε καμιά δικαιολογία, που δεν είχε καμιά άλλη άφορη παρά μια πρόστυχη προκοπή...

Η Τζίλντα Φεράρα δεν μπορούσε να το πιστέψει. Δεν μπορούσε να φανταστεί μια τέτοια ατιμία, από τον άνθρωπο εκείνον, που τον είχε αγαπήσει με τόσο πάθος και με τόσο αυτοθυσία!

Είχε γνωρίσει τον Μάριο Νταλκάντι, όταν ήταν ακόμα κοριτσάκι δεκαπέντε χρόνων, και, στο αντίκρουσμα των καταμυρων ματιών του, η καρδιά της είχε σπαρταρήσει μέσα στα στήθη της, όπως φτερουγίζει σαν τρελή μια πεταλούδα, γύρω από τη φλόγα, που δεν μπορεί να την πλησιάσει, όπως το ποθεί... Εκείνος θάφτηκε τότε για το Μόναχο και για το Παρίσι, για να μελετήσει, στα Μουσεία, του πινάκων των μεγάλων ζωγράφων, επειδή ήταν κι' αυτός ζωγράφος. Κι' αυτή πάλι θαμνιανέ εσωτερική στις καλόγριες, για ν' αποτελειώσει τις σπουδές της...

Δεν μπόρεσαν λοιπόν να μλήσουν για το αίσθημα, που αναστάτωσε τις καρδιές τους από την πρώτη τους συνάντησι. Γιατί η αλήθεια είναι πως κι' ο Μάριος είχε νοιώσει μια βαθειά ταραχή, όταν πρωταγένησε την κοπέλλα εκείνη, που ήταν ένα όνειρο ομορφιάς...

Τρία χρόνια αργότερα, όταν η Τζίλντα βγήκε από τη σχολή, ο Μάριος δεν είχε επιστρέψει ακόμα, κι' ούτε κανένας ήξερε αν θα γύριζε καμιά φορά, γιατί ποτέ του δεν έγραψε σε κανένα. Εκείνη την εποχή, ο πατέρας της Τζίλντας δέχτηκε να την παντρεύει με τον δούκα Φουλβίο Μονέντι, που την αγαπούσε παράφορα, κι' όλο που η ηλικία τους δεν συμφωνούσε καθόλου, γιατί την περνούσε εικοσιπέντε χρόνια. «Αλλά» ο δούκας ήταν αριστοκράτης, ήταν πλούσιος, ήταν καλός, ήταν ερωτευμένος με τη Τζίλντα, κι' ο πατέρας της έλπιζε πως όλα αυτά ήταν μια βάσι σταθερή για την ευτυχία της κόρης του.

Κι' η Τζίλντα, που τ' όνειρό της για τον Μάριο είχε σβύσει, μια που δεν τον είχε ξαναδεί πιά, παντρεύτηκε τον δούκα Μονέντι. Για πέντε χρόνια, έζησε μαζί του ήσυχια, σχεδόν ευτυχισμένη, γιατί ο άντρας της την λάτρευε κι' είχαν αποκτήσει κι' ένα κοριτσάκι που ήταν σαν αγγελούδι.

Κι' ύστερα από πέντε χρόνια ήρεμης ζωής, έμαθε, ξαφνικά, μια μέρα, πως είχε γυρίσει από τα ταξίδια του ο Μάριος, το πρώτο της ερωτικό όνειρο, το πρώτο σκίτημα της καρδιάς της. Συναντήθηκαν σ' ένα φιλικό σπίτι, ημερίδα μαζί κι' έπειτα — χωρίς κι' αυτή ή ίδια να καθόταν — βρέθηκαν ολομόναχοι: σε μια ταράτσα, πίσω από μια μεγάλη λατάνια, καθισμένοι ο ένας κοντά στον άλλον.

Ίσως ή шампани, που είχαν πιή, ίσως ή φλόγα της καρδιάς των, που είχε φουντώσει ξανά, τους έκαμε να σμίξουν τα χέρια, να σφιχταγκάλιαστούν, και ν' αλλάξουν το πρώτο τους ερωτικό φιλί.

Η Τζίλντα αγωνίστηκε για να συγκρατηθεί. Σκεπτόταν το κοριτσάκι της, το καθήκον της, που της επέβαλλε να μείνει πιστή στο σύζυγό της, που την λάτρευε... Πανέμορφη, ο Μάριος να χωριστούν, να μην ξαναδωθούν, να ξεχαστούν εκείνο το πρώτο, αυθόρμητο φιλί τους...

Δραματικό διήγημα

«Αλλά» εκείνος, που ήταν ξετρελλανμένος με την ομορφιά της Τζίλντας, μένος με τόσο πάθος, τόσο μεθυστικά, ώστε την έπεισε να πάει μαζί του — από το ίδιο εκείνο βράδυ.

Το πρωί της άλλης μέρας, και προτού ακόμα ο δούκας Μονέντι, που ήταν αρρώστος, αντιληφθεί πως η γυναίκα του δεν επέστρεψε από τη δεξίωσι, η Τζίλντα απέσυρε από την Τράπεζα την προίκα της, πεντακόσιες χιλιάδες λιρέτες, που ήταν κατατεθειμένες στο όνομά της, κι' έφυγε με τον Μάριο για το Παρίσι.

Κι' άρχισαν τότε να ζουν μιάν έντονη ζωή, με διασκέδασεις, με ταξίδια, με αγάπη φλογερή. Ο Μάριος δεν την άφινε να νοιώσει τύψεις, γιατί είχε εγκαταλείψει το κοριτσάκι της. Εκείνη πάλι, προσπαθούσε να παρηγορηθεί με τη σκέψι πως ο άντρας της λάτρευε το παιδί τους και θα το φρόντιζε περισσότερο τώρα, που είχε στερηθεί τη μητέρα του.

Και τώρα, έπειτα από μια ζωή δύο χρόνων, που ήταν σαν ένα αδιάκοπο ερωτικό μεθύσι, η Τζίλντα έδλεπε ξαφνικά πως όλα αυτά δεν ήταν παρά ένα γοητευτικό όνειρο, ένα απατηλό παραμύθι, ένα ψέμα, ένα τίποτα...

Συμπνώντας ένα πρωί στο ξενοδοχείο του Μόντε - Κάρλο, όπου έμεναν, δεν βρήκε τον Μάριο στο δωμάτιό τους. Βρήκε μόνο πάνω στη βεράντα της, ένα σημείωμά του, λίγα λόγια γραμμένα με ύφος ψυχρό. Της αγγέλλε την απόφασί του «να βέση τέρμα σ' αυτή την ψεύτικη κατάσταση, γιατί έπρεπε πια να σκεφτεί για το μέλλον του. Θα πήγαινε στην πατρίδα του, όπου θα παντρευόταν μια πλούσια μοναχοκόρη...»

Στην αρχή η Τζίλντα νόμιζε πως όνειρευόταν. Πολύ γρήγορα όμως ανέληφθη πως η πραγματικότητα ήταν πιο φειχτή, απ' ό,τι θα μπορούσε να φαντασθεί!...

Ενοίωσε ένα δυνατό πόνο στην καρδιά και για μια στιγμή το φως της σκοτεινιάσε.

Μα συνήλθε γρήγορα και θέλησε να βγεί έξω.

Ντύθηκε βιαστικά και κατέβηκε στην παραλία, αποφεύγοντας να συναντηθεί με τους γνωστούς των, που θα παραξενεύονταν να την βλέπουν μόνη, μια που ποτέ δεν είχε βγεί έξω χωρίς τον Μάριο.

Προχώρησε, μακριά από τον κόσμο, στην πιο έρημη γωνία της ακτής, και κάθισε σ' ένα βράχο. Αναθυμώσαν τώρα όλο της το παρελθόν, το γάμο της, το θάνατο του πατέρα της, τον ερωτά της για τον Μάριο, την εγκατάλειψι της, το κοριτσάκι της, που δεν θα το ξαναέβλεπε πιά...

«Όλα της φαινόταν απίστευτα.

— Όλα λοιπόν ήταν ψέματα! ψυθύρισε. «Αλλά τότε τι είναι η αλήθεια;

Έκανε αυτή την ερώτησι στο κύμα, που χτυπούσε στο βράχο, στα πουλιά, που σπαθίζαν με τα φτερά τους τη γαλαξία ατμόσφαιρα, στη σιωπή και τη μοναξιά, που την τριγύριζαν.

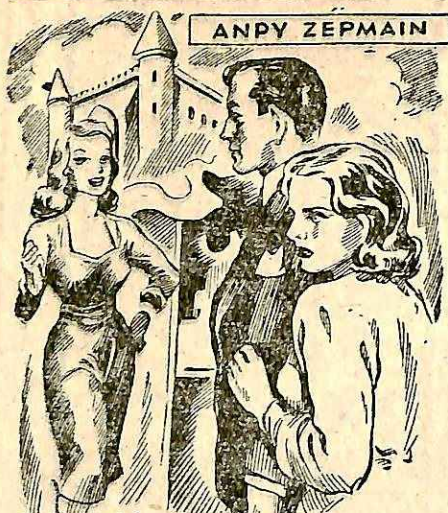
— Ο θάνατος! της απάντησε μια φωνή, σαν να μιλούσε κάποιος από τα πιο άδυθμενα βάθη της ψυχής της.

Με μιά αποφασιστική κίνησι, η Τζίλντα, έπεσε τότε στη βαθειά θάλασσα. Ακούστηκε ένας παφλασμός, κι' έπειτα όλα τελείωσαν, κι' οι πίκρες κι' οι τύψεις, κι' οι νοσταλγίες...

Και το κύμα εξακολουθούσε να χτυπά το βράχο, εκεί που, πριν από λίγη ώρα καθόταν εκείνη, που είχε ξεχάσει πως ήταν μητέρα, για ν' αναζητήσει μια ψεύτικη ευτυχία.

ΜΑΤΘΙΛΔΗ ΣΕΡΑΦ

ANDY ZERMAIN

Απόκρυφοι ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

9ον

— «Όλα αυτά είναι πραγματικά αναγκαία, απαραίτητα υαλί-στα, έπρόσθεσε ο κ. Μαντέλ. Για-τί, τώρα που σε ξαναείδα, κα-τι, πώς σου σε ξαναείδα, να σε ξανα-πιάσουν, Δέν έγω πια παρό σένα μονά-γα στον κόσμο. Είμαι ήδη γέρος και θέλω να μείνεις κοντά μου ως που να πεθάνω, να χτυπάς τον μέτωπό του: — «Ω! Μιά ιδέα! Έγω εκεί πέρα, σε μια γωνιά του γραφείου μου, κάτι παλιό-γασιό, μια ταυτότητα ενός αγνώστου, έ-νος ξένου, που εξαφανίστηκε εδώ και πολλόν καιρό. Ναι, είνε δέκα χρόνια τώρα, είνε υπάλληλο στο εργαστήριο μου έναν Ούγ-γαρέζο εύγενή, που, αφού κατασπατάλησε σε τρέλλες μιά τεράστια περιουσία, κατέ-φυγε στη Γαλλία για να ξεφύγει από μιά γυναικεία εκδίκηση. Έδούλεψε επί τρία χρό-νια κοντά μου, ως μηχανικός κι' έπειτα εξα-φανίστηκε ξαφνικά, είδοποιώντας με υ' ένα γραμμάτι του πως έφυγε για την Ιαπωνία, ήλπιζε να κάνει εκεί πέρα περιουσία, υ' ένα καινούριο δνομα. Μου άφισε όλα τα οικογενειακά του χαρτιά, δηλώνοντας ότι απαντιότανε πια την προσωπικότητά του, τις μελλοντικές του κληρονομίες, όλα όσα τον συνέδεαν με το παρελθόν. — Κι' έχεις αυτά τα χαρτιά: ρώτησε ο Φρεντερίκ. — Θα τ' αναζητήσω άμέσως. Θα τα κυττάξουμε μαζί. Σε μιά στιγμή, ο κ. Μαντέλ έβγαλε από το γραφείο του ένα πλατύ φάκελλο, δεμένο προσεκτικά. Περιείνε ένα παλιό πορτοφόλι, παραγεμισμένο με χαρτιά. — Τ' άπλωσαν όλα πάνω στο γραφείο και τα κυττάζαν προσεκτικά. — Ποσοχή, φώναξε ο κ. Μαντέλ, να το διαβάσεις. Και διάβασε άονά με δυνατή φωνή: «Στανισλάς, ντε Κολένσκο, υπήκοος Ούγγρος, ηλικίας 27 ετών, γεννηθείς εν έτει 1860 εις Βουδαπέστην, άναστήλατος 1, 68, μαλλιά ξανθοκόκκινα, μουστάκι ξαν-θό, μάτια μπλε, πρόσωπο ώοειδές, ύψη κανονική κτλ, κτλ.». — Όλα αυτά θα μπορούσαν να γίνουν παρατήρησης ο Φρεντερίκ, έκτος από το χρώμα των ματιών. Λοιπόν αυτό το σπυείο είνε το πιο ένδραφον. — Μπρά! φώναξε ο Ξεκοκκαλισμένος. Μπορεί να διορθωθεί. — Τι, το χρώμα των ματιών μου; — Ναι, πάνω στο χαρτί. — Αλλά θα ίδουν πως το μελάνι είνε πρόσφατο... — Θα παληώσω... Τά ρέστα είνε έν τάξει: Μύτη, άνάστημα κτλ. — Και τα μαλλιά; — Θα τα βάψουμε.

— «Ακούστε, είπε ο κ. Μαντέλ σκεφτι-κός, ύστερα απ' ό,τι συνέβη προό λίγνου, πρέπει να τα περιμένουμε όλα. Δέν θα είνε πιθανόν φρόνιμο να βγύ ο Φρεντερίκ από δω τώρα, χωρίς να ξηλ μεταμορφωθεί. — Αυτό είνε φανερό. — Να ποιά είνε ή ιδέα μου: Ο κύριος Ζιλό θα τρέξει σ' ένα μεγάλο κομωτήριο του Σαιντ - Όνορέ, που θα του υποδείξω. Θ' αγοράσει ένα υποκαλάκι μπονιά ξαν-θό και θα μάς τη δώσει. Ο Φρεντερίκ θα μακιγιαριστή άμέσως. Όταν θα βγύ από δω, θα είνε έντελως άγνωριστος, κι' επί πλέον, βάνη και τα χαρτιά του κύπτως ντε Κολένσκο. — Θυμιάσαι! φώναξε ο Ξεκοκκαλισμέ-νος. Έτσι θα τους τουμπάρουμε τους να-φιδες.

Τρία λεπτά αργότερα, ο πρώην άκορόβ-της κατέβηκε τέσσερες - τέσσερες τις σκά-λες κι' έσπευδε προς το Σαιντ - Όνορέ. Ο κ. Μαντέλ κι' ο γυιός του διώρθωσαν επίδεια το διαβήτη, αλλάζοντας τη λε-ξι «μπλε» με «μαύρο». Έπειτα ο Φρεντε-ρίκ έξυψε τα γένεια του, κι' άφισε μόνο το μακρύ του μουστάκι. Κατόπιν διάβασε προσεκτικά τα χαρτιά του κύπτως ντε Κολένσκο, επιθυμώντας να μητ όσο μπορούσε καλύτερα στην και-νουριότητα του προσώποκότητά. Ήταν ακόμα θυμισμένος σ' αυτό το διά-βασμα, όταν το κουδούνι της εισόδου άν-τηχησε ξανά. — Ο κ. Μαντέλ, νομίζοντας πως ήταν ο Ξεκοκκαλισμένος, έσπευσε ν' άνοξη. — Αλλά παραξενεύτηκε βλέποντας έναν άνθρωπο, ντυμένον κοψά, με φυσιογνωμία αναγνωριστή. — Ο κύριος Μαντέλ: ρώτησε ο άγνω-στος προχωρώντας ένα βήμα μ' έσας στο χάλ. — Έγώ, κύριε. — Ο γυιός σας είνε εδώ, δέν είν' έτσι; — Ο γυιός μου! Όχι... Δέν καταλα-βαίνω... — Είνε άσκοπο να το άνησθε, γιατί είμαστε είδοποιούμενοι. — Πολύ άσχημα άσφαλώς. Αλλά ποιος είστε πρώτα - πρώτα; — Ο άγνωστος, χωρίς ν' άπαντήσει, έβγα-λε μιά μπλε ταυτότητα και την έπέδειξε στο συνομιλητή του. Ο κ. Μαντέλ διάβα-σε κατάπληκτος: — Γενική Ασφάλεια. Ζαβέο, κέντοικος έ-πιθεωρητής. Εύτυχως, υπόρσε να συγκαλύψη ένα οί-γος φοίκης που τον διέτρεψε.

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

'Αγγουράκια

Στην εποχή μας τη μαγκού-τά Καλυβιώτικα τ' άγγου-, τ' άγγουρία ήγουν ήτοι, μπελάς μου γίνανε κακός και θα μου κλείσουν τελεικός, τα μάτια, ή το... σπύτι!

Γι' αυτό το λόγο, ο κ. Φροσί, βάλε νεράκι στο κρασί και άσε την παλάρια, έφ' όσον φέτος, τ' άγγουρά-δέν είνε δόλου... δροσερά, αλλά... φωτιά και λαύρα!

Το πενιχρό μας το βαλά- με τα λιανά και τα ψηλά, τελείως τ' άψηθάνε...

Τη λίρα πήρανε φαλά- και μόνο... μέγα ρα (ψηλά) έφέτος εά τα φάνε. — Εφ' ό και πρέπει, ο (Φροσί) την παρινή όνομασί- ν' αλλάξουν άρον-ά- (ρου) και λόγω των ακρι- (βειών) άντις άγγουρία... Κα- (λυβιών, νά λέγονται... Με- (γάρων!) Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Ο άστυνωμακός έσκολούθησε με χαμηλή φωνή: — Ξίρετε τί θέλω να πώ, δέν είν' έτσι: Ο γυιός σας δραπέτευσε από τη Γουίτνα, κι' έχουμε ώοισμένους λόγους να πιστερώ- με ότι έχει καταφύγει εδώ. Θέλω να μου πητε την άλήθεια. Έγω κάτω δυό άστου-λάκες... — Ο κ. Μαντέλ βόηκε τη δύναμι να χαμο-γελάσει. — Νόστιμο άστείο, είπε. Μόλις έφτασα από το ταξίδι, εδώ και δυό ώρες. Γνωρίζω από την Αίγυπτο, άνους, όπως υπορσείτε να το διαπιστώσετε με μιάν έρευνα. Δέν είχα ποτέ την παραμικρή είδησι από κεί-νον για τον όποιον μου μιλάτε. Σας γε-λάσαν. — Ο έπιθεωρητής κύτταξε το γέρο κατά-ματα. — Το διαβεβαιώνετε: ρώτησε. — Στην τιμή μου! Έξ άλλου, αν ο γυιός μου τολμούσε να παρουσιάσει υπρσά μου, δέν θα τον δεχόμην. Είνε ένας άβελιος που με άτίμασε, και τον έχω άποκηρύξει! — Έν τοιαύτη περιπτώσει, συγχωρή-στε με, κύριε. Οί πράκτορές μου θα γελά-στηκαν άσφαλώς, όταν είδαν να υπαίνη έναν άνθρωπο εδώ μέσα, προ είκοσι λε-πτών της ώρας. — Πράγματι, αυτός ο άνθρωπος ήταν ο κύριος Ζωρζ ντε Σαμπρεβέο, ένας τσα-πεζίτης της όδου Σκοίμυ. — Πώς; Και που είνε αυτός ο κύριος; — Έφυγε. — Τότε καλά, δέν έπιμένω. Θα ίδουμε... Ήρδουά, κύριε!

Αίσθημα που γεννιέται

Αυτή ή καινούρια ευάνησι, πιο άπει-λητική από την πρώτη, έδειξε τόσο στον πατέρα, όσο και στο γυιό, ότι έπρεπε να πάρουν μεγάλες προφυλάξεις. Ο Ξεκοκκαλισμένος έπέστρεψε, ύστερα από δέκα λεπτά, φέροντας τη βαφή που άλλαξε έντελως την εμφάνισι του δραπέτη. Έπειτα, οί τρεις άντρες συκήτησαν επί πολλή ώρα μυστικά. Κατόπιν, ο κ. Μαντέλ έδωσε στο γυιό του ένα ποσό από δέκα λιλιόφραγκο, σε χαρτονομίσματα. — Ο Άτυχος κι' ο Ξεκοκκαλισμένος έν-κατέλειψαν το διαμέρισμα του βιομηχάνου και βγύκαν στο μπουλδό Ντεκουρσέλ, προσποιούμενοι ότι συκηπούσαν ζώα. Ξαφικά, άκουσαν πίσω τους μιά φωνή, που έλεγε: — Νά τος! Συγχρόνως, ένας κύριος σωματώδης προσποήθηκε ότι γλύστοσε και βρόθηκε φάτσα με φάτσα με τον Φρεντερίκ Μαντέλ. Δυό άλλοι τον άκολουθούσαν σε μικρή ά-πόστασι. — Ο δραπέτης περιορίστηκε να κυττάξη τον άγνωστο πινά. — Κύριε κόμη, είπε την ίδια στιγμή ο Ξεκοκκαλισμένος, υ' ένα προσποιητό ύφος σεβασμού, μου φαίνεται πως πρέπει να νυ-ρίσουμε στην Πρεσβεία. — Ο άγνωστος παραμείρισε, παραγμένος, ψιθυρίζοντας μέσα στα δόντια του: — Σας ζητώ συγγνώμη. Κι' άφισε τους δυό άντρες να περάσουν μπρσά του. Στο άναμεταξύ, ο Ξεκοκκαλισμένος φώ-ναξε ένα άμαξι. Άφισε τον Φρεντερίκ ν' άνέβη, κρατώντας την πόρτα, σαν νάταν υπρσής, και φώναξε δυνατά στον άμαξι: — Στην Αυστριακή Πρεσβεία, όδός Γκρενέλ. Το άμαξι έφυγε άμέσως. — Τους τη σκάσαμε ψιθύρισε χαρούμε-νος ο Ξεκοκκαλισμένος, υ' ένα βλέμμα θαι-αμβευτικό. Αλλά, όσο νύκ, γέρο μου, φη-νά τη γλύτωσε! Ήταν καιρός να γίνης Ούγγαρέζος! — Ναι, το έδαφος καταντά επικίνδυνο, άπάντησε ο Φρεντερίκ συλλογισμένος. Θα μου είνε δύσκολο να ξαναγυρίσω στο μπουλδό Ντεκουρσέλ. — Δέν θα ξαναγυρίσης, άπλούστατα. — Αλλά πως θα ίδω τον πατέρα μου; — Θα τον ίδης στο σπίτι σου, ως που ν' αλλάξω κι' αυτός σπίτι. Γιατί το μόνο που έχει να κάνει ο γέρος σου είνε να έν-κατασταθή σε δικό του σπίτι. σ' έστά-οχτώ λεύγες άπόστασι από το Παρισι. Εί-κοις πλούσιος κι' αυτό δέν θα τον δυσκολέ-ψη. Και τώρα, δε υή μιλάμε πια γι' αυτό. Ας σταματήσουμε καλλίτερα κάπου να

άμε κάτι, γιατί πεθαίνω της πείνας. Που θέλεις να πάμε; — Όπου θέλεις εσύ. Στο πιο κοντινό ρεστωράν. — Ο Ξεκοκκαλισμένος έσκυψε από την πόρτα. — Αμαξι! Άλάσμε γινώμη, φώναξε. Πήγαίνε μας στην πλατεία της Όπερας! Δέκα λεπτά αργότερα, οί δυό φίλοι κά-θονταν σ' ένα καφέ - ρεστωράν, της όρου Άλμπέρ κι' έτρωγαν ήσυχα. — Όταν τελείωσαν, ο Φρεντερίκ φάνηκε ξανά συλλογισμένος. — Το σκυλήκι δουλεύει ακόμα: ρώτησε περίεργος ο Ξεκοκκαλισμένος. — Σκεπτόμαι την κυρία Άντρέ. — Την διορσέ εφημεριοδωλίσσα; — Ναι, αυτή ή γυναίκα υ' ενδιαφέρει πολύ. — Μήπως, κατά τύχη, είσαι έσυνευέ-νος; — Έρωτευμένος... δέν ξέρω... Έν πάση περιπτώσει, μου είνε συμπαθητική. Μου άρεσι πολύ να τη βλέπω και να συ-ζητώ μαζί της. — Για στάσου... Πήρες φωτιά λοιπόν; — Πιθανόν... Όχι... Είνε μάλλον ά-φοσώσι, όπως θα μπορούσα νάγω για μιά άδεσή. — Λοιπόν, δέν καταλαβαίνω πια τίποτα! — Δέν ύπάρχει τίποτα το παράδοξο σ' αυτό... Έγώ ο ίδιος δέν ένω άποσπώνη-σε εκείνο που αισθάνουαι... Άπό την ή-μέρα που δυστυχήματος, που υς έκανε να γνωριστούμε, είδα την κυρία Άντρέ πολ-λές φορές, καθώς έξοικε. Μιλήσαμε άρετά μαζί, κι' έτσι γεννήθηκε αυτή ή συμπάθεια. Ήπως συμβαίνει με τους ανθρώπους που έ-χουν το ίδιο υποφύρι... — Αυτή σου τάπε αυτά να πράνυατα; — Όχι, υ' άστεινέσαι. Μά νοιάζω. μοντεύω υ' ας στη ζωή αυτή της γυναι-κας, ένα μυστήριο πολύ θλιβερό, μιάν άλ-λογή, κάτι που της συνέυησε τη ζωή... Τέλος, θέλεα να υπορσώ να τη βοηθή-σω, να την προστατέω στην άνάγκη, θέ-λεα να την έσφαλίσω με τη φίλια μου. — Καλά, καλά, γέρο μου, ξαναγυρίζου- με από κει που άογίσαισε: είσαι τσιτυπ-μένος! — Θέλεις ναρσες να την ίδης στο κιό-σκι της; Αυτό θα υ' ευχριστήση. — Ό,τι θέλεις! Πάμε! Οί δυό φίλοι βγύκαν από το ρεστωράν, κατέβηκαν το μπουλδό με βήμα σιγανό, κι' έφτασαν στο κιόσκι των έφημεριδων, που κρατούσε ή ψευδο - κυρία Άντρέ. Συκήτησαν κι' οί τρεις ζώα. Ο Φρεντερίκ Μαντέλ έπιστεύθηκε στην διορσέ εφημεριοδωλίσσα ότι μιά εύνης άλλαγή, που είνε στην κατάρσι του, του έπέτρσε να ξανάβη την πραγματική του προσωπικότητα. — Είμαι Ούγγαρέζος, την διεβεβαίωσε. Το πραγματικό μου όνομα είνε κόμης Στα-νισλάς ντε Κολένσκο, και ξαναβόκα, επί τέλους, είνε μέρος απ' την περιουσία μου, που είνε κατασβεθή για λόγους πολιτικούς. Η ψευδο - κυρία Άντρέ παραξενεύτηκε στην άοχή, άλλ' έπειτα έδειξε πως νάρσ-σε για το φίλο της. — Ότάρσο, έξέορσε συγκεκαλυμμένα το φόβο της ύψως τον ίδη να ξεακραίνη απ' αυτήν. — Μένω φίλος σας περισσότερο από άλ-λοτε! την διεβεβαίωσε θεομά ο ψευδοκόμης. Έλπιζω να υπορσώ να σας το άποδείξω, αν, παρσστή εύκαιρία, — Έπειτα, ή κυρία Άντρέ μίλησε με πι-κρία για την ένοχλητική στάσι του Ζωρζ ντε Σαμπρεβέο, που το αυτοκίνητό του λι-γο έλειψε να την συντρίψει. Πραγματικά, ο τσαπεζίτης, έλπίζοντας πάντοτε ν' ανακαλύψη τον Πέτρο ντε Σαμ-πρεβέο, έονόταν σενδόν μέσα παρσ μ' έσ- για να μιλήση πολλή ώρα με τη νύφη του κανόντας της διάφορες άδιόκριτες ερωτή-σεις. — Ο Φρεντερίκ, που άγνοούσε την πραγ-ματική ταυτότητα της έφημεριοδωλίσσας ένοιασε μιά κορυφή ήλεια. — Άν αυτός ο άνθρωπος δέν σας άρέ-σει, γιατί τον βλέπετε, γιατί συκηπάτε υς-ζί του; ρώτησε. — Η έφημεριοδωλίσσα φάνηκε δυσκολεύο-μενη ν' άπαντήσει. Δέν ήθελε να προδώση το θλιβερό μυστικό του παρελθόντος της. — Αισθάνομαι κάποια εύγνωμοσύνη, εί-πε τέλος. Αυτός ο άνθρωπος μου έδωσε

πεντακόσια φράγκα, την έπομένη του δυ-στυχίματος. Επί πλέον, έχει γίνει ένας πολύ καλός πελάτης και φαίνεται να ένδια-φέρεται για την κατάρσι μου. Κι' αυτό ακριβώς είνε εκείνο που με πειοάζει, χωρίς ώστόσο να υπορσώ να τον άποφύγω εύκο-λα... — Θα ύπρχε ώστόσο ένας ριζικός τρό-πος για να τον έσφορσώθητε, είπε ο Ξε-κοκκαλισμένος. Ν' αλλάξετε κιόσκι. — Δέν είν' εύκολο. — Και ν' αλλάξετε σπίτι, πρόσθεσε ο πρώην άκορόβτης. — Θα ίδω, θα σκεφτώ... Έξ άλλου, ή κατάρσι θα διορθωθεί μόνη της, ίσως, τώρα που παντρεύεται ο κύριος ντε Σαμ-πρεβέο... — Παντρεύεται; παραξενεύτηκε ο ψευ-δοκόμης ντε Κολένσκο. — Ναι, σε δεκαπέντε μέρες, στον πύ-γο της υπέρσας του ντε Καστελβί. — Για στάσου! Και ποιά παίνοει; — Μιά Παριζιάνα πλουσιωτάτη, φαίνε-ται. Μιά όρσων. Πιστεύω πως, ύστερα από το γάμο του, θα υ' άφιση πια ήσυχη. Οί δυό φίλοι άποναίονεψαν την κυρία Άντρέ. — Η άναγγελία του προσγερού γάμου του Ζωρζ ντε Σαμπρεβέο τους άπασχολούσε...

Ο γάμος

Τις άκόλουθες μέρες, μαζί με τον πατέ-ρα Μαντέλ, πήσαν ώοισμένα μέτρα, που θα έσφαλίσαν την ήσυχία του Φρεντερίκ. Ο ψευδοκόμης ντε Κολένσκο νοίκιασε έ-να διαμέρισμα καλοβαμένο, στο μπουλ-δό Μπωμσάσι. Ο Ξεκοκκαλισμένος, που άκολουθούσε πια τον πρώην δραπέτη στην εύτυχία του, όπως τον είχε άκολουθήσει και στο δύσκο-λο καιρό, είχε γίνει ο άνθρωπος της επι-στοσύνης του. Έυεινε, πραγματικά, ο κα-λύτερος φίλος του, σενδόν άδεσφός του. — Ο κ. Μαντέλ πάλι άόρσσε, για λογα-ριασμό του, ένα όμορφο κήμα, στις όνδες του Σηκουάνα, κοντά στο Άτίς - Μόνε. Ήταν σενδόν ένας πύργος, που έξ αίτίας του έσωνικού θανάτου των ιδιοκτητών, ήταν

ελεύθερος και θαυμάσια έπιπλωμένος. Ο γέρος εγκαταστάθηκε εκεί, υ' όλο που έονόταν γειώνας, άφίνοντας χωρίς λυπή το πλούσιο διαμέρισμά του του μπουλδό Ντεκουρσέλ, για να υπορσά δεχεται το γυιό του με κάθε άσφάλεια. — Όλες αυτές οί άλλανες, γοιάστηκαν σενδόν τοίς έβδομάδες. — Η ήμερα του γάμου του Ζωρζ ντε Σαμ-πρεβέο με την διορσέ θεατρίνα, που είνε έστρωμένη ο Ζυλ, πλησίαζε. Μεγάλες προετοιμασίες γινόνταν στον πύργο του Καστελβί. Κι' όταν έφτασε ή μεγάλη μέρα, στην ταπεινή έκκλησία του Σεντονέ - ντε - Τουφά, πολύ μικρή για να περιλάβη τη λαμπρή έκείνη συγκέντρωσι, έγινε μιά τε-λετή που έυεινε στα χρονικά της περιοχής. Το ζεύγος των νεονύμφων τραβούσε όλων τα βλέμματα. — Ο Ζωρζ ντε Σαμπρεβέο ήταν άψως στο ντύσιό του. Η Λουίζα Νταβέο, ή μάλλον Ντορβίλ, φαίνότανε γοητευτική μέ-σα στο νυφικό της φόρεμα. Πίσω της, ο Ζυλ σφοδρώτατος, έπαίξε το ρόλο του κουμπάρου. — Τα λουλούδια, τα σκροπισμένα παντού, ή μελωδία του άρμονίου, ή γορσάδα, που εί-χε έρθε επίτηδες από το Παρισι, έκαναν την τελετή πιο επίδελτική. Μερικοί έπαονίωτες, που υπόρσαν να γλυστοήσουν μέσα στην έκκλησία, τάγαν γαμένα μπρσά σ' αυτό το μεγαλοπρεπές θέαμα. — Άνάμεσα σ' αυτούς, ήσαν ή Βασιλίσα των Λουλουδιών, κι' ή θεά Λευαία. — Η νέα κυρία εύρισκε το γάμο ύπερο-νο. Χαμονέυσε στη γλυκεία σκέψι ότι κι' αυτή ή ίδια θα στεκόταν μιά μέρα μπρ-σά σ' αυτό το βωμό, φορώντας κι' αυτή ένα άσπρο νυφικό φόρεμα... — Ε, θεία μου, θαυμά είσι κι' έγώ ά-γόρετα! είπε με άφέλεια, γαυογελώντας στην ξενοδόχισσα. — Ναι, κόρη μου, και θασαι ακόμα πιο πολύ διορσέ απ' αυτή την Παριζιάνα. Μή

ΑΠΕΙΛΕΤΑΙ ΑΙΜΑΤΟΧΥΣΙΑ...

Αποφ ύπρξαν έπανηλιν ένωες άντίπαλοι σε διαγωνισμούς καλλονής, στις Κάννες και στο Παρισι ή Άνριέτ Κεννί και ή Ντιάνα Γκορλέν έτυχε να συ-ναντηθούν σ' ένα πάρτυ, όπου μάλασαν κι' ή πρώτη χορούκας τη δεύτερη ή οποία πάλι άπάντησε με μιά γερή γροθιά. Κατόπιν αυτού, άποφάσισαν να λήσουν τη διαφορά τους στο πεδίο της τιμής. Η Ντιάνα ως προσβεβλημένη είχε το δικαίωμα εκλογής των άπλων και διάλεξε το σπαθί. — Ως την ήμερα της μονομαχίας, ή Άνριέτ (δεξιά) κι' ή Ντιάνα (άριστερά) έξασκούνη στην ίδια αίθουσα έφρακίας.

φοβάσαι. Βασίλισσά μου. θα ξεδιώχουμε ό,τι χρειάζεται...
Διεκόπησαν ξαφνικά, γιατί είδαν ότι τις κυττούσε περίεργα ένας άνθρωπος. που στεκόταν κοντά τους. ντυμένος σαν αλήτης.
Ήταν ένας άντρας, καμιά σαρανταριά χρονών, άκορτα υψός, που τα χασκαμπιστικά του φαίνονταν λεπτά. μ' όλη του την αθλιότητα.
Τό ήλιοκαμένο που δέμα. τὰ πολύ μακριά μαλλιά του. κι' ή γενειάδα του ή άπειροποίητη. τὰ παλιά σουά του. υπαλωμένα παντού τού έδιναν μιάν εμφάνισή ζητιάνου.

Όστόσο, έμοιαζε σαν να δείχνει ξεχωριστό ενδιαφέρον για την τελετή.

Τὰ μαύρα του μάτια κυττούσαν προσεκτικά τους νεονύμφους. και. κυρίως. την κόμπρη ντε Καστελντιέ.

Έγινε πιο προσεκτικός, όταν ο Έπίσκοπος τού Άνδρό άρχισε ένα μικρό λογυδριο προς τους νεονύμφους.

Είμαι ιδιαίτερος ευτυχής, έλεγε ο Έπίσκοπος, που μπορώ να συγγασώ έδώ τον κύριο Ζωρό ντε Σαμπρεβέο για την εκλογή της συζύγου του. Πράγματι, ή θεία Πρόνοια θέλησε ώστε, χάρις στην γενναιοφρονα βοήθεια της κομπήσης ντε Καστελντιέ, ο υιός της να υπορέσει να πραγματοποιήσει την τελευταία επιθυμία του μακαρίτη πατριού του. Ή δεσποινίς Λουίζα Νταβέρο, ή όρφανή, έινε, καθώς ξερούμε, ίδιες ευγενούς καταγωγής με τους Σαμπρεβέο.

Μόλις ο Έπίσκοπος πρόφερε τó όνομα της ύψης, ή Βασίλισσα τών Λιβαδιών στράφηκε κάταγοι προς τή θεία της.

— Λουίζα Νταβέρο... ψέλλισε. Όοφα-νι... Είνε δυνατόν; Λοιπόν, έγώ... ποιά είμαι;

Χωρίς ν' απαντήσει, ή θεία Λευαίρ, όχι λιγώτερο παρανεμένη από την άνευιά της, την τσάβηξε έξω από την εκκλησία.

— Έλα, έλα, κόρη μου, τή έπτε νεοική. αυτά έινε παράξενα πράγματα! Άδία-φορο! Πρέπει να μιλήσουμε για όλα αυτά στο θείο σου. Αυτός έξοει πράγματα. που έγώ δεν τὰ ξέρω.

Οι δυό γυναίκες δεν ήσαν οι μόνες που παραξευτέθηκαν. ακούγοντας τó όνομα της νεονύμφου.

Ο αλήτης, που στεκόταν κοντά τους, έιχε άκορσει κι' αυτές έπισχε να τρέμει.

— Λουίζα Νταβέρο! τιθόμισε μέσα στα δόντια του. Έτσι λοιπόν! Αυτή ήταν τó κορίτσι εκείνο; Πώς την βοήκαν. θάποεπε να προσπαθώ να τó μάθω.

Επειτα, καθώς οι καλεσμένοι άρχισαν να φεύγουν. βγήκε βιαστικά από την εκκλησία, σαν να φοβόταν μιν τών ίδιόν.

Και, σκεφτικός, με τó κεφάλι κατεβασμένο, πήρε τó μεγάλο δρόμο. διευθυνόμενος προς τó Κυνό.

— Λουίζα Νταβέρο! Και την παντρεύεται... Τί παράξενη σύμπτωση... Ή πιθανόν, κάποια κομψή... Θάποεπε νάην πέντε έκατομμύρια...

Ο άγνωστος

Ή διορφη Βασίλισσα τών Λιβαδιών κι' ή θεία Λευαίρ περπατούσαν τώρα βιαστικές πάνω στο μεγάλο δρόμο. που, τó γώμα του, παγωμένο καθώς ήταν, άνηγούσε κάτω από τὰ βήματά τους.

Εφτασαν τέλος στο πανδογείο, που ή ταμπέλα του κοινότατο από την πνοή του άνέμου.

— Έ, λοιπόν, ήταν όμορφα; ρώτησε ο υπάλληλος Λευαίρ.

— Πολύ όμορφα, υπέροχα, άπάντησε ή Βασίλισσα τών Λιβαδιών.

— Κι' άκούσαμε και κάτι περίεργα πράγματα πρόσθεσε ή γυναίκα του.

— Τί πράγματα;

— Τό όνομα αυτής που παντρεύεται τόν κύριο ντε Σαμπρεβέο.

— Δεν τὰ υπορέσεις ποτέ να μαντέψεις πώς λέγεται αυτή ή γυναίκα! φώναξε ή Βασίλισσα τών Λιβαδιών. Λέγεται Λουίζα Νταβέρο!

— Λουίζα Νταβέρο! επανέλαβε ο ξενοδόχος κατάπληκτος. Όπως έσύ δηλαδή; — Ναι, όπως έγώ

— Αυτό, πράγματικά, έινε παράξενο! Όστόσο, όμως, πάντοτε τυχαίνουν συμπτώσεις...

— Βεβαίωτατα. παραιδένθηκε ή γυναίκα του.

— Πολύ πιοσσότερο, συνέχισε ο υπά-

λλη Λευαίρ, που δεν έινε και τó δνομά σου. Βασίλισσά μου. Δεν τὰ υπορέσεις να τó διεκδικήσεις, αν σ' έπιασε ή δεσεί.

— Γιατί λοιπόν;

— Καλά, τὰ σου τó πώ. παιδί μου. Εί-σαι άκορτα μεγάλη τώρα, για να μάθης αυτό τó πράγμα. Ή καμμένη ή υπτέρα σου δεν σ' έινε άγανυρόσει, δηλαδή δεν σου είχε δώσει τ' όνομά της. Σ' έγραψε μόνο με τ' όνομα Λουίζα, άγνώστου πατρός κι' υπτός.

— Δεν μου τó είχατε πη ποτέ αυτό...

— Για ποίό λόγο, άφού λέγεται Λουίζα Λευαίρ για όλο τόν κόσμο, κι' άφού ή καμμένη ή μακαρίτισσα ή άδελοή μου, κι' έ-μείς οι ίδιοι, σέ θεωρούμε σαν παιδί μας;

— Είνε αλήθεια, υπάλληλος Λευαίρ, και σάς εύχοιστώ μ' όλη μου την καρδιά.

— Ξέρεις καλά ότι σ' άγαπούμε σαν ά-ληθινή κόρη μας και τὰ κάνουμε ό,τι χοιιά-ζεται για να μās κληρονομήσει.

— Και βέβαια είσαι σαν παιδί μας. πρόσθεσε ή γυναίκα του, και σά λατρεύ-ουμε.

— Κι' έγώ σάς άγαπώ πολύ, θεία μου. Άλλά τó ίδιο κάνει, θάβηλα να μάθω.

— Τι; έκαμε ο ξενοδόχος άμυητος.

— Την άληθινή ιστορία μου.

— Καλά, τὰ σου την πώ με δυό λόγια. Ή υπτέρα σου, τó ξέρεις, ήταν υοδίστοα. Έκαμε την κοιταμάρα να τὰ υπλέξη μ' έναν άνδρωπο πλούσιο, που ήταν παντρευ-μένος, πράγμα που αυτή δεν τόξερε.

— Παντρεμένος;

— Ναι. Άπέκτησε ένα παιδί, έσένα ό-μορφούλα μου. Και, ύπολογίζοντας στις ψευτικές ύποσχέσεις του κυρίου, που ήταν πατέρας σου, περίμενε, για να σ' άγανυ-ρίσει, τó γάμο που τή έινε ύποσνεθή.

Άλλ, αυτό δεν έπρόκειτο, δεν υπορούσε να γίνη, φυσικά. Επειτα, ή υπτέρα σου έπεσε άρρωστη. Πέθανε στο νοσοκομείο, άφού σ' έμπτισέθηκε στην άδελοή μου, χωρίς όμως να τή άποκαλύψη τó όνομα του πατέρας σου. Σου είχε άφίσει μόνο ένα κόσμημα, αυτό τó άσημένιο μενταγιόν που φοράς, και δυό-τοία γράμματα. που τή είχε γράψει άλλοτε ο πατέρας σου.

— Κι' αυτά τὰ γράμματα έχουν ύπο-νοσφή;

— Ένα μικρό όνομα μονάκι: Έκτω. αν θυμάμαι καλά. Θά σου τὰ δείξω όποτε θέλεις, παιδί μου.

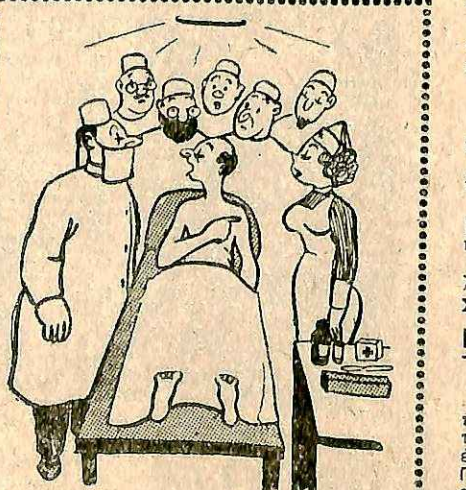
— Ναι, ναι, θάβηλα να τὰ διαβάσω.

— Λοιπόν, καθώς καταλαβαίνεις, με τέ-τοιες προϋποθέσεις, δεν ήταν δυνατόν ν' ά-ναζητήσουμε αυτόν τόν άγνωστο πατέρα.

Πρώτα-πρώτα δεν έπιτρεπόταν, Κι' έπει-τα, μ' αυτό δεν τὰ κερδίζαμε τίποτα.

— Άλλ, άφού ο πατέρας μου ήταν πλού-σιος;

— Μπ! Ένας άντρας μπορεί πάντοτε ν' άρνηθή την πατρότητα σέ τέτοιες περι-πτώσεις. Αυτοί οι άνδρωποι δεν νοιάζον-ται για τίς στωγές κοπέλλες. Κι' έπειτα, τó ίδιο καλά είσαι σαν Λουίζα Λευαίρ, ό-πως θάσουν κι' αν σ' έλεγαν Λουίζα ντε Κολέν-Ταμπόν! Αυτό δεν τὰ σ' έμπτρί-ση να παντρευτής τόν φίλο σου τόν Πέτρο

Ο ΝΤΡΟΠΑΛΟΣ

— Πέστε στή νοσοκόμα να μη κυττά-ζη από δω!...

ντε Σαμπρεβέο και να γίνης μιά μέρα έ-γ-νομή της πυροδότησας τού Καστελντιέ. Ποιος έξοει, άγνόετα, αν δεν μείνις στόν πυύγο τού Σενεούτ-λε-Τυφώ;

— Ά! Αυτό θάταν δυσφο! φώναξε ή Βασίλισσα τών Λιβαδιών. Όπως και νά-νε όμως, θάβηλα να μάθω ποιος ήταν ο πα-τέρας μου... Θά τó μάθω πιθανόν άγνό-ετα...

Ή νέα σταμάτησε ξαφνικά. Βλέποντας να υπαίνη μέσα στο πανδογείο ό κακομοί-ρης, που τόν έινε προσέξει ήδη μέσα στην εκκλησία της Σενεούτ.

— Κύττα, ο άνδρωπος εκείνος! έπτε στή θεία της.

— Τι θέλετε; ρώτησε άπότομα ο ξενο-δόχος, βλέποντας την άθλια εμφάνισή του νεοφερμένου.

— Λίγο κρασί. Ένα κομμάτι ψωμί και τυρί, αν έχετε, έπτε εκείνος με γλυκειά φωνή.

Και, συγγώνως, έψαξε μέσα στην τσέ-πη του κι' έβγαλε ένα δίφραγκο.

— Καλά, καλά, τὰ σάς σεβίρω, έπτε ο υπάλληλος Λευαίρ, πιο ήρεμα τώρα. Θά με πληρώσετε μετά.

Κι' έφερε γρήγορα στόν πελάτη του έ-κείνα που τού παροσέγγει.

Ο άγνωστος άρχισε να τρώη χωρίς να βιάζεται, και πολύ καθαρά.

— Εργάσαστε από ακουρά; ρώτησε ο ξενοδόχος περίεργος.

— Ναι, από πολύ μακριά.

— Πάτε στή Νάντη υπήως;

— Όχι. πώς στο Ρομύ-σού-Λουάο.

— Ά!... Είσατε από κεί;

— Όχι. άλλ, έγω μιά δουλειά στα πε-ρίχωρα.

— Τι δουλειά κάνετε;

— Δεν έγω κανονικό έπάγγελμα. μερο-καματιάσος είμαι.

— Καλά, τὰ υπορούσα πιθανόν να σάς βρώ τίποτα δουλειές έδώ, αν τυχόν θέλατε.

— Τι είδους δουλειές;

— Θά υπορούσατε να βγάλετε πέτρα. Κάνουν κάτι έπιδορθώσεις αυτόν τόν και-ρό στόν πυύγο τού Καστελντιέ και παίνο-νουν πολλούς εργάτες.

Άκούοντας τó όνομα Καστελντιέ, ο άγνω-στος άνατρίγισε και ναυήλωσε άπότομα τó κεφάλι, σαν νάβηλε να κούνη την τα-ραχή του.

— Έχουν ίσα-ίσα ανάγκη από ένα να όδηγή τó κάρο.

— Ά! Καστορίεση;

— Ναι, άλλάζουν κάθε τόσο. Έδώ κι' ένα μίση, είχα στείλει στόν ενοχολόβο δυό φτωγούς σαν και σένα. Ήσαν δυό καλοί τύποι που δεν είγαν ούτε να φάν ούτε να κοιμηθούν. Τους βοήθησα στην άογή όσο υπόρεσα. Και, μ' την πίστι μου, με ξε-πλήρωσαν... Με καλοπλήρωσαν μάλιστα όταν έθωναν.

— Είγαν βγάλετε λεφτά;

— Όχι, έτσι όπως φαντάζεστε. Μόνο που ένα πρσί ήθε ένας υπηρέτης του πύ-γου και τους έφερε έδώ μέσα που Βοισκ-μαστε, ένα σάκελλο γεμάτο γαρτουνί-σματα.

— Χαρτονομίσματα;... Ένας ύποπ-της τού πυύγου;... φώναξε ο άγνωστος κατάπληκτος.

— Ναι, χιλιάδικα μάλιστα!

— Αυτό έινε παράδοξο!

— Υστερα από μικρή σιγή, ρώτησε πιο ήρεμος:

— Τι ήσαν αυτοί οι άνδρωποι; Πώς ήσαν;

— Μά την πίστι μου, διαβατάσδες... Καλοί άνδρωποι όμως. Ο ένας άπ' αυτούς ήταν «ξασθρωμένος» ή δουλειά του.

— Έξασθρωμένος;... Άκούβάτης δη-λαδή.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχειο

Κοινωνικά

Γάμει

Τήν Κυριακή 18 τρέχ. έτελέσθησαν εις τó Άμαλλειον οι γάμοι τού υποπλοίαρχου τού Β. Ν. κ. Σταύρου Ι. Μυλωνά μετά της έκ Μαϊάμι Φλωρίδος Διδος ΕΥΕ ΒΑΛΛΙΚΗΣ. Παράνυμφος παρέστη ή κυρία Νόρα Γ. Πει-ρίτου. Ο «Θσαυρός» εύχεται στους νεο-νύμφους κάθε εύτυχία.

Άρραβώνες

Ο κ. Δημήτριος Ι. Πισμιάς και ή Δις Χαραλαμπίνα Γ. Μπαρκούρα ήρραβωνίσθη-σαν.

ΜΑΡΤΥΡΕΣ ΤΗΣ ΠΡΟΟΔΟΥ

Ο Μπουρσέλ και ή ιδέα του τηλεφώνου

Κανείς δεν άγνοεί τó όνομα τού Γκράναμ Μπέλ. Αυτό τó όνομα θυ-μίζει σ' όλους τόν έφευρέτη τού τη-λεφώνου.

Άλλ, όταν έγιναν στην Άμερική τὰ έγκαίνια της πρώτης τηλεφωνικής γραμμής, που συνέδεσε τή Νέα Υ-όρκη με τή Βασινγκτόνα, όλοι εκεί-νοι που παρέστησαν σ' αυτά άκου-σαν με έκπληξη τó μεγαλοφυή έφευ-ρέτη ν' άποτίη έναν εύλαδικό φέρο-τιμης τού Γάλλου μηχανικό Κάρολο Μπουρσέλ. Και τó ίδιο έκαμε λίγο καιρό άγνόετα και ο μεγάλος Έ-δισον.

Όστόσο, κανείς δεν είχε άκούσει να γίνεται ποτέ λόγος γι' αυτόν τόν Μπουρσέλ και κανείς δεν ήξερε τί ήταν ή τί έινε κάμει.

Άλλ, ή περιέργεια τού κοινού έ-σβυσε γρήγορα. Και μόνο μερικοί Γάλλοι δημοσιογράφοι, στους όποι-ους έινε φάσι ή άπήνησις τών λό-γων τού Γκράναμ Μπέλ και τού Έ-δισων, βάλθηκαν να βρουν αυτό τó συμπατοιώτη τους, για τόν όποιόν οι Άμερικανοί φαίνονταν να έξερουν πολύ περισσότερα από τους ίδιους.

Άλλά γραιψήθηκε να κοπιάζουν πολύ, για τόν ανακαλύψουν. Γιατί ο Κάρολος Μπουρσέλ είχε βυθισθή ά-πο πολλά χρόνια στη φτώχεια, ή δυστυχία και την αφάνεια.

Βοήκαν, όμως, τó μυνηνίδες ύ-πόμνημα που ο Μπουρσέλ έινεν ά-πευθύνει τó 1855 στή Γαλλική Ά-καδημία τών Επιστημών. Μέσα σ' αυτό, ο Γάλλος έπιστήμων έέθετε μιá σειρά πειραμάτων του σχετικά με τή μεταβίβαση τού ήχου και συ-νεπώς της άνθρωπινής φωνής σέ με-γάλες άποστάσεις και ύπεδείκνυε μιá συσκευή, που λειτουργούσε με ήλεκτρικό ρεύμα και έπετύγχανε αυ-τή τή μεταβίβαση.

Τό ύπόμνημα αυτό δεν έτυχε της τιμής ούτε μιáς άπλής άγανυώσεως σέ δημοσία συνεδρίαση της Άκαδη-μίας και ο έισηγητής περιούσθηκε να σπουδώς τού περρωόιο τις δυό αυτές λέξεις που τó καταδικάζαν ό-ριστικά: «όχι σοβαρό».

Όστόσο, ο Μπουρσέλ δεν άπελ-πίσθηκε και συνέχισε τὰ πειράματά του, χωρίς όμως να καταρρώσει πο-τέ να προσλάβει την προσοχή τών συγχρόνων του.

Άπηύθυε επίσης ύπομνήματα στις έένες έπιστημονικές ακαδημίες καθώς και σέ διάφορους έπιστήμονες της εποχής. Άλλά και πάλι χωρίς αποτέλεσμα.

Ένα τέτοιο ύπομνημα περιήλθε πολλά χρόνια άγνόετα στην κατο-

γή τού Γκράναμ Μπέλ και τόν προσ-ανατόλισε στις έρευνες που έκανε πάνω στο ίδιο ζήτημα.

Στό μεταξύ, ο Μπουρσέλ φυτοζώ-ουσε στο Παρίσι. Ή άπελπισία από τó ένα μέρος και ή φτώχεια από τó άλλο τόν είγαν κάμει υνακκό. Πα-ραμιλούσε στους δρόμους και νέμει-ζε με σχέδια και άριθμούς τὰ τσα-πέκια τών καφενείων όπου καθόταν.

Κάποτε άπειυήθηκε στόν πλού-σιο έπιχειρηματία Όσμάν και τού πρότεινε την έκμετάλλευσή της έφευ-ρέσεώς του. Άλλ, ο Όσμάν γέλα-σε μαζί του.

— Έχετε μεγάλη φαντασία και τὰ σάς συμβούλευα να γράψετε φαν-ταστικά μυθιστοήματα, τού έπτε. Μά την αλήθεια, τὰ ήσαν πολύ ώ-ραία!... Άς ύποθέσουμε π. χ. ότι ή ήρωίς τού μυθιστοήματός σας βρίσκεται στην Τουλώνα και ότι ο άγαπημένος της ύπηρετεί στή φου-ρά της Λίλλης... Γιατί τὰ έινε, βέ-βαια, ένας ώραςος δραγώνος... Κά-θε πωρή, λοιπόν, ή φίλη του τὰ τόν παίονη από την Τουλώνα και τὰ τού λήη την καλημέρα της και όλες εκείνες τις άνοσιες που συνήζονυν να λένε σέ παρούμενες περιστάσεις οι έρωτευμένοι... Έ, πώς σάς φαί-νεται ή ιδέα μου;

Ο Μπουρσέλ έφυγε με κατεβα-σμένο τó κεφάλι.

1876. Την έποχή εκείνη, ο παγ-κόσμιος τύπος έκαμε ένα τεφάσιο θάυβο γύρω στην έφεύρεση τού Γκράναμ Μπέλ. Οι έφημερίδες τόν άποκαλούσαν μεγαλοφυή, όπως και πράγματι ήταν.

Ο Μπουρσέλ έκαμε τότε τή θλι-βερή διαπίστωση, ότι ο Άμερικανός έφευρέτης έινε Βαδισί πάνω στα δι-κά του ήγνη και ότι έινεν έφαυρόσει πρακτικά την έπιστημονική άσκή-ση, που έινεν έφεύρεση ο ίδιος.

Ή λύπη τού ένοιωσε γι' αυτό τó πράγμα ήταν τόσο μεγάλη, ώστε για μιá στιγμή σκέφθηκε ν' αυτο-κτονήση.

Άλλά δεν έπραγματοποίησε την άπόφασή του και έξακολούθησε να ζή μέσα στην αφάνεια, χωρίς να έν-διαφέρεται πια για τίποτε.

Τό 1879, μερικοί δημοσιογράφοι τόν ανακάλεσαν σέ μιá άθλια τρώ-γλη, στο πρόστασιο τού Άν ου Άν-τωνίου. Ο Μπουρσέλ έινε νίνει μι-σάνθρωπος.

— Για ποίό τηλεφώνου μου μιλά-τε; άπάντησε με σκαϊότητα στις έ-ρωτήσεις τους. Δεν έξω τίποτε και δεν θέλω να μάθω τίποτε γι' αυτό τó πράγμα.

Στάθηκε αδύνατον να τού άπο-σπάσουν τίποτε άλλο.

Τὰ ήγνη τού Μπουρσέλ, νάθηκαν από τότε. Μόνο τó 1913 μιá έφημε-ρίς άνέγραψε τó θάνατό του. Είνε πεθάνει φτωγός και άγνοημένος, ό-πως ήταν σ' όλη του τή ζωή, σέ ή-λικία 84 έτών.

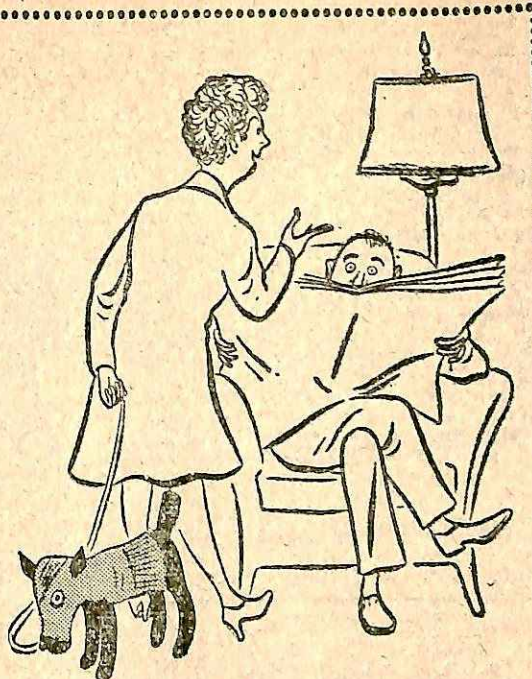
Οι έπιστημονικές έγκυκλοπαίδειες περιέλαβαν έκτοτε τó όνομα τού και διάσπυρι έπιστήμονες μίλησαν πολ-λές φορές έγκωμιαστικά για τó έο-γο του. Έτσι, οι άνδρωποι έμαθον μετά τó θάνατό του τó όνομα εκεί-νου που έινε συλλάβει πρώτος την ιδέα τού τηλεφώνου.

● ●

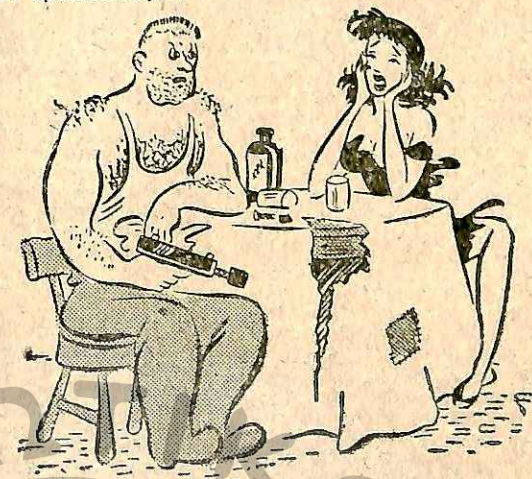
Ένα νέο πλοίο-φάντασμα

Στις άπέραντες έκτάσεις τών ω-κεανών ανακαλύπτονται κάθε τόσο τὰ ίχνη κάποιας θαλασσινής τραγυ-δίας που μένει πολλές φορές μυσ-τηριώδης. Πρό καιρού ένα άμερι-κανικό άεροπλάνο συνάντησε στο δρόμο του ένα πλοίο, που τó παρέ-συρε τó Γκόλφ Στρήμ.

Τό άκυβέρνητο αυτό πλοίο όνομα-ζόταν «Ρουβίκων». Ήταν έρημο, Όλες οι βάρκες του είχαν χαθή, μαζί με τó πλήρωμα. Ίσως είχε κινδυνεύσει σέ κάποιον τυφώνα κι' οι άνδρες του τó έγκατέλειψαν για να καταφύγουν σέ κάποια ακτή. Τί άπέγιναν όμως όλοι αυτοί οι ναυαγοί; Ή τύχη τους άγνοείται...

— Βλέπετε πώς χρησιμοποιώ τις κάλτσες σου, δ-ταν τρυπήσουν;...

— Δεν πιστεύω πως μ' άγαπάς! Δεν με δέρνεις ποτέ!

— Δεν μ' άγαπάς, Τάκη! Δεν με φίλησες τώρα που θα φύγης!

Θεοί και θαλασσοδότες

Το ειδύλιο της Βελλένα και του 'Αμπιόριζ

Η γοργή Ιέρεια των Δουιδών ύψωσε το δεξί χέρι της και έγειρε το κεφάλι προς τα πίσω. «Επειτα, είπε με δυνατή φωνή: —Ω, Μπελέν, θεέ του φωτός, σύ που ξαναγυρίζεις κάθε χρόνο, για να ευπνήσης την κοιμισμένη γη, άκουσε την ιέρειά σου. Οι άντρες μας είναι έτοιμοι ν' αντιμετώπισουν τους κινδύνους της θάλασσας, για να φέρουν ένα εϊρηνικό μήνυμα στους αδελφούς μας, που μένουν στις ακτές της Κορνούλλης. 'Αλλά, ο άκεανος είναι βαθύς, οι άνεμοι δυνατοί και το πλοίο τους ανίσχυρο. Για να τους προστατεύσω από τους κινδύνους, θα δώσω στο νεώτερο ανάμεσά τους, έναν έφηβο, που είχε άγνος, γιατί δεν γνώριζε ακόμη τις γαρές του έωτα. Τό τόσο και τα βέλη που είναι άφειομένα σε σένα...

Στα λόγια αυτά, ένας νέος βγήκε από το πλήθος και προχώρησε προς το μέρος της Ιέρειας. Όλες οι γυναίκες, που έστεκαν γύρω της, στήλωσαν αμέσως τα βλέμματά τους πάνω του. Γιατί ήταν πολύ δυσστροφος ο 'Αμπιόριζ. Το ψηλό ανάστημά του είχε την ελυσινία της νεαρής σπυιδας, το άγναιο πρόσωπό του είχε το γάμο του τοιραντάφυλλου και τα δλοδανθα μαλλιά του έπεφταν σε μεταξένιους βοστρύχους πάνω στους ώμους του.

—'Αμπιόριζ, είπεν η Ιέρεια, πάρε αυτό το τόσο και τα βέλη που είναι εύλογημένα από το μεγάλο άρχηγό των Δουιδών, κατά την έπονή της συλλογής του γκι και βουτηγμένα μέσα στο αίμα ενός λευκού ταύρου. Θα σου γορησιεύσουν όχι για

ν' αντιμετώπισης τους ένθρους σου, αλλά για να νικήσης τον Ταραν, το θεό του κεραυνού και τον Κερουνός, το θεό της νύκτας και του θανάτου. Έξακόντισε τα βέλη σου εναντίον των νεφών και της θύελλας και θα τα ίδης να ξαλύονται αμέσως.

—Μην φοβάσαι τίποτε, 'Αμπιόριζ! Ο Μπελέν είναι το φως και η ζωή, ο θεός που νικάει το κακό και το θάνατο. 'Αλλά μην ξεχνάς πως, για να φέρουν αυτά τα βέλη το αποτέλεσμα τους, πρέπει να έκτοξευθούν από το χέρι ενός νέου που δεν έχει γνωρίσει ακόμη γυναίκα. Όταν ξαναγυρίσεις εδώ δω, θα πάρεις την ανταμοιβή σου. Γιατί θα υποσέσης τότε να διαλέξεις ανάμεσα σ' αυτές τις νέες εκείνη που θα σου φανή ωραιότερη από τις άλλες και θα πάτε να λουσθήτε μαζί στη θάλασσα. 'Επειτα, η γυναίκα αυτή θα σε υψώσει στα ύψη της αγάπης, και θα σου κεντήσει στο μανδύα σου το ιερό κοχύλι και θ' αποδείξει έτσι σ' όλους ότι είσαι άντρας. Είσαι έτοιμος να συμμορφωθείς σ' αυτούς τους όρους; 'Αμπιόριζ:

—Είμαι έτοιμος! απάντησε ο νέος με σταθερή φωνή.

Γονάτισε τότε υποστράτη στην Ιέρεια και πήρε από τα χείλια της το ιερό τόξο και τη φαέτοσα με τα βέλη.

Αλλά, καθώς άνασκηκνόνταν, το βλέμμα του έπεσε πάνω στη Βελλένα, τη νεώτερη και την δυσσωφέστερη από τις κόρες των Δουιδών, που στέκονταν γύρω στην Ιέρεια με τα δλολευκα μαλλιά. Τα μεγάλα μάτια της, που είχαν το γάμο του, ούσαν, είχαν σπληλωθεί πάνω του με μια παράξενη έπιμονή κι' ένα νοσητικό γαμόγελο μισάνοιγε τα χείλη της.

Ο 'Αμπιόριζ ένοιωσε μια άνατοιγίλα σ' όλο του το σώμα και κατέβασε τα μάτια. Γιατί ήξερε τόσο πως η Βελλένα ήταν εκείνη που θα του μάθαινε τα γλυκά μυστικά της αγάπης.

Ένα καρδοτσουφλο πάνω στα κύματα. Είχαν άογίσει κιόλας να γέρουν επικίνδυνα από το ένα μέρος.

—Γρήγορα, τα βέλη σου, 'Αμπιόριζ, πρόσταξε ο κυβερνήτης.

Ο νέος φαινόταν διστακτικός.

—'Ας τα φυλάξουμε για αργότερα, απάντησε. 'Ισως ο καιρός χειροτερεύει...

—Γι' αργότερα; φώναξε ο πλοίαρχος. Δεν βλέπεις, λοιπόν, ότι το πλοίο έχει γεμίσει νερά και ότι σε λίγο θα είναι άγνος; Μην γάνουμε ούτε σπινυή! Σημάδεψε γρήγορα τον Ταραν και τον Κερουνός, με τα ιερά βέλη του Μπελέν!

Ο 'Αμπιόριζ συμμορφώθηκε με αυτή τη διαταγή. 'Αλλά του κάκου έορηνε τα βέλη του το ένα έπειτα από το άλλο προς το μέρος των δλομυαων νεφών. Σε κάθε γτύπημα, θάλαγος πώς οι θεοί έξοργίζονταν τόσο πολύ. Το πλοίο κινδύνευε τώρα να καταποντισθή.

Αλλά αυτό δεν είχε συμβεί ως τότε. Τα βέλη του θεού Μπελέν κατατόπωναν πάντα τα μαύρα σύννεφα του Ταραν κι' έζοσαν την ηρεμία και τη γαλήνη στη θάλασσα. Μόνον όταν τα χείλια που τα έορηναν δεν ήταν άγνα άδυνατούσαν να φέρουν το αποτέλεσμα τους. Μήπως αυτή ήταν, λοιπόν, η αίτια που έκανε τα βέλη του 'Αμπιόριζ ν' άστοχούν;

Ο κυβερνήτης έταξε αμέσως προς το μέρος του νέου.

—'Ας είσαι καταραμένος 'Αμπιόριζ, είπε. Τα βέλη σου έξερεβίζουν περισσότερο τον Ταραν άντι να τον κάνουν να ηρεμήσει!

Ο νέος έτρεψε σύγκοιους. 'Ενοιωσε τώρα το βλέμμα του πλοίαρχου να σπτοίζεται έρευνητικό και απειλητικό πάνω του. Και, εαφνικά, το τόσο έφυγε από τα χείλια του.

—'Αθλιε! φώναξε ο Κέλτης με τα μακροά μουστάκια. Είνε αλήθεια, λοιπόν, εκείνο που υποπτευόμουν;... 'Ενώρισε καιμιά γυναίκα ποτού επιβίβασης στο πλοίο:

—Ναι,...

Η φωνή του 'Αμπιόριζ ήταν τόσο άδυνατη, που έμοιαζε σαν ψίθυρος.

—Πότε;

—Την παραμονή της αναχωρήσεως.

—Ποιά ήταν αυτή η γυναίκα;

—Η Βελλένα...

—Σκύλλε!

Οι γοργιές του Κέλτη άογνι γού έπεσαν με όρη πάνω στο κεφάλι του νέου.

—Στη θάλασσα τον έπιρκο και τον ιερόσυλο! φώναξαν οι ναύτες δλόγως.

—Στη θάλασσα! συμφώνησε ο κυβερνήτης.

Και σαν η παρουσία του 'Αμπιόριζ πάνω στο πλοίο να ήταν εκείνη που έξωργιζε τους θεούς, τα κύματα ηρέυσαν αμέσως μόλις οι σύντομοί του τον έορηναν στη θάλασσα. Και τα μαύρα σύννεφα που σκέπαζαν τον ούσαν διαλύθηκαν σε λίγο.

—'Ετσι, το πλοίο υπόσχεσε να συνεχίσει το ταξίδι του. Και, κατά το σούρουπο της ίδιας ημέρας προήγγινε στις ακτές της Κορνούλλης.

Κατά την έπιστροφή του σκάφους, η Βελλένα άκουσε άτασση την άφηνση του πλοίαρχου και δεν έδειξε κανένα όδο. Όταν είδε τα βλέμματα των άλλων γυναικών να γυρίζουν άπειλητικά προς το μέρος της.

—'Αλλωστε, τί την ένδιέφερε πιά; Μήπως δεν ήταν άποφασισμένη να πεθάνει, αν συνέβαινε τίποτε κακό στον άναπημένο της 'Αμπιόριζ;

Εαφνικά, οι συντροφισσές της την είδαν να τρέχει με όρη προς το χείλος του ψηλού και άπόκρημνου βράχου, που προχωρούσε σαν πλώρη πλοίου μέσα στη θάλασσα...

Η Βελλένα ύψωσε τα χείλια της προς τον ούσαν κι' έπειτα οίγηκε με όρη στο κενό. Τα κύματα του άκεανού σκέπασαν αμέσως το δυσσφο κορούι της.

Κι' ο παλνός θούλος λές πως η Βελλένα συνάντησε στο βυθό της θάλασσας τον 'Αμπιόριζ και ότι οι δυο άναπημένοι συνεχίζουν πάντα εκεί τη μεγάλη αγάπη τους, που τους είχε κάμει να καταπατήσουν τους νόμους των ανθρώπων και ν' άσπασουν την όρη των θεών.

ΜΙΡΕ-Ι.Γ ΜΠΡΟΣΕ

Η μάσσησις των τρεφών

Κατά των 'Ολλανδών έπιστήμονα βάν Σόμερεν, η έλλαιψη μάσσησις των τρεφών στερείται τον όργανισμό από τα 2/3 των θρεπτικών ουσιών που περιέχουν.

Ο 'Ολλανδός έπιστήμων έκανε πειράματα σε σκυλλία και νάτσε από τις οποίες άφηρεσε ένα μέρος των δοντιών των για να καταστήσει δυσστροφή τη μάσσησις των τρεφών. Τα ζώα αυτά άρχισαν ν' άδυνατίζουν σιγά-σιγά, έγιναν άνηικα και έχασαν μέσα σε τρεις μήνες περισσότερο από το 1/4 του βάρους των.

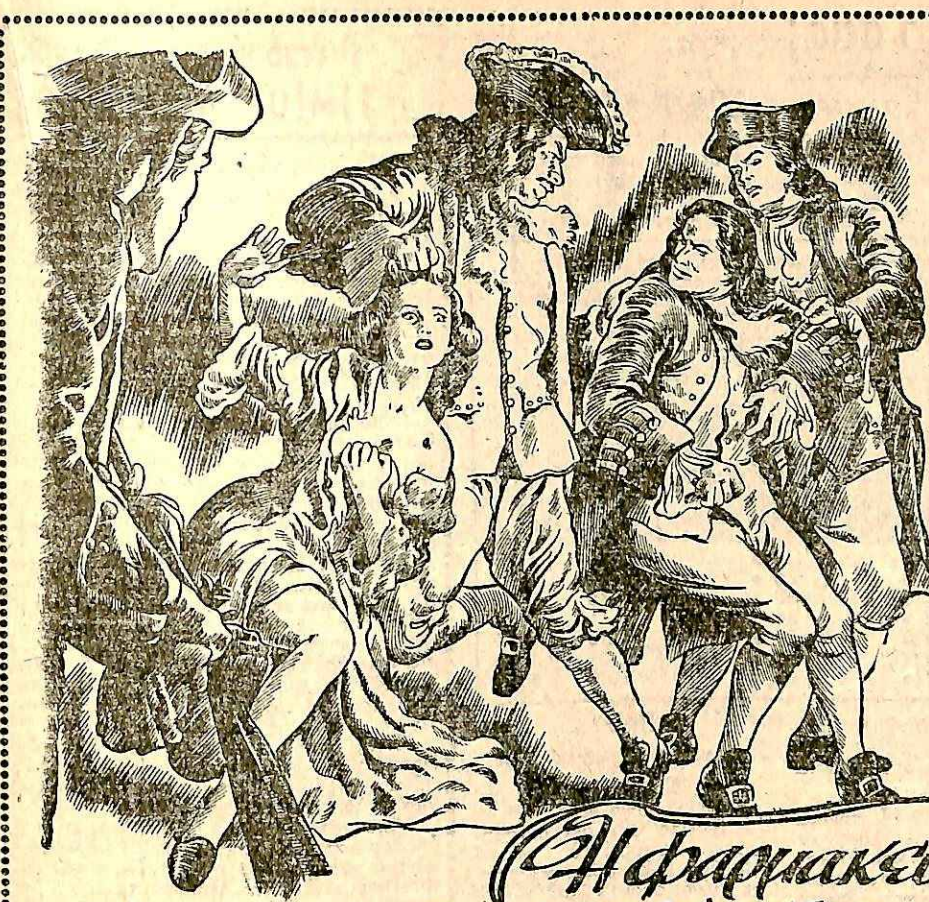
NOVICE Cosmetiques Modernes

Νέοι ρούζ, έξοχη χρομάτα, δίδουν ώραιο πρόσωπο!

ΒΙΟΡΕΤΤΕ	ΟΜΑΓΕ	ΚΑΛΙΑ	ΚΑΛΙΑ
ΛΕΥΚΟ	ΕΠΑΡΧΟ	ΕΠΑΡΧΟ	ΕΠΑΡΧΟ
ΕΡΜΑ	ΕΡΜΑ	ΕΡΜΑ	ΕΡΜΑ
ΕΡΜΑ	ΕΡΜΑ	ΕΡΜΑ	ΕΡΜΑ

Μορφή σημαίνει Άρμονία. Με τον πίνακα (Γοργί) δόθηκε το ρούζ που σάς ταιριάζει. Το έπιτυχημένο κοκκινισμα στο μούλο είναι η δασίς της ωμορφιάς του προσώπου.

Paris Aurore

Οι δυο σύζυγοι ανέθηκαν κατατρομαγμένοι στο Ικρίωμα.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ της κοντεσσίνας Κιάρας ντι Ρομπίνα, που άηκε σε μια από τις μεγαλύτερες και πλουσιότερες οικογένειες της Νεαπόλεως, είναι από τις πιο τραγικές.

Ήταν μοναχοκόρη του κόμητος 'Ιερωνύμου ντι Ρομπίνα και, σε ηλικία 18 χρόνων, ο πατέρας της την πάντρεψε με το μαρκήσιο 'Ονώριο Μποκατέλλι ντι Σαβέρντα, που ήταν πλουσιώτατος και κατείχε ένα άνάτολο άξίωμα στην αλή της Νεαπόλεως.

Αλλά η όμορφη Κιάρα δεν μπορούσε να ταιριάζει με τον μαρκήσιο ντι Σαβέρντα, που θα μπορούσε να ήταν παππούς της. Την περνούσε 44 χρόνια!

Όστόσο, η ζωή τους κύλησε άρμονικά, φαινομενικά τουλάχιστον, για ένα διάστημα. Ο μαρκήσιος ντι Σαβέρντα έλάτρευε τη σύζυγό του κι' άν του έλειπαν τα νειάτα, της είχε προσφέρει όλες τις άπολαύσεις που δίνουν ο πλούτος, τα μεγαλεία και η ύψηλη κοινωνική θέσις.

Στη Νεάπολη, ήταν πολλές εκείνες που έμακάριζαν την Κιάρα. 'Αλλά η ίδια ήταν δυστυχισμένη.

Ένα χρόνο μετά το γάμο τους, πέθανε ο γραμματέας του μαρκήσιου. Ο Σαβέρντα πήρε άμέσως στη θέση του έναν άλλον.

Ο άνθρωπος αυτός, που τον έλεγαν 'Ιάκωβο Μποτρέλλι, ήταν μόλις είκοσι πέντε χρόνων, είχε ένα πολύ εύχριστο παρουσιαστικό κι' έγραφε κάπου-κάπου στίχους.

Ένας κεραυνοβόλος έρωας, άναπτύχθηκε, από την πρώτη στιγμή, μεταξύ της Κιάρας και του Μποτρέλλι.

Ο μαρκήσιος ντι Σαβέρντα, που ήταν όλη σχεδόν την ημέρα άπασχολημένος στα άνάκτορα, δεν είχε άντιληφθή τίποτε. 'Αλλά οι μέρες δεν έφταναν στους δυο έρωτευμένους. 'Ηθελαν και τις νύχτες δικές τους. Η έπιθυμία τους ήταν να μη χωρίζουν καθόλου.

Ένα έγκληματικό σχέδιο πέρασε τότε από το μυαλό της Κιάρας. Και βιάσθηκε να το έκτελέσει. Παρακίνησε πρώτα το σύζυγό της να συντάξει τη δαήκη του

Η φαρμακεία της Νεαπόλεως

Τα τρομερά έγκλήματα της κοντεσσίνας Κιάρας

κι' όταν βεβαιώθηκε ότι ο Σαβέρντα την είχε άφήσει γενική κληρονόμο του δεν διίστασε καθόλου. 'Επειτα από μερικές ημέρες, τον δολοφόνησε.

Κανείς δεν υποπτεύθηκε το παραμικρό. Γιατί η μεγάλη ηλικία του μαρκήσιου ντι Σαβέρντα δικαιολογούσε τον αϊφνίδιο θάνατό του.

Έτσι, οι δυο έρασάι έμειναν άνεύχλητοι. 'Αλλά η Κιάρα ήθελε να νομιμοποιήσει τις σχέσεις τους και μια μέρα ζήτησε από τον πατέρα της την άδεια να παντρευθή τον 'Ιάκωβο Μποτρέλλι.

Ο κόμης ντι Ρομπίνα άνατιώθηκε, όπως ήταν έπόμενο, σ' αυτό το γάμο.

—Ποτέ! είπε. Μία κόρη του κόμητος ντι Ρομπίνα, που έγινε σύζυγος του μαρκήσιου ντι Σαβέρντα, δεν παντρεύεται σε δεύτερο γάμο έναν τιποτένιο, όπως είναι ο 'Ιάκωβος Μποτρέλλι. Κτύπαξε πιά ψηλά, κόρη μου, γά να βρης ένα σύζυγο που να σου άξίζει και όχι ανάμεσα στους υπηρέτες σου.

Η Κιάρα προσποιήθηκε ότι θα συμμορφωνόταν με τις πατρικές συμβουλές και άπομάκρυνε άμέσως τον Μποτρέλλι από το μέγαρό της.

Αλλά είχε πάρει πιά την άπόφασή της. Και, λίγο καιρό αργότερα, έδηλητήρισε τον πατέρα της, όπως είχε κάμει προηγουμένως και για το σύζυγό της.

Ο 'Ιάκωβος Μποτρέλλι ξαναγύρισε τότε στο σπίτι της μαρκησίας ντι Σαβέρντα και, έπειτα από μερικούς μήνες, οι κάτοικοι της Νεαπόλεως μάθαιναν έκπληκτο τους γάμους των. Ένα παιδί γεννήθηκε πάνω στο χρόνο από την ένωσή τους.

Αλλά η ζωή στο μέγαρο Σαβέρντα δεν ήταν πιά άρμονική όπως πρίν. Ο 'Ιάκωβος Μποτρέλλι είχε βαμωθή από το πλούτη και τα μεγαλεία και σε λίγο άρχισε να παραμελή τη γυναίκα του και να άναζητή άλλες περιπέτειες. Οι σχέσεις

του ίδιως με τη μαρκησία Ζηνοβία Περάντι είχαν κάμει τον κύκλο όλων των κοσμικών σαλονιών.

Η Κιάρα πληροφορήθηκε κάποτε τα πάντα. Μία άγρια σκηνή έξσπασε τότε μεταξύ των δυο συζύγων.

Η Μάρθα Ροζάρνο, που ήταν καμριέρα της μαρκησίας, τους άκουσε να μιλούν καθαρά για τα δυο άποτρόπα έγκλημάτα των και να προσπαθούν να τα ρίξουν ο ένας στον άλλον.

Η σκηνή επανέληθε και την άλλη μέρα και η Μάρθα, κρυφάκοντας, έμασε και άλλες λεπτομέρειες για τα κακουρήματα των δυο συζύγων.

Έτρεξε τότε στην άστυνομία και έξαγύρισε μαζί με τρεις άστυνομικούς, που τους έκρυψε μέσα σ' ένα δωμάτιο πλάι στον κοιτώνα των δυο συζύγων.

Η ημέρα πέρασε σχετικά ήρεμη. 'Αλλά κατά τα μεσάνυχτα άρχισαν πάλι οι φωνές και ο θόρυβος. Σε μία στιγμή, οι τρεις άστυνομικοί άκουσαν τον 'Ιάκωβο Μποτρέλλι να λή:

—'Ε, λοιπόν, είνε αλήθεια! Ζήτησα άλλοι τη χαρά γιατί σε άποστρέφουμαι! Ναι, δεν μπορώ πιά να σε πλησιάσω... Βλέπω άνάμεσά μας τα δυο θύματα σου, το σύζυγο και τον πατέρα σου, που τους δολοφόνησες!

—Τα δυο θύματά μου; φώναξε η Κιάρα. 'Αλλά ποιος με παρακίνησε σ' αυτά τα έγκληματα;... Και ποιος με προμήθευσε το δηλητήριο;... Και ποιος άκούη με ώδηγησε πώς να το χορηγήσω;... 'Αθλιε! Το βάρος αυτών των έγκλημάτων βαρύνει και τους δυο μας...

Έκείνη τη στιγμή, οι τρεις άστυνομικοί άωρησαν μέσα στο δωμάτιο και συνέλαβαν τους δυο συζύγους.

Κατά την άνακριση, ώρωλόγησαν τόσο ο ένας όσο και ο άλλος τα πάντα, χωρίς να προσπαθήσουν να κρύψουν τίποτε.

Το δικαστήριο καταδίκασε την Κιάρα στην ποινή του άποκεφαλισμού και το σύζυγό της στην ποινή του άποπαγχονισμού. Τα σώματά των θα καίγονταν κατόπιν, στην ίδια πυρά.

Όταν άκουσαν αυτή την άπόφαση, οι δυο σύζυγοι έπεσαν ο ένας στην άγκαλιά του άλλου και έσπασαν σε λυγμούς.

—Συχώρεσε με, Κιάρα, άν σε πίκρωνα, είπε ο Μποτρέλλι. Ο έρωας μας ήταν κολασμένος και είνε σωστό να πληρώσωμε.

—Είμαι άνάξια και άμαρτωλή, απάντησε η νεαρή γυναίκα. 'Αλλά σ' αγαπώ πάντα. 'Ιάκωβε!

Η έκτέλεσις έγινε την άλλη μέρα. Οι δυο σύζυγοι σύθηκαν κατατρομαγμένοι στο Ικρίωμα που είχαν έτοιμασθή για τον κοβένα άπ' αυτούς στην κεντρική πλατεία της Νεαπόλεως, και πλήρωσαν για τα έγκλημάτα τους.

Ένα άβαντο φυτό

Ένας Άγγλος βοτανολόγος άνακάλυψε τελευταία στην 'Ιαμαϊκή ένα φυτό, που δεν πεθαίνει ποτέ και που μπορεί να βλαστήσει ακόμη και στον άέρα, χωρίς να έσχεταί σ' έπαφή με τη γη.

Αν τεμαχίσουμε σε μικρότατα κομματάκια όποιόδήποτε μέρος αυτού του φυτού (άπό τον κορμό, τα κλαδιά, τα φύλλα κ.τ.λ.) και πετάξουμε αυτά τα κομματάκια στο έδαφος, θα τα ίδουμε να βλασταίνουν σε λίγο και ν' άποτελούν ένα ξεχωστό φυτό το καθένα.

Επίσης αν κρεμάσουμε ένα φύλλο από ένα σόμα, που βρίσκεται σε ύψος ενός μέτρου από το έδαφος, θα ίδουμε αυτό το φύλλο να άπλώνει αμέσως λεπτότατες ίνες προς τα κάτω (σαν να υφίστατο την ίνες προς τα κάτω). Οι ίνες αυτές θα άποτελέσουν τις ρίζες ενός νέου φυτού, που θ' άόχισι σε λίγο να βλασταίνη.

ΓΙΑ Τ' ΑΣΠΡΑ ΜΑΛΛΙΑ
ή όργανική λοσιόν
ΝΟ-Ι-ΓΚΕΜΠΑΟΥΕΡ

Σε 6 φυσικά γάμματα
Γάλλισις γυναική & λισινική
ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΝ
Β. ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ

Σταδίου 7. Άος δσοφος
Τηλ. 32-812

Είστε καλά στην υγεία σας;

Τι πρέπει να ξέρετε πριν πάτε στο γιατρό

Συνήθως ανησυχούμε για την υγεία μας, και καταφεύγουμε στο γιατρό, όταν νοιώθουμε μια σοβαρή διαταραχή και καταλαβαίνουμε πως δεν μπορούμε «να την περάσουμε στο πόδι».

Είτε όμως σωστό αυτό; Φυσικά όχι. «Αλλά» ούτε πάλι μπορούμε, κάθε τόσο, να καταφεύγουμε στους γιατρούς, για να ιδούμε «μήπως έχουμε τίποτα».

Για το γιατρό, αυτό βέβαια, είναι συνηθισμένο. Για μας όμως, είναι υπέλας, ένας υπέλας γωός λόγω τις περισσότερες φορές. Φτάνει η παρρησιακή ανωμαλία στον οργανισμό μας για να του υποκολληθούμε — όχι όλοι βέβαια — και να τρέξουμε καταταραγμένοι στο σπίτι του γιατρού ή να τον καλέσουμε έσπευσμένως σπίτι μας.

Ποιότητα αναστάτωσης, όπως καταλαβαίνετε.

Γιατί μπορούμε να ξέρουμε μόνοι μας αν είμαστε καλά στην υγεία μας, αν ο οργανισμός μας «βουλεύει» κανονικά ή όχι. Παραθέτουμε εδώ μερικούς πίνακες, που μας βοηθούν σ' αυτή την αυτοέκταση.

Στον υπ' αριθ. 1 πίνακα αναγράφονται οι κανονικοί σφυγμοί του ανθρώπου στα διάφορα στάδια της ηλικίας του. Μικρότερος ή μεγαλύτερος σφυγμός από τον κανονικό φανερώνει κάποια διαταραχή.

Στον υπ' αριθ. 2 πίνακα σημειώνονται πώς ώρες μένουν στο στομάχι οι διάφορες τροφές. Αυτό μας χρειάζεται να το ξέρουμε, τόσο ιδίως που πλησιάζει το καλοκαίρι, για να κανον-

νίζουμε πόση ώρα, μετά το φαγητό μας, μπορούμε να κάνουμε ακίνδυνα, ένα υπά- νιο.

Στον υπ' αριθ. 3 πίνακα

Πίναξ 4.— Βάρος και ηλικία των παιδιών				
ΜΕΣΟΝ ΒΑΡΟΣ		ΑΝΑΣΤΗΜΑ		
Ηλικία	Αγόρια	Κορίτσια	Αγόρια	Κορίτσια
1 χρόνου	9 κιλ.	8 κιλ 700 γρ	0.70	0.69
2 χρόνων	11 » 500 γρ	11 »	0.77	0.77
3 »	12 »	12 »	0.86	0.85
4 »	14 »	13 »	0.93	0.91
5 »	16 »	14 »	1.00	0.98
6 »	17 »	15 κιλ 500 γρ	1.05	1.03
7 »	19 »	18 »	1.11	1.09
8 »	21 »	19 »	1.18	1.16
9 »	23 »	21 »	1.22	1.20
10 »	25 »	24 »	1.28	1.25
11 »	27 »	26 »	1.32	1.30
12 »	31 »	30 »	1.36	1.35
13 »	35 »	34 »	1.41	1.40
14 »	40 »	37 »	1.50	1.47
15 »	45 »	41 »	1.55	1.52
16 »	50 »	44 »	1.60	1.56

αναγράφεται ο αριθμός των αναπνοών του υγιούς ανθρώπου, σε διάφορα στάδια της ηλικίας του.

Στον υπ' αριθ. 4 πίνακα σημειώνονται το κανονικό βάρος (σε κιλά) και το κανονικό ανάστημα των παιδιών. Καθώς βλέπετε, τόσο το βάρος όσο και το ανάστημα διαφέρουν, όχι μόνο αναλόγως με την ηλικία, αλλά κι' αναλόγως με το φύλο.

Τέλος, στον υπ' αριθ. 5 πίνακα παραθέτουμε οδηγίες «αποτοξινώσεως». Οι περισσότερες ασθένειες οφείλονται στην «τοξίνωση», που παθαίνει ο οργανισμός μας από τις διάφορες τροφές που τρώμε. Η «δίατα»

της αποτοξινώσεως, που συνιστάται, είναι αρκετά εύκολη, ώστε να υποφέρει κανείς να την ακολουθήσει.

Πρέπει να έχετε υπ' όψιν σας σχετικά, ότι οι τοξίνες είναι οξείες για τον οργανισμό. Κι' εκείνες που προέρχονται από κακές τροφές κι' εκείνες που προέρχονται από λύπες και στενοχώριες.

Πίναξ 5.				
Δείκτη αποτοξινώσεως				
Αρχίζετε επί 1 ή 2 μέρες να πίνετε μόνο νερό.				
Επειτα επί ένα διάστημα που μπορεί να φτάσει τις δύο εβδομάδες, να τρώτε μόνο φρούτα και πίνετε ζωμούς φρούτων 3-4 φορές την ημέρα.				
Από τα φρούτα φρούτα μπορείτε να τρώτε 1 1/2 - 2 κιλά την ημέρα (ανάλογα με την εποχή: Πορτοκάλια, μήλα, αγγούρια, σταφύλια, υπαχαμυήλι, μέντα, τζιλιό κλπ.				
Από τους ξηρούς καρπούς μπορείτε να τρώτε ως 1/2 κιλό την ημέρα. Θα πίνετε ροφήματα με πολύ λίγη ζάχαρη: Καφέ, τσάι ελαφρύ, χαμυήλι, μέντα, τζιλιό κλπ.				
Θα επιστρέψετε στην κανονική σας διαίτα σιγά-σιγά, αρχίζοντας να τρώτε χόρτα, γάλα, υπαχαμυήλι, βούτυρο φρέσκο κι' αυγά.				

Θα επιστρέψετε στην κανονική σας διαίτα σιγά-σιγά, αρχίζοντας να τρώτε χόρτα, γάλα, υπαχαμυήλι, βούτυρο φρέσκο κι' αυγά.

Ανών. Έταιρίες των αλκοολικών

Πενήντα αλκοολικοί ίδρυσαν μια... ανώνυμη εταιρία, που έχει την έδρα της στην Νέα Υόρκη και παραστήματα σε πολλές πόλεις των Ηνωμένων Πολιτειών... της Αγγλίας, της Αυστραλίας κλπ. Στην 'Εταιρία αυτή, που είναι γνωστή με τα γράμματα Α.Α. ('Ανώνυμοι Αλκοολικοί) γίνονται δεκτοί εκείνοι που υπολογίζουν το πάθος των για το κοσσί, την επιθυμία των 'Απαλλανθών απ' αυτό και την αδυναμία των να το πετύχουν.

Αλλά' η Α.Α. τους παρέχει την ευχέρεια να προσπαθήσουν 'Απαλλανθών από το πάθος των. Κατά τη γνώμη των διευθυντών της εταιρίας, ένας άνθρωπος πίνει γιατί δεν ξέρει με ποιά τρόπο να περάσει την ώρα του και γιατί κυριεύεται από πλῆξη. Μόλις, λοιπόν, ένα μέλος της 'Εταιρίας αισθανθεί την ανάγκη να πῇ, τηλεφωνεί, του στέλνουν κάποιον να του κρατήσει συντροφιά κι' έτσι ξεχνά το ποτό.

Ο διαρρήκτης που έγινε ΤΙΜΙΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Μία καταπληκτική περίπτωση

Μία περίεργη υπόθεση πρόκειται ν' απασχολήσει σε λίγο τους Γάλλους δικαστές.

Το 1923, ένας κακοποιός, ονόματι Ρολάν Βεννέν, είχε διαρρήξει ένα αδαμαντοπώλειο και είχε κλέψει κοσμήματα σημαντικής αξίας. Συνελήφθη, όμως, έπειτα από μερικές ημέρες, τη στιγμή που διαπραγματευόταν την πώληση των κλοπιμαίων και επρόκειτο να δικασθεί.

Από αυτή τη στιγμή, άνοιξε η μηθιστορηματική περιπέτεια του Βεννέν. Γιατί ο κακοποιός κατόρθωσε να διαπετύχει μερικές ημέρες από της δίκης και το δικαστήριο τον κατέδικασε εόλημν σε είκοσιετή καταναγκαστικά έργα.

Μετά τη δραπέτευσή του, ο Βεννέν κατέφυγε στο Μπορντό. Εκεί γνωρίστηκε ν' ένα νέον της ηλικίας του, που του έμοιαζε καταπληκτικά, ονόματι Μαρσέλ Ντεζιά. Ο Ντεζιά έφυγε για τις αποικίες κι' ο Βεννέν τον έπαισε, εξουλογούμενος σ' αυτόν την διαγεση θεί του, να του αφήσει την ταυτότητά του.

Έτσι, πήρε το όνομα του Μαρσέλ Ντεζιά και, έπειτα από λίγον καιρό, πήγε στη Λίλ, όπου προσελήφθη ως υπάλληλος σ' ένα ενοστάσιο.

Από τότε, έζησε μια ζωή έντιμη και υπεισθυματική. Παντρεύτηκε, υάλιστα, με μια νέα από καλή οικογένεια και απέκτησε μαζί της πολλά παιδιά. Η μεγαλυτέρα κόρη του και ο ένας από τους υιούς του έχουν δημιουργήσει σήμερα δικές τους οικογένειες και απαλαβάνουν εκτιμήσεως και σεβασμού.

Στο μεταξύ, ο Βεννέν ανέβαινε στην υπαλληλική ιεραρχία. Οι προϊστάμενοί του τον εκτιμούσαν για τις ικανότητές του και ακριβώς αυτή η εκτίμησή των είχε ξεκινήσει που τον κατέστρεψε.

Γιατί, τελευταία του έπρότειναν ν' αναλάβει τη διεύθυνση ενός υποκαταστήματος. Του ζήτησαν μόνο, σύμφωνα με το σχετικό νόμο, να συμπληρώσει τον ατομικό του φακέλλο, προσκομίζοντας ένα απόσπασμα του ποινικού του υποκόου.

Ο Βεννέν βοήθηκε τότε σε δύσκολη θέση και στο τέλος αποφάσισε να πάει στο Μπορντό, για να φροντίσει για την έκδοση του σχετικού πιστοποιητικού.

Αλλά εκεί έμαθε ότι τον καταζητούσαν. Γιατί ο αληθινός Ντεζιά είχε γυρίσει από τις αποικίες και, έπειδή δεν του έδιδαν δελτίο ταξιδιών, εξουλογύνηκε στις άοχες πιάς, κινούμενος από οίκτο, είχε δώσει άλλοτε την ταυτότητά του σ' έναν κακοποιό, ονόματι Βεννέν.

Και να που αυτός ο Βεννέν παρυσιαζόταν τώρα με το όνομα του Ντεζιά, για να ζητήσει ένα αντίγραφο του ποινικού του υποκόου!

Τον συνέλαβαν τότε και τον έκλεισαν στις φυλακές, σύμφωνα με την παλαιά καταδικαστική απόφαση.

Αλλά' έπειδή αυτή η απόφαση είχαν έκδοσή εόλημν, η δίκη του Βεννέν θ' αναβληθεί τώρα και πιστεύεται ότι οι ένοχοι θα τον αθώωσουν, εκτιμώντες το γεγονός της υποδειγματικής ζωής του.

Μπύρα... με το κομμάτι
Γίνονται στην Αγγλία πειράματα για την παραγωγή στερεάς μπύρας. Οι ειδικοί που τα έχουν αναλάβει, βεβαιώνουν ότι πολύ γρήγορα θα μπορούμε ν' αγοράζουμε ένα κομμάτι μπύρας, θα την πηγαίνουμε στο σπίτι μας, θα τη ζεσταίνουμε λίγο για να λυώσει και θα τη ρουφάμε με την άνεσή μας αρκετά δευτερά ακούα.

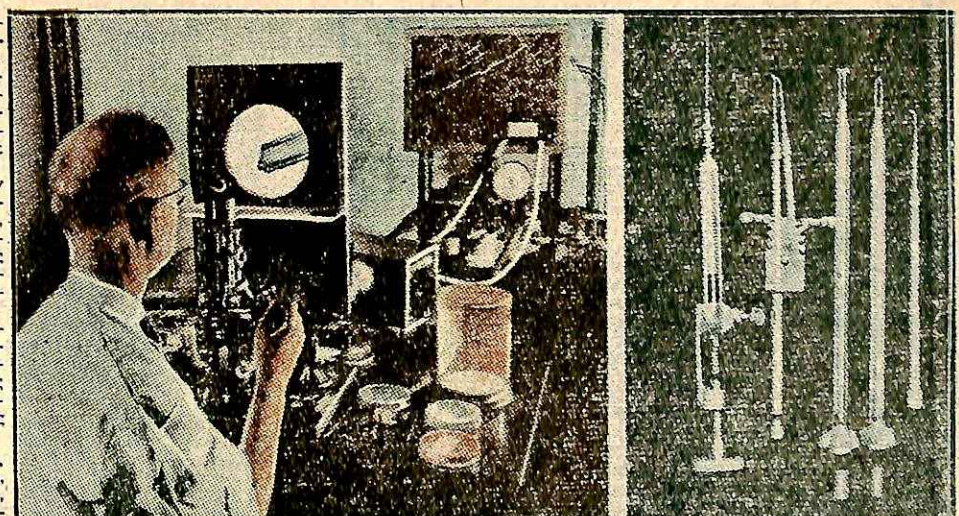
Ο μικροσκοπικός έδωσε στην 'Επιστήμη «μάτι» για να εξετάσει τα απειροελάχιστα αντικείμενα. Έλες χρειαζόντουσαν όμως και «χέρια», για την εξερεύνηση του άγνωστου κόσμου. Κι' έτσι δημιουργήθηκαν διάφοροι μικροσκοπικοί εργαλεία, απίστευτα μικρά, με διάμετρο 1/200 του χιλιοστού μέτρου!

Μ' αυτά οι επιστήμονες μπορούν να κάνουν «εγχειρήσεις» σε μονοκύτταρους ζώικούς οργανισμούς, που δεν διακρίνονται με γυμνό μάτι. Χρησιμοποιούνται σε κάθε είδους έρευνες απ' την ιατρική ως τη μεταλλουργία. Είναι μικρά αλλά ανεκτίμητα.

Για τη χρησιμοποίησή τους, εφευρίσκονται πάνω σ' ένα «μικροχειριστή», ένα μηχανήμα που τα μετακινεί εδώ κι' εκεί, με τις στροφές μιας βίδας, αλλά τόσο ελάχιστα ώστε δεν διακρίνονται οι κινήσεις τους με το μάτι.

Τα εργαλεία αυτά είναι βελόνες, μακρίνια, σωληνάρια, νυστέρια, πριόνια, σφυριά, ροκάνες, κλπ., υυάλινα ή χαλύβδινα. Υπάρχουν επίσης λαβίδες και ηλεκτρομαγνήτες για την ανύψωση μικροσκοπικών αντικειμένων.

Η τεχνική της χρησιμοποίησής τους

Αριστερά: Ο «μικροργχός» εξετάζει, σε φωτεινή προβολή, ένα μικροσκοπικό σωληνάριο, για να βεβαιωθεί για το κανονικό του σχήμα. Δεξιά: Διάφορα μικρο-εργαλεία για «εγχειρήσεις» στα κύτταρα.

Τα μικροσκοπικά χέρια ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

Νέες εκπληκτικές εγχειρήσεις

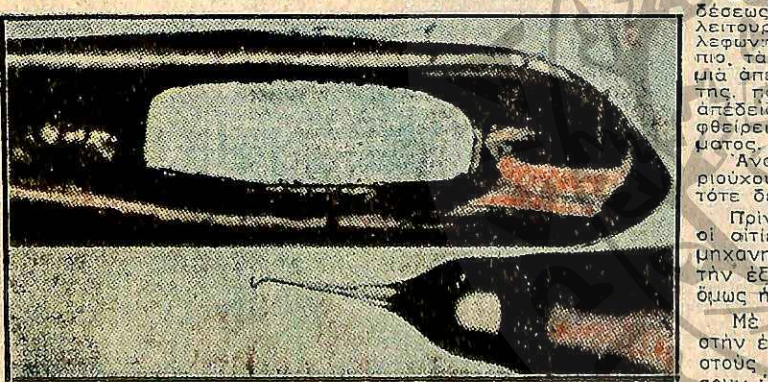
τους έχει τη γενική ονομασία «μικροχειρική». Με τέτοια εργαλεία, οι ειδικοί επιστήμονες του Πανεπιστημίου της Νέας Υόρκης «εξεοίλισαν» μίαν αμοιβάδα έθγαλαν δηλαδή τον πυρήνα που περιέχει ο μονοκύτταρος αυτός οργανισμός. Την άφισαν δε να ζήσει έτσι ακρωτηριασμένη επί 24 ώρες.

Εξ άλλου, χρησιμοποιώντας μικρο-βελόνες εισήγαγαν σταγονίδια λαδιού μέσα σε ζωντανά κύτταρα, για να μελετήσουν τη δράση των «φυσαλάτων», των ουσιών δηλαδή που παράγει το σώμα μας για την πέψη της τροφής.

Κατασκεύασαν ηλεκτρόδια τόσο μικροσκοπικά ώστε να μπορούν να μετρήσουν τη διαφορά του ηλεκτρικού φορτίου στο εσωτερικό και στο εξωτερικό των κυττάρων. Επίσης έφτιασαν λεπτότατο «θερμοηλεκτρικά στοιχείο», που μπορούσαν να χωθούν μέσα σ' ένα ζωντανό κύτταρο και να μετρούν την θερμότητά του. Όλα αυτά τα πειράματα έγιναν για ν' ανακαλυφθούν τα μυστικά των κυττάρων, ίσως δε και η αιτία κι' η θεραπεία του καρκίνου.

Άλλες εφαρμογές της μικροχειρικής απέδωσαν στην καλύτερη της ποιότητας του ψωμιού. Η μαγιά που προκαλεί το φούσκωμα της ζύμης, αποτελείται από απείρια ζωντανών κυττάρων, τόσο μικρών ώστε χρειάζονται 15 δισεκατομμύρια απ' αυτά για ν' αποτελέσουν ένα όγκο όσο δύο άσπρινες, με βάρος 1 γραμμαρίου. Κι' όμως οι βιολόγοι, με τα μικροσκοπικά εργαλεία τους, μπορούν να πιάσουν και να ξεχωρίσουν ένα μόνον απ' τα κύτταρα αυτά! Διαλέγουν δηλαδή ένα - ένα εκείνα που τους φαίνονται από μικροσκοπία, αλλιώτικα απ' τα άλλα, και τα βάζουν να πολλαπλασιασθούν ιδιαίτερα. Έκείνα που θ' αποδειχθούν ανώτερα απ' τα συνηθισμένα, καλλιεργούνται συστηματικά. Με την επιλογή αυτή, παράγονται μαγιές καλύτερης ποιότητας, που δίνουν ψωμί πιο άφροδο και με μεγαλύτερη θρεπτική αξία.

Ιδιαίτερο ενδιαφέρον παρουσιάζει η μικροχειρική πρακτική, μένου για τις επισκευές των κεντρικών μηχανημάτων του

Η τρύπα μιας βελόνας φαίνεται πελωρία, συγκριμένη με το λεπτότατο άγκιστρο ενός μικρο-εργαλείου (η εικόνα μας παρουσιάζει και τα δύο με την ίδια μεγέθυνση).

αυτόματου τηλεφώνου. Έχετε ιδέα πόσο πολύπλοκο μηχανισμό βάζετε σε κίνηση, κάθε φορά που σηκώνετε το ακουστικό του τηλεφώνου σας και γυρίζετε το δίσκο για να πάρετε έναν αριθμό;... Αν ο αριθμός αυτός είναι εξάψηφος γίνονται μέσα στο κεντρικό μηχανήμα 5.000 ηλεκτρικές συνδέσεις, για την επιλογή του. Αν λοιπόν επικοινωνούν στα σημεία επαφής μερικών συνδέσεων μικροσκοπικοί κόκκοι ξένων σωμάτων, βάρους μόλις ενός εκατοστού του χιλιοστογράμμου, μπορεί ν' αρχίσει να λειτουργεί άνωμαλα το μηχανήμα και να μπλέκνουν τους αριθμούς σε ανυπόφορο βαθμό... Συνήθως, οι ανωμαλίες αυτές οφείλονται σε θωρά των μεταλλικών επιφανειών απ' την πολυκαρρία, απ' τις ατμοσφαιρικές επιδράσεις, από χημικές ουσίες, κλπ.

Ο ειδικός επιστήμων μεταχειρίζεται μ' επιδεξιότητα το «μικροχειριστή» για να μελετήσει τη ζωή των κυττάρων.

Σε μία περίπτωση, τα λεπτά ηλεκτρικά σύρματα μιας συνδέσεως δεν έκαναν καλή επαφή κι' έτσι δεν μπορούσε να λειτουργήσει το μηχανήμα. Ο ειδικός «μικροχειρικός» της τηλεφωνικής εταιρείας Μπέλ τα έβρισε κάτω απ' το μικροσκόπιο, τα έβυσε με τα εργαλεία του κι' έβγαλε από πάνω τους μια απειροελάχιστη ποσότητα ξένης ύλης. Η χημική ανάλυση της, που έγινε με υπερευαίσθητες μικροχημικές μεθόδους, απέδειξε ότι ήταν χλωριούχο αλάς του χαλκού που είχε φθαιρεί το σύρμα και εμπόδιζε τη δίοδο του ηλεκτρικού ρεύματος.

Αναζητήθηκε λοιπόν και βρέθηκε η προέλευση του χλωριούχου αλάτος, ελήφθησαν τα κατάλληλα μέτρα, κι' από τότε δεν επανεληφθή αυτή η ανωμαλία.

Πριν από λίγα χρόνια ακόμη, ήταν αδύνατο να βρεθούν οι αιτίες των βλαβών αυτών των πολυπλόκων τηλεφωνικών μηχανημάτων γιατί δεν υπήρχαν εργαλεία αρκετά μικρά για την εξέταση των ξένων ουσιών που τις προκαλούσαν. Τώρα όμως η μικροχειρική λύνει όλ' αυτά τα προβλήματα.

Με τη μικροχειρική ανοίγονται νέες ευρύτατοι ορίζοντες στην επιστήμη. Συνδυασμένη με το μικροσκόπιο θα επιτρέψει στους σοφούς μελετητές όλου του κόσμου να κατοπολήσουν ώριμα νοσήματα και να βελτιώσουν τη ζωή των ανθρώπων. Παρά την ανιστάση του τελευταίου πολέμου, λαοί οι επιστήμονες δεν έπαψαν να εργάζονται για το καλό της ανθρωπότητας.

ΜΑΚ ΤΕΥΛΟΡ

«Σ ό η» : Είσαι πάρα πολύ

ΑΤΤΙΚΟΣ

Μικρὴ Κορινθιο-
ποῦλιν: Νὰ κυττάξετε
πρωτίστως τὴν ὑγείαν σας, χω-
ρὶς νὰ πῆτε ἐπὶ τοῦ παρόντος

★ ★

πού περιγράφετε!... Πάντως, ὅτι καὶ νὰ συνέβη, ἐξομολογήθητε τὸ σφάλμα σας μὲ εὐλικρίνεια στὸν ἀναπτυγμένο σας

καί τῶν ὁδολοκίων του. Συνέλα-
θετε καί προσενιθίσατε στή
πολιτισμένη Τουρκία τοῦ 1940
πού ἔχει καταργήσει τοῦ
σουλτάνου καί τίς ἐρωτικές
τοῦς συνήθειες...

«Μάρκον Ἀυρήλιον»
Μέ ρωτᾶτε γιατί καταφέρομαι
ἐναντίον τῶν μαθητῶν... ὅτι
λετε ὅπως νά πᾶτε ἐναντίον
τῶν μαθητικῶν ἐρωτῶν...
νά κάνω ἀνασπῆ με. μικρὸ

14

«Άνεμὼν νῆ» Κορωπί: Μοι
ζήτησε συνάντηση (για τὸ ἀ-
νόητο θέμα πὺν μου στέλνει-
τε)... Εἶπτε 18 ἐτῶν ἀπὸ π-
λὺ αὐστηρὴ οἰκονομία, αὐστηρ-
ή καὶ οἷα, τὰ μάτια οἷα δὲν
ἔχουν συναντήσει μὲ βλεμμα-
ταροῦ, καί, παρ' ὅλα αὐτὰ
εἶνε πολλοὶ ἐκεῖνοι πού σὰν
κτυπάζουν περὶ ἡμῶν καὶ ὅς ἐ-
νοχλοῦν... Κι ἐγὼ πὺν νομίζω
ὅτι τέτοιοί τύποι ὑπάρκουν
μόνο στὴν πονηρὴ Ἀθήνα.
Νὰ πὺν ὑπάρχουν καὶ στὸ ἀ-
θώπτο καὶ γραφικώτατο Κο-
ρωπί πὺν τοῦ τοῦ τοῦ τοῦ
θαυμάσει, — καὶ προχέει ἀκό-

«(Ἰκάρου)»: Σχετιστικά
 με δύο κοπέλλες, μία πλούσια
 και μία φτωχιά. Ἡ πλούσια ε-
 νε 20 ἐτῶν, ψηλή καὶ ἀδύνα-
 με, μαλλιά της πρὸ πρᾶσου. Ἡ φ-
 τυχιά εἶνε ἀγγελος, ἔχει μέ-
 καὶ στήθος ἐξαιρετικά μαλλ-
 ποῦ θυμίζουν τὴν Βερόνικ-
 Λέικ, γάμψες προκάπτικες κ-
 ματία κισσιανὰ, σπινθηροδόλ-
 Εἶνε θλασθῇ, ἡ μὲν πλούσι-
 φτωχιά δὲ χάρες, ἡ δὲ φτω-
 χιά... ἐκατομμυριούχος!... γ-
 ρωτάει ποῖαν θὰ προτιμήσῃ.
 Δὲν ἔρω τὴν ἀντιλήψεις α-
 γιὰ τὸν πλοῦτο... Πολλοὶ προ-
 τιμοῦν τὸ χουαφί τῆς Τροπ-
 ῆς τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ ἐν-

Ο ΕΠΙΛΟΓΟΣ ΕΝΟΣ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑΤΟΣ

Πρό 5 ετών, στη Λισσαβώνα, ο Άμερικανός πιλότος Τζών Κούρτις Μπούντ έδωσε τη ζωή της τραγουδίστριας Τζέιν Φράνκ, σ' ένα αεροπορικό δυστύχημα. Ή καλλιτέχνης - που χρησιμοποιεί ακόμη δεκαδικά στο περπάτημα - παντρεύτηκε τελευταίως με το σωτήρα της στο Μαϊάμι. Κι' έτσι απ' το δυστύχημα δημιουργήθηκε μία καινούρια ευτυχία.

φασίς του αγαπημένου σας
από όσα, τουλάχιστον, υ
γράφετε - είναι «πρόφασις
αμαρτίας». Ξεχάστε τον. Δ
αίξει να θυμάσαστε έναν α

τρα πολύ προσπαθεί να σάς αποφυγή...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Υ. Γ. «Α δ ι κ η μ έ ν ο ν ν έ ο ν»: Πάρτε μια (Μέθοδον άνευ διδασκάλου) για όποια δώσετε γλώσσα επιθυμείτε να μάθετε μόνος σας. Σας συν-καίρω για την αγάπη σας προς τη μάθηση.

Γ.Σ. μηχανικών. Πλάκα: Δεν είναι δυνατόν να προσώωθ την ανωνυμισμό μιας επιστολογρά-μου μου που θέλει να μείνει ανώνυμη...

Στρατιώτην Κ.Β.Ε.Κ.: Είμαι πολύ ευτυχής που τα έ-δω πούργαφα στο διάλογο μου (Κρίσις...) τάχατε σκεφτεί και σεις, τόσο που κοιτάτε το φύλ-λο εκείνου του «Θεσφουρού» και το στείλατε στην ανωνυμική σας... Σας ευχαριστώ για τις... Ζητωκραυγές σας προς τιμή μου και για τα ήρφα ενθου-σιώδη λόγια σας... Βουλεύεστε όμως, δεν πρόκειται να θυώ... Μισώ εκ πεποιθήσεως την πολι-τική γενικώς...

Ο ίδιος

Μου γράφει το «Πονεμένο Αργιολογούδου»:

«Τέλειωσα την Έμπορική Σχολή κι' έπιασα άμέσως δου-λειά σ' ένα παραγγελιοδοχικό γραφείο. Απόκτησα άμέσως τη συμπάθεια και την εμπιστοσύ-νη του προϊστάμενου μου, σέ-τότειο βαθμό που έπειτα από τρεις μήνες με κάλεσε να αώ-σπιτι του. Η πρώτη μου έντυ-πωσι την ημέρα εκείνη ήταν ό-τι δεν τα πήγαινε καλά με τη γυναίκα μου. Κι' ένα απόγευμα μου μεναιμε άρνα στο γραφείο μου ζουμολογήθηκε τα βάσανά του. Τόν λυπήθηκε, κι' από την ημέρα εκείνη άρχισα να τόν παρηγορώ. Το αποτέλεσμα ήταν πως ο οίκτος μου μετε-τράπη σε αγάπη και σε λίγον καιρό ό-τι δεν εύρισκε στή γυ-ναίκα του ό-τι εύρισκε σέ μέ-να. Πέρασαν δυό χρόνια όταν μια μέρα ήρθε από τη Θεσσα-λονίκη ο αδελφός του. Ένας νεαρός φίλος, μελαγχολικός νέος, ό οποίος ήταν συνεται-ρος στίς δουλειές και διηύθυνε το γραφείο της Θεογικής. Είδα να με κυττάει αλλοιώς. Ταράχτηκε από τις μιαιω-τίες του, πολύ περισσότερο όταν μια μέρα μου ζήτησε να κά-νουμε έναν περίπατο μαζί. Πή-γα. Και δεν ξέρω πως από το βράδυ εκείνο έννοιωσα την πραγματική αγάπη. Πέρασαν μερικές μέρες και με ζήτησε για γυναίκα του. Αυτό δέν το περίμενα! Προσπάθησα ν' απο-φύγω. Τι θά έλεγες ο αδελφός του; Να του τό πώ; Να έξομο-λογηθώ τις σχέσεις μου με τόν άλλο; Τι να κάνω; Δεν ξέρω».

Βέβαια, πολύ άσχημα σέ πα-ρέουρε ο πόθος σου. Ο οίκτος παραούρει επιπόλαια τις γυ-ναίκες κι' έπειτα μια μέρα ξε-χωρίζουν τα πραγματικά σιδή-ματα τους. Άσχημο, πολύ ά-σχημο για μια νέα κοπέλλα να μπαίνει ανάμεσα σέ μια οικο-γένεια όοο δυστυχισμένο κι' αν είναι το άντράγγιο. Η πε-ρίπτωσί σου όμως έχει και κάτι τό εξαιρετικό, τό σοδορό. Ά-γαπάς τώρα τόν αδελφό Έκεί-νου. Δεν υπάρχει αμείβοια ό-τι μια μέρα ο άντρας σου - αν παντρευτεί τό νέο, αδελφό του - θα μάθι τις προηγούμε-

νες σχέσεις σου. Να μην τόν παντρευτείς θά γίνει πάλι πολύ δυστυχισμένη. Μία λύσις ύ-πάρχει, να έξηγηθείς με τόν προϊστάμενό σου γιατί αυτός μόνο μπορεί να σώσι την κα-τάστασι.

Μ.Σ.Κ. Θεσσαλονίκη: Δεν έ-χετε όικνο. Μπορεί να είσατε 22 χρόνων αλλά να μην έχετε την απαιτούμενη πείρα, φαίνε-ται πως δεν έχετε ακόμη ώρι-μάσει για γάμο. Είσατε έτοιμος για κάτι τέτοιο; Αν όχι, να της πείτε καθαρά, ό-τι ακριβώς γι' αυτό τό λόγο δεν θέλετε να την φέρετε σέ δυσκολη θέσι.

Μία πονεμένη μι-κροϋλά Α.Μ.: Είνα βέβαια πολύ κακό αυτό που βάλσατε στο μυαλό σας και ταραζει ό-λη σας τη ζωή. Ούτε από τό γυνάμιο να φύνετε, ούτε άλ-λη στάσι να κρατίσετε. Πολ-λές αγάπες αν μ' αυτό τόν τρόπο ίδανικά. Κι' ό-πως ήρθε ο καιρός τους παντρεύτηκαν για να σχηματίσουν οικογένεια κρατώντας μια καλή άναιμνη, μόνον, για κείνο που σιθάν-θηκαν στο παρελθόν. Δεν δι-καλογούσατε και για ένα σο-βαρότερο λόγο; Ο άνδρας σας είναι παντρεμένος! Συγκρατή-στε τόν έαυτό σας.

Βολιωτοπούλαν πο-ύ έ λ π ί ζ ε ι, Β.Κ.Δ.: Δεν πρέ-πει να παραπονέσαι. Τίποτα δεν δείχνει από τη στάσι του ό-τι δεν σέ αγαπά. Άπαντα στα γραμμάτά σου σου στέλνει φω-τογραφίες κάρτες, λόγια γλυ-κά. Δεν βλέπω λοιπόν τό λό-γο να αποθαρρύνεσαι και να απελλίζεσαι. Έκτός άν... δεν τόν αγαπάς έσύ και θέλεις να διακόψης. Αλλά τότε γιατί φροντίζεις να μαθαίνεις διαρ-κώς τη νέα του διεύθυνσι και να του γράφεις; Κάνε υπομο-νή γράφει του πιο συχνά να τόν ξεθαυρνής εκεί στο μέ-τωπο, και αν εκείνος άρχει ν' άπαντά θάχι τό λόγο του. Ί-σως από τις μετακινήσεις που τού κάνουν.

Έθελοντήν Λοχίαν Κ. Β.Ε.. Τρίπολι: Η κατάστασι αυτής της κοπέλλας είναι άρ-κετά άνώμαλη και άψυχολογή-τη. Δεν παύει όμως από τού να σάς άγανά, ό-πως τό έδειξε ποικιλοτρόπως. Σκοπός είναι ό γάμος. Και σεις έχετε άνεξι-μτητα προτερήματα. Γι' αυτό, θά ήταν προτιμώτερο για να μη τυραννίσταί και η κοπέλλα ν' συνεννοήθε μαζί της και να πάτε να τη ζητήσατε από τόν πατέρα της. Ας μην είστε και προετοιμασμένος ακόμη, υπο-ρεί έκείνη να σάς διευκολύνη κι' έτσι ν' αποσοβηθί και χει-ρότερο κακό.

Πονεμένην όρφανήν Ε.Ε.Ε.: Όπως μου γράφετε ο νέος αυτός είναι πολύ τίμιος και δεν θέλει να σάς παραού-σιν σ' ένα έρωτα δίχως άντι-κειμενικό σκοπό. Διότι τί θέλε-τε; Να παντρευτείτε και να σάς ένκοσπαλίστη; Σφίζετε την καρ-διά σας και κάτι τό νέο θά βρεθί και για σάς.

«Μπροστά στο δίλημ-μα». Ιεράπετρα: Από όσα διάβασα στο γράμμα σας συμ-περιώνω ό-τι πρόκειται για ένα άσπαστο και επιπόλαιο χαρ-ακτήρα. Ούτε εύτυχια, ούτε ά-νάπη μπορεί να περιμένη κα-νείς από ένα τέτοιο άνδρω-πο. Έλπίζω να μη σάς κοι-φανούν εύτα που σάς λέγω και να κανονίσετε τη ζωή σας ά-νόλογα.

Ναύτην μηχανικών Β. Π.Σ. Πειραιά: Έκείνο που σάς συμβουλεύω είναι να κρατίσε-τε άγνη τη φιλία που έχει ά-ναπτυχθί μεταξύ σας. Αν με τόν καιρό τακτοποιήσατε τό οικονομικά σας και έχετε τό σχετική οικονομική άνεξαρτη-σία για να δημουργήσετε οι-κογένεια τότε δεν θά είναι δύσκολο για να της μιλήσετε

για γάμο και να την ζητήσατε από τούς δικούς της.

Γυναίκα στρατιώτου, Θεσσαλονίκη: Ευχαριστώ για τό καλό σας λόγο. Όμολογώ, ό-τι λυπήθηκα κι' έγώ πάρα πολ-ύ από τό περιστατικό που σου συμβαίνει. Ο κακός δαίμονας βρέθηκε στίς ιερές αυτές στιγμές που ο άντρας σου έ-χει άνάγκη από τό γλυκό και παρηγορη λόγιό σου. Από τόν ένθουσιασμό και την πίστι που θά τού μετοδώσης ενώ έκείνος πολεμά. Ο κακός δαίμονας που έμπίσσε την πολυχρονη εύτυ-χία σου και θέλησε να έκδικη-θί. Όχι δεν πρέπει να τό πετύχη! Δεν πρέπει να στενο-χωρήσεις καθόλου τόν άντρα σου. Ούτε πρέπει να έμπρεσ-σής. Να φανής γεννιαιά και υπερήφανη. Θά τ' ό-πως από τό σπύι σου και θά γράψης στον άντρα σου ό-τι «ήρθε η τάδε στί σπύι και γύρεψε να σέ συκοφαντήση και να θολώ-σθ την εύτυχία μας. Έγώ δεν τη πιστέψα και την έδιωξα». Αυτά θά τού γράψης και να είσαι βεβαία, πως κι' αν ποτέ έκείνος σκέφτηκε κάτι τέτοιο θά σ' έκτιμήση και θά σ' αγα-πήση περισσότερο.

Ο λυμμένο βορείο η-πειρώτοπουλο: Ο πα-τέρας είναι πάντοτε πατέρας. Έσύ πρέπει να κάνης τό κα-θήκον σου και να τού γράφης συχνά τό κάθε τι που άφορά τη ζωή σου. Κι' έκείνος για μέρα θά αποφασιση πολλά πράγματα για σένα, γιατί φά-νγκες άπέναντί του ένας κα-λός γυιός.

Σύλβιαν Μουνζέρη 313: Δεν πρέπει να απογοη-τεύεσαι έπειδή βρέθηκε ένας παλαιάνθρωπος στή ζωή σου. Όλοι οι άντρες δεν είναι ίδιοι, υπάρχουν και καλοί και κακοί. Προσπάθησε, λοιπόν να ξε-διαλέξης έναν τίμιο και καλό νέο και να δεχθής. Με τό να μείνεις γεροντόκορη δεν κερ-δίζεις τίποτα. Πρέπει να φτιά-σεις κι' έσύ οικογένεια και να εύτυχήσης με τόν άντρα σου και τό παιδί σου.

Μηχανοτεχνίτην «Β. Ε.Μ.». Κατερίνη: Άφού δια-κόψατε, άφήστε να περάση κάμπορος καιρός. Έξ άλλου εί-σατε πολύ νέος ακόμη. Μέσα σ' αυτό τό διάστημα θά κάνε-τε ό-τι δεν ένδιαφέρεσθε πιά και θά προσπαθήσατε να μη σάς άσπασχολή η σκέψι και να μη σάς τρώη τό σασάκι. Ίσως σ' άναιμεταξύ με την απομά-κρυνσι αυτή να βρής μια λο-γική λύσι. Γιατί έκείνο που πρέπει να ξέρετε είναι πως δεν πρέπει να έξερειθίστε τούς γονείς σας.

«Δυστυχισμένο ν» - Νταβός - Ντόρφ: Έχετε καθήκον να της γράψετε με-ταξύ άλλων τό έξης: «Ό-τι α-πό τόν παλλη σας αγάπη δεν τόλμυσατε να τη ππτε τό μυστικό γιγ να μη την χάσετε. Ό-τι τώρα δεν ξέρετε ποτέ θά νίνετε καλά και ό-τι η μόνη σας παρηγορία στή μοναχιά σας θά είναι τό γράμματά της». Μην της ππτε όμως να σάς περιμένη και αν βρεθί γι' αυτήν μια καλή τύχη να την κλω-τοήση. Τέλος να μείνετε δυό καλοί φίλοι.

Σεις όμως φίλε μου, πρέπει να γίνετε καλά. Και για να γίνετε καλά χρειάζεται να μη σκέπτεσθε πιά τίποτα ούτε την Άθηνά ούτε τα κορίττι- της. Απόλυτη ήρεμιά ψυχής, έννοιασι και σωματική άνά-παυσις.

Στρατιώτην Σπυρίδω-να Βενάρδον 805 Μ.Α.Μ.-Β.Σ.Τ. 904: Πρέπει να μείνης άπαθής και έννοιαστος για τό παρελθόν και να δίνας κουράγιο με τό γράμματά σου στή γλυκιά σου μοναχία.

«2α + συν 2α = 1» Θεσσαλο-νίκη: Πρέπει να τού κινήσατε τό ένδιαφέρον μ' ένα χαμόγε-λο ή και με καμμία κουδέντα.

Μη στείλετε γράμματα αν μά-θετε τη διεύθυνσι του. Τού προσφέρετε άμα γνωρίζετε την άγνη σας και ειλικρινή φι-λία. Έτσι άφού έκτιμήση τό χαρακτήρα σας θά προχωρήση ό ίδιος σέ μια έξομολόγησι.

Χωροφύλακα ό άκον: Έσείς γράφετε στήν ίδια διεύ-θυνσι. Αν ή επιστολή έπιστρα-φί τότε σταμάτατε, γιατί μπο-ρεί να της κάνετε και κακό. Ίσως να μερολάσασαν γενο-νέτα, άλλα έκτός της αυτο-κτονίας που δεν της έπιτρέ-πουν να σάς γράφη.

Μιάν άγνώστη γλυ-κεία αγαπημένη: Μου φαίνεται και μένα πολύ πε-ρίεργη αυτή ή άποτομη διακο-πή. Δεν φαντάζομαι να προέρ-χεται εξ αίτιας της φωτογρα-φίας. Καί άλλο θά μερολάσθε-σε. Πάντως μην τό παίρνετε κατάκαρδα τό πράγμα κι' έ-πειτα από 2 - 3 γράμματα δια-κόψετε κι' έσείς. Γι' αυτό συ-νήθως σέ τέτοιου είδους άλλω-λογηφίες με άγνώστους δεν πρέπει να παρασώμαθα πολ-ύ. Γιατί συνήθως, έδω τόν βλέπομε κανένα κάθε μέρα, συζητάμε και δεν μπορούμε να καταλάβουμε τί σπουδαίο είναι. Πόσο μάλλον από μακριά και με άλλωλογηφία.

Γι' αυτό σάς συμβουλεύω να είστε περισσότερο έπιφυλακτι-κή στο μέλλον.

MIRANTA

Ο Ο

Η Παναγία που δακρύζει

Για να ειρηνεύση ή ανθρωπότης

Ένα φαινόμενο ανεξηγήτη σημαίνει καθημερινώς, από έ-να μήνα τώρα από τό μικρό Ιτα-λικό χωριό της Παναγίας τών Αγγελών. Ένα άγαλμα της Παρθένου, στήμένο στήν εκ-κλησία, φαίνεται σάν ν' άνει-πνέη σέ ώριμμένες ώρες, ενώ άλλοτε πάλι κυλούν δάκρυα απ' τό μάτια του! Τό άγαλμα αυτό έχει ύψος 8 μέτρων και βάρος 15 τόννων. Ήταν στε-ρεωμένο γερά στόν τοίχο με σιδερένιους γάντζους, που ξε-κόλλησαν - δίχως να ξέρη κα-νείς πως - κι' έτσι τώρα δια-τηρείται σέ μια άσταθι κι' εκ-πληκτική ίσορροπία.

Δυό χωρικοί, που άντελή-φθησαν πρώτοι τό φαινόμενο της αναπνοής και τών δακρύων δεν είπαν τίποτα, για να μη θεωρηθούν ψευτές. Κατόπιν όμως διαπίστωσαν τό θαύμα ά-λλα 10 πρόσωπα. Από τότε άρ-χισαν να μαζεύονται όμάστι-πο προσκυννντι απ' όλα τό γύ-ρω χωριά.

Θυακά ένδιαφέρεθηκαν οι εκκλησιαστικές άρχες. Κι' έ-φτασε μια ειδική έπιτροπή απ' τό Βατικανό, ή όποια συγκε-κρίσε στοιχεία και πληροφο-ρίες και συντάξε ένα πρακτι-κό, φαίνεται μάλιστα ό-τι τα μέ-λη της έπιτροπής είδαν με τό μάτια τους την Παναγία να κλαίη.

Σημειώθων ό-τι πρό όλίγου καιρού, μια μοναχή ενός γε-ιτονικού μοναστηρίου είχε στεί-λει στόν Πάπα ένα γράμμα, στο όποιο δινηνέτο ό-τι είδε στο όνειρό της την Παναγία τού χωριού αυτού ν' άντεννέη και να κλαίη. Πρόσεςε δε ό-τι τό θαύμα έπρόκειτο να σιμλή-προσεχας. Από τότε, ή Πανα-γία την ξαναεπισκέφθηκε έπα-νελιμμένως στόν ύπνο της και τη βεβαίωσε ό-τι χρησιμοποιού-σε τό ανθρωπίνιο αυτό μέσον για να κάμη τούς ανθρώπους να συνέλθουν ν' άφισουν τό λίση και τις δίχονίες και να ξαναγυρίσουν στήν πίστι τών πατέρων τους.

Ας εύχηθούμε τό θαύμα α-τό της υπέρτης τού Θεανθρώ-που να συνέλθει την ανθρωπι-τητα και να σταματήσουν οι ά-πειλές της άλλωλοφονίας.

ΑΝΕΙΣ άλλος απ' τούς άριστο-νους κράτες νέους της ακολουθίας του βασιλέως Καζίμρ 5ου της Πολω-νίας δεν θά μπορούσε να συγκριθί με τό Μαζέππα στα σωματικά και ψυχικά καρίσματα στή γονιπεία και στή γεν-ναιοίπτη. Όλες οι καλλονές της Αύ-λης είχαν ξετρελλαθί μαζί του κι' αυ-τός φλερτάρει με τη μία και με την άλλη ως την ημέρα που γνώρισε τόν άλληθινό, τό φλογερό έρωτα.

Η διαλεκτή της καρδιάς του ήταν παντρεμένη, σύζυγος τού κόμπος Πα-λσίνου. Τρίαντα χρόνια νεώτερη απ' τόν άντρα της άσφυκτιούσε δίπλα του, δίφους γι' αγάπη. Άνταποκρίθηκε λοιπόν μ' όλη τη δύναμι της καρδιάς της στο αίσθημα τού Μαζέππα. Για να μπορέ να τόν συναντά κουρά, πίνανει συχνά σ' ένα πύργο τού συζύγου της, λίνα μίλλια μακριά απ' την πρωτεύου-σα. Και τό κοντινό δάος έκρυβε κάθε βράδυ τό φιλία και τό χάδι της.

Μία νύχτα όμως καθώς οι δυό έρω-τευμένοι γύριζαν σιγά - σιγά προς τόν πύργο, μεθυσμένοι από εύτυχία, ξε-πρόβαλαν ξαφνικά μπροστά τους δυό άντρες ώπλισμένοι. Ο Μαζέππα έσπευ-σε να προσάσπση με τό σώμα του την αγαπημένη του κι' έφερε μηχανικά τό χέρι του στή ζώνη του. Τότε μόνο θυ-μήθηκε πως ήταν άοπλος...

Ένα ξεφωνητό της κόμπσας τόν έκαμε να κυττάει γύρω του. Μέσα απ' τούς θάμνους είχαν ξεπροβάλε κι' άλ-λοι έντοπιοι κι' είχαν περικυκλώσει τό ζευγάρι. Και, πίσω τους, φάνκε ο κό-μης Παλσίνος. Τα μάτια του πετούσαν σπύες... Με μια διαταγή του δυό απ' τούς ανδρώπους του άρπαξαν την κόμπσασ και την τράβηξαν μακριά, ενώ οι άλ-λοι έπεσαν πάνω στο Μαζέπ-πα και, καταγκώντας την ά-πελπισμένη αντίστασι του, τόν έδεσαν χειροπόδαρα.

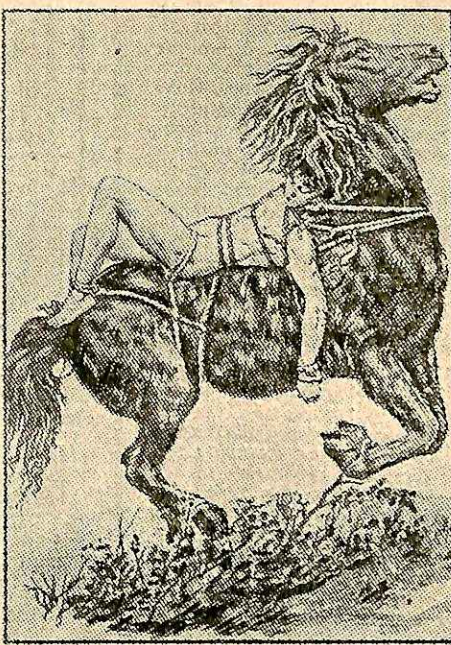
Μ' όλη την κρίση του τού ο νέος άγωνίστηκε μόνο για την τύχη της αγαπημέ-νης του... Έπειτα φώνωζε σούς αντίπαλους του να τε-λειώσουν ό-τι είχαν σκοπό να τού κάνουν. Μα έκείνοι τού άπάντησαν μόνο με μερικές βρισιές...

Είχε πιά άνεβθί ψηλά ο ή-λιος όταν έφτασαν μερικοί άντρες, τραβώντας μαζί τους μια άγρια, άδάμαστη φοράδα, που πάλευε άγρια για να ξε-φύγη απ' τις ήλεις που της παρέλαυν τις κινήσεις. Ένώ μερικοί την κρατούσαν άκίνητη, οι άλλοι έγδυσαν τό Μαζέππα, τόν ξάπλωσαν ανάσκελα στή ράχη τού άτίεσσου ζώου και τόν έδεσαν σφιχτά με σχοινιά. Έπειτα άφισαν έ-λευθερη τη φοράδα και τη μαστίγωσαν άγρια, για να την έξε-ρεθίσουν περισσότερο. Και τό ζώο ώρμησε σάν βέλος, άνά-μεσα στα δέντρα τού δάσους...

Άρχισε τό φρικτό μαρτύριο τού Μαζέππα - διαβολική έπι-νόσις ενός σκληρού και ζηλότυπου συζύγου. Τα κλαδιά και τα πουρ-νάρια καταπληγνννν το σώμα του καθώς ή φο-ράδα έτρεχε σάν σιφου-νας... Τό κεφάλι του χτυπούσε συνεχώς πάνω στο λαμό τού ζώου τό-σο που έχανε σκεδόν τη συνείδηση της πραγμα-τικότητας. Τα σφιχτοδε-μένα σχοινία βασάνιζαν τόν άνθρωπο και τό ζωό μαζί...

Όταν πιά ο ήλιος κα-τέβαινε προς τη δύσι του, ή φοράδα έφτασε σέ μια γωνη κι' άπε-ραντη πεδιάδα. Προσπά-θησε ακόμη μια φορά ν' απαλλάγη απ' τό φορτίο της κλωτώντας στρο-φυγορίζοντας, επικειρύν-τας μάτια να τό φτάση με τό άφρισμένο στόμα της... Ο Μαζέππα είχε χάσει πιά κάθε έλπίδα, κάθε δύναμι αντίστά-σεως...

Γύρω άπλωνόταν άπό-λυτη έρημία. Η φοράδα συνέχισε τό μονιασμένο δρόμο της προς τις στέππες της Ουκρανίας, όπου είχε γεννηθί. Πέ-ρασε τρία ποτάμια που τό πηγμένο νερό τους

Η φοράδα συνέχισε τό μονιασμένο δρόμο της προς τις στέππες της Ουκρανίας.

Η περιπετειώδης ζωή του και τό τέλος του

ζάκοι πολέμουσαν σάν ήρωες στήν Άζοφική, δίπλα στο ρω-σικό στρατό, ή έμπιστοσύνη τού Τσάρου στο Μαζέππα ένινε άπερίοριστη.

Θέλησε τότε να τόν μεταχειρισθί για να έφαρμόση ώρι-σμένες μεταρρυθμίσεις μεταξύ τών Κοζάκων. Άλλά ο Μα-ζέππα άρνήθηκε. Κι' ο Τσάρος χάνοντας την ύπαυση του, τού έστειλε ένα προσκλητικό μήνυμα, που τόν πλήγωσε βαθύ.

Από τότε, ο Μαζέπ-πα όρκίσθηκε να έκδι-κηθί άνά ή γρήγορα. Κι' ή εύκαιρία τού δό-θηκε την άνοιξη τού 1708. Ο Κάρολος 12ος της Σουηδίας είχε έκ-στρατεύσει τότε κατά της Ρωσίας, αποφασί-σμένος να μπει στή Μό-σχα και να έπιβάλη τούς όρους του στόν ήττημέ-νο Τσάρο. Άλλά οι Ρώ-σοι μεταχειρίσθηκαν την ίδια τακτική που τσάκις άνόητερα τη Ναπολέον-τος. Έτσι ο σουηδικός στρατός ήταν σέ καλή.

Στην κρίση εκείνη στιγμή, ένας άπεισταμέ-νος τού Μαζέππα πρόσ-φερε στόν Κάρολο τη βοήθεια τών Κοζάκων.

Άλλά ο Πέτρος δεν τόν άφισε να πραγματοποιήση τό σκέδιό του. Γρήγορος σάν άστραπή έπέστη κατά τών Κοζά-κων και συνέτριψε κάθε αντίστασι. Ο Μαζέππα κατώθησε να καταφύγη στόν Κάρολο.

Στις 8 Ιουνίου 1709 ο σουηδικός στρατός κα-τετροπώθηκε. Κι' ο Μα-ζέππα αυτοκτόνησε με όπλα τού άνδρα.

Ξαναζωντανέψε κάπως τό μισοπεθαμέ-νο Μαζέππα... Έτρεχε έτσι όλη τη νύχτα. Ένα κοπάδι λύκων την κυνή-γησε μα δεν μπόρεσε να τη φτάση.

Όταν πιά ξημέρωσε οι δυνάμεις της είχαν εξατληθί. Σταμάτησε, τρέμον-τας όλόκληρη, και σωριάστηκε κάτω, για να μη ξανασηκωθί πιά. Είχε δια-τρέξει μια άπόστασι 120 χιλιομέτρων, απ' τό ένα ως τό άλλο πρωί!...

Κοντά στο μέρος όπου έπεσε, βρι-σκόταν ένα χωριό Κοζάκων. Μία κο-πέλλα την είδε από μακριά, έτρεξε και κόλλησε τ' αυτή της στο στήθος τού αϊμόφυρτου νέου. Βεβαιώθηκε πως ήταν ζωντανός, τόν έλυσε κι' έσπευσε να ζητήση βοήθεια.

Με τις περιποιήσεις τών Κοζάκων τό γερό τριψύχο σ' όλο του τό κορμί και τη βότκα που τού έκαναν ανάμειξη στα σφιγμένα δόντια του, ο Μαζέππα συ-νήλασε έπιτέλους. Τού φάνκε πως έυ-πνούσε από ένα φοβερό όνειρο... Σε λίγο, μπόρεσε να διηγηθί την ιστορία του στούς καλούς ανθρώπους που τόν είχαν σώσει. Έκείνοι τόν άκουσαν μ' ένδιαφέρον και συμπάθεια και τού πρό-τειναν να μείνη μαζί τους.

Κι' έτσι άρχισε τό δεύτερο κεφάλαιο της πολυτάραχης ζωής τού Μαζέππα. Συμπάθησε τούς μεγαλόκαρδους κι' ά-δάμαστους Κοζάκους, που, με τα όπλα στο χέρι, υπερασπιζόνταν την έλευθε-ρία τους κατά τών Ρώσων. Ένινε ένα μαζί τους ζυμώθηκε με τη ζωή τους με τό έθιμά τους, Ξεχασε την πρώτη του αγάπη στήν άγκαλιά τών κοριτσιών που είχαν την έλευθερία να γλεντούν τη ζωή τους ως ο-του παντρευτούν. Έλαβε μέρος στίς μάχες τους και στα όλονύχτια μεθυσία τους. Καί κέρδιζε τόσο την έκτιμη-σι και τό θαυμασμό τους, ώ-στε διαδέχθηκε για μέρα τόν «άταμάνο» (φύλαρχο τους) Σαίμλοβιτς.

Διατήρησε τό αξίωμα του αυτό επί 20 χρόνια. Κι' ή με-γαλύτερη έπιτυχία του ήταν ό-τι καθάρωσε ν' άποκτήση την έμπιστοσύνη τού Τσάρου Μενάου Πέτρου παρ' όλη την πατροπαράδοτη έχθρη-τα μετρώ Ρώσων και Κοζά-κων. Έξυπνος και διπλωμά-της ο Τσάρος είχε καταλά-βει ό-τι μόνον διά μέσου τού ατσμάνου τών μπορούσε να έπιβληθί κάπως στούς άτί-θεσσους έκείνους πολεμι-στάς. Όταν μάλιστα οι Κο-ζάκοι πολέμουσαν σάν ήρωες στήν Άζοφική, δίπλα στο ρω-σικό στρατό, ή έμπιστοσύνη τού Τσάρου στο Μαζέππα ένινε άπερίοριστη.

Θέλησε τότε να τόν μεταχειρισθί για να έφαρμόση ώρι-σμένες μεταρρυθμίσεις μεταξύ τών Κοζάκων. Άλλά ο Μα-ζέππα άρνήθηκε. Κι' ο Τσάρος χάνοντας την ύπαυση του, τού έστειλε ένα προσκλητικό μήνυμα, που τόν πλήγωσε βαθύ.

Από τότε, ο Μαζέπ-πα όρκίσθηκε να έκδι-κηθί άνά ή γρήγορα. Κι' ή εύκαιρία τού δό-θηκε την άνοιξη τού 1708. Ο Κάρολος 12ος της Σουηδίας είχε έκ-στρατεύσει τότε κατά της Ρωσίας, αποφασί-σμένος να μπει στή Μό-σχα και να έπιβάλη τούς όρους του στόν ήττημέ-νο Τσάρο. Άλλά οι Ρώ-σοι μεταχειρίσθηκαν την ίδια τακτική που τσάκις άνόητερα τη Ναπολέον-τος. Έτσι ο σουηδικός στρατός ήταν σέ καλή.

Στην κρίση εκείνη στιγμή, ένας άπεισταμέ-νος τού Μαζέππα πρόσ-φερε στόν Κάρολο τη βοήθεια τών Κοζάκων.

Άλλά ο Πέτρος δεν τόν άφισε να πραγματοποιήση τό σκέδιό του. Γρήγορος σάν άστραπή έπέστη κατά τών Κοζά-κων και συνέτριψε κάθε αντίστασι. Ο Μαζέππα κατώθησε να καταφύγη στόν Κάρολο.

Στις 8 Ιουνίου 1709 ο σουηδικός στρατός κα-τετροπώθηκε. Κι' ο Μα-ζέππα αυτοκτόνησε με όπλα τού άνδρα.

Με μια διαταγή τού κόμπος, δυό απ' τούς ανθρώπους του άρπαξαν την κόμπσασ και την τράβηξαν μακριά...

υποστά μου τόσο δημοφιλής, τόσο χαριτωμένη, αισθανθήκα ένα δυνατό κλονισμό στο στήθος μου. Προς το μέρος της καρδιάς. Θεώρησα άσυγχώρητο, αφού η καλή μου τύχη σας είχε φέρει υποστά μου, να σας αφήσω να φύγετε, προτού σας έκφοσσω τη συγκίνησή μου, τη γασά μου και τον θαυμασμό μου!...

Η κυρία κοκκίνισε, σκανδαλισμένη και κλονισμένη από αποτομή μεταβολή άποιακούνηκε με γοήγορο βήμα από τον ταλινποδ εκείνο θαυμαστή της. Ο Φοιδηρικός όμως έστρεψε πίσω της και την παρακολούθησε ξεχνώντας την άδειά του τσέπη. το διαπιστωμένο στομάχι του, το απλήρωτο ένοίκιο του δωματίου του και τόσα άλλα.

Ποτέ άλλοτε δεν είχε μιλήσει τόσο εύγλωττα τη γλώσσα του Δόν Ζουάν. Τον μεθούσαν οι άρμονικές γοαυιές και τα κατασπασματικά της άνωσπης.

Έβιδιζε δίπλα της, Βουβαοδίζοντας την με ερωτήσεις, με κομπλιμέντα και ευνοουλόνες. Έκείνη δεν του απαντούσε, αλλά το πρόσωπό της που στην άρχη φαίνονταν αστόχη, έπαιζε σιγά-σιγά μια έκφραση πιο μαλακή. Φαίνονταν καθαρά πως διασκέδαζε με την περιπέτεια της αυτή.

Έξασνα σταυάτησε, έβγαλε νοήγορα απ' την τσάντα της ένα νόμισμα και το έβαλε στα δάκτυλα του ασπασμένου Φοιδηρικού. λέγοντάς του με είωνική φωνή:

— Πάρτε, φτωγέ μου άνωσπης!...

Υστερα έσκασε στα γέλια και υπήκε σε μια πόστα, ένθουσιασμένη για το καλό μάθημα, που είχε δώσει στον άναιδή εκείνο κύριο, που παρακολούθησε, και ένογούσε τις τιμιές γυναίκες!

Ο Φοιδηρικός μόλις συνήλθε απ' την έκπληξη του κτύπαξε το νόμισμα που κρατούσε μέσα στα δάκτυλά του. Ήταν ένα είκοσφορακό που δεν είχε τολμήσει να ζητήσει και που

Katia
Η ΚΡΕΜΑ ΠΟΥ ΑΦΑΙΡΕΙ ΤΙΣ ΡΥΤΙΔΕΣ

Με την TWA δι' ΑΜΕΡΙΚΗΝ
(7 Πτήσεις εβδομαδ. - 32 ώρες)
ΙΤΑΛΙΑΝ
(7 Πτήσεις εβδομαδ. - 3.15 ώρες)

ΕΛΒΕΤΙΑΝ
(6 Πτήσεις εβδομαδ. - 7 ώρες)
TWA
TRANS WORLD AIRLINE
H.P.A. - ΕΥΡΩΠΗ - ΑΦΡΙΚΗ - ΑΣΙΑ

Φορτώνετε με τα SKYCARGO της TWA

του τδδωσε ή άγνωστη, σώζοντάς του τη ζωή, γωρίε να το σοντάζεται!

ΜΠΕΡΝΑΡ ΖΕΡΒΑΙΖ

Τόν σκότωσαν τα νέλια

Δεν ύπάρχει άμειβολία ότι ό Ιταλός Καρμελό Φερατζάνο ήταν ένας απ' τους πιο ευαίσθητους ανθρώπους του κόσμου, έφ' όσον τόν σκότωσαν τα γέλια των συμπατριωτών του...

Πλούσιος, σοβαρός, μεσόκοπος κι' άξιοπρεπής, ό Φερατζάνο φαίνονταν ό τύπος του θητικού επιχειρηματίου. Λίγοι ή έξεραν πραγματικά την εύαισθησία που κούβε στην ψυχή του.

Χρημάτισε επί πολλά γούνια δημάρχος της μικρής κοινοπόλεως Λούστα Τσιλένη ήταν πάντα πρωτοπόρος σε κάθε κίνηση για την καλύτερη ζωή του τόπου.

Τελειώταίς λοιπόν, είχε πραγματοποιήσει το μεγαλύτερο ίσως όνειρο της ζωής του: Είχε ίδρύσει ένα ένοστασίον ήλεκτοικού οεμάτος, για τόν ήλεκτοκωτισμό της κοινοπόλεως. Φυσικά, θέλησε να νιοστάσει μεγαλοπρεπώς τα ένγκαινα. Κάλεσε λοιπόν όλους τους κατοίκους σ' ένα υπαίθριο γλέντι, τέτοιο που δεν είχαν ξαναδεί ποτέ τους. Άφου έθωσαν κι' ήπιαν με την ψυχή τους, πός το Βοράδν έφτασε ή μεγάλη στιγμή. Ο Φερατζάνο ανέθηκε σε μια έξέδρα κι' άνήγειλε με θοισυθεντικό ύφος, ότι, υόλιε ένύσχιζε ένα γενικό διακόπτη, θα σκούπιζόταν παντού σάν γέιοσος το ήλεκτοικό φός.

Πράγματι, μέσα στη βαθεία σιωπή, έστρωσε το διακόπτη... αλλά τα φώτα δεν άναψαν. Υπήρχε ίσως κάποια βλάβη... Ο Φερατζάνο έαναδοκίμασε, δίχως έπιτυχία.

Η άπελπισμένη έκφραση του φάνηκε τόσο κομική στους συμπατριώτες του, ώστε μερικοί άνοιξαν να κουφονελούν. Γοήγορα τα γέλια γενικώθηκαν κι' έγιναν όυποικοί κανγασμοί. Ο Φερατζάνο πήδησε τότε απ' την έξέδρα, πών πολλοί ά κανείς να τόν ένυποδίστη και γόδηκε άνάμεσα στο πλήθος.

Τό άλλο που, τόν βοήκων στο μικρό νεκροταφείο, σωσιασμένον πάνω στον τάφο του πατέρα του. Είχε άυτοκτονήσει, γιατί δεν ύπορούσε ν' άνευθι αυτό που θεωρούσε ως γελιοποίηση του μεγάλου όνειρου του...

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Στρατιώτην' του 622 Τ.Α.Γ.Σ.: Ασημονήσατε να μάς στείλετε το πραγματικό σας όνομα. Πάντος προς το παρόν δεν γίνεται αυτό που ζητάτε. Παρατίθενται, ένταύθα: Κατά την γνώμη μας, τα δέκα καλύτερα έφετινά φίλα, είναι: 1) «Μεγάλη», 2) «Νοσταλγίες», 3) «Απόκληρος της κοινηνίας», 4) «Αμμένο Σαββατοκύριακο», 5) «Σοπέν», 6) «Έκστασις», 7) «Η κοιλιά των αποφάσεων», 8) «Μοντέρνα Αποδοχή» (για τόν Δανά 9) «Στη κόψη του έφρασιού» και 10) «Μαύρος νεκροσκόπος». Δέν άναφέρεται τόν «Πύργο των καταγίδων» γιατί τόν θεωρούμε έπανάληψη. Εύ θύμην, παρ' έα, Πειραιά: Τους κομικούς «Λίπιν» και «Κοστέλ», τους είσαμε έφέτος στα έξής φίλα: «Οι δύο Γιάννηδες», «Μοντέρνοι Σέρλοκ Χόλμς», «Δύο τρέλλα κι' ένα φαντασμα» και «Οι δύο παλαδόροι». Δέν πιστεύουμε να ίδουμε άλλο φίλο δικό τους, έφέτος. Η διεύθυνσις τους είναι: Universal - International Films Studios, Hollywood, Calif., U.S.A. Νίκ Τσιτσουρήν, Σέρρες: Μας στέλνεται τρία σταυρόλεξα μέτρα ενώ θα ύπορούσατε να μάς στείλετε μόνο ένα και πολύ καλό. Τι γυρεύουν μέσα σ' αυτά οι λέξεις ΤΡΑΣ, ΙΑΤΟΣ, ΚΟΦΙΝΟΣ, ΣΟ, κλπ. και τόσες άλλες παρόμοιες; Τό ένα δά δημοσιεύει ίσως με μερικές διορθώσεις. Παναγι, Νικόλ όπισυλον, Σ.Τ.Γ. 914: Φαίνεται καθαρά πως δέν χρησιμοποίησατε λεζικό για την κατασκευή του σταυρόλεξό σας. Δυστυχώς όμως το σταυρόλεξο έχει κάποια μορφοτική άποστολή και συνεπώς άποκλείονται απ' αυτό οι άνωρθογραφίες. Στείλτε μας κανένα καλύτερο όταν θα έχετε στην διάθεσή σας τά άπαιτούμενα μέσα: Κ, Δ, η, τ, ρ, ι, α, ό, η, ν. Τά σκίτσα σας δέν είναι δυστυχώς πρωτότυπα. Άλλοι γελιογράφοι είχαν πριν από σας τις ίδιες ιδέες. Σας ένυθεντούμε έξ άλλου ότι δέν δημοσιεύουμε συνεργασία άναγνωστών εντός των σταυρόλεξων που κρινονται κατάλληλα. Η Α ν ώ ν υ μ ο ν, Βερόνικη: Μπορείτε να γράψετε γαλλικά στον Κόρνελ Γουάιτν. Σουήθως οι άσπότερες στέλνουν μια φωτογραφία τους σ' όσους τους ζητήσουν. Στο φίλο «Ανθοπωλεις των Αθηνών», έπαιξαν ή Μπελλίνι και ό Μανράς. Τις ύπολοιπες πληροφορίες θα τις βρήτε σε προσέχως τεύχος. Νίκ ό λ α ο ν, Τ ο ω μ ο ν, 625 Τ, 76 η Ι, ΣΤΓ 918 Γ: Τό ποιήμα σας ύπερτε στο μέτρο, έξ άλλου δέν δημοσιεύουμε συνεργασία άναγνωστών. Όσο για τήν χαρι που μάς ζητάτε, δέν θα ύπορούσαμε να σας εύχαριστήσουμε γιατί δέν δημοσιεύουμε άγγελίες σότης της φύσεως. Μ. Β. Β. Ένταύθα: Δέν έχομε, δυστυχώς, την διεύθυνσι που μάς ζητάτε. Θα ύπορούσε όμως να σας τη δώση ή «Αμερικανική Υπηρεσία Πληροφοριών», ό δός Τσάρτσλ 29. Έ ω σ φ ό ρ ο ν, Ψ: Καλή ή μαγική εικόνα σας, θα δημοσιεύη σε προσέχως τεύχος. Μ ή τ σ ο ν, Κ ο ν τ ί ν υ ν, Μυρσίνη: Ηλείας: Δέν άναφέρετε τί ακριβώς ζητήσατε από τόν Κ. Ασά στα προηγούμενα γράμματά σας. Άν τα έλάβαμε, θα σας είχε άπαντήσει, έφ' όσον μάλιστα όπως λέτε έπρόκειτο για κάτι το έπείγον και σπουδαίο. Ξαναγράψτε του λεπτομερώς γιατί είνε δύσκολο να συσχετίσωμε μια έπιστολή με τήν άλλη. Π. Α. Ε., Καβάλλα: Η διεύθυνσις του Tytane Power είναι: 20th Century Fox Films Studios, Hollywood, Calif., U.S.A. Για να τού γράψετε ζητήστε ή βοήθεια κανενός φίλου σας που να γνωρίζει άγγλικά ή τούλάχιστον γαλλικά. Μπορείτε να τού ζητήσετε μια φωτογραφία του με ήδισχυμένη φώτα. Έχομε άσχοληθή μ' αυτόν στα ύπ έριθ. 418, 453, 457 και 465 τεύχη μας. Α λ έ ξ α ν δ ρ ο ν, Σ τ α μ α τ α κ η ν, Γεράσιμος: Μερικά νάτον, Η λ ί α ν Χρονόπουλον, Νικόλ ό λ α ο ν, Γερμανόν, Γεώργιον Μπάκον και Ι ω ά ν ν η, Κ ο σ κ ι ν ά ρ η ν, Λόχον Πολυδύλων 520, Σ.Τ.Γ. 919 Α: Δέν δημοσιεύουμε παρόμοιες άγγελίες κι' έτσι δέν θα ύπορούσαμε να ίκανοποιήσωμε τήν έπιθυμία σας. Ο θ ώ ν α, Ζ έ ρ θ α ν, Κ ω ν σ τ α ν τ ί ν ο ν, Τ σ ί π α ν, 509 Τ., Σ.Τ.Γ. 912 Γ: Η προηγούμενη άπάντησις ίσχύει και για σας. Φ. ρ. Έ μ μ α ν ο υ ή λ, Σ.Τ.Γ. 919, 495 Τ. Δ: Η διεύθυνσις της Maria Montex είναι: Universal - International Pictures Films Studios, Hollywood Calif., U.S.A. Τό δέ Sabu: Eagle - Lion, Oxford Street 169 - 171, London, England, I. Ν. Κ., Λεωνίδιον Κυβούρας: Ένώ μερικά από τά διστικά σας είνε πολύ έπιτυχημένα, τά άλλα ύπερτερον και ίδιως στην όμοιοκαταληξία. Πάντως δέν δημοσιεύουμε συνεργασία άναγνωστών. Γ ε ω ρ γ ι ο ν, Σ τ ο λ έ δ η ν, 625 Τ., ΣΤΓ 918 Γ: Δέν δημοσιεύουμε, δυστυχώς παρόμοιες άγγελίες. Ο μ ί λ ο ν ν έ ω ν και ν ε α ν δ ρ ο ν, Χαλκίδα: Σας εύχαριστούμε για τόν ενδιαφέρον σας και τά καλά σας λόγια. Οι έπιθυμίες σας έλήφθησαν ύπ' όφιν. Παν. Γ α λ η ν ο ν, Αμφιάλη: Έλάβαμε τά τρία σταυρόλεξά σας. Τό ένα έξ αυτών, τό Πασχαλινό, μάς τό έχετε ξαναστείλει. Υπάρχει όμως μια λέξις — μια μόνον — ή β' του 5 καθεώς — που μάς κάνει να διστάσωμε κάπως. Κατά τά άλλα είνε πολύ καλά και τά τρία, Νίκ ό λ α ο ν, Α γ γ ε λ ί δ η ν, Ν. Κόσμιον: Νά άυτοκτονήσετε επειδή ή Ρίτα Χαίτηγωρδών δέν άναποκρίνεται στον έρωτά σας πάει πολύ. Νά συμψηφί αυτό έπίσης επειδή δέν ύπορείτε να της... γράψετε άγγλικά, είνε τρέλλα! Μπορείτε, πάντως, να της γράψετε και γαλλικά. Άν δέν γνωρίζετε κι' αυτή τη γλώσσα, ζητήστε την βοήθεια κανενός φίλου σας που την κατέχει. Α ν ώ ν υ μ ο ν, ά ν α γ ν ώ σ τ η ν, Ένταύθα: Έλάβαμε τόν γράμμα σας και σας εύχαριστούμε για τόν ενδιαφέρον σας. Έπιθυμία σας έλήφθη ύπ' όφιν. Παν. Α ά μ π ρ ο υ, Β ι α σ ί λ, Χ α ρ ί σ η ν, Φώτιον Β α β έ τ σ α ν και Νίκ. Α θ α ν α σ ό π ο υ λ ο ν, Κ. Β.Ε.Τ., Σ.Τ.Γ. 909 Γ: Σας εύχαριστούμε για τά καλά σας λόγια. Παρ' όλον ότι βρίσκομε δικαιολογημένη την έπιθυμία σας, δέν ύπορούμε να την ίκανοποιήσωμε, γιατί δέν δημοσιεύουμε, όπως βλέπετε, παρόμοιες άγγελίες. Α θ α ν, Σ ι έ ρ ρ ο ν Σ.Τ.Γ. 917 Α: Η διεύθυνσις που ζητάτε είνε σήμερα ή έξής: Warner Bros Studios, Burbank Calif., U.S.A. Φυσικά θα προηγήση το όνομα της ήθοποιο. Γ ε ω ρ γ, Δ ε λ η γ ι α ν ν η ν και Α λ έ ξ, Κ ο λ ο κ ο π ρ ώ ν η ν, 618 Τ, 919 Β: Τό ωραίο σας γράμμα μάς συγκίνησε βαθύτατα. Δυστυχώς δέν ύπορούμε να δημοσιεύσωμε αυτό που ζητάτε γιατί δέν έχομε άρμοιότητα ειδικήν προς τούτο στήλην. Γ κ ρ ο υ π ά ν δ ρ ω ν, κ α ι υ ν α ι κ ω ν, Ένταύθα: Αυτό που προτείνετε δέν είναι, δυστυχώς για περιοδικό του τύπου του «Ησασουρού», Σ τ α θ ρ ο ν, Α ε ι ο γ λ ο υ, Σ.Τ.Γ. 917: Πολύ μικρό και προχειροφτιαγμένο τό σταυρόλεξό σας. Έάν βρήτε τά άπαιτούμενα μέσα και θέλησετε να φτιάξετε κανένα καλύτερο, έχετε ύπ' όφιν σας τά έξής: Μη γορίζετε τό σταυρόλεξο σε κομμάτια με τόν σχέδιο. Μη χρησιμοποιήτε λέξεις χωρίς τά τελικά Ν και Σ και φροντίσατε να έχη 17x17 τετραγωνίδια. Γιώτην Ν τ σ ί λ ά κ η ν, Δράμα: Δέν είνε εύκολο να γίνη κανείς ήθοποιός. Έφ' όσον διαβάζετε τις βιογραφίες άστέρων, θα είδατε ότι οι σημερινοί διάσημοι στήν, παρ' όλο τους τό μεγάλο ταλέντο, άγωνίστηκαν σκληρά για ν' άναδειχθούν. Πως θα τό έπιτύχετε λοιπόν αυτό έσείς χωρίς καμιά σχετική μόρφωση; Έξ άλλου οι δραματικές στιγμές που περνάμε όλοι δέν σας έπιδέχονται δοκιμές που θα ύπορούσαν να έχουν τραγικές συνέπειες. Α ν ε μ ώ ν η, Ένταύθα: Την πληροφορία που μάς ζητάτε θα ύπορούσε να σας την δώση ή Άγγλοέλληνική Υπηρεσία Πληροφοριών ή ή Άγγλική Προεδρία.

Ο «βαρώνος» του Χόλλυγουντ

Αν ό Βαρώνος Πάλ φόν Χενράϊτ είχε συμμορφωθή με την έπιθυμία του πατέρα του, θα ήταν σήμερα ένας σοβαρός τραπεζίτης της Βιέννης. Ίσως όμως να ήταν και ένα από τά άπειράριθμα θύματα των γεωμινικών στρατοπέδων συγκροτήσεως γιατί ό εύθης χαρακτήρ του δέν θα τού επέτρεπε να συγκαλύψη επί πολύ τά αντίτιλερικά του αισθήματα.

Γεννημένος στην Τεργέστη, στις 10 'Ιανουαρίου 1908, από Σουηδό πατέρα και Βιεννέζα μητέρα, ό Πάλ πέρασε όλα τά νεανικά του χρόνια στην άυστριακή πρωτεύουσα. Ο πατέρας του, ένας σημαντικός τραπεζίτης της Βιέννης, όνειρευόταν να ίδι μια μέρα τό γυιό του ν' ακολουθή τά βήματά του.

Άλλ' ό μικρός Πάλ δέν έδειξε ποτέ κανένα ιδιαίτερο ένδιαφέρον για τή σταδιοδρομία αυτή. Είχε στραφή προς μια έντελώς άντιθετη κατεύθυνσι, δείχνοντας πως εκείνο που τόν τραβούσε άκατανίκητα ήταν τό θέατρο.

Πρώτη έδειξε κατανόηση και συμπάθεια στα σχέδια του νεαρού Πάλ ή μητέρα του, που σαν γνήσια Βιεννέζα είχε κι' αυτή την άγάπη της τέχνης μέσα στο αίμα της. Αυτή έπεισε τελικά και τόν πατέρα του Πάλ να δώση τή συγκατάθεσή του, ύπό έναν όρο όμως: ότι δέν θα χρησιμοποιούσε στο θέατρο τόν τίτλο ευγενείας που είχε γαρίσει σ' αυτόν ό ίδιος ό αυτοκράτωρ Φραγκίσκος 'Ιωσήφ.

Ο Πάλ πέρασε από διάφορες δραματικές σχολές της Βιέννης και κατέληξε στο θέατρο του Μάξ Ράινχαρτ. Από τά πρώτα του βήματα το πρόσωπο που τού άρεσε να στυριζήν περισσότερο ήταν ό Άδόλφος Χίτλερ, ό άνθρωπος που ποτέ του δέν γώνεψε. Η χώρα του ήταν τότε άνεξάρτητη και ήταν έλευθερος να κάνει ό,τι ήθελε. Μετά τό Άνσλους όμως κατάλαβε τί τόν περίμενε και κατόρθωσε να διαφύγη και να μεταβή στη Μεγάλη Βρεταννία. Δέν άβινε πίσω του παρά την κινητή και άκίνητη περιουσία που είχε κληρονομήσει απ' τους γονείς του που είχαν πεθάνει εν τώ μεταξύ.

Γνωρίζοντας τά άγγλικά στην έντέλεια ό Πάλ, δέν δυσκολεύτηκε να καταλάβη υιά θέσι στο άγγλικό θέατρο, συνεχίζοντας με φανατισμό την αντίτιλερική του δράσι. Τό 1935 έπαιξε σ' ένα θέατρο του Λονδίνου στο έργο «Ο τρελλός της Εύρώπης». Τό αντίτιλερικό αυτό έργο, τού έξασφάλισε ένα μεγάλο θρίαμβο, αλλά έγινε σ' ένα άφορού ή καταστροφή όλων τού τά άναθά στη Βιέννη από τους Ναζί.

Κατόπιν έπαιξε επί 18 μήνες τόν ρόλο του Άλδέστου στο έργο «Βασίλισσα Βικτωρία».

Τό φίλο «Γκουντιπάι μίστερο Τόιτς» ήταν τό πρώτο που ό Πάλ Χενράϊτ γούσε στην Άγγλία. Έπαιξε σ' αυτό στο πλευρό του Ρόυπερ Ντόνατ και της Γκοηο Γκάσσον τό ρόλο ενός Γερμανού καθηγητού.

Τό 1936 ό Πάλ Χενράϊτ, περαστικός απ' τό Παρίσι έκανε τή γνωριμία μιας σημαντικής προσωπικότητας της παριζιάνικης μόδας: της Λίζελ Γκλάκ. Τό είδύλλιο άναπύχθηκε μεταξύ τους με νοσημό ουθύο και την Πρωτονορία τού 1937 ένας παπας εύλογούσε την ένωση τού ζεύγους.

Λίγες βδομάδες άνοότερα, έφευγαν για την Άμερική. Έκεί ό Πάλ συνάντησε πολλές δυσχέριες. Δέν κατέκτησε τό άμερικανικό θέατρο και τόν κινηματογράφο με την ίδια εύχέριση με την όποια τό είχε κατακτήσει στην Άγγλ. Εύτυχώς όμως ή Λίζελ με τήν τέχνη της ύπόφερε να τόν βοηθήση στις πρώτες δυσκόλες ώρες που γνώρισαν στο έδαφος τού Νέου Κόσου.

Τέλος ήθελε ή υιοιοσία και ποθητή στιγμήν Άνετέθη στον Πάλ ό ρόλος τού δού Γουάιτλερ στο θεατρικό έργο «Γετώντας προς Δυσμιάς» Η έομνησία του στο έργο αυτό ύπέρσε τόσο καλή ώστε δύο μεγάλες έφημερίδες της Νέας

Πάλ ΧΕΝΡΑΪΤ

Υόρκης τού άπένειμαν τόν τίτλο τού «Καλλίτερος ήθοποιός» για τήν θεατρική περίοδο 1940 - 41.

Ένα συμβόλαιο με την «Γουόρνερ» ήθε να έπικυρώση τό θόισαυό αυτό και από τότε τά φίλα του διαδένονται τό ένα τό άλλο. Έξασπασμα υιάς φύνης με την Κάθην Νταϊνιό «Καζαμπλάνκα» με την Μπέονγκαν και τόν Μπόγκαρτ κτλ.

Τελευταία του φίλο είνε: «Ισπανική Ισούδα» με την Μωρήν Ο' Χάσα και «Ερωτικό τραγούδι» με την Κάθην Χέμπτον, στο όποιο ύποδύεται τό ρόλο τού μουσικουλού Σούμαν.

Υψηλός 1 μέτρο και 87, ό Πάλ Χενράϊτ ζυγίζει 85 κιλά. Τά μάτια του ένουν ένα όραίο γούμο γκού - μπλέ και τά μαλλιά του είνε έσθα. Όπως λέει συχνά ό ίδιος, ό καλλίτερος ρόλος της ζωής του είνε αυτός που παίζει κοντά στα δύο υιοθετημένα κοριτσάκια του τήν Μόνικα και τήν Μιού.

Ο Πάλ άναπα πολύ τό σκάκι και τις μικρές φιλικές συγκεντρώσεις. Είνε ένας προαγματικός άθλητης και σπυειώνη ιδιαίτερη έπιτυχία στο υπόδ στην Ιππασία και στο τένις. Είνε έξ άλλου λαίμαργος και ένε ιδιαίτερη ποτή μπισι στα γλυκά. Δέν γάνει ούτε ένα φίλο τύπου «κάουμπου» προ πάντος όταν είνε ένγρωμα και δέν άβινε άδιάδαστο ούτε ένα άστυνομικό υιοδίστορημα. Τού άρέσει έπίσης ή κλασσική μουσική.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

Ερωτική κατασκήνωση

Άγαπώ πολύ τις έκδρομες. Έκείνο το χρόνο λογάριόλα να πάω χωρίς κάπου να περάσω τις διακοπές μου. Είμαι γραμματέας ενός βουλευτού. Οι ανάγκες της πολιτικής δεν μου επέτρεψαν να φύγω πριν απ' τον Σεπτέμβριο.

Όταν έφυγα για την έξοχή πήρα το πιο ταχύ συγκοινωνιακό μέσο.

Είχα στήσει το τσαντήρι μου κοντά σ' ένα αγρόκτημα και πολλές φορές την ημέρα μ' έβλεπαν, φορώντας σορτς και γυμνάσια απ' την ιδιοκτήτρια του αγρόκτηματος, την κυρία Μπωντίν, πότε λίγο τυρί, πότε ένα αυγό, που μου τα πρόσφερε με μεγάλη καλωσύνη. Οι Μπωντίν μου άνοιξαν το σπίτι τους σαν να με γνώριζαν χρόνια. Στην κυρία Μπωντίν όμως έκανε εντύπωση το ότι κοιμώμουνά μέσα σ' ένα τσαντήρι, και δεν ήθελα να δεχθώ τη φιλοξενία τους.

Οι Μπωντίν ζούσαν πάντα στην έξοχή. Είχαν πέντε αγελάδες και κανένα παιδί. Ο Ζάν, ο σύζυγος, ήταν άλλος δάσκαλος, με χωρικός την καταγωγή, κι έτσι σαν τελείωσε ο πόλεμος παράτησε τη διδασκαλική κι' εγκαταστάθηκε στο αγρόκτημα. Η κυρία Μπωντίν ζούσε εύτυχισμένη στο σπιτικό της. Ο Ζάν όμως νοσταλγούσε τη ζωή της πόλεως.

Ο Ζάν θέλησε να έπωφεληθώ απ' την παρουσία μου και με κάλεσε ένα βράδυ στο σπίτι του για να του έ-

ΕΝΤΟΜΟΚΤΟΝΑ

Συλλογή των μεγαλύτερων Άγγλικών και Αμερικανικών οίκων, ήτοι:

- 1) ΓΕΝΙΚΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣΜΑΤΑ D.D.T. εις υγρόν και κόκκιν.
 - 2) ΣΚΟΡΟΚΤΟΝΟΝ υγρόν, έντος ειδικών δοχείων αυτόματου ψεκασμού (Δίπλωμα εύρεσιτεχνίας).
 - 3) ΣΚΟΡΟΚΤΟΝΟΝ εις δακτυλίου.
 - 4) ΚΟΡΕΟΚΤΟΝΟΣ κόκκιν, έντος ειδικών δοχείων αυτόματου έκτοξεύσεως. (Δίπλωμα εύρεσιτεχνίας).
 - 5) ΚΑΤΣΑΡΙΔΟΚΤΟΝΟΝ εις ειδικές κυψέλας (Νεωτάτη έφεύρεσις) CATOR.
 - 6) ΚΑΤΣΑΡΙΔΟΚΤΟΝΟΣ κόκκιν.
 - 7) ΨΥΛΛΟΚΤΟΝΟΝ υγρόν, διὰ σκύλους.
 - 8) ΜΥΡΜΗΚΟΚΤΟΝΟΝ εις κόκκιν.
 - 9) ΠΟΝΤΙΚΟΚΤΟΝΟΝ εις αλοιφήν.
 - 10) ΠΟΝΤΙΚΟΚΤΟΝΑ μπισκότα ήγγυημένα διὰ την άποτελεσματικήν των.
- Αποκλειστική πώλησις ΠΕΤΡΑΚΗ 5 ΚΛΑΥΔΙΑ ΒΑΛΜΟΝ

ξηγήσω το μηχανισμό των κοινωνικών ασφαλίσεων. Φορούσα μονάχα μια έλαφριά ρούπα.

Όταν πήγα στο αγρόκτημα, άρχισα να ξηγώ στον Ζάν πως είνε οι κοινωνικές ασφαλίσεις. Έπειτα από λίγο η γυναίκα του που έπληττε, άρχισε να χασμουριέται και μās είπα:

— Σας άφηνω. Καληνύχτα. Το πρωί πρέπει να σηκωθείς στις πέντε. Μείνουμε μόνοι. Σε λίγο η κουβέντα μας πήρε άλλη στρόφη. Ο Ζάν μου μιλούσε για το γάμο του και τη ζωή του στο Παρίσι, για τον πόλεμο, για τις φιλοδοξίες του. Ήταν πια μεσάνυχτα όταν σηκώθηκα και είπα:

— Είναι ώρα να κοιμηθούμε. —Θα σάς συνοδεύω ως το τσαντήρι σας, είπε ο Ζάν. Η νύχτα είνε σκοτεινή.

Μ' έπιασε απ' το μπράτσο για να με βοηθήσει και τότε κατάλαβα πως ήμουνα έλαφρά στριμμένη. Ξαφνικά ο Ζάν παρουσιάστηκε όπως ήταν: άντρας νέος και φλογερός κι' εγώ μια γυναίκα άμορφη. Ήμασταν και οι δύο μās μονάχοι μέσα στη σκοτεινή θερμή νύχτα! Νιώθαμε μια μεγάλη ταραχή.

Είχαμε φτάσει στο τσαντήρι μου. Ο Ζάν στέκοταν όρθιος. Του είπα ν' ανάψει τη λάμπα μου, μα μου άπάντησε με βροχινή φωνή: «Σε λίγο». Απτόμα μ' άρπαξε στην αγκυλιά του και με φίλησε με πάθος στα χείλη.

Δεν μπόρεσα να του αντίσταθώ. Άρχισε να χαράζει όταν του είπα να γυρίσει σπίτι του, απ' το φόβο μήπως μάς πιάσει η γυναίκα του. Άρχισα να συλλογίζομαι τις συνέπειες της νυκτερινής τρέλλας μου. Η ένωσή μας ήταν τόσο άπρόκλητη που ένοιωθα τον εαυτό μου δεμένο για πάντα μ' αυτόν τον άντρα. Μα άραγε τι σκεπτόταν αυτός για μένα; Πώς ήμουνα μια κοινή γυναίκα;

Καθόμουνά έξω απ' το τσαντήρι μου, όταν είδα τον Ζάν νάρχεται προς μένα. Μου είχε φέρει μια γάβα γάλα που μου την έστειλε η γυναίκα του, δίχως να με κυττάει. —Θάχης την υπομονή να με περιμένεις; Ένα διαλύγιο άρνει, νοιάζονται διατυπώσεις. Μόλις όμως θα μαι έλευθερος, θα σε παντρευτώ.

—Από σήμερα, του είπα κυττάζοντάς τον στα μάτια, θεωρώ τον εαυτό μου ότι είμαι γυναίκα σου και θα σε περιμένω όλον τον καιρό που θα χρειασθώ.

Ο Ζάν μ' άρπαξε και με φίλησε στο στόμα.

—Απόψε θα ξανάρθω! μου ψιθύρισε.

—Θα σε περιμένω!

Έκείνη τη στιγμή έβγαине η γυναίκα του κρατώντας δυο κουβάδες γάλα. Ήταν ντυμένη άπλά, με τα πόδια γυμνά, φορώντας ένα σάλι στα μαλλιά της. Μου φάνηκε τόσο ήρεμη, τόσο άπλη, τόσο ίερή, που ντράπηκα για τη γύμνια μου, που ντράπηκα για τη νύχτα που είχε περάσει. Το ότι είχα άπαιτήσει αυτή τη γυναίκα δεν ήταν ούτε τιμίο, ούτε άραίο, είνε όμως μια δικαιοσύνη, την τρέλλα του ξαφνικού έρωτικού πάθους. Άλα του ξαφνικού έρωτικού πάθους. Είχα άραγε το δικαίωμα να χωρίσω αυτή τη γυναίκα απ' τον άντρα της; Δεν ήταν έκλημα αυτό; Βέβαια άγοπήμασταν, αλλά η συνειδήσις μου με έτυππε.

Τότε, είπα στον Ζάν καθώς έφευγε:

—Το άφεντικό μου μου τηλεφώνησε σήμερα το πρωί. Θα φύγω με το μεσημεριανό τραϊν. Δεν θα ξαναϊδωθούμε ποτέ. Ξέχασέ με για πάντα.

Είδα τον Ζάν να φεύγει κλονιζόμενος. Έγώ αναλύθηκα σε δάκρυα για τη χαμένη μου ευτυχία και το μεσημέρι έφυγα.

Το δηλητήριο του φειδιού ΓΙΑΤΡΕΥΕΙ ΤΟΥΣ ΠΙΣΝΟΥΣ

Τί απέδειξαν τα σχετικά πειράματα

Απ' τα χρόνια άκούει της άρχαιας Έλλάδος και της Ρώμης, οι γιατροί μελέτησαν τα δηλητήρια των φειδιών κι' αναζητήσαν τρόπους χρησιμοποίησής των. Ο Έβραϊός γιατρός Μαϊμωνίδης τα μεταχειριζόταν πρό 800 έτών κατά του καρκίνου και της λέπρας. Κι' όταν οι λευκοί άποικοι της Αμερικής πρωτόεφταναν στις άπέραντες πεδιάδες του Μιντλ Γουέστ, βοήκων τους Ινδιάνους ίθαγενείς να χορηγούν δηλητήριο φειδιού ως φάρμακο για διάφορες παθήσεις.

Σήμερα το δηλητήριο του κροταλίου χρησιμεύει για τη θεραπεία της επιληψίας ένός άλλου δεινερικανικού φειδιού, του «μοκασίν», για το σταμάτημα μιας αίμορραγίας. Πολύ εύρύτερες όμως έφαρμαγές έχει το δηλητήριο του κόμπρα.

Γενικά, τα δηλητήρια των φειδιών περιέχουν ζωϊκές πρωτεΐνες, έξαιρετικά πολύπλοκες. Είνε άγνωστα ή ύποκρίναι. Με τις κατάλληλες προσφυάσεις, μπορούν να διατηρηθούν επί χρόνια, χωρίς να χάσουν την αποτελεσματικότητά τους. Άκόμη κι' αν αποξηρανθούν και μεταβληθούν σε σκόνη, διατηρούν τις θανατηφόρους ιδιότητές των. Η σκόνη αυτή διαλύεται εύκολα σε νερό, άλκοολ ή γλυκερίνη, κι' η διάλυσις μπορεί να φέρη το θάνατο σαν το άσυνικό δηλητήριο.

Υπάρχουν δυο είδη δηλητηρία φειδιών. Τα μόν προσβάλλουν το νευρικό σύστημα και τα άλλα το αίμα και τα αίμοφόρα άγγεια. Το δηλητήριο του κόμπρα ανήκει στην πρώτη κατηγορία.

Αυτό λοιπόν το δηλητήριο ένει ιδιότητες δραστηκού αναισθητικού. Έξασφαιζει δηλαδή ταχύτατα άκόμη και τον πιο επίμονο πόνο. Γιατρείει τις σοβαρότερες και βασανιστικότερες νευραλγίες του προσώπου ή άλλων μερών του σώματος άνακουφίζει άπ' τους φεβρούς πόνους του καρκίνου. Με μια ένεσις τέτοιου δηλητηρίου, σε δύο υπερβολικά μικρά, ά άσωστος παύει να πονεί επί ήμερες βδομάδες ή και μήνες άκόμη.

Ενώ η μορφή μπορεί να οδηγηση στην τοξικομανία, το δηλητήριο του κόμπρα δεν παρουσιάζει αυτό τον κίνδυνο, ούτε και το συνθίζει ο οργανισμός όποτε ωςτε να νοιάζεται διαρκώς μεγαλύτερη δόσι. Φέρνει άποτελέσματα άνόγτερα αλλά δισκοκότερα, και δίχως τις αντιδράσεις που προκαλεί η μορφή (άλλοιωσι της κόρης του ματιού, παροισθήσεις, κλπ.) Δεν έπηρεάζει τέλως καθόλου την πνευματική διαύγεια, όπως η μορφή. ή κωδεΐνη και τα άλλα ναρκωτικά.

Ο Αμερικανός δόκτωρ Μαχτ έξακρίβωσε ότι δεν είνε απλά τοπικό αναισθητικό, αλλά έπηρεάζει τον έγκέφαλο και τις άρνες των νευρών, σαν τη μορφή. Ενώ όμως η μορφή άλλοιώνεται γρήγορα, απ' την έπασή της με τον έγκέφαλο, το δηλητήριο του κόμπρα μένει άμετάβλητο επί πολλών καιρό, και γι' αυτό διατηρεί την αναισθητική ένέργειά του.

Έξ άλλου, το δηλητήριο αυτό αύξάνει την δξύτητα της δάσεως και της άκοής, ενώ τα όπιοινα ναρκωτικά την έλαττώνουν. Έπίσης μεγαλώνει τη μυϊκή άπόδοσι.

Για να μελετήση τα άποτελέσματά του στο σπύκι και στους νεφρούς, ο δόκτωρ Μαχτ έκαμε ένεσεις με σχετικές μεγάλες δόσεις σε κουνέλια. επί 22 βδομάδες, 5—6 μέρες κάθε βδομάδα. Τα πειράματά του λοιπόν απέδειξαν ότι κανένα απ' τα ζωα αυτά δεν είχε πάθει το παραινικό στο σπύκι ή στους νεφρούς.

Ο πολών κόσμος, άκόμη δέ και άρκετοι γιατροί, διατάζουν να χορηγοποιήσουν το δηλητήριο του φειδιού. Το θεωρούν θανατηφόρο — όπως και είνε πράγματι, όταν δεν δίδεται σε κατάλληλες δόσεις. Όταν όμως χορηγοποιήται σε μικρές ποσότητες, άποτελεί ένα άνεκτίμητο φάρμακο για την άνακούφιση άπ' τους δυνατούς πόνους.

Ο φουσκωμένος λογαριασμός

Όταν, σ' ένα ρεστوران του Χάμιοντ, της πολιτείας της Ιντιάνα, κάποιος Τέντ Μπλόκερ είδε το λογαριασμό που του παρουσίασε το γκαρζόνι μετά το φαγητό, τράμαξε τόσο, ώστε έλασε την ίσοροπία του, έπεσε απ' το κάθισμα του πάνω στο κύσταλλο της βιτρίνας που βρισκόταν πίσω του, τώσπασε και βρέθηκε στο δρόμο! Το άποτέλεσμα ήταν... να προστεθούν στο λογαριασμό του άλλα 130 δολάρια για τη ζημιά!

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Π. ΦΙΟΡΙ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Σ' ένα χωριό Έσκιμών κοντά στο Β. Πόλο συμβαίνουν παράξενα φαινόμενα με φόνους κι' εκρήξεις που οι ίθαγενείς τα άποδίδουν στο «μεγάλο δεινό». Για να σώσουν τη ζωή τους, μεταναστεύουν όλοι, μαζί με το Δανό Έξερουντή Άξελ και τη ραδιο-οπερτέρ Μώντ Άστορ που παρακείμεζαν στο χωριό τους.

Κατόπιν ο Άξελ ξαναγυρίζει στο εγκαταλελειμμένο χωριό για να μελετήσει τα μυστηριώδη φαινόμενα. Την άλλη μέρα η Μώντ άνησυχεί για την τύχη του και πηγαίνει να τον βρει. Χάνεται όμως μέσα στα χιόνια, κι' ανιχνεύει η ζωή της και διασώζεται απ' τους δόκτορες Ρόμπερτς και Καντόγκαν και τη Μαίρη Κάτερ, το προσωπικό δηλαδή του μετεωρολογικού (κατομή Γκάροου). Ο πλοίαρχος Αμερικανός Γκάροου, άρχηγός και χρηματοδότης άπ' της της άποστολής όνειρευεται να δημιουργηση ζωή και άνοιξιατικές συνθήκες στον Πόλο.

Μα τότε λοιπόν, μια ώρα θ' ανιχνεύουν έδω λουλούδια!...

Η Μαίρη Κάτερ πήρε απ' το νύχι της Μώντ και την ώδηγησε από ένα διάδρομο σ' ένα δωμάτιο φωτισμένο με άσφατες ηλεκτρικές λάμπες και με ψυχρά άτμόσφαιρα.

Μέσα σε μεγάλες γλάστρες, γεμάτες σκούρο χώμα και παρστανμένες πλάι στους τοίχους, ύπνοχαν πολυάριθμες τσιανταφυλλίες, με γαυλούς κορούς, φύλλα καταπράσινα, υπομυθία και λουλούδια ήδη άνοιγιά, κόκκινα ή άσπρα!

Η Μώντ κυττάζε έκστατική το καταπληκτικό εκείνο θέαμα. Έοριζε μια ματιά στο σκοτεινό παρσθυοόκι κι' έπειτα πάλι στα λουλούδια. Έξω έπικρατούσε το σκοτάδι κι' η νεοική παγωνιά του Άρκτικού. 30 βαθμούς υπό το μηδέν — η παγωνιά που σκόταίνει τη ζωή. Και μέσα στο δωμάτιο, σε μια φωτεινή άτμόσφαιρα, η θεία ωπεία της άνοιξης, η μεσοεισική Ριβιέρα στον 83ο παράλληλο, στον πολικό νειώνη!...

Ο Ρόμπερτς, η Μίς Κάτερ κι' ο Καντόγκαν πλησίασαν στα φυτά, άγγιξαν τα λουλούδια, διάβρωσαν μερικά κλωνάρια, έκοψαν ένα-δυο μαρμαμένα φύλλα.

Τα τσιαντάφυλλα είνε το μεγάλο πάθος του Γκάροου, είπε η Μίς Κάτερ.

Κι' ο Ρόμπερτς πρόσθεσε: —Και το δικό μας πάθος! Ο Γκάροου έχει ύπερογες τσιανταφυλλίες στον κήπο του, στο Νητρούι. Του καρώθηκε λοιπόν η ιδέα να τις έγκλιματίζα

και στον Πόλο. Αυτή που βλέπετε, είνε μια ράτσα κατάλληλη για το άρκτικό κλίμα. Άποτελεί τον καρπό της έργασίας πολλών έτών τεχνικής έξοικειώσεως με σε σέρες διαρκώς πιο ψυχρές.

—Η άτμόσφαιρα αυτού του δωματίου, συνέχισε η Μίς Κάτερ, άποτελεί τεχνική άπομύηση της καλοκαιρινής άτμόσφαιρας του Άρκτικού. Με παρσθυάδες λοιπόν τέτοιες τσιανταφυλλίες θα κάνουμε, το προσέγε καλοκάι, ν' άνθουν τσιαντάφυλλα στο ύπαιθρο, στη Γη του Γκρόντ.

Μα είνε θαυμάσιο!

Οι τσιανταφυλλίες αυτές είνε κοντές, είπε ο Ρόμπερτς, σαν όλα τα φυτά των ψηλών βουνών. Έδώ πάνω, στο «στέγη του κόσμου», έπικρατεί το κλίμα κι' έπομένως κι' η βλάστησι των παγωνένων βουνωκορών. Όστόσο, αυτές οι τσιανταφυλλίες μεγαλώνουν άστροπιασά, σαν να βιάζονται ν' άνθίσουν, σά να έβραυν ότι ο ήλιος δεν διατηρείται για πολύ καιρό... Δεν έχουν άουμα. Άλλά η Φύσις τους έχει νοιήσει γι' αντάλλαγμα τα ζωανώτερα γωμάτα... —Ο Ρόμπερτς μιλούσε με έξαψι. Τα μάτια του έλαμπαν από γασά. Έξασφα έκοψε ένα κόκκινο τσιαντάφυλλο και το πρόσφερε στη Μώντ, η όποις το πήρε στα νύχια της και το κυττάζε με θαυμασμό και κατάπληξι.

Εύγαιοστώ Ρόμπερτς! είπε. Η Μαίρη Κάτερ έκαμε μιάν ένστικτική κίνηση δυσσεσκείας και κυττάζε στα μάτια με ψυχρότητα το Ρόμπερτς.

Αμέσως όμως έπεβλήθη στον εαυτό της και ξαναπήρε μιάν έγκάσδια έκφρασι. Άλλά η Μώντ είχε αντίληψη την ένδοική εκείνη έκδήλωσι της. Κι' άπ' ένστικτο κι' αυτή, κυττάζε τον Καντόγκαν. Ο νέος έβρινε άπαθή. Της γαυονέλασε ένθασυντική.

Τώρα ο Ρόμπερτς φαινόταν σε άμνηστία. Σαν να πήρε έξασφια μιάν καινούργια άπόφασι. Έκοψε δεύτερο κόκκινο τσιαντάφυλλο και το πρόσφερε στη Μίς Κάτερ.

Πάστε και σεις ένα. Μαίρη! της είπε. Είνε άπνησυνεύο, βέβαια να κόβουμε τα λουλούδια της σέρας, που είνε όλα άσθιμμένα. Σήμερα όμως έγουμε μέρα νιοστόσιση. Άς κάνουμε λοιπόν μιάν παράδοσι του κανόνος, για να τιμήσουμε τις νιοσιτωμένες συντομοισές μας, που φαδύνουν με το γαυονέλο τους την έκούσι έξορία μας!

Όστόσο η προσφορά του λουλουδιού στη Μώντ είνε διώξει τη γασούμην έξασψι που έίγε προκαλέσει σε όλους το θέμα των πολικών τσιαντάφυλλων. Κι' είνε άπληθη μιάν κούα άτμόσφαιρα μεταξέ τους. Ο Ουίλλες διέλυσε την άμνηστία, άναγγέλλοντας ότι θα

λάβαινε ένα μύνημα απ' το Νητρούι. Η Μώντ Άστορ διέκοψε το ρεπορτάζ της. Έφεσαν στη σέρα ένα δέκτη ραδιοφώνου και τηλεσάσεως. Η όδηνη φωτίσθηκε, και φάνηκε το πρόσωπο ένός ανθρώπου, ως 40 έτών, μελαχροίνου, ευοισιμένου, με άδρα γασαριστικά κι' έπιτακτικό βλέμμα. Ήταν ο Ουίλλιαμ Γκάροου, και τηλεφώνουσε ο ίδιος απ' το νιοσείο του στο Νητρούι.

Καλώς ήρθατε στο σταθμό μας, μίς Άστορ! είπε. Σας παρκαλώ να μείνετε φιλοξενομένη μου όλόκληρο το νειώνη... Παρκαλούθησα ν' ένδιαφέρον τα ραδιο-ρεπορτάζ σας, Συγγασπήσια, μίς! Είνε περίφημα! Το κοινόν τα ρουφάει κυριολεκτικώς. Έγυτε γίνε για όλους η «Μίς Πόλος». Με το τολμήμα σας, προσελέκαστε την προσοχή του κόσμου προς τον Άρκτικό, το σταθμό μου, το έπιστημονικό μου έργο και τους συνογάτες μου. Μπορώ να πώ κυριολεκτικώς ό τι «πάσαστε τον πάγο»!

Έπειτα από τόσων έτών σιωπής κι' άσάφια, σήμερα, νάοις σε σας, ο Πόλος ένδιαφέρει και πάλι τον κόσμο, όπως στην έποχή του Νάνσεν, του Πήου, του Άουνδσεν...

Ρόμπερτς, κόψετε το ώραιότερο τσιαντάφυλλο της πολιτικής σέρας μου, και προσέφερε το στη Μίς Άστορ, είν ένδειξι του θαυμασμού μου!... Εύγαιοστώ! Μίς Άστορ, πιστεύω να υπορέσω μιάν μέρα, να σας προσφέρω άλλο ένα τσιαντάφυλλο του Πόλου, άνθισμένο όχι πια σε μιάν σέρα με άτμόσφαιρα ρυθιζόμενη με ήλεκτροισμό, αλλά στο ύπαιθρο, στον 90ο παράλληλο! Το έλπίζω... είναι βέβαιος γι' αυτό!

Άφού έκανε μιάν άπνοιαισετισήο κίνηση, η υσοφή νάηκε απ' το υπάνημα. Ο Ρόμπερτς έκοψε κι' άλλο τσιαντάφυλλο και τόδωσε στη Μώντ, λέγοντάς της μ' ένα γαυονέλο: —Αυτό το προσάσει ο κ. Ουίλλιαμ Γκάροου στη «Μίς Πόλο»!

Οι άλλοι νεοοκορότησαν ν' ένθουσιασμό. Έπειτα γύρισαν στην τσιαντάσια, όπου ο Πέου είνε έτοιμάσει τη τσιαντάσι με άσυνήσιτη πολυτέλεια. Η-

ταν ένα έπίσημο δέπνο, ποδ: τιμήν της φιλοξενίας του άκρωτηρίου Κολούμπια.

Οι συνδαιτυμένες έλαμπαν από γασά: Η Μώντ, γιατί είνε φτάσει στο σκοπό της κι' είνε γίνε διασπύοτης στο στερέωμα της ραδιοηχοισογασφίας, κι' ο Ρόμπερτς κι' η Μίς Κάτερ, γιατί άποκτούσαν κι' αυτόι μιάν δημοτικότητα, που την έπιθυμεί κάθε Άμεοικανός.

Όστόσο η τόση φαίδοτης δεν μπορούσε να διαλύση μιάν κορυφή, άμνηστία. Η «Μίς Πόλος» έίγε έοσει στου έπιστήμονες του άκρωτηρίου Κολούμπια την ευτυχία της έξασφιας φήμης, αλλά συγγόνας κι' ένα πάθος που τάραζε τις καρδιές τους. Η φαιξίς της άναμιας στους έξοιστούς έκείνους του Άρκτικού όπιοινογούσε καινούργια αίσθήματα, αντίληψεις, έλπίδες... Αυτή το καταλάβαινε και ύπερογες μαντεύοντας ό τι κάτω απ' την τόση ευθυμία κρυβόταν ένας μυστικός εθός.

Μόνον ο Ένθιν Καντόγκαν —που δεν είνε έπιδιότης κανόλου να παρουσιασθή κι' αυτός στην τηλεοπτική έκπομπή— δεν έδεινε καμιά ένδειξη έξασφιας γασά, ούτε είνε θαυμαστικές διασπύσεις προς τη φιλοξενούμενη τους. Διατηρούσε μιάν συγκατατημένη σοβαρότητα, αλλά τα μάτια του καρώωνταν συχνά ν' έπιμύση στο πρόσωπο της Μώντ κι' άναζητούσαν το βλέμμα της. Έκείνη έννοιωθε μιάν ένδουμνη τσιαντή, όταν συνέβαινε αυτό.

Όταν τελείωσε η νιοσθή παρσαν όλοι, στα δωμάτια τους. Η Μώντ κι' η Μαίρη Κάτερ θα έβριναν στο ίδιο δωμάτιο με δυο κοσβότια. Πάνω σ' ένα μικροσκοπικό κομυοδίνιο ύπνοχε ένα προσελαμένο δαζάκι. Οι δυο γυναίκες έβγαλαν μέρα σ' αυτό τα τσιαντάφυλλα που τους είχαν προσφέρει — ένα στη Μίς Κάτερ και δυο στη «Μίς Πόλος». Η πρώτη θεωρούσε τον εαυτό της ήττημένο κι' ήταν στεγνωσμένη γι' αυτό, ενώ η νικητρια δεν ύπεροφανεύοταν καθόλου.

Η Μώντ κοιμήθηκε πολύ, για να ξεκουρασθή και ν' άνα-

Για να μην άκούη

Κάποτε ο Γιάννης, που ύπηρετούσε σε κάποιο σπύτι, πήρε ένα γωάμμα από την οικογένειά του και έπειδή ο ίδιος δεν ήξερε γωάμματα πήγε στην κυρία του να του το διαβάσει.

Η κυρία πήρε το γωάμμα κι' έτοιμαζόταν να το διαβάσει, όταν έσφαισε ο Γιάννης την σταματάει με μιάν χειρονομία. —Να σας πώ, κυρία, της λέει. Το γωάμμα μπορεί να γωάφ μερά και κανένα οίκογενειακό μυστικό...

—Μπορεί, Γιάννη.

—Κανένα μυστικό που να μην πρέπει να το μάθω άλλος από μένα. Δεν είν' έτσι;

—Ίσως...

—Σταθήτε μιάν στιγμή...

Κι' ο Γιάννης τρέχει στο δίπλανό δωμάτιο και σε λίγο φτάνει κρατώντας δυο κομμάτια βωπάκι και τα δίνει στην κυρία.

—Τι είν' αυτά Γιάννη; τον ρωτάει έκπληκτη η κυρία του.

—Βάλτε τα στ' αργία σας.

—Γιατί;

—Για να μην άκούτε όσα θα γωάφ το γωάμμα. Έτσι θα τ' άκούω μόνον εγώ!...

63

περτε και τα γαυγίσματα των σκυλιών του.

— Τρένω να τον βοηθήσω, είπε ο Καντόγκαν. Κινδυνεύει! Κι' όμως έξω απ' τη σκηνή. Η Μώντ τέντωσε το αυτί της, για να παρακολουθήσει την εξέλιξη. Οί φωνές είχαν σταματήσει τούτα. Ο Καντόγκαν είχε φτάσει προφανώς κοντά στον Ρόμπερτε. Τώρα διεκδικούνταν κι' οι δυο προς στη σκηνή, προς την ακτή, όπως έδειχναν τα γαυγίσματα των σκυλιών που πλησίαζαν.

Η Μώντ κυριεύθηκε ξαφνικά από μια ανεξήγητη ανησυχία και σύσφηκε ως την είσοδο της σκηνής.

Νά, έφτανε το έλκωρο! Τα σκυλιά σταμάτησαν... Πάνω στο έλκωρο ήταν ξαπλωμένος ο Ρόμπερτε, Σηκώθηκε, υπήκε στη σκηνή κι' έπεσε πάνω στα τουαρίνα.

— Πού είναι ο Καντόγκαν; τον ρώτησε η Μώντ με λαχτάρα. Μα εκείνος απαντούσε μόνο με χειρονομίες και με φράσεις ασυνάρτητες, στις οποίες ανακάτευε τα δόντια της μες Κάτερο και του Καντόγκαν. Είχαν άραγε κλονισθεί τα λογικά του απ' τις δυνατές συγκινήσεις;...

— Πού είν' ο Καντόγκαν; ξαναρώτησε η Μώντ.

Ο Ρόμπερτε έδειξε προς το μέρος απ' όπου είχε έλθει. Δεν μπορούσε να προσθέσει καμιά λέξη. «Έτοσιε απ' το κοσό, ήταν μουσκεμένος από παγωμένο νερό. Η Μώντ τον σκέπασε με μια κουβέτα - θεοοφρόνα, τούδωσε να πιη λίγο, κονιάκι κι' έπειτα βήκε απ' τη σκηνή και κύτταξε γύρω. Το κομμάτισμα των πάνων έξακολουθούσε.

— Έντβιν!... Έντβιν! φώναξε η νέα, άλλα χωρίς να πάρη απάντηση.

Προχώρησε προς την παγωμένη έκτασι. Τα μουδιασμένα μέλη της δεν της επέτρεπαν να βαδίσει γρήγορα, όπως θάθελε. Σερνόταν με κόπο πάνω στον πάγο.

Μα που ήταν ο Έντβιν;... Δεν φαίνονταν πουθενά!

Η Μώντ εξακολούθησε να τον φωνάζει. Ο άνεμος της μαστιγώσε το πρόσωπο, πάντως και πάλι το νερό που είχε διαποτίσει τη στολή της υπνοκόντασε τη θεομότητα των ηλεκτοικών αντίστασεων.

Την κυριεύε μια εξάντληση, μια νάοκη, όπως την ήμερα έκείνη, στο «γκλάου» του καταρραμένου γωριού. Δεν είχε πια τη δύναμη καν να ξαναγυρίσει απ' τη σκηνή. Κι' οί Έσκιμώοι άπασονλνμένοι με το στήσιου ενός «γκλάου», δεν άκουσαν τη φωνή της.

Σιγά - σιγά έχασε τις αίσθήσεις της...

Όταν συνήλθε, βρισκόταν μέσα στη ζεστή σκηνή, τυλιγμένη με κουβέτες. Η Μαίον Κάτερο ήταν ακιμωμένη πάνω της. — Κυράνιο. Μώντ! τις έλεγε. Είμαστε εδώ!

Είχε καλέσει ραδιοφωνικά τους κυνηγούς του δομου του Κλέμεντε Μάσκγου, και, βλέποντας ότι δεν έπαινε απάντηση είχε ξεκινήσει κι' ένα έλκωρο για να τους βω και να τους βοηθήσει. Τη συνόδευαν ο Ντέβον κι' ο Πέννυ.

— Ο Καντόγκαν;... ήταν η πρώτη ερώτηση της Μώντ. — Δεν έξοσιμε τί άπένιμε! "Εχει γαρή... Ο Ρόμπερτε δεν είχε σε θέρι να μάς πη τίποτε γιατί έχει παραλήσει... "Ας ξανασφύριμε άμέσως για το άκρωτήριο Κολούμπια.

"Εξω, άπλωνόταν τώρα ήσυγία. Η θύελλα είχε σταματήσει.

Η Μώντ σηκώθηκε με κόπο και βήκε απ' τη σκηνή. Η σελήνη, που έλαμπε στον έσπερο ουρανό, φώτιζε το γαώδη σωρό των πάνων, που είχαν κομμάτιασθι κι' είχαν πέσει ό ένας πάνω στον άλλον, στην επιφάνεια του φιορό.

Η νέα έψαξε με το βλέμμα όλη έκταση την έκτασι, γωρίς να διακρίνη κανένα ίχνος ζωής.

— Έντβιν!... Έντβιν! φώναξε με άγωνία.

— Ψάξαμε παντού με το έλικόπτερο, τη βεβαίωσε η Μαίον. Δεν βρήκαμε το παραμικρό ίχνος του Καντόγκαν. "Ισως... έπεσε σε μια σχισμή και τον κατέπιε η θάλασσα!

Η Μώντ έστρεψε σε κλάμματα άπελπισμένα.

— Είπε περιτό να μένουμε πεοισσότερο εδώ, είπε η Μαίον Κάτερο με τραγία φωνή. "Ας γυοίσουμε στο σταθμό... Ο άφ' ουσιε εδώ κάμπος ταφάια, για να τα βω ή Καντόγκαν, αν τυγόν σωθήκε. Μα δεν το πιστεύω...

Οί Έσκιμώοι έφουαν με τα έλκωρα και με τα σκυλιά κι' οί λευκοί πέτααν με το έλικόπτερο. Όταν γύοισαν στο σταθμό, η Μώντ κι' ο Ρόμπερτε έμειναν επί πολλές ήμέρες κλεισμένοι στα δωμάτια τους. άρρωστοι. Η Μαίον Κάτερο τους περιποιείτο άλλοτε σκυδωρήν κι' άλλοτε με μια ψυγή ενέγνεα.

Ο Ρόμπερτε είχε περετό. Στο παραλήσεια του, βλαστημούσε κι' άπειλούσε - άνωστο ποόν. Η μίς Κάτερο δεν άφινε ν' άκούσουν τα λόγια του οί άλλοι άνθρωποι του σταθμού. Τέλος έπεσε ο περετός του. Τώρα η Μώντ άκουε απ' το κρεβάτι της το Ρόμπερτε και τη βοήθ του να μάλώνουν, άλλα δεν καταλάβαινε για ποό λόγο.

Μία μέρα, όταν είχε πια συνέλθει κι' αυτή απ' το δυνατό σωματικό και ψυχικό κλονισμό, συνάντησε τον Ρόμπερτε στην τραπέζια. "Ηταν σκυδωρής, με βλέμμα άνήσυχο, σαν να τον βασάνιζε κάποιος επιάλτης. Οί λ' έσεις του άντλήαζε με την Μώντ, ήσαν λίγες, τυπικές και παγωμένες. Η ζωή ξαναπήρε το συνήθισμένο μονότονο ρυθμό της. Οί άγέσεις δυας του Ρόμπερτε, της Μώντ και της Μαίονς είχαν κάποια ψυρότητα, σγεδόν ενδοότητα, σαν νακούβε καθένας τους με κάτηνοσία για τοίς άλλους. Οί κρυβέντες τους ήσαν σπάνιες κι' όχι πια έγκάοιες όπως πρώτα.

Η σκέψη της Μώντ στρεφόταν συνεχώς προς τον Έντβιν. Τον θυόταν με συγκίνησι, όπως και τον Κρίστιαν "Αελλ... Δεν μπορούσε να το πάση άπόφασι ότι είχαν γαρή κι' οί δυο. "Ενα γλυκό αίσθημα την ένωγε με την άνόμησι τους — κι' ίσως για τον Έντβιν το αίσθημα της αυτό ήταν έσως — ενώ αντίθέτως μια ένστικτη άποτροπή την άπομάκρυνε διαοκώς πεοισσότερο απ' το Ρόμπερτε και τη Μαίον.

Μοικές φράς, ένοιωθε να της σείγγη την καρδιά ο άτέλειωτος κι' άναγκαστικός πεοιορισμός μέσα στο σπίτι... "Εξω άπλωνόταν το σκοτάδι κι' η παγωνία, μέσα το διαοκώς άνοσιμένο φός των ηλεκτοικών λαμπτήρων...

Η Μώντ αίσθανόταν σαν να την άπειλούσε κάποιος άπόκοιφος κίςζυρος. Λαχτάρασε να

ξαναγυρίσει ο ήλιος, για να τη λυτρώσει απ' τη σπασιαδική άνησυχία της...

"Ενα βράδυ, την ώρα που διειπνούσαν όλοι στην τραπεζαρία του πρώτου πατώματος, ο Ρόμπερτε έτυχε να γυρίσει να κυττάξει προς το μικρό πασόδυρο με τα διπλά κούσταλλα. "Εβγαλε άμέσως μια κραυγή φρίκης, πετάνθηκε όρθιος κι' άπισθογώρησε, σαν να τον άπειλούσε κάποιος ένδοός που είχε έμφανισθή ξαφνικά στο πασόδυρο...

"Ηταν πελιόος, με τα μάτια γουδωμένα απ' τον πόθο. "Ετοσιε συγκρομος και τραύλιζε: — Ο Καντόγκαν! Εκεί... ο Καντόγκαν!

Οί άλλοι κύτταξαν προς το πασόδυρο, άλλα δεν είδαν παό το σκοτεινό κούσταλλο.

— Τι συμβάίνει, Ρόμπερτε; ρώτησαν μ' άπορία.

— Εκεί... ο Καντόγκαν! — Μα δεν βλέπουμε τίποτε, Ρόμπερτε!

Ο Ντέβον πήγε ως το πασόδυρο, άνοιξε το έσωτεοικό τάσι, θάλωμένο απ' τους άτυούς, κι' έδειξε το έξωτεοικό, που ήταν κατασπασμένο από ένα στρώμα πάγου, σχηματισμένου απ' την έπαφή με την παγωμένη έξωτεοική άτυόσφαιρα.

— Βλέπετε, Ρόμπερτε; είπε Δεν μπορεί ναών κανείς!

Ο Ρόμπερτε φάνηκε πως ήσύαζε. Η Μαίον τον συνόδευσε ως το δωμάτιό του και τον ύπογυρσε να πέση στο κρεβάτι. "Ηταν εξαντλημένος απ' τον ψυχικό κλονισμό.

— "Ηταν θάλαμαπάτη! πρόσθεσε ο Ντέβον. "Αποτ' λεςια αυτής της συνεγοής φυλακίσεως... Μα δεν πρέπει ν' άφίσουμε να μάς καταλάβη αυτή η ψύχωσι του γεμίνονος!

Οίωσθήθηκε, το έπεισάδιο εκείνο τους είχε ταράξει όλους. Η Μώντ κι' η Μαίον γύοισαν στο δωμάτιό τους, άμילητες, άποροσπινένες απ' τις σκέψεις τους...

"Ενα πολικό τοιαντάφυλλο, κατακκκκιο στόλιζε και πάλι το παρακέφαλο του κρεββατιού της Μώντ!... Βλέποντας το οί δυο γυναίκες κυριεύθηκαν από όδυνηρή άγωνία. Η Μώντ έτασιε και τραύλιζε ημνικά: — Έντβιν!... Έντβιν!...

— Όχι, δεν μπορεί να τόφες ο Καντόγκαν! άπάντησε η Μαίον, που ώστόσο έτοσιε κι' αυτή απ' τη δυνατή συγκίνησι. Πάμε να δούμε...

"Ετρεξαν στη σέρρα. "Ενα άκούη λουλούδι είχε κοπή απ' την τοιανταφυλλία ύπ' άο. 7. Ποίος όμως τόγε κόψει;...

Η Μαίον Κάτερο ώπτησε τους συντόφους της. Καθένας τους λοιπόν δοκίσθηκε ότι δεν είχε προσφέρει αυτός το λουλούδι στη «μίς Πόλος».

— Κανείς... κανείς... έπαυελάμβανε η Μαίον. Πρώτα ύπτευοιουν τον Καντόγκαν. Μα τώρα αυτός δεν ύπάγει πια: Χάθηκε στον δομο του Κλέμεντε Μάσκγου. Ποίος είναι λοιπόν;...

Η Μώντ θάθελε ν' άπαντήσει:

«Είπε ο Έντβιν! "Ενώ το πιστεύω... Δεν ξέρω πως ύπαεί να συμβάινη... μα είν' αυτός!».

"Ενοιωθε όμως πως δεν θα την πίστευαν...

Τέλος οί δυο γυναίκες ξαναγύοισαν στο δωμάτιό τους κι' έπασαν στα κρεβάτια τους. "Αλλά δεν ύποσώσαν να κοιμηθουν. Άρουνκαζόντουσαν τους έξωτεοικούς θορύβους σαν να προσπαζούσαν ν' άκούσουν τα

βήματα του μυστηριώδους άνώστου, που είχε φέσει το τοιαντάφυλλο και που θάκανε άσφαλός κι' άλλη έμφάνισι... Τίποτε όμως! Δεν άκουόταν τίποτε άλλο απ' το μακρινό θούτο των πάνων...

Οί δυο γυναίκες ξαναγύοισαν με άγωνία. Και κατάλαβαν ότι τις γώριζε μια ένστικτη ένδοότις, ότι τις κινούσαν άντίθετα συναισθήματα: η Μαίον άντιπαθούσε τον άνωστο που έκοβε τα τριαντάφυλλα, ενώ η Μώντ, παρ' όλο τον φόβο της, τον σκεπτόταν σαν φίλο, με άνακούφισι...

Το έπόμενο πρωί, όταν γύππε το κούδοινο του προγεύματος, ο Ρόμπερτε δεν έφάνηκε. Οί σύντροφοί του περριεμαν λίγο, κι' έπειτα πήγαν και γτύππσαν την πόρτα της κάμαρας του. Κανείς δεν τους άπάντησε. Άνοιξαν και ύπτηκαν μέσα.

Ο Ρόμπερτε, πευμένος στο κρεβάτι του, άνέπνεε λαγανιασμένα, με τα μάτια μισόκλειστα, με το πρόσωπο κατάνλωμο και άλλοιωμένο, σαν να ύπέφερε βαθιά. Η πτώκια του είχε λρωθή στο γιακά από αίμα που είχε τρέσει από μεοικες νοατόωνιες του λαιμού του.

— Τι συνέβη, Ρόμπερτε; τον ρώτησαν οί άλλοι. — Ο Καντόγκαν!... μουρμούρισε εκείνος.

"Ηταν ύπεροβικά έξασθενμένος από δυνατό γευοικό κλονισμό. Οί σύντροφοί του είδαν κι' έπασαν να τον συνεφέρουν.

"Όταν ύπόρεσε να ύμληση, τους διηγήθηκε με κομμένες φράσεις ότι, τη νύχτα, είχε έμφανισθή ύπεροστά του ο Καντόγκαν κι' είχαν μαλώσει οί δυο τους...

— Για ποιά ζήτημα; διέκοψε η Μαίον.

— Δεν θυμάμαι... άπάντησε ο Ρόμπερτε, σαν άφηρημένος. Μα εκείνος ήθελε να με γτυπήσει... ούλοχάσε...

— Πώς έμεις δεν άκούσαμε τίποτε

— Δεν ξέρω!... Πολέσαμε... "Ηθελε να με στραγγαλίση!...

Οί γωατζωνιες στο λαιμό κι' η άκαταστασι α του κρεββατιού άπεδίκιναν παόνασι ότι είχε γίνει φοβερό πάλι. Μα ο Ντέβον είχε άντιόσησι.

— Παρασισθήσεις... όθαλαμαπάτες! έπαυελάμβανε. Ποίος μάς βεβαίωσε ότι ο Ρόμπερτε δεν πληγώθηκε μόνοις του, πάνω σ' έναν επιάλτη, σ' ένα τοσιερό όνειρο; Είπε βεβαίω ότι κανείς έννος δεν ύπτηκε στο σταθμό, αυτή τη νύχτα! Οί φωτοηλεκτρικές συσκευές έλέγγνου δεν έφωσαν κανένα ύπια...

Η Μαίον Κάτερο κούνησε το κεφάλι της μ' άμφοβία. "Αγοιζε να μην έχει πια ύπιστοσύνη ούτε και στις τελειότατες εκείνες συσκευές!

Επιθεώρησαν όλα τα δωμάτια του σταθμού και τα βρήκαν εν τάξει. Άναψαν έπειτα τους προβολείς κι' έψασαν γύρω απ' το σπίτι, γωρίς ν' άνακαλώσουν κανένα ίχνος του μυστηριώδους νυκτεριού έπισκέπτου.

— Οφθαλμαπάτη! έλεγε και ξαναλέγε ο Ντέβον. Ζήτημα νεύρων... Μα, ύόλις ξαναγυρίσει ο ήλιος, θα περάσουν όλ' αυτά...

Ο Ρόμπερτε γωσιόσθηκε πολλών ώρών άνάπαυσι και πεοιοποίησι για να ύμείλθη απ' το γευοικό κλονισμό. Όταν έμφανισθηκε στην τραπέζια, για το δείπνο, το πρόσωπό του

ήταν άκόμη πελιόνο, τα μάτια του βαθιά κομμένα, το βλέμμα του φοβισμένο, σαν ναμένο...

"Εξω, λυσσούσε η γιονοθύελλα. Κάθε τόσο, σ' ένα βογγητό του άνεμου που έδερνε το κτίριο, ο Ρόμπερτε άνασκιρτούσε, γύριζε, σπκνόνταν απότομα, σαν να φοβόταν την ξαφνική εμφάνισι κάποιου ένθροού. Μάτα,α η Μαίον Κάτερ προσπαθούσε να του δώση κουράγιο κι' ο Ντέβον έπέμενε ότι ήταν άποτελέσμα του κλεισίματος στο σπίτι.

Μία ξαφνική έκρηξις κοί μια λάμψις, που φάνηκε έξω, έκαμαν όλους τους συνδατημένους να πεταχθουν όρθιοι, άνήσυχοι, άγαστασμένοι. Είχε δεικνι ο Ντέβον: Τα νεύρα τους είχαν κλονισθή τόσο, ώστε άνασκιρτούσαν σε κάθε θορύβο και κύτταζαν ό ένας τον άλλον με δυσπιστία...

— Κι' άλλη μαγνητική θύελλα εξαιρετικής σφοδρότητας! είπε η Μαίον. Πάμε Ρόμπερτε να ρίξουμε μια ματιά στα όργαγια μετρήσεως;

Ο Ρόμπερτε σηκώθηκε και την άκολούθησε. Πριν βγν απ' την τραπέζια, η Μαίον είπε στη Μώντ:

— Μπορεί ν' άργήσω. Μη με περιμένετε. Πέστε να κοιμηθήτε. Καληνύχτα!

Οί δείκτες των ρολογιών έδειχναν μεσάνυχτα. "Όσοι είχαν άπομεινει στην τραπέζια καληνυχτίσθηκαν κι' άποσώρηκαν στα δωμάτια τους.

Η Μώντ έπεσε στο κρεβάτι της όπως ήταν, γωρίς να γυθθ. "Ενας σπασιαδικός έριάλτης της έσφιγγε την ψυχή. Μάταια προσπαθούσε να κινήση τη συγκίνησι της. "Ενοιωθε πως είχε κυριεύθι κι' αυτή απ' την ψύχωσι της πολικής μοναξιάς, απ' την έμνηνη ιδέα κάποιου άόριστου κινδύνου που παραμόνευε...

"Εξω, είχε δυναώσει η θύελλα. Οί πάγοι της θαλάσσης έλυνον και χτυποήσαν μεταέ τους. "Ηταν σαν ένας βομβαρδισμός, που άντηχούσε στ' αυτής της Μώντ...

"Ακούγοντας ένα θόρυβο στην πόρτα, η Μώντ πήδησε πάνω, φοβισμένη. Βεβαίωθηκε όμως πως δεν ήταν κανείς! Ξαπλώθηκε πάλι στο κρεβάτι της εξαντλημένη απ' την άγωνία.

Άποκοιμήθηκε για λίγο κι' είδε ένα όνειρο φοβερό: η Μαίον την άπαζε απ' το λαιμό, κι' ο Ρόμπερτε παρευρισκόταν σ' αυτήν την επίθεση γωρίς να έμπεδώνη καθόλου. Τέλος, την έσωσε η εμφάνισις του "Αελλ και του Καντόγκαν...

Ύπνησε άπότομα και βρέθηκε στο σκοτάδι. "Εξω, μια βοονή σκέπασε τους κρότους των πάνων που έσπαζαν, μια άστραπή φώτισε το δωμάτιο με την πελιόνη της λάμψις... Η Μώντ φοβήθηκε. Της φαίνόταν πως θα τρελλαθή...

"Ακουσε έξαφνα, μέσα στο μικρό δωμάτιο, ένα έλαφρό θόρυβο. Μία διαπεραστική μυροδιά έφτασε στα ρουθούνια της. Πεταχθηκε πάνω, άλλα η άναπνοή της κόπηκε, οί δύναμεις της παρέλυσαν και ξανάπεσε στο κρεβάτι. Προσπάθησε για λίγο άπελπισμένα ν' άντιδράση εναντίον του μυστηριώδους ένθρου, που διαισθανόταν την παρουσία του μέσα στο σκοτάδι. "Επειτα έγκαταλείφθηκε πια, έχασε τις αίσθήσεις της...

στις έγκαταστάσεις των συνθετικών συσσωρευτών. Ο Γουίλκερ σηκώθηκε δύσθυμα, απ' το κρεβάτι του και έργάσθηκε επί πολλή ώρα για να τη διορώση, με το φός ένός ηλεκτρικού κλεφτοφάραου. Τέλος, ξανάψαφν οί λάμπες στα δωμάτια του σταθμού.

Η Μαίον κι' ο Ρόμπερτε βγήκαν απ' το έργαστήριό τους κατά τις 4 τη νύχτα. Φαίνοντουσαν κατσοφιασμένοι, σαν ναχαν μαλώσει...

Χωρίσθηκαν στο διάδρομο και τράβηξε καθένας για το δωμάτιό του.

Το κρεβάτι της Μώντ "Αστορ ήταν άδειανό, τα σκεπάσματα άκατάστατα!...

— Δραπέτευσε, Ρόμπερτε! είπε η Μαίον.

— Όχι, δεν μπορεί... Κάτι άλλο συμβάινει!

Είδοσαν άμέσως όλοι οί άλλοι ένοικοι του σταθμού κι' έφτασαν βιαστικά. Κανείς τους δεν είχε άκούσει τη Μώντ ν' άπομακρύνεται, τη νύχτα. "Εξ άλλου οί πόστες του κτιρίου ήσαν κανονικά κλεισμένες και οί φωτοηλεκτρικές συσκευές δεν είχαν σημειώσει την παρουσία κανενός έννο.

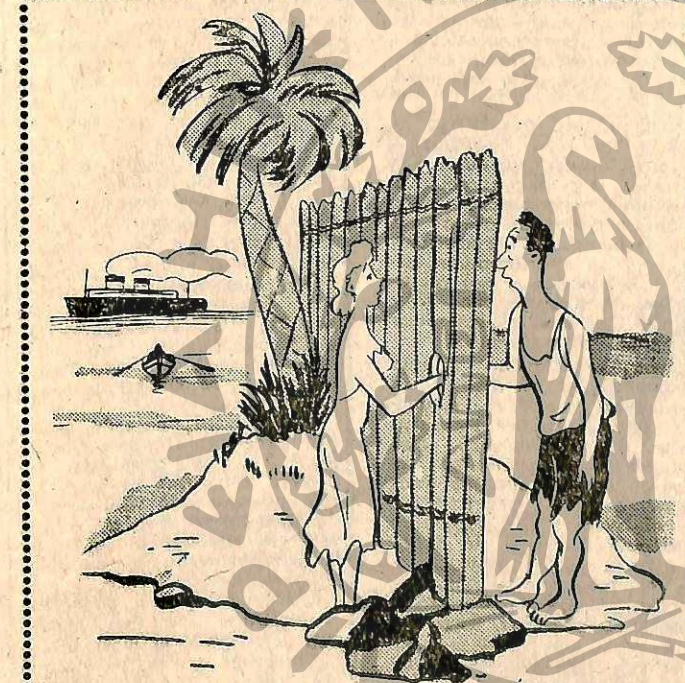
Η «Μίς Πόλος» δεν βρισκόταν πια στο σταθμό, κι' ώστόσο δεν ύποσώσε βέβαια να είχε διακινδυνεύσει στο ύπιαθο, μέσα στη θύελλα που λυσσοανούσε!...

Η Μαίον Κάτερο είχε γίνει έξω φρενών. "Επασε με γευοική κοίσι.

Ο Ντέβον δεν επανέλαιβανε πια ότι έποόκειτο για παοισθήσεις. Φαίνόταν κι' αυτός ταοαγμένος, όπως όλοι οί άνδρες του σταθμού Γκάουρ. Μόνο ο Ρόμπερτε έμεινε ήπυνος τώρα, και κάπου - κάπου πεοιούσε απ' τα μάτια του μια χαρούμενη έκφρασι...

Κυοιευμένη από μια ξαφνική ύποψια: η Μαίον έπρεσε στο θεοοκλήσο. Κι' έβγαλε άκούση με φωνή έκπληξεας: Είχε κοπι άλλο ένα λουλούδι, το ά...

.....

ΔΕΝ ΕΙΧΕ ΔΙΚΟ! — Θα σάς θυμάμαι πάντα σαν ένα τέλειο τζέντλεμαν... αλλά λίγο κουτό!

του σταθμού έτρεξαν κοντά στο μυστηριώδες αυτό άεροσκάφος, που φαίνονταν άδειανό.

"Άνοιξαν την πόρτα της καμπίνας και είδαν, ξαπλωμένη κατά μήκος πάνω στα δυο καθίσματα, μια νέα γυναίκα, χλωμή, ντυμένη με μια περιεργή στολή. Τα μάτια της ήσαν κλειστά κι' άνέπνεε έλαφρά και κανονικά, σαν κοιμισμένη.

Την έσηκωσαν στα χέρια και τη μετέφεραν έτσι μέσα στο σταθμό. Καθώς έκαναν αυτός ένα έερο κρότο κι' ένα έλαφρό βοουή. Γύρισαν το κεφάλι τους και είδαν ότι η πόρτα του έλικόπτερου είχε κλεισι άυτόματος, το μοτέρ είχε τεθή σε λειτουργία μόνο του και το έλικόπτερο άνέβαινε κατακόρυφα προς τον ουρανό!

Κάποιος το διηθύνη, από μακριά, με ηλεκτρικά κύματα, που κανονίζουν την κατεύθυνσι και το ύψος του. Μα ποίος ήταν αυτός ο μακρινός πιδότος, που το οδηγούσε από κάποιο νησι του πολικού άμερικανικού άρχιπελάγους, μέσα στο σκοτάδι και την παγωνία;...

Το έλικόπτερο γάχηκε σε λίγο στο σκοτεινό ουρανό. Ο έλαφρός θόρυβος του μοτέρ του άπομακρύνθηκε προς το βορρά.

"Ενώ ένας απ' τους ανθρώπους του σταθμού παρακολουθούσε με το ράνταρ την πτήσις του, οί άλλοι φρόντιζαν για την άγνοστη φιλοξενουμένη τους. Δεν έδυσκολεύθηκαν να καταλάβουν ότι ήταν άποκοιμισμένη με κάποιο νωρκωτικό, Δεν είχε καμιά πληγή.

— Μου φαίνεται σαν γνωστό το πρόσωπό της... είπε ο διευθυντής του σταθμού. Μήπως είναι η «Μίς Πόλος»;

— Ναι, ναι! έπιβεβαίωσαν οί άλλοι. Τώρα την άναγνωρίζουμε κι' έμεις, απ' το πρόσωπο κι' απ' το ντύσιμό της... Είνα αυτή, η «Μίς Πόλος»! Μα τί να συνέβη άραγε στο άκρωτήριο Κολούμπια;

Μερικές ένέσεις άναζωογόνησαν σιγά - σιγά την κοιμισμένη. Τέλος έγυπνε, άνοιξε τα μάτια της και κύτταξε γύρω της με κατάπληξι. Βρισκόταν άνάμεσα σε άγνοστη πρόσωπα. Της φάνηκε ότι ύπνιούσε από ένα φοικτό όνειρο...

Ο διευθυντής του σταθμού της διηγήθηκε την άφιξι και την άναχώρησι του μυστηριώδους έλικόπτερου γωρίς πιδό. Η Μώντ τον άκούγε, με μια έκφρασι καταπλήξεας, σγεδόν δυσπιστίας.

Την είχαν λοιπόν νωρκώσει, την είχαν βάλει στο έλικόπτερο και το είχαν οδηγήσει με ηλεκτρικά κύματα ως το όρουχιόν ουρανού, τον κανοκό αυτό σταθμό που βρισκόταν στον 69ο παράλληλο...

Μα ποίος την είχε άπαγάγει απ' το άκρωτήριο Κολούμπια;... Δίχως άλλο, ο ίδιος μυστηριώδης άγνώστος που έκοβε τα τριαντάφυλλα του θεοοκλήπιου του σταθμού Γκάουρ και το πρόσφερε στη Μώντ...

"Ενα μικρό άσπρο τριαντάφυλλο, με μισομαραμένα πέταλα, ήταν καρφωμένο και τώρα στο στήθος της νέας, σαν ύπογραφή του άγνωστου άπαγωγέας της... Η «Μίς Πόλος» τη κυριεύε μια γλυκεία συγκίνησι... Συγχρόνως όμως, ξαναγύοισαν στη μνήμη της ο Έντβιν, ο

Κρίστιαν "Αέλι, ο Ρόμπερτ... κι' ή σκέψη της σταμάτησε στο νέο που είχε χαθεί στον δρόμο του Κλήμεντ Μάρκχαυ.

—Θέλετε να εδωποποιήσουμε με τον ασύρματο το ακρωτήριο Κολούμπια; πρότε νε ο διευθυντής του σταθμού.

—Ο Μόντ δεν μπορεί να συγκρατήσει ένα ρίγος έντοκτης αποστροφής.

—Οχι, απάντησε, δεν υπάρχει λόγος. Θάθελα τώρα να συγχωρήσω το ταξίδι μου προς τη Νέα Υόρκη, μ' ένα αεροπλάνο.

—Ευχαρίστως! Και τώρα αμέσως, αν θέλετε.

—Ναί, αμέσως... Ευχαριστώ.

Οι άνθρωποι του σταθμού χαμογέλασαν κι' ο διευθυντής τους είπε:

—Σας καταλαβαίνουμε: Βιάζεσθε να φύγετε μακριά απ' αυτό το αιώσιο εφιαλτικό σκοτάδι.

Πράγματι, ή Μόντ "Αστορ ανυπομονούσε ν' απομακρυνθεί απ' τον "Αρκτικό κι' απ' το ακρωτήριο Κολούμπια, σαν να την απειλούσε κάποιος θανάσιμος κίνδυνος...

Εν τώ μεταξύ, το ελικόπτερο χωρίς πιλότο ταξίδευε προς το βορρά. Το ράντα σημείωνε το πέρασμά του πάνω απ' τη δώρυγα Μάκ Κλίντον και τη Γη του πρίγκιπος της Ουαλίας. Έκει σταμάτησε, στη βορεία ακτή. Είχε προσφανεώς προσγειωθεί πίσω από κάποιο ύψωμα, που αποτελούσε εμπόδιο για τα κύματα του ξάνταρ.

Η Μόντ ήταν ακόμη εξαντλημένη απ' τις συγκινήσεις κι' απ' τη νάρκωση. Ξαπλώθηκε στο κάθισμα του αεροπλάνου του Φότ - Ράντιου κι' έκλεισε τα μάτια της.

Θάφευγε επίτελους προς το νότο, προς τον ήλιο! Θ' άφηνε τα καταραμένα εκείνα μέρη... Είχαν δίκιο οι απλόικοι "Εσκιμώοι, που τα θεωρούσαν Βασίλειο του μεγάλου διαβόλου!

Το πυραυλοκίνητο αεροπλάνο πετούσε τώρα με μεγάλη ταχύτητα πάνω απ' τις έρημες εκτάσεις του βορειοανατολικού Καναδά. Το σκοτάδι γινόταν σ'γ'α - σ'γ'α λιγώτερο πηχτό. Ένα ήφιας άπλωνόταν στην ατμόσφαιρα.

Τέλος, ο όριζων φωτίσθηκε από μια ρόδινη λάμψη, κι' έπειτα ξεπροβάλε ένας φατεινός δίσκος: ο ήλιος!

Η Μόντ συγκινήθηκε απ' αυτό το θέαμα. Είχε βγ'η απ' την πολική νύχτα. Δεν θα την τριγύριζε πιά το αιώσιο σκοτάδι, γεμάτο φαντάσματα και άπειλες... Οι ήμερες της θα σημεώνονταν τώρα, όχι πιά μόνο απ' τους δείκτες των χρονόμετρων, αλλά κι' απ' τις κινήσεις του ήλιου στον ούρανο.

Της φαινόταν σαν να ξυπνούσε από ένα βασανιστικό όνειρο, από ένα εφιάλτη... Κι' ο Καντόγκαν; Κι' ο "Αέλι; Τι είχαν γίνει;...

Οι ραδιοσταθμοί της Νέας Υόρκης ανήγγειλαν την επιστροφή της «Μίς Πόλος»: Σε μια ώρα ή θα αναλάε ραδιο-

ρεπότεο θα μιλούσε στους θαυμαστές της.

Πράγματι, εμφανίσθηκε στους δέκτες τηλεοράσεως, άκουμ με την πολική στολή, αλλά τοιγυρισμένη από συναδελφους της με πολιτικά, κάτω απ' τους προβολείς του σταθμού. Μήστε για τον παρόξενό ύπνο της, το ξυπνήσα της στο Φότ - Ράντιου. Το υυστηρώδες ελικόπτερο γαίρε πιλότο.

Φαινόταν μιά περιπέτεια απίστευτη...

Εκατομμύρια ραδιοθεαταί παρακολουθούσαν την ήντηκη και όπτική αφήγηση. Άλλα και το προσωπικό του σταθμού Γκάροου, στο ακρωτήριο Κολούμπια ήταν αποροφασμένο απ' τη διήγηση της «Μίς Πόλος», που τους φαινόταν σαν παραμύθι... Μόλις γάηκε ή μοσφή της απ' το υπνήπια, ή Μαίρη Κάτερ, ο Ρόμπερτ κι' ο Ντέβον βγήκαν απ' το κτίριο και πήγαν στο ύπαστρο των αεροσκαφών: Όλα ήταν στη θέση τους.

Εξέτασαν λεπτομερώς το ραδιοδιευθυνόμενον ελικόπτερο με αυτόματο πιλότο: προσορίζε τα ίγνη μιάς πρόσφατης πτήσεως κι' οι συνθετικοί συσσωρευταί του φανέρωναν μεγάλη κατανάλωση ηλεκτρικής ενεργείας.

Είχε φύγει λοιπόν ή «Μίς Πόλος» μ' αυτό το ελικόπτερο, που το κυβερνούσε κάποιος απ' το σταθμό Γκάροου; Ποιάς ήταν αυτός που το είχε οδηγήσει απ' το ακρωτή στο ταξίδι του και στην επιστροφή;

Βέβαια, μπορούσε ν'άνε μείνει άπαρατήρητη ή ανώροπη κι' ή άσκι του ελικόπτερου, της προηγουμένης ήμέρας μέσα στη θύελλα και στον πάταγο των πόνων. Δεν υποπτεύοντουσαν άλλωστε ο Ρόμπερτ κι' οι σύντροφοί του. Δίτη ήταν δυνατόν να δραπετεύσει ή Μόντ με τέτοιο τρόπο και ν' αυτό δεν είχαν επιθεωρήσει το ύπαστρο, ούτε είχαν εξερευνησει την ατμόσφαιρα με το ράνταρ.

Φαινόταν βέβαια, ότι ο υυστηρώδης άγνωστος που έκαζε τα πολικά τοιαντάβυλλα ήταν ο ίδιος με τον μακρονό πιλότο του ελικόπτερου. Μά ποιός ήταν αυτός; Κάποιος απ' τα μέλη της αποστολής του σταθμού Γκάροου;

Στις πολλές αμφιβολίες κι' ύποψες, που είχαν βασανίσει επί τόσες ήμέρες τις ψυχές των ανθρώπων του ακρωτηρίου Κολούμπια, προστέθηκαν τώρα κι' άλλες. Κύτταξαν ο ένας τον άλλο με δυσπιστία, προσπαθώντας καθένας ν' ανακαλύψει ιεταξύ των συντρόφων του τον ύγνωστο απαγωγέα της «Μίς Πόλος». Δεν κατώρθωσαν όμως να λύσουν το μυστήριο...

Ενωιόταν ωστόσο κάποια ανακούφιση, απ' τη στιγμή της εξαφανίσεως της Μόντ "Αστορ. Γιατί δεν βρισκόταν πιά στο σταθμό ή γυαλιά που είχε προκαλέσει πάθη χήλεις ένθροπτες μεταξύ τους. Θά υπορούσαν έτσι ν' αποκατασταθούν οι σχέσεις της αμοιβαίας εμπιστοσύνης τους, της στονής, της συναδελφώσεως.

Λίγο ένδιέφερε να μάθουν πώς είχε δραπέτευσει ή «Μίς Πόλος». Το ουσιαώδες ήταν ότι είχε φύγει.

Ξαφνικά, τους φώναξε ο Ουίλκες, ο ασυρματιστής: — Τό'εετς! Μας καλεί ή «Μίς Πόλος» απ' τη Νέα Υόρκη!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Οι δέκα ΜΕΛΟΘΑΝΑΤΟΙ

ΑΓΑΘΑ ΚΡΙΣΤΙ

9ον

«Επιφωλούμενος από τη συγκίνηση, που επέφερε ή ανακάλυψη του πτώματος του Ρότσερς, γλύστροφα μέσα στο δωμάτιο του Λουπάρου και πήρα το πιστόλι του. "Ήξερα πώς είχε, γιατί ο Μόρις σύμφωνη με τις οδηγίες μου, του είχε συστήσει να το πάση μαζί του.

«Στο πρόγευμα, καθώς νέμίζα το δελνιτζάνι της μίς Μπρέντ έγυσα μέσα την υπόλοιπη γλωράλη. Βγήκαμε όλοι από την τραπεζαρία εκτός από τη νεοροτοκόρη. Λίγο άσπότερα, υπήκα μέσα, βαδίζοντας στις υψές των ποδιών. Η "Ευίλυ Μπρέντ υισκοιμόταν και υού ήταν εύκολο, με μιά σύοιγγα να της κάνω ένεσι κυανίου. Η μέλισσα, που έφερα μέσα στο δωμάτιο φαίνεται πράνια παιδιαστικό, άλλ' αυτό με διασκέδαζε. Προσπαθούσα όσο υού ήταν δυνατόν, να βαδίζω σύμφωνα με τις στορώδες του παλιού παιδικού τραγουδιού.

«Υάτερα από το θάνατο της "Ευίλυ Μπρέντ, παγήκαμε όλοι. Ένώ τους έσοίξα αυτή την ιδέα. Είνα κούνη καλά το πιστόλι και δεν είνα πιά ούτε κυανίο, ούτε γλωράλη. «Πρότεινα έπειτα στον δόκτορα "Αουστορνγκ να βάλουμε σ' ένεόνεια το σγέδιό μας. Έπρόκειτο απλούστατα να προσποιηθώ τον πεθαμένο. Στάματια των άλλων έπρεπε να περάσω για το ποσενές θύμα, πράνια πού, καθώς είπα στο γιατό θ' αναστάτωε τον δολοφόνο, που θα μπορούσε έτσι να τον κατασκοπεύω.

«Αυτή ή ιδέα άρεσε στον "Αουστορνγκ και το ίδιο θάδου όλα ήταν έτοιμα.

«Η έντύπωσι που προενηθήκε, ξεπέρασε όλες μου τις ελπίδες. Ο "Αουστορνγκ έπαιξε το ρόλο του στην έντέλεια. Με μετέφεραν στο δωμάτιό μου, με έαπλωσαν στο κοεβδάτι μου.

«Είνα δώσε ραντεβού στον "Αουστορνγκ έξω, στις δύο το ποώ. Τον πήνα στην άκρη του βράχου, πίσω από το όπτι και τον έσορξα στη θάλασσα.

«Ξαυνώσινα στο σπιτί και τότε με άκουσε ο Μπλόαο. Μπήκα στο δωμάτιο του "Αουστορνγκ, έπειτα βγήκα, κάνοντας θόρυβο για να μ' άκούσουν.

«Πέρασαν ένα-δυο λεπτά, προτού οι άλλοι με κυνηγήσουν. Έσοίωσα τη γωνία του σπιτιού, κι' υπήκα στην τραπεζαρία, από το παρόθυμο, που το έλγα άσίοι άνοιγτό. "Αφού έλεισα αυτό το παρόθυμο, έ-

σπασα το τζάμι κι' έπειτα ανέβηκα και έαπλώθηκα στο κοεβδάτι μου, για να κάνω τον πεθαμένο.

«Ήταν εύκολο να προβλέψω ότι θάβαναν και τάλι το σπιτί, αλλά γαίρε να εξετάσουν τα πτώματα από κοντά...

«Ξάσασ να πώ ότι είνα ξαναβάλει το περίστροφο στο δωμάτιο του Λουπάρου. Θά θέλατε, ίσως, να μάθετε που το είνα κούνη. Μέσα στο ντουλάτι της κουζίνας, σ' ένα κουτί υισκοτών.

«Έοχεται τώρα ή στινυή που πείριενα με άνυμωμωσις. Τοια πρόσωπα άπέμεναν στο νησί.

«Τους παραμύθια από τα παρόθυμα του σπιτιού κι' όταν είδα τον Μπλόαο να πλησιάζη μονάχος, κατήγα το κομμάτι του μαυσακού έτοιμο κοντά στο παρόθυμο.

«Έτσι κανόνισα τον ποών άστυνομικό.

«Από το παρατηρητόριο υου είδα την Βέρα Κλέυθου να πυροβολή τον Λουπάρου.

«Αμέσως έτοιμάσα την κατάλληλη σκηνοθεσία μέσα στο δωμάτιο της Βέρας και περίεμενα με άγανία το άποτέλεσμα αυτού του ψυχολογικού πεισάματος.

«Δεν είνα γελαστή. Η Βέρα Κλέυθουα κρεάσθηκε υποσπτά υου.

«Και τώρα, φτάνω στην τελευταία ποδί του δράματος.

«Βγαίνοντας από την κούνη, υου πήρα το πιστόλι της Βέρας.

«Τώρα, θα κλείσω αυτό το υειρόνοσφό υου μέσα σε μιά υποτίγλια, που θα την οίωω στη θάλασσα.

«Έπειτα, θ' ανέβω και θα έαπλώω στο κοεβδάτι υου. Τα νυαλιά υου κοέυονται από έν μαυκό κορδόνι, λαστιένιο. "Ακουμπήσω ή όλο υου το βάρος, πάνω στα νυαλιά υου, που θα τα βάλω από κάτω υου... και θα στερεώσω — όγι και πολύ δυνατά — το περίστροφο στην άλλη άκρη του έλαστικού κορδονιού, που θα τόνω φέρε μιά βόλτα στο πόμολο της πότας. Και να τί θα γίνει.

«Με το γέρι υου, που θα τόγα τυλιγμένο σ' ένα υαντήλι, για να υήν άφίσω δακτυλική άποτυπώματα, θα πείσω τη σκιντάλη.

«Το περίστροφο, τραβηγμένο από το λαστιένιο κορδόνι, που θα ήνε τετωμένο θα πέση κάτω.

«Θά με βρούν έαπλωμένοι το ββάτι υου, με μιά σφοδρά στο κεφάλι, έτσι όπως με περιγράφουν, στις σμυειώσεις υου, οι σύντροφοί υου.

«Όταν ήσανόση ή θάλασσα θάβουον οι ψαράδες με τις βάσκες υου... Θά βρούν στο Νησί του Νέγρου δέκα πτώματα κι' ένα ποόβλημα άλυτο...

ΛΩΡΑΝΣ ΒΑΡΚΡΑΒ Τ Ε Λ Ο Σ

ΙΑ πολύν καιρό, πιστεύαμε ότι ή φωνή ήπειν ένα δώρο της φύσεως, που δεν επιδέχεται καμία τροποποίηση. Ένας άνθρωπος που είχε προικισθ' από τη φύση με βρακνή φωνή, θα τη διατηρούσε έτσι σ' όλη του τη ζωή και ή επιστήμη δεν μπορούσε να κάμη τίποτε σ' αυτό το ζήτημα. Και το ίδιο συνέβαινε μ' εκείνον που είχε φωνή λεπτή και αδύνατη, όπως ενός μικρού κοριτσιού ή ενός εύνοχου.

Άλλα σήμερα ή επιστήμη περιέλαβε και τη φωνή στον κύκλο των έρευνών της. Έτσι δημιουργήθηκε ένας καινούργιος κλάδος, ή καλούμενη «φωνιατρική», που ήνε ή θεραπευτική των παθήσεων της φωνής και της όμιλίας.

Οι παθήσεις της φωνής άναγνόνται στην ήχητική διάθρωσις της. ("Ύφος φωνής έντασις κτλ.)

Οι παθήσεις δε της όμιλίας άναγνόνται στο μηχανισμό της. Στην περίπτωση αυτή, δηλαδή, δεν πρόκειται πιά για άπλους ήχους, αλλά για συλλαβές, λέξεις, φράσεις κτλ.

Πρώτα - πρώτα, δεν πρέπει να ξεχνούμε ότι ή φωνή ή όμιλία και αυτό άκόμη το τραγουδι ήνε ουσιαστικά διαονητικές πράξεις που δεν διαφέρουν από τις άλλες εκούσιες εκδηλώσεις της ανθρώπινης δραστηριότητας.

Οι φωνιατροί μας λένε, λοιπόν, ότι για λόγους συναισθηματικούς, επαγγελματικούς, κοινωνικούς κτλ., όλοι λίγο-πολύ, μιλούμε ψεύτικα. Η φωνή μας δεν ήνε ή φυσική, αλλά μιά επιπλαστή φωνή, που δημιουργείται ανάλογα με τις συνθήκες του περιβάλλοντος και της ζωής μας.

Και σ' αυτούς άκόμη τους τραγουδιστές έπέρχεται για πλείστες αιτίες μιά παρομορφωσις της φωνής. Κι' αυτοί, δηλαδή, τραγουδούν ψεύτικα. Έτσι, ή φωνιατρική εξέτασις απέδειξε π. χ. για υριόμενους ημιομένους τενόρους, ότι ήσαν, στην πραγματικότητα, βαρύτονοι.

Η φωνιατρική εξέτασις σ' αυτή την περίπτωση, ήνε πολύ άπλη.

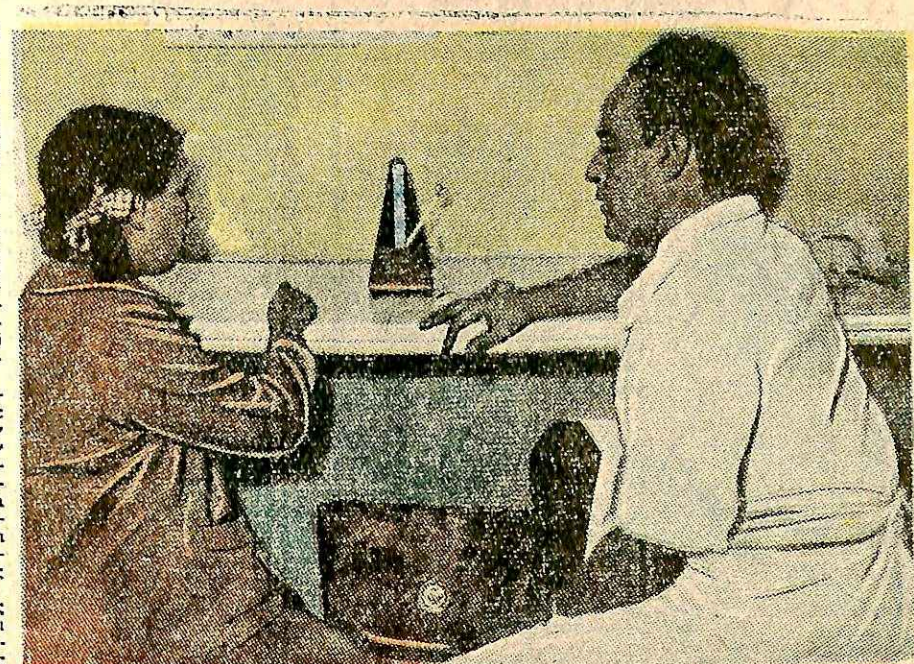
Όταν μιλούμε, είμαστε οι πρώτοι άκροαταί του έαυτού μας. Τροποποιούμε, λοιπόν, συνειδητά τη φωνή μας, για να της δώσωμε τον τόνο που νομίζουμε, ότι θα την κάμη ευχάριστη στα αυτιά των άλλων. Και έτσι την παρομορφώμε.

Απόδείξις ήνε ότι τα 9)10 των ανθρώπων, όταν παύσουν ν' άκουνη τη φωνή υου μιλάνε δικαστικά από ότι μιλούσαν πριν. Αυτό συμβαίνει π. χ. στους κωφούς. Η φωνιατρική εξέτασις δημιουργεί, λοιπόν, τεχνικά μιά προσωρινή κωφότητα στον άνθρωπο, που επειδή δεν άκούει τη φωνή του, μιλάει φυσικά χωρίς να προσπαθή να μεταβάλη τον ήχο της ή την έντασί της.

Ένα άλλο όργανον καλούμενον στροβοσκόπιον, μας πληροφορεί επίσης για το άν μιά φωνή ήνε φυσική ή όχι καθώς και για τις πιθανές αλλοιώσεις που έχουν υποστή τα φωνητικά όργανα.

Δεν άπομένει τότε, παρά να εφομοσθ' ή κατάλληλη θεραπευτική άγωγή για να ξαναβρ'η το άτομον την κανονική φωνή του.

Ένα από τα θαύματα της φωνιατρικής ήνε ότι κατορθώνει να κάμη εκείνους που έστερηθήσαν από το λάρυγγα

Θεραπεία ενός κοριτσιού που τραυλίζει. Ο γιατρός με τη βοήθεια ενός μετρονομίου δίνει έναν κανονικό ρυθμό στη σκέψη του ασθενούς και εξουδετερώνει την αιτία του τραυλισματος που ήνε περισσότερο ψυχολογική παρά φυσιολογική.

Η ΦΩΝΙΑΤΡΙΚΗ

Μια νέα επιστήμη

Πολλοί άνθρωποι μιλούν ψεύτικα!

προκαλούν ήνε δύο, δηλαδή οι έξης:

α) μηχανικοί. Στην περίπτωση αυτή, ο άσθενής ιδείε, στα όργανα της άρθρώσεως των λέξεων (ουρανικός, λώσσα δόντια κτλ.) μιά σφιλερή θεί. Η θεραπεία ήνε ζήτημα καταλίας άγωγής και δεν παρουσιάζει σοβαρές δυσχερείες.

β) ψυχολογικοί: δειλία, αίσθημα κατωτερότητας άδεξιότης, ψυχική αρρυθμία κτλ.

Μεταξύ των παθήσεων αυτής της κατηγορίας ήνε και το τραύλισμα, που δεν όφείλεται πάντοτε σε μηχανικούς λόγους. Πολλοί άνθρωποι τραυλίζουν γιατί δεν κατορθώνουν να μεταλλάξουν ένκαίρως τη σκέψη των άφνητικων άνων.

Κι' έτσι καθυστερούν στην όμιλία.

Στην περίπτωση αυτή, ή φωνιατρική δονείζεται τις μεθόδους της από την ψυχιατρική και επιτυγχάνει με άπλη μέσα τη θεραπεία των άσθενών.

Η φωνιατρική εφομοζείται σήμερα σε μεγάλη κλίμακα στις Ηνωμένες Πολιτείες. Και άλλες χώρες όπως ή Γαλλία, ή Γαλλία, το Βέλγιον κτλ. έχουν κάμει αξιόλογες προόδους σ' αυτό το κεφάλαιο.

Οι άμυγδαλές και ή φωνή

Όπως ανακοίνωσε ο "Αμερικανός δόκτωρ Τζέιμς Γκρήν σ' ένα επιστημονικό συνέδριο, το κομύο των άμυγδαλών ή των άδενειδών εκθλαστώσεων υπορεί να φέρη σοβαρές θλάβες στα φωνητικά όργανα του λαιμού. Δεν πρέπει λοιπόν να γίνεται, παρά μόνον όταν ύπάρχη άπόλυτος άγώνη, όσινεται ότι ή ένχειρισις αυτή έλαττώνει την ικανότητα των μυών του λαιμού να ρυθμίζουν το ρευμα του αέρος που εισχωρεί στη μήτη κατά την όμιλία. Έτσι ή φωνή γίνεται έρρηνη, έντελώς άλλοιώτικη.

των για έναν όποιον-όποτε λόγο (τραυματισμός, καρκίνος κτλ.) να μπορούν άχι μόνο να μιλούν, αλλά και να πλεφωούν επίσης ή να δύνουν διαλέξεις.

Ός γνωστόν, οι άνθρωποι από τους όποιους έχει άφαιρεθ' ή λάρυγγ, άναπνέουν με τη βοήθεια ενός μικρού σωληνίσκου που τοποθετείται στο λαιμό τους. Η μύτη και το στόμα δεν παίζουν πιά κανένα ρόλο στην άναπνοή. Για το λόγο αυτό ή όμιλία ήνε άδύνατη.

Και όμως χρειζέται μιά έξάσκσις δυό περίπου μηνών, για να υπορσθ' ο άσθενής να μιλήσ.

Η μέθοδος ήνε πολύ άπλη. Ο άσθενής συνήθίζει να συγκρατή την άναπνοή του και κατόπιν να βγάξη βαθμιαία τον αέρα που εισπνέυσε, άρθρώντας τις λέξεις που θέλει να π.

Στην άρχή, το πράνια αυτό φαίνεται άδύνατον. Άλλα τον καιρό ή συγκράτησις του αέρος και ή άρθρωσις των λέξεων γίνεται αυτόματα και χωρίς προσπάθεια. Σιγά-σιγά σχηματίζονται, μάλιστα, στο άνωτερο στόμιο του οισοφάγου μικρά έξογκώματα, που αντικαθιστούν τις έλλείπουσες φωνητικές χορδές.

Προκειμένου τώρα για τις παθήσεις της όμιλίας (τραύλισμα, έρρηνη, μπερδεμα των συμωώνων κτλ.), οι λόνι που τις

Εξέτασις των φωνητικών κορδών με το στροβοσκόπιον. Ο γιατρός έσέκρινε τους κορδοσμούς και τις άνωμαλίες τους και φροντίζει για τη διόρθωσις.

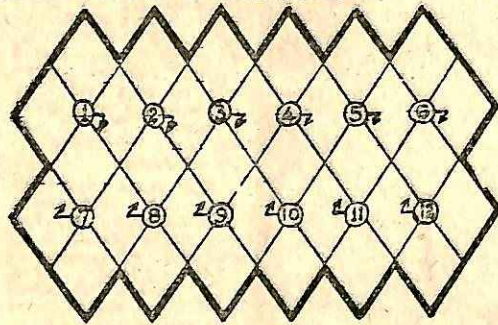
ΠΡΟΛΟΓΙΑ
ΜΕ ΔΟΤΕΙΣ
Κ. ΣΚΟΤΙΔΗΣ
Πρωτεύουσ 20-3ος όροφος
τηλ. 39.908

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Συλλογικό ρομπόστυλ

Μέσα στους 4 ρόμβους που βρίσκονται γύρω από τον κάθε αριθμό θα τοποθετήσετε ανά μία τετραγώνια λαβή λέει της οποίας την εξήντη θα βρείτε παρακάτω.

Θα βάλετε δηλαδή μια ολόκληρη συλλογή μέσα στον κάθε μικρό ρόμβο, αρχίζοντας πάντα απ' εκείνον που έχει το μικρό βέλος και

ακολουθώντας την κατεύθυνση που δείχνει αυτό.

Και να τώρα οι εξηγήσεις των λέξεων.

Α' ΣΕΙΡΑ

- 1) Πρώην βασιλείον και κατόπιν νομός της Β. Γερμανίας.
- 2) "Ετσι λέγεται στη δημοτική ο κορυδαλλός.
- 3) Περιφωτισμός ποταμός της Β. Αμερικής.
- 4) Αγριόχορτα και μεταφορικά μικροί ταραξίες.
- 5) Τέτοιος είναι σχεδόν πάντα ο άπτερος ούρανός.
- 6) Νεόνυμφος.

Β' ΣΕΙΡΑ

- 7) Τα εσωρούχα ενός στρατιώτου.
- 8) "Όσο πιο ακριβά είναι, τόσο περισσότερο άρεσουν στις γυναίκες.
- 9) Φλογερός.
- 10) Κυκλοφορεί κάθε πρωτοχρονιά με διάφορες προφητείες.
- 11) Κάτοικος μεγάλης πόλεως της Β. Ιταλίας.
- 12) Πάνω σ' αυτήν σπριζει κάθε χώρα τις ελπίδες της για το μέλλον.

Δ.

Ποιο είναι το επάγγελμά τους;

Τέσσερες κυρίες, ένας βουλευτής, ένας χρηματιστής, ένας δικηγόρος κι' ένας γιατρός, ονομάζονται (όχι κατά την ίδια σειρά) Αλφρέδος, Άλκος, Αγαμέμνων και Απώτολος. Ο Αλφρέδος κι' ο χρηματιστής έχουν μαλλίσει με τον Αγαμέμωνα. Ο Άλκος είναι άριστος φίλος του γιατρού. Ο Αγαμέμνων είναι συγγενής του δικηγόρου κι' ο βουλευτής είναι καλός φίλος του Απώτολου του γιατρού. Ποιο είναι το επάγγελμα του καθενός;

Ένα παιχνίδι με χαρτιά

Παίρνετε μια πλήρη τράπουλα και δηλώνετε στους φίλους σας ότι με μια απλή επιδεύρωση θα μπορέσετε να βρείτε ποιο χαρτί αφήρεσαν απ' αυτήν χωρίς έσεις να το ιδείτε.

Το πράγμα φαίνεται πολύ δύσκολο αν όχι άπιστευτο και όμως είναι απλούστατο:

"Όλα τα χαρτιά από τον άσο μέχρι το δέκα φέρουν τον αριθμό τους. Μένουν λοιπόν οι φιγούρες, τις οποίες αριθμείτε νεσεως ως εξής: Φάντες 11, Ντάμα 12, Ρήνας 13. Προσθέτοντας δε όλους αυτούς τους αριθμούς θα βρείτε για σύνολο 364.

"Όταν τώρα κάποιος απ' τη συντροφιά σας αφαιρέσει ένα χαρτί και σας δώσει την τράπουλα για να την επιθεωρήσετε και να βρείτε ποιο χαρτί σας πήρε, δεν έχετε παρά να προσθέσετε μέσα στο μυαλό σας τους διάφορους αριθμούς που περιγράφουν μπροστά στα μάτια σας. Αν βρείτε ως σύνολο στο τέλος 361 τότε το χαρτί που σας λείπει είναι ο ρήνας. Αν πάλι βρείτε 363 τότε σας λείπει ο άσος.

Μπορείτε μάλιστα να απλοποιήσετε

κάπως το μέτρομα άγνοώντας τις εκατοντάδες. Ετσι, στο τέλος αντί 364 δεν θα έχετε παρά 64 από το οποίο και θ' αφαιρέσετε το 51, το 63 ή οποιοδήποτε άλλον αριθμό βρείτε.

Παροιμία

Με το Π πολλά θα πάθης.
Με το Μ πολλά θα μάθης.
Με τα δυο θα κάνης μια του λαού μας παροιμία.

Υπόλοιπο 0

Ανάμεσα στους παρακάτω αριθμούς, γράψετε τρία σημεία της προσθέσεως και δύο της αφαιρέσεως, αλλά σε τέτοιες θέσεις ώστε να βρίσκεται στο τέλος απ' τις αριθμητικές αυτές προάγει υπόλοιπο 0:

9 8 7 6 5 4 3 2 1 = 0

Αινίγματα

1

Δεν έχω πόδια, αλλά έμπα (πρός) ακαταπαύτως τρέχω και τη ζωή ενώ μετρώ, ενώ ζωή δεν έχω.

2

Τί είναι εκείνο που όσο το φυλάγε, τόσο ασφαλέστερο είναι;

3

Ποιο πράγμα στη φωτιά λιώνει και στο νερό στεγνώνει;

4

Τί πράγμα είναι εκείνο που όσο το αφαιρεί κανείς μεγαλώνει κι' όσο το προσθέτει μικραίνει;

5

Με πίνουν οι άνθρωποι, ποτό δεν είναι όμως δεν πίνουν και πάντοτε μου είν' ανοιχτός ο δρόμος.

Αναρχομαχισμός

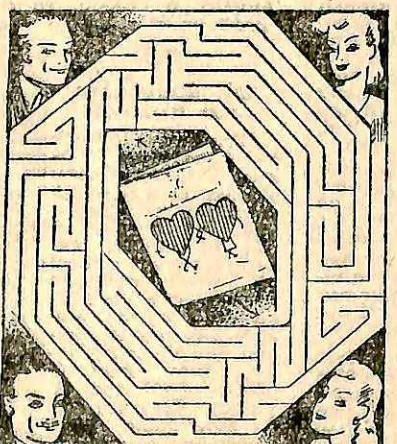
"Όπως είμαι, είμαι όπαδός του Διονύσου. Αν το τρίτο μου γίνη δευτέρο και το δεύτερο τρίτο και τονισθ' στη λήγουσα, τότε γίνονται πράγμα ιερό κι' αν τονισθ' στη παραλήγουσα όνομα.

Τονόγριφος

"Όπως είμαι αν μ' αφήσεις έχω χρώμα συμπάθος. Αν τον τόνο μου κινήσης θάχως δέντρον άειθαλές.

Ερωτικός λαβύρινθος

Σεκινώντας απ' το ερωτικό ραβδάκι που βρίσκεται στο κέντρον της εικόνας μας κι' ακολουθώντας τη μία απ' τις διευθύνσεις που δείχνουν τα δυο βέλη, προσπαθήστε

να φτάσετε σ' ένα απ' τα τέσσερα πρόσωπα που υπάρχουν στις γωνίες - σ' όποιο σας άρεσει πιο πολύ. Προσοχή όμως γιατί, αν φθάσετε σε αδιέξοδο σημείο του λαβυρίνθου, δεν έχετε πια το δικαίωμα να γυρίσετε προς τα πίσω.

Οι λύσεις στη σελ. 70

Η Τρισεύγενη

"Ήταν μια φορά κι' έναν καιρό ένας βασιλιάς και μια βασίλισσα που δεν είχαν παιδί και παρακαλούσαν το Θεό να τους δώσει ένα. Τάσανε μάλιστα ένα το άποκτησαν να τρέχει κρασί καθώς τα παλιού πάντα χρόνια κρασί και να πηγαίνει ο κόσμος να παίρνει.

Ο Θεός άκουσε την επίθυση τους και η βασίλισσα γέννησε ένα ωραίο αγόρι. Έγιναν χαρές μεγάλες κι' η βρύση άρχισε να τρέχει κρασί καθώς τα έτρεχαν. Έτρεχε ο κόσμος κι' έπαιρνε κι' εύχονταν το βασιλόπουλο. Σαν περσία ο καιρός την τελευταία ημέρα που έα σταματούσε η βρύση πήγε και μια γρηούλα να πάρει κρασί. Μα μόλις είχε γυμναστεί το σταμνί της, το βασιλόπουλο που ήταν εκεί κοντά πέταξε μια πέτρα και της το έσπασε.

Θυμωμένη γύρισε η γρηούλα και του είπε: -Δεν σε καταριέμαι, μα σου λέω απ' την αγάπη της Τρισεύγενης να μη γλυτώσεις! Πέρασαν χρόνια. Το βασιλόπουλο έγινε ένας ωραίος νέος με στιγμή δεν ξεχνούσε τα λόγια της γρηούλας. Όπου αποφάσιζε να ταξιδέψει για να βρει την Τρισεύγενη. Αρματώθηκε, πήρε φλουριά μαζί του και ξεκίνησε. Πέρασε χώρες και πολιτείες άγνωστες μα πουθενά δεν μπόρεσε να μάθει τίποτα για την Τρισεύγενη. Μια μέρα που περπατούσε σ' ένα άσος βλέπει μια λάμψη και της λέει: (-"Ωρα καλή κυρά!) Εύχαριστημένη εκείνη απ' τα ευγενικά του λόγια τον ρώτησε που πάει. Τότε αυτός της είπε τον καυμό του κι' η λάμψη τον συμβούλεψε:

-Θα τραβήξεις όλο ίσια και θα βρεις ένα περιβάλλον που έχει στη μέση μια κίτρινη κι' ένα κίτρινο μονάχα επάνω. Μέσα σ' αυτό το κίτρινο κρύβεται η Τρισεύγενη, η βασίλισσα των νεράιδων. Να το κόψης λοιπόν με προσοχή και μόνο όταν βρεθείς κοντά σε ποτάμι να το κοπής για να βγύλ έξω, γιατί αν δεν υπάρχει νερό εκεί αυτή θα πεθάνει αμέσως. Την εύχαριστησε το βασιλόπουλο και τραβήξε το δρόμο του. Έφτασε ύστερα από τρία μερώνυχτα στο περιβάλλον με την κίτρινη, έκοψε το κίτρινο κι' ύστερα έφυγε με τ' αλογό του και δεν σταμάτησε παρά σ' ένα ποτάμι.

Εκεί κοράεζε το κίτρινο κι' εσύβη πετάχτηκε η νεράιδα που έπεσε στο ποτάμι κι' άρχισε να κολυμπά. Το βασιλόπουλο θυμαμένο απ' τα καλά της κάθισε στην όχθη κι' άρχισε να της διηγείται την ιστορία του. Τέλος τη ρώτησε αν ήθελε να γίνει γυναίκα του. Αυτή δέχτηκε και τότε αυτός της είπε να ανεβή και να κρυφθ' σ' ένα κυπαρίσσι που ήταν πλησίον στο ποτάμι όπου να τρέχει στη χώρα του και να της φέρη βασιλικά φορέματα να ντυθ'.

Ετσι κι' έγινε. Μα την ώρα που έλειπε το βασιλόπουλο πήγε μια άραπινα να πλύνει ρούχα στο ποτάμι κι' όταν είδε το πρόσωπο της Τρισεύγενης που καθρεφτιζόταν μέσα στο νερό λέει:

-Μπα!... Τόσο λοιπόν ωμορφη είμαι; Κι' άρχισε και χόρευε απ' τη χαρά της. Όταν το είδε αυτό η Τρισεύγενη, έβαλε τα γέλια πάνω απ' το κυπαρίσσι. Τότε την είδε η άραπινα και της λέει:

-Κατέβα άμέσως κάτω! -Δεν μπορώ, άπαντα η Τρισεύγενη, γιατί όπου νάνε θάρρη ένα βασιλόπουλο να με πάρη. Ζήλεψε η άραπινα. Άνεβαινε στο κυπαρίσσι, την άρπάζει κι' αφού της έδωσε τα χέρια και τα πόδια την πέταξε στο ποτάμι και πήρε τη θέσι της.

Μόλις έφτασε το βασιλόπουλο ξεφανώθηκε σ' αυτός την άραπινα και τη ρώτησε: "Πώς έγινες έτσι αγάπη μου;"

-Αχ! απ' τον καυμό μου που άργησες, του άποκρίθηκε εκείνη.

-Και θ' άσπρισης πάλι; -Και βέβαια, όταν με μόνο να μ' αγαπάς.

Την πήρε το βασιλόπουλο και την πήγε στο παλάτι του. Εκεί της έκανε μεγάλες περιποιήσεις μ' αυτή που ν' άσπριση! Το άμοιρο το βασιλόπουλο έπεσε τότε σε μαύρη μελαγχολία.

Ας έρθουμε τώρα και στην Τρισεύγενη. Όταν την έριξε η άραπινα στο ποτάμι αυτή μεταμορφώθηκε σ' ένα χρυσό ψάρι και σε λίγες ώρες ένας ψαράς που πήγε να ψαρέψη το έπιασε με τ' αγκιστρι του. Μόλις το είδε έτσι ωραίο το πήγε στο παλάτι.

Εκεί οι μάγειροι πριν το τηγανίσουν το έδεξαν στο βασιλόπουλο. Κι' άξαφνα το χρυσόψαρο φώναξε:

Κόψε επάνω κόψε κάτω, στην καρδιά μη με χτυπάς. Είμαι κόρη και πονάω γιατί παιά δεν μ' αγαπάς...

Τα έκανε το βασιλόπουλο. Άγγιξε το χρυσό ψάρι κι' άμέσως ξεπετάχτηκε η Τρισεύγενη.

Έπεσαν τότε ο ένας στην άγκαλιά του άλλου κι' εκείνη του διηγήθηκε τι έπαθε απ' την άραπινα. Θυμωμένο το βασιλόπουλο έδιωξε άμέσως την κακή άραπινα απ' το παλάτι, κι' ύστερα παντρεύτηκε την πανταμόρη Τρισεύγενη, έγιναν τελετές μεγάλες κι' έζησαν αυτοί καλά κι' εμείς καλλίτερα.

Κουβεντούλες

"Είμαι 17 ετών. Από μικρή συνήθισα να θεωρώ τη μητέρα μου μια μεγάλη μου φίλη. Δεν είχα μυστικά απ' αυτήν και τώρα που άγάπησα ένα νέον της το είπα κι' αυτό.

"Το τι έπικολούθησε τότε δεν μπορείτε να το φαντασθείτε καλή μου. Έσμεραλά. Μου φάνηκε πως έκαμα ξαφνικά όλη την αγάπη της καλής μου μητέρας. Μ' έμαρτύρησε στον πατέρα μου, έπακολούθησαν καυγάδες, μ' έκαμαν ρεζίλι σε όλους τους συγγενείς σ' αν είχα κάμει κανένα έγκλημα και το χειρότερο απ' όλα, μου απαγόρευσαν να ένωθαι τον αγαπημένο μου και είμαι πολύ δυστυχισμένη. Από τη μια μεριά δεν θέλω να λυπηθώ τους γονείς μου, μα από την άλλη δεν θα μπόρεσω να ζήσω χωρίς αυτόν που αγαπώ. Τι συμβουλή να δώσω στην αισθηματική μικρούλα; Είτε στην πρώτη της αγάπη και είτε πολύ φυσικό να αισθάνεται όπως αισθάνεται. Δεν μπορώ βέβαια να την κατηγορήσω γι' αυτό. Θα της συνιστώ να μόνον να προσπαθήσει με τον καλό της τρόπο να μεταπειρήσει τους γονείς της. Όσο για τους γονείς ήθελα να διαβάζουν τη στήλη μου για να τους πω ότι πρέπει να έχουν λίγη περισσότερη κατανόηση και να μπαίνουν στη θέση των παιδιών τους. Το να κόβει κανείς τον νεανικό έρωτα χωρίς άποκρίνεται λόγο είναι και άνοητο και σκληρό. Γιατί κάποτε το πειράλογο αυτό φέρομο μπορεί να έχη πολύ - πολύ δυσάρεστα έπακόλουθα.

Η μόδα

"Άλλοτε ο συνδυασμός του μπλε και του άσπρου έκανε συνήθως την εμφάνισή του στο τέλος του καλοκαιριού. Εφέτος θα εμφανισθ' με τα πρώτα άνοιξιακά χειμόνελα.

Το άσπρο μάλιστα ιδιαίτερα θα είναι στην ημερομηνία διάταξης. Το πικέ το λινό το άνοιξιακό.

Μ' άλλα λόγια η μόδα δεν θέλει. Μία εύμορφη τουαλέτα ά- άσπρη ή με άσπρα πινελιές ή με άσπρα ζακέττα.

Η "κούπη" της ζακέττας σ' αυτή την περίπτωση παρουσιάζει μεγάλη ποικιλία.

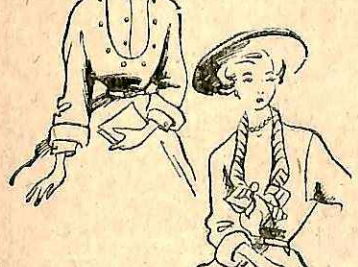
"Εχουμε την κούπη "βαρέζ", δηλαδή την εντελώς ριχτή ζακέττα με το μανίκι ένωση στον ώμο και με άσπρα κουμπωτά.

"Εχουμε επίσης τη ζακέττα με κούπη ραγκλάν με μεγάλες τσέπες και με ζώνη στη μέση που δένεται μπροστά.

"Εχουμε επίσης τη ζακέττα που μπροστά είναι ριχτή αλλά ποικιλλεται με μια "μορτεν- κάλ" στην μέση πίσω.

Υστερα είναι οι ζακέττες σε στυλ ρεζιγκότας που κι' αυτές παρουσιάζουν τη δική τους ποικιλία: "Άλλοτε μακρές ως το γόνατο με πολύ τονισμένη τη μέση και πολύ κλάσ την υπάοκα. Άλλοτε σ' ένα μακρύς μέτρο, με διαγώνια κουμπωτά κι' άνεβατό γιοκά. Κι' άλλοτε πάλι με την μπάνσα πολύ κοντή, μόλις να καλύπτει τους γοφούς, δίδοντας μάλλον την εντύπωση του μπλοκέρ παρά της ζακέττας.

Κι' άς έρθουμε τώρα στις φούστες, πολυποικίλες κι' αυτές σε ύψομα, σε χρώμα, σε σχήμα.

Πως άνανεώνουμε το χειμωιάτικο φορέμα μας με ένα ζυλά ή με χρωματιστή έσάρπα.

Τις βλέπουμε άλλοτε πολύ κλάσ, άλλοτε με πολύ φουόδες πιέτες άλλοτε με πιασέ της μηχανής κι' άλλοτε μ' ένα μικρό κλάσ μόλις άισθητό.

"Άλλοτε πάλιν μονόχρωμες σε ποικιλία χρωμάτων κι' άλλοτε φανταζι. σκωτσέζικες κατά το πλείστον και ριγωτές. Οι συνδυασμοί των χρωμάτων είναι αυτοί περίπου: Κόκκινο με μαρόν κόκκινο με γκρί, μαρόν με πράσινο μαρόν με μπέζ. Κεραμίδι με μπλε μαρόν, κίτρινο με μπλε. Και πολλά άλλα που εξαρτάται από το άτομικό γούστο της κάθε μιάς για να παρουσιάζουν άρμονία. Πάντως τονίζουμε ότι χρειάζεται μεγάλη προσοχή προς άποφυγήν χρωματικής παραφωνίας.

Μεταβατική περίοδος

Συχνά στην άλλαγή μιάς έποχής ή γυναίκα νοιώθει δυο αντίθετα έντελως συναισθήματα.

"Άλλοτε με χαρά άποχωρίζεται τα φορέματα της έποχής που φεύγει για να έγκαταλείψει τις τουαλέτες της νέας έποχής που έρχεται, κι' άλλοτε πάλι με θλίψη άποχωρίζεται ένα από τα φορέματα που την έξυμπερνεσαν.

Στη δεύτερη αυτή περίπτωση μπορεί μια γυναίκα να παρατηρήσει την χρήση του άνανεωτότατος της κάπας, ώστε να το φορέση λίγο άκόμα.

Αν πρόκειται για φορέμα χειμωιάτικο, όπως είναι η περίπτωση αυτή τη στιγμή, δεν έχει παρά να το άνανεώσει με κάτι που να του δώσει μια όψη πιο άροσερή από φρέσκια.

Το κάτι αυτό μπορεί να είναι και ένα άπλο γιακάκι δυο μανσέτες, ένα μαν- λειτερο άνοιγμα του λαιμού, μια ζώνη άνοιχτόχρωμη με έσάρπα σε χτυπητό χρώμα κλπ. κλπ.

Αέσωσε το χειμωιάτικο φορέμα παίρνει άλλη όψη και φοριέται με τη βράδυ της άνοιξας που μας έ- πιουλάρουν, κάποτε δυσάρεστες έκπληξεις έπικινύουν για την ύ- φωνή.

Μη λησμονείτε το εμμέταθολο του καιρού αυτή την έποχή.

Τα χορτάκια σας

Η μόδα της φούστας και της ζακέττας έπεκτείνεται και στις κοπελίτσες. Και βλέπουμε σ' άλλο χρώμα ζακέττα και σ' άλλο χρώμα φούστα.

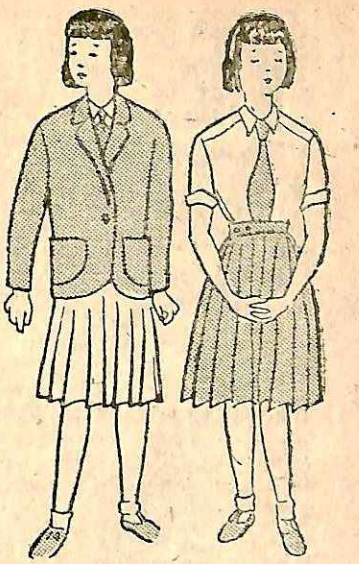
Οι φουστίτσες είναι ως επί το πλείστον πιασέ σπανιότερα δε άν φόρμ ή με μια κουφοπιετα έμπροσς κι' άλλη μια πίσω.

Μέσα από την ζακέτα φα- ριεται μπλουζά με κοντό μαν- κιάκι σε χρώμα λευκό ή και άλλο που ν' άποτελή αντίθετο και με τη φούστα και με τη ζα- κέττα.

Οι ζακέττοβλες είναι ριχτές με δυο κουμπιά μόνον επάνω στον λαιμό πολύ σταυρωτές και με άτρονγγυλό άνεβατό γιοκά.

Άλλες έχουν κουμπωτά με μια σειρά κουμπιά στη μέση και μικρά άνδρικά πέτα και άλλες έχουν κουμπωτά και γιοκά στρογγυλά.

Τα ύψοματα που χρησιμοποιούνται γι' αυτά τα κοστούμια είναι σκωτσέζικα για τις ζακέττες, μονόχρωμα για τις φούστες. Παρουσιάζουν πάντως αντίθετες χρωματικές άλλά άν- τίθεσεις άρμονικές.

Η ριχτή ζακεττούλα και η πιασέ φούστα με την μπλουζά.

"Ας πούμε κόκκινο με πράσινο, κίτρινο με μπλε άσπρο με κόκκινο, γκρί με μπλε μαρόν, μαρόν με πράσινο κτλ.

Παράλληλα με αυτά τα κοστούμια έα έχουμε φορεματάκια μονοκόμματα από λινό, τομ- πράκο πικέ και διάφορα με- ταξά έμπριμε και μονό- χρωμα.

Η άλλη λογαφία μου

Μαραμμένη άνεμωμένη! Περιμένω τα χρήματα και εύ- χαριστώσά θα σ' άς άναρώσω δσα μπόρεσω με το ποσό που θα μου στείλετε.

Ψεύτικη άναλαμπή! Λυπάμαι που κάθκε το γράμ- μα μου και δυστυχώς δεν έχω πια τη διεύθυνση για να σ' άς την έναρστέλω. Θα χρειαστεί να περιμένουμε μια άλλη εύκαι- ρία.

Ευάισθητη καρδιά! Βέβαια τα δάκρυα χαλούν το πρόσωπο και φέρνουν πρόωρες ρυτίδες μα τι να σ' άς πω; (Μην κλαίτε) όταν περάσαμε όσα περάσαμε;

Τώρα για να διορθώσετε το κακό χρειάζεται συστηματικό μαρζ κάθε βράδυ με μια διά- οπτη κρέμα που να ταιριάζη στην επιδερμίδα σας φυσικά όμως πρέπει ν' ακολουθήσετε σύστημα. Φάετες σε παλπούς (Θησαυρούς) και θα βρείτε σε- λίδες που έχουν όλες τις κι- νήσεις, πως γίνεται δηλαδή το μαρζ του προσώπου.

Α. Σέρβια: Την όμορφη- θεραπεία έα σ' άς την κάμη γιατρός άφου σ' άς εξέταση πρώτα.

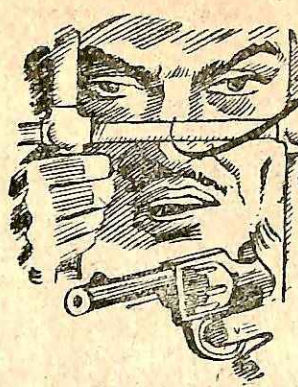
Ελσάβ Σιμόν: Μόνον με βράσιμο θα το επιτύχετε, πράγμα που δεν σ' άς το συνι- στώ στην ηλικία σας.

Σούλβαν καί Μαριον: Παίρνετε κάθε πρωί 1 κουταλάκι μαγιά της μπύρας λυωμένη σε χλιαρό νερό και άπορνεύε- τε λαδερά, παστά και σινο- πνευματώδη ποτά.

Αϊντα: Σας άπάντησα ήδη πρό πολλού καιρού. Φαίνεται ότι δεν παρακολουθείτε την άλλη λογαφία μου κι' έτσι πα- ραπονίζετε άδικα. Λοιπόν βά- ζετε στα χέρια σας ένα μινια γλυκερίνη λεμονίου, κολώ- νιας και ροδόκερσο σε ίσα μέρη.

Νόραν: Σας συνιστώ άτ- μόλουτρα του προσώπου με χρομολί. Έπειτα να πιέζετε τα μπιμπικία να βγαίνουν. Υ- στέρα ένα έλαφο μασάζ με κρέμα κι' έχετε για λίγο και- ρό ήσυχια. Σε κανένα μήνα ζαναρρίζετε. Δεν υπάρχει δυ- στυχώς ριχτή θεραπεία. Θα έύ- γαστευσουν σ' αν τ' άς χρόνι- χοριστώ για τα καλά σας λό- για.

ΣΜΕΡΑΛΛΑ

Διηγημα

Η καψούλα με τη λευκή σκόνη

Ο Γκαστόν Λεφράνκ είχε δουλέψει τόσο καλά και τόσες φορές μέσα στο μυαλό του τις λεπτομέρειες του σχεδίου, που θα τον έκανε να γλυτώσει μια γά από πάντα από τη γυναίκα του, ώστε δεν αμφέβαλλε ούτε στιγμή ότι το έγκλημά του θα έμενε ανεξιχνίαστο.

Και πώς θα μπορούσε να συμβεί διαφορετικά;

Η γυναίκα του ήταν κατάκοιτη από πολλούς μήνες (αυτός ήταν ο κυριώτερος λόγος για τον όποιον ήθελε να απαλλαγεί από αυτήν). Έπειδή, λοιπόν, υπέφερε από άπνεια, οι γιατροί της είχαν συστήσει να παίρνει διάφορα ναρκωτικά φάρμακα. Έκανε επίσης ναυσιβόρα. Έτσι, ο οργανισμός της δηλητηριάζονταν κάθε μέρα κι αν μια μέρα βοσκόταν νεκρή, κανείς δεν θα έκανε τη σκέψη πως ο θάνατός της ωφείλετο σε ένα διαφορετικό δηλητήριο από εκείνα που χρησιμοποιούσε συνήθως για να της φέρουν ύπνο. Γιατί τα υπνωτικά φάρμακα είναι, βέβαια, λίγο - πολύ δηλητήρια.

Αυτό το διαφορετικό δηλητήριο ο Γκαστόν Λεφράνκ το είχε. Ήταν μια λευκή σκόνη, που του είχε δώσει ένας Ινδός φακίρης, κατά τη διάρκεια ενός ταξιδιού που είχε κάνει άλλοτε με τη γυναίκα του στις Ινδίες και που την είχε φυλάξει, χωρίς να φαντάζεται πως μια μέρα θα του χρησίμευε. Όσο για τα αποτελέσματά της τα ήξερε επίσης. Γιατί είχαν ήδη ένα σκυλί να πέφτει στη στιγμή σαν κεραυνόπληκτο, μόλις πήρε λίγη από αυτή τη σκόνη. Οι γιατροί που εξήτασαν κατόπιν τα σπλάχνα του δεν ανακάλυψαν ίχνος δηλητηρίου.

Ο Γκαστόν Λεφράνκ δεν είχε να κάνει, λοιπόν, τίποτε άλλο από το να ανοίξει μια καψούλα, από εκείνες που περιείχαν τα υπνωτικά της γυναίκας του, να αδειάσει το περιεχόμενό της και να βάλη στη θέση του τη λευκή σκόνη. Κάποια νύχτα, το χέρι της άρρωστης θάπαινε αυτή την καψούλα και τότε όλα θα τελείωναν.

Αν ανέβαλε την εκτέλεση του σχεδίου του, το έκανε πιο πολύ από ένα αίσθημα αίκτου για τη γυναίκα του. Άλλωστε, η κατάσταση της είχε χειροτερεύσει πολύ τώρα. Κι η Άντα, αυτή που ήταν τόσο δυνατή, είχε γίνει πολύ αδύναμη. Ο Γκαστόν Λεφράνκ δεν είχε να κάνει, λοιπόν, τίποτε άλλο από το να ανοίξει μια καψούλα, από εκείνες που περιείχαν τα υπνωτικά της γυναίκας του, να αδειάσει το περιεχόμενό της και να βάλη στη θέση του τη λευκή σκόνη. Κάποια νύχτα, το χέρι της άρρωστης θάπαινε αυτή την καψούλα και τότε όλα θα τελείωναν.

Όσο για τα αποτελέσματά της τα ήξερε επίσης. Γιατί είχαν ήδη ένα σκυλί να πέφτει στη στιγμή σαν κεραυνόπληκτο, μόλις πήρε λίγη από αυτή τη σκόνη. Οι γιατροί που εξήτασαν κατόπιν τα σπλάχνα του δεν ανακάλυψαν ίχνος δηλητηρίου.

Ο Γκαστόν Λεφράνκ δεν είχε να κάνει, λοιπόν, τίποτε άλλο από το να ανοίξει μια καψούλα, από εκείνες που περιείχαν τα υπνωτικά της γυναίκας του, να αδειάσει το περιεχόμενό της και να βάλη στη θέση του τη λευκή σκόνη. Κάποια νύχτα, το χέρι της άρρωστης θάπαινε αυτή την καψούλα και τότε όλα θα τελείωναν.

Όσο για τα αποτελέσματά της τα ήξερε επίσης. Γιατί είχαν ήδη ένα σκυλί να πέφτει στη στιγμή σαν κεραυνόπληκτο, μόλις πήρε λίγη από αυτή τη σκόνη. Οι γιατροί που εξήτασαν κατόπιν τα σπλάχνα του δεν ανακάλυψαν ίχνος δηλητηρίου.

Ο Γκαστόν Λεφράνκ δεν είχε να κάνει, λοιπόν, τίποτε άλλο από το να ανοίξει μια καψούλα, από εκείνες που περιείχαν τα υπνωτικά της γυναίκας του, να αδειάσει το περιεχόμενό της και να βάλη στη θέση του τη λευκή σκόνη. Κάποια νύχτα, το χέρι της άρρωστης θάπαινε αυτή την καψούλα και τότε όλα θα τελείωναν.

Ο Γκαστόν Λεφράνκ δεν είχε να κάνει, λοιπόν, τίποτε άλλο από το να ανοίξει μια καψούλα, από εκείνες που περιείχαν τα υπνωτικά της γυναίκας του, να αδειάσει το περιεχόμενό της και να βάλη στη θέση του τη λευκή σκόνη. Κάποια νύχτα, το χέρι της άρρωστης θάπαινε αυτή την καψούλα και τότε όλα θα τελείωναν.

Ο Γκαστόν Λεφράνκ δεν είχε να κάνει, λοιπόν, τίποτε άλλο από το να ανοίξει μια καψούλα, από εκείνες που περιείχαν τα υπνωτικά της γυναίκας του, να αδειάσει το περιεχόμενό της και να βάλη στη θέση του τη λευκή σκόνη. Κάποια νύχτα, το χέρι της άρρωστης θάπαινε αυτή την καψούλα και τότε όλα θα τελείωναν.

Ο Γκαστόν Λεφράνκ δεν είχε να κάνει, λοιπόν, τίποτε άλλο από το να ανοίξει μια καψούλα, από εκείνες που περιείχαν τα υπνωτικά της γυναίκας του, να αδειάσει το περιεχόμενό της και να βάλη στη θέση του τη λευκή σκόνη. Κάποια νύχτα, το χέρι της άρρωστης θάπαινε αυτή την καψούλα και τότε όλα θα τελείωναν.

Ο Γκαστόν Λεφράνκ δεν είχε να κάνει, λοιπόν, τίποτε άλλο από το να ανοίξει μια καψούλα, από εκείνες που περιείχαν τα υπνωτικά της γυναίκας του, να αδειάσει το περιεχόμενό της και να βάλη στη θέση του τη λευκή σκόνη. Κάποια νύχτα, το χέρι της άρρωστης θάπαινε αυτή την καψούλα και τότε όλα θα τελείωναν.

Ο Γκαστόν Λεφράνκ δεν είχε να κάνει, λοιπόν, τίποτε άλλο από το να ανοίξει μια καψούλα, από εκείνες που περιείχαν τα υπνωτικά της γυναίκας του, να αδειάσει το περιεχόμενό της και να βάλη στη θέση του τη λευκή σκόνη. Κάποια νύχτα, το χέρι της άρρωστης θάπαινε αυτή την καψούλα και τότε όλα θα τελείωναν.

Ο Γκαστόν Λεφράνκ δεν είχε να κάνει, λοιπόν, τίποτε άλλο από το να ανοίξει μια καψούλα, από εκείνες που περιείχαν τα υπνωτικά της γυναίκας του, να αδειάσει το περιεχόμενό της και να βάλη στη θέση του τη λευκή σκόνη. Κάποια νύχτα, το χέρι της άρρωστης θάπαινε αυτή την καψούλα και τότε όλα θα τελείωναν.

Ο Γκαστόν Λεφράνκ δεν είχε να κάνει, λοιπόν, τίποτε άλλο από το να ανοίξει μια καψούλα, από εκείνες που περιείχαν τα υπνωτικά της γυναίκας του, να αδειάσει το περιεχόμενό της και να βάλη στη θέση του τη λευκή σκόνη. Κάποια νύχτα, το χέρι της άρρωστης θάπαινε αυτή την καψούλα και τότε όλα θα τελείωναν.

τότε αγοράσατε το σωληνάριο του βερνάλ, που υπήρχε πάνω στο τραπέζι;

— Χθές. Το έφερα γυρίζοντας στο σπίτι.

— Είπατε χθές; Ξαναρώτησε ο επιθεωρητής, ενώ σημείωνε κάτι στο σημειωματάριό του.

— Χθές το βράδυ, προσδιώρισε ο Λεφράνκ.

— Καλά. Τώρα κάτι άλλο. Κατά τη διάρκεια που ήσαστε μέσα στο δωμάτιο της γυναίκας σας μαζί με το γυναικάδελφό σας μήπως κανείς;

— Κανείς. Η νοσοκόμος και η υπηρέτρια είχαν φύγει λίγη ώρα μετά τις ένενά, όπως έκαναν κάθε βράδυ, γιατί κουράζονταν πολύ όλη την ημέρα με την άρρωστη. Προτού να φύγει από το δωμάτιο της γυναίκας μου, πήγα στην κουζίνα, γέμισα ένα ποτήρι νερό, το έβαλα στο τραπέζι, πάλι στο κρεβάτι...

— Ο Γκαστόν Λεφράνκ ξερόδινε.

— Όλα αυτά τα έκανα μηχανικά σχεδόν κάθε βράδυ, συμπληρώσε σε λίγο.

— Ευχαριστώ πολύ, κύριε Λεφράνκ, είπεν ο επιθεωρητής. Δεν έχω τίποτε άλλο γι' αυτή τη στιγμή. Θα ξαναγυρίσω ίσως, όταν πάρω στα χέρια με το πόρισμα των διαφόρων εξετάσεων που γίνονται στο ιατροδικαστικό εργαστήριο. Αν, βέβαια, υπάρχει λόγος...

— Θα υπήρχε φαίνεται κάποιος λόγος γιατί ο Λεφράνκ ξαναγύρισε λίγη ώρα μετά το μεσημέρι.

— Θα ήθελα να μου έπαινα λάβετε μερικά σημεία της πρώτης καταθέσεώς σας, είπεν στον Λεφράνκ. Εφύγατε, αν θυμάμαι καλά, από το δωμάτιο της γυναίκας σας κατά τις ένενά. Δεν είναι έτσι; Θαυμάσια. Προηγούμενος πήγατε στην κουζίνα, γεμίσατε ένα ποτήρι νερό και το βάλατε στο τραπέζι, πάλι στο κρεβάτι της γυναίκας σας... Συμφωνοί και σ' αυτό; Δεν θέλω τίποτε άλλο από σας... Μπορώ τώρα να ιδω την δεσποινίδα Τάυν;

— Ο Γκαστόν Λεφράνκ προθυμοποιήθηκε να την φωνάξει...

— Ήταν μια πολύ όμορφη νέα με όμορφα μαλλιά και μεγάλα γκριζοπράσινα μάτια.

— Είσατε η νοσοκόμος της κυρίας Λεφράνκ; ρώτησε ο Λεφράνκ.

— Μάλιστα, κύριε επιθεωρητή.

— Πότε είδατε για τελευταία φορά την άρρωστη;

— Χθές το βράδυ, κατά τις ένενά. Έφυγα αφού της σεβδίσσα το φαγητό της.

— Ξαναγυρίσατε κατόπιν;

— Όχι. Η κυρία Λεφράνκ δεν με φώναξε.

— Ντυντρέ, είπεν ο επιθεωρητής σ' έναν από τους αστυνομικούς που τον συνόδευαν, πέρασε της τις χειροπέδες.

— Αυτή δηλητηρίασε την κυρία Λεφράνκ!

— Η νοσοκόμος σωριάστηκε άμεσως λιπόθυμη.

— Ο Γκαστόν Λεφράνκ τα είχε χαμένα. Γιατί, αν οι άλλοι αμφέβαλλαν, δεν μπορούσε ο ίδιος τουλάχιστον να αμφιβάλλει γι' αυτό το έγκλημά του.

— Κύριε επιθεωρητή, είπεν, νομίζω ότι κάνετε λάθος. Η δεσποινίδα Τάυν δεν είχε κανένα λόγο να δηλητηριάσει τη γυναίκα μου.

— Πώς δχι; Είπε, μάλιστα, ένα σοδαράτο λόγος, απάντησε ο επιθεωρητής. Άγνοείτε

μήπως το σύνδεσμο που υπάρχει μεταξύ του γυναικάδελφου σας και της δεσποινίδος Τάυν;

— Νομίζω ότι είχα προσέξει κάτι... ψιθύρισε ο Λεφράνκ.

— Και όμως δεν μου είπατε τίποτε. Άς είναι!... Ο κύριος Μπαλυσίο δεν έχοντας κάθισε μέσα στο σπίτι σας για να ιδεί την αδελφή του, αλλά για να συναντηθεί με τη δεσποινίδα Τάυν. Στους φίλους του μιλούσε γι' αυτήν σαν για μνηστή του. Και έχω κάθε λόγο να πιστεύω ότι ήταν αποφασισμένος να την παντρευτεί, γιατί ήταν πολύ ερωτευμένος μαζί της. Άλλωστε, είχε το άτυχμα να έχει καταλάβει την περιουσία του και να είχε απένταρος...

Μετά το θάνατο της κυρίας Λεφράνκ, όμως, όλη η περιουσία της, που είχε, άλλωστε, αρκετά σημαντική, θα πηγαίνο σ' αυτόν, σύμφωνα με το νόμο. Αυτή τη λεπτομέρεια δεν την άγνοούσε η δεσποινίδα Τάυν...

Σκέφθηκε, λοιπόν, πως θα μπορούσε να διευκολύνει τα πράγματα...

— Και τι σας κάνει να υποθέσετε ότι αυτή έριξε το δηλητήριο;

— Ένα πράγμα πολύ απλό. Η δεσποινίδα Τάυν είχε έδεσάσει πως δεν ξαναγύρισε στο δωμάτιο της γυναίκας σας μετά τις ένενά. Από τ' άλλο μέρος, σύμφωνα με την κατάθεσή σας πήγατε το ποτήρι με το νερό κατά τις ένενά. Τα δακτυλικά αποτυπώματα της δεσποινίδος Τάυν βρέθηκαν, λοιπόν, πάνω σ' αυτό το ποτήρι...

Πράγμα που δείχνει ότι η νοσοκόμος γύρισε στο δωμάτιο της γυναίκας σας μετά τη δική σας αναχώρηση...

— Και ποιά είναι το δηλητήριο που έχρησιμοποιήσατε; ρώτησε με φωνή που έτρεμε ο Λεφράνκ.

— Το βερνάλ. Όπως μάς είπατε, πήρατε ένα καινούργιο σωληνάριο χθές το βράδυ. Τα σωληνάρια του βερνάλ περιέχουν 20 ταμπλέτες. Από αυτές υπήρχαν μόνοι οι 8...

Οι υπόλοιπες είχαν εξαφανισθεί. Τα πράγματα πρέπει να έγιναν ως εξής περίπου: Η δεσποινίδα Τάυν βρήκε τη γυναίκα σας ευπνήτη πάνω στο κρεβάτι της. Η δυστυχισμένη υπέφερε από άπνεια. Η νοσοκόμος την συμβούλευσε τότε να πάρει ένα βερνάλ... Άλλωστε, αντί για ένα έβλεψε περισσότερα από το μισό σωληνάριο μέσα στο ποτήρι...

Η γυναίκα σας, συνθιγμένη στη γεύση των υπνωτικών, δεν υποπτεύθηκε τίποτε...

Ο Γκαστόν Λεφράνκ σκούπιζε τον ιδρώτα που έτρεχε από το μέτωπό του.

— Άλλωστε, συνέχισε ο επιθεωρητής, αυτή η δεσποινίδα Τάυν προπαρεσκεύαζε από καρδιάς το έγκλημά της. Μια από τις καψούλες που υπήρχαν μέσα στο κουτάκι περιείχε ένα άγνωστο δηλητήριο, που φαίνεται ότι ήταν εξαιρετικά δραστηριο...

Ο Γκαστόν Λεφράνκ τα καταλάβαινε όλα τώρα. Δεν ήταν αυτός ο δολοφόνος. Η γυναίκα του δεν είχε εγγίσει την καψούλα με το ινδικό δηλητήριο. Εκείνη που την είχε δηλητηριάσει ήταν η ίδια η νοσοκόμος του. Οπωσδήποτε, αυτό ήταν καλύτερο...

Λίγη ώρα αργότερα, η δεσποινίδα Τάυν συνήλθε από τη λιποθυμία της. Και μόλις άνοιξε τότε το έγκλημά της.

ΣΑΡΑ ΜΑΡΤΕΝ

Η ΠΙΣΤΙΣ, το ισχυρότερο ΦΑΡΜΑΚΟ

Καταπληκτικές Θεραπείες

Όλοι οι οφθαλμίατροι που είχαν εξετάσει αυτόν τον άρρωστο, δεν ευστάσαν καμιά οργανική πάθηση στα μάτια του ή στο οπτικό νεύρον, καμιά ένδειξη αλλοιώσεως στον εγκέφαλο. Κι όμως ο άνθρωπος αυτός ήταν τελείως τυφλός, από ένα έτος.

Τέλος, ένας περίοπος ειδογυγος μάντσε πετι τίνος έποόκειτο κι ακολουθούσε έντελώς διαφορετικό σύστημα απ' τους άλλους γιατρούς. Άντι δηλαδή να πη στον άρρωστο ότι δεν είχε τίποτε, άνοιξε να τον ρωτά για όσα του είχαν συμβεί πριν γάση την όρασή του. Έξακρίβωσε λοιπόν ότι είχε δοκιμάσει μια πικρή άπογοήτευση στην ένοσασία του, γιατί του είχε πάρει κάποιος άλλος μια ζηλευτή θέσι που έποφθαλιούσε. Η στενοχωρία του, κλεισμένη μέσα στην ψυχή του, του έφερε την ύπομνηδην έπιθυμία να ξεφύγει με κάποιον τρόπο απ' την πραγματικότητα. Δεν ήθελε πια να βλέπει την άφορητη έκείνη κατάσπασι, κι έτσι έπαθε τη λεγομένη «ύστεική τύφλωση».

Όστόσο, ο χειρουργός δεν τα έβλησε στον άρρωστο, δι' αυτά. Ξέροντας ότι δεν θα ώλελούσε σε τίποτε.

Πιστεύω πως βοήθα τί ένετε, του είπε. Μία λεπτή μεμβράνη σκεπάει την κόρη των ματιών σας. Μία άπλη ένγεγίσηση θα σας ξαναδώσει την όραση.

Έπρεπε να τον πείση ότι θα γιατρούσαν, γιατί η πίστις ήταν το μόνο φάρμακο στην περίπτωση του. Πράγματι, τον ώδήγησε στο χειρουργείο κι έτοιμασε έμπρός του τα ένοσασία του. Έπειτα τον ένώσσε και του έστασε στα μάτια ένα ύγρο άδολαθές, που θα του προκάλλυσε έλασρό τσούξιμο όταν θα ευπρόσθε. Φυσικά, δεν μεταγειρίσθηκε καθόλου ένοσασία.

Όταν ένπλησε ο άρρωστος, τα μάτια του ήσαν δεμένα. Σε μερικές μέρες, ο γιατρός τον βεβαίωσε ότι είχε γιατρευθεί και του έβναλε τους έπίδελμους. Έκείνος άνοιξε τα μάτια του και φώνας, με τσελλή γασά:

— Βλέπω!... Βλέπω!...

Τέτοιες περιπτώσεις δεν είναι πολύ σπάνιες. Διάφοροι ψυχικοί κλωνισμοί, π.χ. ο θάνατος ενός αγαπημένου προσώπου, μπορεί να κάνουν το νου μας ν' αναζητήσει τα πιο παράξενα μέσα διαφυγής απ' την πραγματικότητα, εις βάρος του σώματος.

Ο πόλεμος έέ άλλου, αυξάνει πάντα τον αριθμό αυτών των ύστεοικών άρρώστων. Οι γιατροί, που δεν τους βρίσκουν καμιά οργανική άνωμαλία, έέρουν ώσπσο ότι δεν υποκρίνονται, αλλά είναι «ψυχοσωματικά» άρρωστοι.

Μία νέα μέθοδος θεραπείας τέτοιων περιπτώσεων στήρίζεται στις έλαφρες ναρκωτικές ιδιότητες ενός φαρμάκου, του «νατοίου πεντοτάλ».

Ο ψυγιάτρος ρωτάει το μισοκλεισμένο άρρωστο κι ανακαλύπτει την αίτια που προκάλεσε την πάθησή του. Έπειτα του λέει επανειλημμένως ότι γιατρεύθηκε τελείως. Η καταπραυντική έπίδωσας του φαρμάκου βοηθά στο να πιστέψει ο άρρωστος τα λόγια του γιατρού. Κι όταν συνέχεται, έχει γιατρευθεί πραγματικά!

Σε μία τέτοια περίπτωση, ένας στρατιώτης είχε κινδυλώσει να σκοτωθεί από μία όβιδα, κι απ' τον τρόμο που είχε δοκιμάσει είχε νάσει τη μιλία του. Ένας ψυγιάτρος τον υπνώτισε και του είπε:

— Θα σου κάνω τώρα μία ένγειρησι στο λαιμό, κι όταν ένπλησε θα μιλάς σαν πρώτα.

Του έκανε κατόπιν μία έλαφρά τουή στο δέμα του λαιμού. Ο στρατιώτης συνέλαβε και, σε λίγες μέρες, υπορούσε και πάλι να μιλά κανονικά.

Μία κοπέλλα κατέφυγε ποδ έτών σ' ένα διάσπιο γιατρό, το δόκτορα Μπερονάι, γιατί έπασγε από «νευρική άσωνία». Έκείνος τη βεβαίωσε πως θα τη γιάτρευε άμέσως με ηλεκτροθεραπεία. Έτοιμασε πράγματι ένα ηλεκτρικό υπνάπνιο. Προτού όμως το χορηγήσει, θέλησε να δοκιμάσει την άπλη ύποβόλη.

Ακούμπησε λοιπόν το γέο του στο λαιμύγα της άρρωστης, σαν να ήταν το ειδικό υπνάπνιο, το κούμπησε λίγο και είπε κατόπιν:

— Μπορείτε τώρα να μιλήσετε!

Η νέα άσωνία να προσέφερε με κάπο μερικούς φόνγους, και σιγά-σιγά μιλάς καθαρά. Είπε γιατρεστή κι αυτή με τη δύναμη της πίστωσης.

Ο ίδιος ο γιατρός θεράπευσε έναν άλλον άρρωστο, που έπασγε από παράλυσι της γλώσσας. Πριν μεταχειρισθεί ένα ειδικό ένοσασίο που είχε έφούρει για τέτοιες περιπτώσεις, έβαλε ένα θεομύετο κάτω απ' τη γλώσσα του άρρωστου. Έκείνος νόμισε τότε πως ήταν το θαυματουργό ένοσασίο, κι έτσι σε λίγα λεπτά υπορούσε πια να κινή έλευθερα τη γλώσσα του!

Αλλά και σε περιπτώσεις έλκυσε του στομάχου ή πίστις κάνει θαύματα. Σύμφωνα με τις νεότερες έρευνες, ο φόβος ή άναγνία, οι στενοχωρίες, αλλοιώνουν την κυκλοφορία του αίματος και προκαλούν άλλαγή του χρώματος του βλενωγόνου του στομάχου και άνωμαλίες των άδένων, που καταλήνουν στο έλκος. Η πίστις πιστίς άποδείχθηκε λοιπόν ότι έινε το μαγικό αντίδοτο των ψυχικών κλωνισμών που προκάλεσαν το έλκος.

Προγυρώντας άκόμη περισσότερα, διάφοροι διακεκομένοι γιατροί υποστηρίζουν ότι, πίσω από κάθε άρρωστική, κούβεται μία νευροψυχική διαταραχή, κι ότι συνεπώς ή πίστις στη θεραπεία φένει πάντοτε άποτέλεσμα. Είπε άλλωστε νυσάτον, ότι γίνονται πολύ εύκολότερα καλά οι άρρωστοι που διατηρούν τις έλπίδες τους και το ήθικό τους.

Σ' ένα άμεοικανικό πανεπιστήμιο, δοκιμάζονταν ποδ όλίγου καιρού πάνω στους φοιτήτες ένας νέος όρος κατά του κουλωνήματος. Μ' αυτόν, τα κούσματα της άσθενείας έλαττώθηκαν κατά 70%. Κατόπιν οι γιατροί έκαμαν σε άλλους φοιτήτες νέσεις άπεσταγμένου νερού, λέγοντας τους πως ήταν όρος. Έ λοιπόν, και σ' αυτή την άαδα, έλαττώθηκαν τα κούσματα κατά 70%! Η πίστις προκάλλυσε την ίδια άνοσσία, όπως ο όρος!

Έπίσης με ένέσεις άπεσταγμένου νερού μπορεί να προκληθεί τοπική άναίσθησία, αν ο άρρωστος είναι βέβαιος ότι πρόκειται περί άναίσθητικού φαρμάκου.

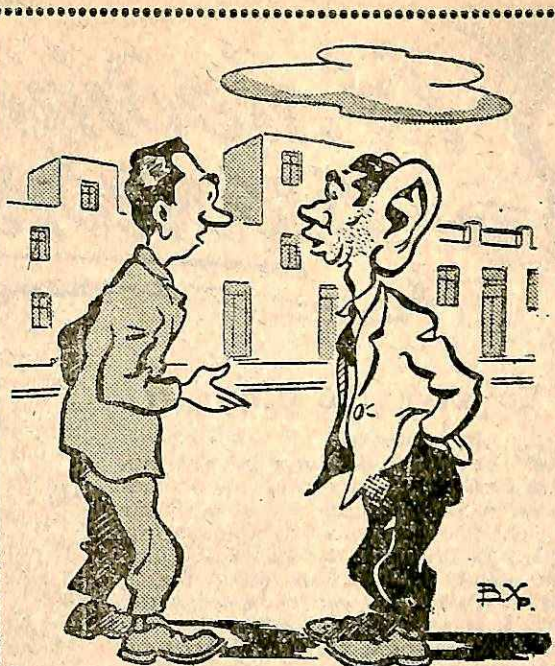
ΤΖΩΝ ΝΤΑΙΒΙΣ

Ένα προκτικό μαγικό

Ο Άμερικανός Μπερντ έφούρε ένα μαγικό το υπνάπνιο, από πλαστική ύλη, που διαπερνάται από τις υπερώδεις ακτίνες.

Το μαγικό αυτό έπιτρέπει συνεπώς στις γυναίκες που το φορούν να κάνουν ήλιοθεραπεία για να μαιρίσουν, χωρίς να χρειάζεται να γδυθούν.

Έέ άλλου, δεν έπηρεάζει τις ύπερθερες φωτογραφικές πλάκες. Συνεπώς, μία γυναίκα που θα φωτογραφιζόταν ντυμένη μ' αυτό το μαγικό θα έφανιζόταν όλόγυνη στη φωτογραφία! (Οι υπέρθερες φωτογραφικές πλάκες χρησιμοποιούνται κυρίως στα έπιστημονικά έργοσπία, καθώς και από το στρατό και την άεγοπρία, σε περιπτώσις κακοκαιρίας. Είπε πολύ δύσκολο να τις βρή κανείς στο έμποριο).

— Λέγε, σ' ακούω. Είμαι όλος... αυτή!... (Σκίτσο Β. Χριστοδούλου)

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

— Από τότε που άρχισαμε τις οικονομίες και δώσαμε τη μία δακτυλογράφο, όλο τσακώνονται αυτοί οι δυό!...

Σ' ε' μια χαμηλή κάμαρα, πάνω σ' έ-
να σιδερένιο κρεβάτι, ήταν ξα-
πλωμένο το σώμα ενός νέου. Ο άνοιχτος γιακάς του που-
κάμισου του άφινε να φαίνεται μια πληγή κατακόκκινη—
μια πληγή από σιλήτο...

Δυο περίπολοι είχαν βρῆ το νέο να ξεψυχάει κάτω απ' το ανθοστολισμένο μπαλκόνι της χορεύτριας Ροζίτας Φλορές. Όταν τον αναγνώρισαν πώς ήταν ο πλανόδιος μουσικός Πιπίνο Μαλγκάρ, τον μετέφεραν στο σπίτι της μητέρας του, σ' ένα προάστειο του Τολέδου.

Τώρα στεκόντουσαν γύρω στο νεκροκρέββατό του οι συγγενείς, αδελφοί και ξάδελφοι του θύματος, άμιλητοι και σοβαροί. Λίγο πιο πέρα, η Κονταίνα Μαλγκάρ, γο-
νατισμένη σ' ένα προσευχητάριο, έκλαιγε το αγαπημένο της παιδί. Ξαφνικά σηκώθηκε, γύρισε στους άλλους και ρώτησε, με άγριο ύφος:

— Ποιος από σας θα έκδικηθῇ για τον Πιπίνο;
— Εγώ!... Εγώ! φώναξαν πολλοί.

— Άς ακολουθήσουμε τα ξημιά μας, πρότεινε ο Πέ-
τρος Μαλγκάρ, ο αδελφός του θύματος. Η τύχη θα δεί-
ξη εκείνον από μας, που θα επιφορτισθῇ να βρῆ το φονη-
ρά και να έκδικηθῇ για το θάνατο του αγαπημένου μας νε-
κρού!

Πῆρε ένα φύλλο χαρτί, τκόψε σε δεκατρία κομμάτια —τόσοι ακριβώς βρισκόντουσαν εκεί—έγραψε πάνω αριθ-
μούς, έβριξε τους κλήρους μέσα στο πλατύγυρο καπέλλο
του και πρόσθεσε:

—Εκείνος που θα τραβήξῃ τὸν αριθμὸ δεκατρία, θά-
χη τὴν τιμὴν να έκδικηθῇ για τὸν Πιπίνο!

Τὰ χέρια ἀπλώθηκαν κι' ο καθένας πῆρε ἕνα κλῆρο
μέσα απ' τὸ καπέλλο.

Ο ἀριθμὸς 13 ἔτυχε στὸν Παῦλο Γκονζαλέζ, ξάδελ-
φο τοῦ θύματος.

Ήταν ἕνας νέος μόλις 18 ἐτῶν, ἡλιοκαμένος, με μα-
τια σκληρά, πού ἔλαμπαν ἀπὸ μιὰ φλόγα πυρετοῦ. Τὸ
πρόσωπό του σκιαζόταν ἀπ' τὸ πλατύγυρο μαλακὸ κα-
πέλλο του, πού, γυρμένο πρὸς τ' ἄριστερά, ἄφινε νὰ κρέ-
μωνται καὶ ν' ἀνεμίζουν οἱ κορδέλλες του — κορδέλλες
ταυρομάχου.

Ο Παῦλος κυριεύθηκε ἀπὸ φανερὴ ταραχή. Δὲν αἰ-
σθανόταν καμμιὰ εὐχαρίστησι γιὰ τὴν τύχη πού τοῦδινε
τὴν τιμὴν, νὰ τιμωρήσῃ τὸ φονηρὰ τοῦ ξαδέλφου του...

Ἦξερε πὼς τὸ ξῆμο τοῦ, τόπου τοῦ ἀπαγόρευε νὰ
παίξῃ, νὰ χορέψῃ, νὰ τραγουδήσῃ, νὰ ποντρευτῇ — κι' ὅς
ἦταν ἀρραβωνιασμένος με τὴν ὡραία Ροζίτα—ἐνόσφ δὲν
θᾶχε σκοτώσει τὸ φονηρὰ.

Μὰ πὼς νὰ τὸ κατορθώσῃ αὐτό, ἀφοῦ ο φονηρὰ ἦταν
αὐτὸς ὁ ἴδιος; Ἐχε σκοτώσει τὸν Πιπίνο, γιατί γλυκοκύ-
ταζε κι' ἐνοχλοῦσε τὴ Ροζίτα...

★
Ἡ ζωὴ τοῦ Παύλου ἔγινε πιά μαρτυρική. Οἱ συγγε-

Δραματικὸ διήγημα

νεὺς τοῦ θύματος διαμαρτύρονταν διαρ-
κῶς καὶ τὸν κατηγοροῦσαν ὅτι δὲν
κρατοῦσε τὸν ὄρκο του. Ἡ γρηῃ Κονταίνα Μαλγκάρ τὸν
φώναζε δειλὸ. Οἱ φίλοι τοῦ γύριζαν ἄλλοι τὸ πρόσωπό
τους, ὅταν τὸν συλλαμβάνουν στὸ δρόμο. Κι' ἡ μνηστὴ
του, ἡ ὡμορφὴ Ροζίτα Φλορές, ἀρνιόταν νὰ τὸν δεχτῇ.

Μιὰ μέρα, ἡ μητέρα τοῦ θύματος πῆγε καὶ βρῆκε τὸν
Παῦλο, γιὰ νὰ τοῦ πῇ ὅτι σ' ἕνα γειτονικὸ πανδοχεῖο κά-
ποιος ἀγωγιάντης εἶχε ὁμολογήσῃ πὼς αὐτὸς εἶχε σκοτώ-
σει τὸν Πιπίνο. Ἡ γρηῃ βίαζε τὸν Παῦλο, νὰ τρέξῃ ἀμέ-
σως, γιὰ νὰ έκδικηθῇ. Μὰ αὐτὸς τῆς ἀπάντησε με σκαι-
ότητα:

— Ἄν λήθῃ αὐτὸς ὁ ἀγωγιάντης πὼς εἶνε ὁ φονηρὰς τοῦ
ξαδέλφου μου, πῆτε του πὼς εἶνε τύφλα στὸ μεθῆσι! Ἐγὼ
τὸν ξέρω, τὸν ἀληθινὸ φονηρὰ!

— Τὸν ξέρεις; φώναξε ἡ γρηῃ. Μὰ τί περιμένεις λοι-
πὸν γιὰ νὰ τὸν σκοτώσῃς;

Δίχως νὰ πῇ λέξι, ὁ Παῦλος ἔρριξε στὸν ὄμο του τὴν
πράσινη κάπα του, ἄρπαξε τὸ καπέλλο του κι' ἔφυγε τρέ-
χοντας. Τὸν ἀκολουθοῦσαν ἀπὸ πίσω οἱ κατάρες κι' οἱ
κοροϊδίες τῆς γρηῃς Κονταίνας, πού ξελαρυγκιαζόταν νὰ
τὸν φωνάζῃ δειλὸ καὶ ἀνανδρὸ...

Στὴν πλατεῖα τῆς ἀγορᾶς τῶν Ἀνθέων, μπροστὰ στὴν
ἐκκλησίαν, ὁ Γκονζαλέζ συνάντησε τὴν ἀρραβωνιαστικίαν
του. Τῆς ζήτησε τὸ τριαντάφυλλο πού σκόλιζε τὰ μαλλιά
τῆς. Ἐκείνη τοῦ τὸ ἀνήτηκε. Τὴν παρακάλεσε νὰ τοῦ
δώσῃ ἕνα τελευταῖο ραντεβού.

— Τὸ ραντεβού μας, τὸ εἶπε ἐκείνη, θᾶνε τὴν ἐπομένη
τῆς τιμωρίας τοῦ δολοφόνου τοῦ ξαδέλφου σου!

— Σοῦ ὀρκίζομαι ὅτι θὰ τὸν σκοτώσω ἀπὸψε κιό-
λας! πρόφερε ὁ Παῦλος με ὑπόκωφη φωνή.

— Τότε θάρῃ νὰ σὲ βρῶ αὔριο, τοῦ ὑποσχέθηκε ἡ
Ροζίτα.

— Βασίζομαι στὴν ὑπόσχεσί σου! εἶπε ὁ Παῦλος, κι'
ἀπομακρύνθηκε κατὰχλωμος.

★

Τὴν ἄλλη ἡμέρα, ὅταν ἡ ὡμορφὴ Ροζίτα Φλορές μπῆκε
στὴν κάμαρα τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ τῆς, τὸν βρῆκε νὰ ξε-
ψυχάει, ξαπλωμένος στὸ κρεβάτι του, μ' ἕνα μαχαίρι χω-
μένο στὸ στήθος του. Εἶχε ὥστόσο ἀκόμη τὴ δύναμι νὰ
τῆς πῇ:

— Χθὲς τὸ βράδυ, ὅταν γύρισα ἐδῶ, εἶδα μέσα στὸν
καθρέφτη μου τὸ χλωμὸ πρόσωπο τοῦ φονηρὰ τοῦ Πιπίνου.
Θυμήθηκα τότε τὸν ὄρκο μου, τὴν ὑπόσχεσί μου... καὶ
τὸν χτύπησα! Κράτησα τὸν ὄρκο μου... έκδικήθηκα!...

Βαθεῖα συγκινημένη, ἡ χορεύτρια ἔσκυψε πάνω ἀπ'
τὸ αἰμόφυρτο σῶμα τοῦ ἐτοιμοθανάτου καὶ, μαζί μ' ἕνα
φιλί, δέχθηκε καὶ τὴν τελευταία πνοή του...

Π. ΑΝΙΤΟ

ΕΠΙΔΗΜΙΑ... κλεπτομανίας ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Ἡ δρᾶσις τοῦ ὠρκίου φύλου

Καταπληκτικὰ πράγματα συ-
μβαίνουν στὴν Ἀμερική: Ὅπως
ἀποκαλύπτει ἡ Μάονκεριτ Λα-
μπέλ, ὅλος ὁ γυναικόκοσμος
πού μπαίνει στὰ καταστήματα
ψικῶν καὶ γυναικείων εἰδῶν
γιὰ νὰ ψωνίσῃ, δὲν ἀντέχει
στὸν πειρασμὸ τῆς ἀσθονίας.
τῆς ποικιλίας καὶ τῆς... προ-
κλητικότητος τῶν διαφόρων ἐμ-
πορευμάτων καὶ παρασύρεται
στὴν κλοπή.

Δὲν πρόκειται γιὰ τίς κοινὲς
λωποδύσεις. Αὐτὲς, ὑπάρχουν
σὲ κάθε γῶγα καὶ στὴν Ἀμε-
ρική εἰδικῶς δορὺν συστηματι-
κῶς, ὡργανωμένες σὲ συμμορί-
ες, ὅπως οἱ γκάνγκστερς. Ἐ-
γουν μάλιστα τὴν... ἰδιοτρο-
πία νὰ λεηλατοῦν τυπωματικὰ
καὶ κατὰ διαστήματα, τὰ διά-
φορα καταστήματα. Τὴ μιὰ ἐ-
βδομάδα θ' ἀρπάξουν κάλτσες,
τὴν ἄλλη τσάντες, τὴν τρίτη
κοσμητικὰ καὶ οὕτω καθ' ἔ-
ξῃς. Τὸ σύστημα τοῦ ποικίλ-
ει ἀπὸ τὴν ἐξαπάτησι τοῦ ὑ-
παλλήλου, τὴν ἀρπαγὴ καὶ τὴν
δυσδικὴ ἐπιδρομὴ ὡς τὴν διὰ-
ρρηξὴ καὶ τὴν ἐξόντωσι τῶν φυ-
λάκων, γιὰ τὴν ἐπιτυχή τῆς
ληστείας. Συνήθως οἱ γυναι-
κεῖς αὐτὲς συμμορίες εἶνε «πα-
ραστήματα» μεγαλυτέρων ἀν-
δρῶν καὶ συμμοριῶν. Ἐκτός
ὡς ἀπὸ αὐτὲς τίς κατ' ἐπ'ἀν-
γέλια λωποδύσεις, ὑπάρχουν
καὶ οἱ «ἐκ περιστάσεως» κλέπ-
τοιες καταστημάτων, πού προ-
έγονται ἀπὸ ὅλα σχεδὸν τὰ
κοινωνικά στρώματα καὶ εἶνε
καθ' ὅλα τὰ ἄλλα ἀεισέβε-
στες κυρίως ἡ ἀειανάπητες δε-
σποινίδες.

Εἶνε περίεργο, ἀλλὰ ἀληθι-
νὸ: Νοικοκυροπούλες, πού φαί-
νονται τίμιες, ὑπὲρσε ἀσφαλι-
σμένες στὰ οἰκογενειακά τους
καθήκοντα, κοπέλλες τοῦ πλοῦ-
του καὶ τῆς ἀριστοκρατίας, πε-
ταχτὰ κοριτσόπουλα πού λα-
τάρουν νὰ νασοῦν τὴ ζωὴ,
φτωγὲς καὶ πλούσιες, ἐννοῦν

Τὸ κακὸ αὐτὸ εἶνε παρὰ-
γινεῖ, φαίνεται, τώρα τελευταί-
α, εἶνε καταντήσῃ ἀληθινὴ ὑ-
στίς. Γι' αὐτὸ τὰ περισσότερα
καταστήματα, προσέλθοντες εἰ-
δικὲς ἀπλήλους, πού προει-
στάνουν τίς πελάτισσες, ἀλλὰ
στὴν πραγματικότητι παρακο-
λοῦν τίς κατ' ἐπ'ἀνγέλια καὶ
«ἐκ περιστάσεως» κλέπ-
τοιες καὶ ἐπειθαίνουν τὴν κα-
τάλληλη στιγμή γιὰ νὰ προει-
σώσουν τὰ καταστήματα.

Φυσικὰ ὅταν πρόκειται γιὰ
καμμιὰ συστηματικὴ λωποδυ-
σία δὲν διστάζουν νὰ τὴν πα-
ραδώσουν στὴν ἀστυνομία. Ὁ-
ταν ὡς πρόκειται γιὰ γυναι-
κεῖς ἡ κοριτσόπουλα, πού ἄ-
πλως ὑπέκυναν στὸν πειρασμὸ
τῆς κλοπῆς, ἀρκοῦνται νὰ πα-
ρουν πίσω τὰ κλοπιμαία καὶ νὰ
νοθετήσουν τίς «ἐκ περιστά-
σεως» αὐτὲς κλέψεις. Τὸ πά-
θημα καὶ ἡ ντροπὴ τοῦς γι' αὐ-
τὸ, μαζί με τὸ φόβο ὅτι ὑπο-
ρῶν νὰ καταλήξουν στὴ φυλα-
κή, θεωροῦνται ἱκανὰ, μερὰ...
θεραπείας, ἀκοῦτὰ, περισσότερον
ἀπὸ κάθε ἄλλη τιμωρία νὰ τὴς
συνετίσουν.

Αὐτὰ εἶνε, ὅπως ἀποκαλύ-
πτει ἡ Μάονκεριτ Λαμπέλ, τὰ
συμπτώματα, οἱ αἰτίες καὶ τὰ
μέσα θεραπείας τῆς πειρασμῶ-
ς αὐτῆς... ἐπιδημίας κλεπτομα-
νίας, πού προσέβαλε τὸν ἀμε-
ρικανικὸ θηλυκόκοσμο.

Αἰσθητικὸν Ἐπιστημονικὸν
Ἐργαστήριον

Βερνυζέρου 12α. Τηλ. 53-674

Ἀναλαμβάνει τὴν ριζικὴν
ἀποτριβὴν καὶ ἐξασφαλίζει
τὰς οὐτίδας οὐλὰς, ἐγκαύσα-
τα, στίγματα, πανάδες, στίγ-
ματα εὐλογίας καὶ θεραπεύει
τὴν τοιγώπωσι.

**ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΟΙΚΟΣ
ΚΟΠΤΙΚΗΣ — ΡΑΠΤΙΚΗΣ
ΜΑΡΙΚΑΣ Η. ΓΟΥΔΑ**
ΜΕΤΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΥ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΥ — ΟΔΟΣ ΑΓ. ΑΝΔΡΕΟΥ 1
33 ΕΤΗ ΕΥΔΟΚΙΜΟΣ ΕΡΓΑΣΙΑ (ΕΝΑΝΤΙ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΘΗΝΩΝ)

κάτι ν' ἀρπάξουν, σὲ σπυεῖο
πού διεσώταται κανεὶς ὑπὸ
πρόκειται γιὰ κανένα φαινο-
μὸν οὐσιαστικῆς κλεπτομανίας.

Τὸ πῶς περίεργο εἶνε ὅτι τὸ
αὐτὸ, στὴν προκειμένη πε-
ρίπτωσι, τὸ ἐνοῦν οἱ μαθητοίς!
Μάλιστα. Κορίτσια τοῦ στυ-
λείου, κόρες ἀντιθέτων ἀξίω-
σεων, καλοθεμελιωμένα, καλο-
ντυμένα, μορφωμένα καὶ διαπαι-
δαγμένα με ἀσπαστὲς οἰκο-
γενειακὲς παραδόσεις, δια-
πράττουν τίς περισσότερες κλο-
πές.

Συνήθως «ἐνοράζονται» δυὸ ἢ
τοιαῖα μαζί. Προτιμοῦν δὲ τὴ μέ-
θοδο τοῦ «λάθους» στὴν παρα-
λαβή, ὅποτε παίρνουν καλῶτε-
ρο, μεγαλύτερο ἢ διπλὸ πακέ-
το. «Ξεχνοῦν» ἐξ ἄλλου νὰ δώ-
σουν τὴν ἀπόδειξι παραλαβῆς
ἢ ἐπιμένουν ὅτι τὴν ἔδωσαν, γιὰ
νὰ ὑπορέσουν ἔτσι, με τὴν
ἴδια ἀπόδειξι, νὰ πάρουν δυὸ
φορὲς τὸ ἴδιο εἶδος. Χορηγοῦ-
σιν τὸν τηλεφωνικὸ θάλαμο,
γιὰ νὰ προσυλλάξουν παρανο-
μῶς τὰ κλοπιμαία, ὡς πού νὰ
μῇ τὸν θάλαμο μιὰ συνένο-
χος τὸν καὶ νὰ τὰ πάσῃ. Ἡ
μὴ διαπράττει τὴν κλοπὴ καὶ
ἡ ἄλλη προσέχει νὰ μὴ γίνῃ
ἀντιληπτὴ ἢ περιομένη στὴν ἐ-
ξοδο τοῦ καταστήματος, γιὰ νὰ
παραλάβῃ τὰ κλοπιμαία καὶ νὰ
ἐξαφανισθῇ. μὴ τυχόν διαπι-
στωθῇ στὸ μετεξῆς τὸ «λάθος»
καὶ ἀναζητηθῶν τὰ κλοπιμαία.

Γενικὰ ὑπηρενοῦνται ποικί-
λους τρόπους ἀπάτης καὶ κλο-
πῆς καὶ μοιάζουν ἀπὸ πολλὰν
ἀπόψεων με τὰ μικρὲς ἡλικίας
ἀγόρια, πού ἐπιδίδονται στὴ
διαπραξί διαφόρων ἀδικημάτων,
νομιζοντας πὼς κάνουν ἔτσι
κάποιο ἡρωικὸ κατόρθωμα.

Αὐτὸ τὸ σκυλὶ δὲν ναῦνιζε
ποτέ. Ἀλλὰ τὰ μάτια του νύ-
αλιναν ὅπως ἡ κόψῃ ἐνὸς ἀπαι-
σίου μαχαιριοῦ καὶ σούδιζε
τὴν ἐντύπωσι πὼς, στὴν παρ-
αμικὴ ἀφορμῇ, θὰ κυνοῦσε πά-
νω σου, γιὰ νὰ σὲ κοιματίσῃ
με τὰ κοτερὰ δόντια του.

Ὁ «Υ6 Λεγκέν κι' ὁ «Βαπτι-
στὴς» ἦσαν ἀνδρίστοι. Ποτὲ
δὲν ἔδλεπες τὸν ἕνα χωρὶς τὸν
ἄλλον. Προσγοροῦσαν καὶ οἱ
δυὸ σκυθωποὶ καὶ κατασυσφαι-
σμένοι, σὰν κάποιο μυστικὸ νὰ
τοῦς ἔνωιεν τὸν ἕνα με τὸν ἄλ-
λον, τὸν ἄνθρωπο με τὸ ζῶο.

Ἀλλωστε, ὁ «Υ6 Λεγκέν δὲν
ἔκανε συντροφιά με κανένα ἄλ-
λον ἐκτός ἀπὸ τὸ σκυλὶ του.
Δὲν καθόταν ποτὲ στὸ καπνι-
λὸ, ὅπως ὅλοι οἱ ἄλλοι παρὰ-
δες καὶ δὲν ἔπαινε κανένα ἄλλον
στὴν βάρκα του, ὅταν πῆγαινε
γιὰ ψάρεμα, μ' ὅλο πού πολὺ
δυσκόλα θάποσε νὰ τὰ βγάλῃ
πέρα μόνος του.

Ἐκείνη τὴ νουδιά, ὑπῆρξαν
ἀσθονά ψάρια, στίς ἀκτὲς τῆς
Βρετανίας. Οἱ παρὰ-δες ἔκαναν

Τὸ μυστικὸ τοῦ "Υ6

Γνωρίζουσατε ἀπὸ μικρὰ
παιδιά με τὸν "Υ6 Λεγκέν. Ἦ-
ταν ἄλλοτε ἕνας τύπος προσ-
γάρως καὶ γελαστός. Ἀλλὰ ἀ-
πὸ τὴν ἐποχὴ πού γύρισε ἀπὸ
τὴ Νορβηγία εἶνε γυνεὶ ἄλλος
ἄνθρωπος. Δὲν γελοῦσε ποτὲ
καὶ θάποσε νὰ κουρασθῇ πολ-
υ γιὰ νὰ νά, τὸν κάμει νὰ βγάλῃ
μιὰ λέξι ἀπὸ τὸ στόμα του.

Στ' ἀλήθεια, ἦταν πολὺ πα-
ράξενος ὁ "Υ6 Λεγκέν. Καὶ δὲν
ἦταν λιγώτερο παράξενος ὁ
«Βαπτιστὴς», τὸ σκυλὶ πού εἶνε
ἔφειρε μαζί του, ὅταν γύρισε
στὴν Ὠντιέον.

Αὐτὸ τὸ σκυλὶ δὲν ναῦνιζε
ποτέ. Ἀλλὰ τὰ μάτια του νύ-
αλιναν ὅπως ἡ κόψῃ ἐνὸς ἀπαι-
σίου μαχαιριοῦ καὶ σούδιζε
τὴν ἐντύπωσι πὼς, στὴν παρ-
αμικὴ ἀφορμῇ, θὰ κυνοῦσε πά-
νω σου, γιὰ νὰ σὲ κοιματίσῃ
με τὰ κοτερὰ δόντια του.

Ὁ «Υ6 Λεγκέν κι' ὁ «Βαπτι-
στὴς» ἦσαν ἀνδρίστοι. Ποτὲ
δὲν ἔδλεπες τὸν ἕνα χωρὶς τὸν
ἄλλον. Προσγοροῦσαν καὶ οἱ
δυὸ σκυθωποὶ καὶ κατασυσφαι-
σμένοι, σὰν κάποιο μυστικὸ νὰ
τοῦς ἔνωιεν τὸν ἕνα με τὸν ἄλ-
λον, τὸν ἄνθρωπο με τὸ ζῶο.

Ἀλλωστε, ὁ «Υ6 Λεγκέν δὲν
ἔκανε συντροφιά με κανένα ἄλ-
λον ἐκτός ἀπὸ τὸ σκυλὶ του.
Δὲν καθόταν ποτὲ στὸ καπνι-
λὸ, ὅπως ὅλοι οἱ ἄλλοι παρὰ-
δες καὶ δὲν ἔπαινε κανένα ἄλλον
στὴν βάρκα του, ὅταν πῆγαινε
γιὰ ψάρεμα, μ' ὅλο πού πολὺ
δυσκόλα θάποσε νὰ τὰ βγάλῃ
πέρα μόνος του.

Ἐκείνη τὴ νουδιά, ὑπῆρξαν
ἀσθονά ψάρια, στίς ἀκτὲς τῆς
Βρετανίας. Οἱ παρὰ-δες ἔκαναν

ΣΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ
Ὁ νεοκὸς κύριος καὶ ἡ κυρία με τὸ καπέλλο...
(Σκίτσος Α. Θεοφιλόπουλου)

κι' έδωκε δυο-τρείς κλωτσιές στον «Βαπτιστή». Άλλά σ' έ-
γο κυριεύθηκε από μιά πείρα-
νη ανησυχία κι' άσπασε κι' αυ-
τός από τ'ά γέλια του τ' σνοινί.
— Δέν υποώ, έιπε.
— Υβ, είσαι τρελλός! του
φώναζε. Τά δίχτυα είνε γεμάτα.
Μήπως προτιπας νά τ' αναπο-
δογυρίσουμε και ν' άφήσουμε
τά ψάρια νά ξαναπάσουν στη
θάλασσα;

Χοντρές σταγόνες Ιδρώτα
έτρεχαν από τ' μέτωπό του
και τ'ά γέλια του έτρεμαν.
— Είσαι, λοιπόν, τόσο δει-
λός, γιά νά μ' άφήσης μόνο
μου; του ξαναφώναζε. Γι' αυτό
μέ πήρες μαζί σου;

Τά λόγια του τόν πείραξαν
και, μ' όλο πού ήταν φανερό
πως δέν τόν ευχαριστούσε, ξα-
νάπιασε τ' σνοινί.

Σέ λίγο, τ' κατάστωμα της
Βάρκας γέμισε από ψάρια. 'Ο
«Βαπτιστής» πηδούσε άνάμωσα
σ' αυτά και τ'α μωρίς. Δέν
είχε πάψει ως εκείνη τ' στιγ-
μή νά ουλοάζη. Άλλά, στα-
μάτησε. Εσφινικά, σάν νά είνε
κατάλαβε πώς άδικα είνε φο-
βήθη, γιά τ'ά θλιβερά προαι-
σθήματα του δέν είχαν πρσνα-
τοποίηθ.

Επειτα από μερικά ώρες,
γυρίσασε στην Όντιέρν. 'Ο
Υβ Λεγκέν βιάστηκε νά που-
λήση τ'ά ψάρια στους έμπόρους
πού περνούσαν στην προκυμαία
κι' άφοι κάμαμε μιά δικαίη
μοισασία μεταξύ μας, μέ τ'α-
δής σ' ένα κατπλιό, πού
συναζόταν από πολύ λίγον κό-
μο.

Στήν άογή, κατέβασε τοία
ή τέσσερα ποτήρια, τ' ένα έπει-
τα από τ' άλλο, σάν νά ζη-
τούσε νά πάση θάρος. Υστε-
ρα, τόν άκουσα νά, μού λένε
μέ τ'α βρανή φωνή του:

— Θά κατάλαβες τώρα νια-
τί νυριώ πολλές φορές μέ τ'ή
βάρκα μου άδειανή, ενώ οι άλ-
λοι φέρνουν ένα σωρό ψάρια...
Μού λείπει τ'ό θάρος; τ'ήν τε-
λευταία στιγμή... Κι' αντί ν'
ανεβάσω τ'ά δίχτυα πάνω στη
βάρκα, τ' άδειάζω πάλι μέσα
στη θάλασσα... Ναι, ενώ ό
Υβ Λεγκέν, πού δέν φοβήθη-
κα ποτέ ούτε τις πιο άνοιες
τοικυμίες και πού έγω άντικού-
σει τόσες φορές ως τώρα τ'ό
θάνατο μέσα σ'ά μάτια, φο-
βάμαι όταν πρόκειται ν' ανεβά-
σω τ'ά δίχτυα μου... Κι' ό
«Βαπτιστής» φοβάται τ'ό ίδιο...
Αυτό είνε από τότε πού ανε-
βάσαμε τ'ό πτώμα της Έλσας...

Κατέβασε άλλο ένα ποτήρι
κοσσί και συνέχισε:
— Δέν έγω ή ποτέ, σέ κρ-
νένα την Ιστορία της Έλσας.
Άλλά δέν έξω τί είνε εκείνο
πού μέ κάνει άπόψε νά θέλω
νά σου την άογήνθώ...
» Ήταν τ'ήν έποχή πού είνε
πάζι στη Νορβηγία. Ή Έλσα
δούλευε σ'ά ψαράδικα, μαζί
μέ πολλές άλλες κοπέλλες.
Άνοιγαν τις ρέννες κι' έβγαζαν,
από μέσα τ'ά έντόθια. Ήταν
μόλις δεκαοκτώ χρόνων και πα-
λύ όμορφη... Έγώ τ'ήν είχα
άγαπήσει από τ'ήν πρώτη στιγ-
μή... Άλλά ή Έλσα άναπό-
νε έναν άλλον τόν Τζιμ τόν
Καναδό...

» Τ'ό σωστό ήταν βέβαια, ν'
άποτασθην. Άλλά τ'ό πάθος
μου δέν μ' άσπνε... Γιά νά
μην τ'ά πολυλογώ, ένα βράδυ
πέτυχα τόν Τζιμ σ' ένα έρημι-
κό μέρος της παραλίας... Ή-
κό μέρος της παραλίας... Ή-
κον μόνος μαζί μέ τ'ό «Βαπτι-
στή»... Πρέπει νά σου πώ πως
είχα βρή μιά μέρα αυτό τ'ό
μπουλντόγκ πηγαμένο και
πως τ'ό είχα περιποιηθί σάν νά

ήταν άνθρωπος... Άπό τότε,
μέ άκολουθούσε σάν τ'ή σκιά
μου... Όπως σου είπα, λοι-
πόν, τ'ό μέρος ήταν έρημικό.
Ψυχή ανθρώπου δέν ύπηρε ό-
λόγους... Ένοιωσα άμέσως
τ'ό αίμα μου ν' ανεβαίνει στο
κεφάλι κι' άρχισα νά βοίζω τόν
Καναδό... Εκείνος μού άπάν-
τησε σ'όν ίδιο τόνο και σέ λί-
γο ήρθαμε σ'ά γέλια...
» Ήμουν πιο δυνατός από
τόν Τζιμ, άλλ' αυτός είνε με-
γαλύτερη εύκηνσία από μένα.
Σέ μιά στιγμή, μού έβαλε μιά
τροκλοπαδιά και μ' έκαμε νά
σφριαστώ κάτω... Έπειτα,
σπύριξε τ'ό γόνατό του στην
κοιλιά μου και άπλωσε τ'ά γέ-
λια του σ'ό λαϊμό μου... Τά-
νωθια νά σφίγγωνται, χωρίς
νά μπορώ ν' άντιδρώ... Έ-
να λεπτό άκούει και θά ήμουν
νεκρός...
» Άλλ' ό «Βαπτιστής» πού
είχε παρακολουθήσει ως τότε
σάν άπλόθε θεατής τ'ή συμπε-
κή, κατάλαβε τόν κίνδυνο. Μ'
ένα πήδημα, βοήθηκε σ'τή σάπη
του Καναδό. Και τ'ά μυτερά
δόντια του γάθηκαν μέ λύσσα
σ'ό λαϊμό του...

» Ο Τζιμ σοφισάστηκε άμέ-
σως σάν άνωτος όγκος. Ήταν
νεκρός. 'Ο «Βαπτιστής» τού
εί-
νε άνοίξει μέ τ'ά δόντια του
την καρωτίδα κι' ό δυστυνημέ-
νος είνε πεθάνει στη στιγμή...
» Άφήσαμε τ'ό πτώμα εκεί
πού βρισκόταν και φώναζε. Τά
παύματα είχαν γίνει μέ τέ-
τοιον τρόπο, ώστε κανείς δέν
θά μπορούσε νά μ' ένογοποιή-
ση... Γιά νά σου πώ τ'ήν α-
λήθεια, ήμουν εύχαριστημένος.
Είχα άπαλλαγθί από τόν Τζιμ,
χωρίς νά βρεθθ στην ανάγκη
νά βάρω τ'ά γέλια μου σ'ό αί-
μα. Γιατί εκείνος πού είνε κά-
μει τ'ό έγκλημα ήταν ό «Βα-
πτιστής». Ή Έλσα θά γινόταν
τώρα δική μου... Όστόσο,
δέν βιαζόμουν νά τ'ήν ίδι. Καί,
άλλωστε, είνε άσπινάση.
Δέν έχοθάν πιά σ'τή δουλειά.
'Ο θάνατος του Καναδό θά
τ'ήν είνε λυτή, όπως ήταν
φυσικό... Άλλ' ή λυτή της
θα τ'ή πενούσε... Έτσι γί-
νεται πάντα, σκεπτόμουν...

» Μερικές ημέρες άόνοτες,
είχα βνή μέ τ'ή Βάρκα μου γιά
μάρσα. 'Ο «Βαπτιστής» μέ
συνάδεε όπως πάντα. Καί,
εσφινικά, καθώς σήκωνα τ'ά δι-
χτυα, άορισε νά ουλοάζη.

» Κατάλαβα τ'ό λόγο, όταν τ'ά
ανεβάσα στη Βάρκα και πήνα
νέ τ'ά άδειάζω πάνω σ'ό κα-
τάστωμα. Ένα πτώμα — τ'ό
πτώμα της Έλσας — βρισκό-
ταν μέσα σ' αυτά.

» Ή δυστυνησμένη νέα δέν
είχε κατοικήσει νά άνθέξη
στη λυτή της, έπειτα από τ'ό
θάνατο του άναπνεύον της.
Κι' είνε τρωατίσει τ'ή ζωή
της, πέφτοντας σ'ή θάλασσα...

» Άπό τότε, κάθε φορά πού
πάω νά σπκώσω τ'ά δίχτυα, ό
«Βαπτιστής» άογίζει νά ου-
λοάζη όπως κι' εκείνη τ'ήν ήμέ-
ρα... Τά γέλια μου παραλύ-
ουν τότε και νιώθω ένα σίνος
ν' άπλώνεται σ' όλο μου τ'ό
σώμα...

» Αυτή είνε ή Ιστορία της
Έλσας, είπε τελειώνοντας ό
Υβ Λεγκέν. Έδωκα τ'ό όνομά
της σ'τή Βάρκα μου. Άλλοίω-
σο! Τί άλλο θά μπορούσα νά
κάνω, γιά νά έξιλειωθ άπέ-
ναντί της; Άλλ' ή άνάμνησις
της μέ κυννάει πάντα... Και
τ'ό «Βαπτιστής» έπίσπε. Γιατί
είμαστε και οι δύο σμένονοι...
'Ο Καναδό και ή Έλσα είνε
τά δυο θύματά μας...

» ΖΑΝΙΝ ΚΑΓΙΕ

ΤΟ ΠΟΥΛΙ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

Οι περίεργες συνήθειες της κουκουβάγιας

Άπ' τ'ήν προϊστορική άκούη έποχή, ή κουκουβάγια προ-
κάλεσε τ'ό ιδιαίτερο ένδιαφέρον τών ανθρώπων. Ή παράξενη
όψη της κι' ή περίεργη ζωή της έκαμαν νά γεννηθών διάφοροι
θεόλοι και δεισιδαιμονίες γι' αυτήν. Ή συνήθεια της νά πο-
τιμά τις έρημιές, τ'α γαλάσιμα, τ'α νεκροταφεία και τ'ό σκο-
τάδι τ'ής νύκτας, μαζί μέ τ'ήν υποβλητική φωνή της, ένιναν
αίτιες νά συνδυασθί με άνατοιχιστικές άογήσεις φαντασμά-
των και βουκολάκων...

Όστόσο δέν τ'ήν έβλεπαν πάντοτε μέ κακό μάτι. Οι ά-
γαίοι Άθηναίοι άπεναντίας τ'ήν σέβονταν και τ'ήν έκτιμούσαν.
Όταν μάλιστα μιά κουκουβάγια κάθισε σ'ό κατάστι της
ναυρηίδος του Θεμιστοκλέους, λίγο πριν άπ' τ'ή ναυμαχία της
Σαλαμίνος, τ'ό θεώρησαν βέβαιο σημάδι τ'ής νίκης. Κι' ή πρό-
βλεψη τους έπαληθευσε.

Έξ άλλου, θεωρούσαν τ'ήν κουκουβάγια ως ιερο πούλη της
Άθηνας και σύμβολο τ'ής σοφίας — μάλλον όμως από πνευμά-
σαυρικού χιούμορ, γιά τ'ό δέν ύπάρχει πουλί μέ πιο βλακώδη
και κομική έκφρασι...

Άντιθέτως, οι Ρωμαίοι άπεχθόνοντο τις κουκουβάγιες και
τις κατηγορούσαν ότι ρουφούσαν τ'ό αίμα τών παιδιών. Όστόσο
έτρωγαν κάπου-κάπου τ'ό κρέας αυτών τών πουλιών.

Πίστευαν έξ άλλου ότι μιά κουκουβάγια, καθισμένη σέ μιά
σκεπή σπιτιού, άποτελούσε προμηνία θανάτου. Όταν κάποτε
ένα τέτοιο πουλί είνε τ'ήν άτύχη νά κουριάσει πάνω σ'ό Κα-
πιτώλιον, οι Ιερείς τόπιασαν, τ'ό έκαψαν και πέταξαν τ'ή σάγγη
του σ'όν Τίβερι. Έπειτα θυμιάσαν όλόκληρη τ'ήν πόλη, γιά νά
έξορκίσουν τ'ό κακό.

Γενικά, οι Ρωμαίοι άπέδιδαν μεγάλη σημασία στην «άο-
νημοανταίε», σ'ήν πρόβλεψη δηλαδή του μέλλοντος άπ' τις κι-
νήσεις και τούς θόρυβους πού έκαναν τ'ά πουλιά. Δέν έπιχει-
ρούσαν δέ τίποτε σοβαρό, άν δέν συμβουλευόντουσαν, πρώτα
τούς ειδικούς «οίωνοσκόπους».

Οι θάνατοι τών αυτοκρατόρων Αυγούστου, Βαλεντίνου και
Άντωνίου συνεδύασθον με προμηνύματα από κουκουβάγιες.

Υπάρχουν υπερτριακόσια εϊδη αυτών τών πουλιών, διαδε-
δομένα σ' όλόκληρη τ'ή γή, άπ' τις πολικές έρημιές ως τις
ζούγκλες του Ισημερινού. Όλα έχουν χαρακτηριστικό στογ-
γυλό κεράλι, μεγάλα γουρλωτά μάτια και έξαιρετικά άνεπτυγ-
μένα αυτιά.

Τ'ό μάτι της κουκουβάγιας έχει εύκίνητη ίριδα, άποτελου-
μένη από μικρά κι' έπίπεδα κοκκαλάκια. Είνε δέ τελείως άκι-
νητο. Γιά νά υπορέσει λοιπόν νά κυττάξη προς τ'ά πλάγια τ'ό
πουλί, πρέπει νά στρίψη τ'ό κεφάλι του. Άν σταθίσει μπροστά
σέ μιά κουκουβάγια, τ'αδήςετε τ'ήν προσοχή της κι' άογίσετε
έπειτα νά διαγράψετε κύκλους γύρω της. θά σαστίσετε βέ-
λονται νά περιάορη συνεχώς τ'ό κεφάλι της γιά νά σ'αε πα-
ρακολουθί, και θ' άπορήσετε πως δέν έξασθρύνεται ό λαϊός
της! Στήν πραγματικότητα όμως, ή κουκουβάγια δέν διαγρά-
φει συνεχώς όλόκληρους κύκλους μέ τ'ό κεφάλι της. Άφοι φτάση
σέ ώρισμένο σημείο, τ'ό στρίβει αντίθετως, μέ άσύλληπτη ταχύ-
τητα, κι' έξακολουθεί νά σ'αε παρακολουθί μέ τ'ό βλέμμα, άπ'
τ'ό σημείο όπου σ'αε άφισε!

Οι κουκουβάγιες είνε νυκτόβιες. Δέν έπεται όμως πως δέν
μπορούν νά Ιδούν σ'ό φώς τ'ής ημέρας. Άπεναντίας, μάλιστα,
έχουν έξυτάτη όραση και διακρίνουν συχνά ένα γεράκι (άσπασθ
έγθρό τους) πού β'οσκειται τόσο ψηλά ώστε οι άνθρωποι τ'ό
βλέπουν μόνο μέ κιιάλια!

Περνών όλη τ'ήν ήμέρα μέσα σέ σπηλιές, σέ χαράδρες,
σέ κουφάδες δέντρων ή άνάμεσα σ'ήν πυκνή βλάστησι. Υπάρ-
κουν κουκουβάγιες πού στήνουν τις φωλιές τους μέσα σέ τού-
πες πού έχουν άνοίξει άλλα πουλιά σέ κάκτους, ή τρωατικά σ'ό
έβασο.

Είνε σαρκοφάγα πουλιά κι' άποδεκατίζουν διάφορα μικρά
ζώα, κουνέλια, ποντίκια, βατράχους, πουλάκια, ψάρια, καδού-
ρια, έντομα κάθε είδους, σαύρες, φείδια... Προσφέρουν έπο-
μένως πολύτιμες ύπηρεσίες σ'ή γεωργία.

Πολλοί χωρικοί πιστεύουν ότι οι κουκουβάγιες τρώνε τ'ά
πουλερικά, και γι' αυτό τις κυνηγούν άλύπητα. Τά πουλιά
όμως αυτά συνηθίζουν, μετά τ'ή γένεση, νά κάνουν ένα βώλο
από τ'όιες, φτερά, κόκκαλα κι' άλλα άδιάλυτα ύπολειμματά
από τ'όιες τους, και νά τόν βγάδουν άπ' τ'ό στόμα μετά μερι-
κές ώρες. Ή έξέταση αυτών τών βώλων δείχνει τί έφαγαν οι
κουκουβάγιες. Έτσι λοιπόν ό ζωολόγος έχουν βεβαιωθί άπ'
τις παρατηρήσεις τους ότι ποτέ σ'αεδόν δέν πειοάζουν τ'ά που-
λερικά, ενώ έξ άλλου έξοντόνουν κάθε γόνό άμέτοπη έκα-
τομυρία βλαβερών τρωατικών. Άν δέν ύπνογαν ό κουκουβά-
γιες, ή γεωργία θά είνε νεκρωθί όλότελα, άπ' τις καταστροφές
πού προκαλούν αυτά τ'ά ζώα.

Ή κουκουβάγια μπορεί νά έξημερωθί και νά γυμνασθί νά
ύπακούη σέ διάφορες άπλες διαταγές του κυρίου της.

Είνε τέλος στοργικώτατη υπέρτα. Έπειδή άογίζει κάποτε
νά στήνη τ'ή φωνή της από ένώρις άντιμετωπίζει τότε τις
όψιμες νιονοθύλλες και προτιμά ν' άοίση νά τ'ήν σκεπήση τε-
λείως τ'ό γόνι, παρά νά έγκαταλείψη τ' αυτό της.

Παλαιότερα σ'ήν Άθήνα πουλούσαν στους πεοινητάς τις
κουκουβάγιες, πού φώλιαζαν σ'ό βράχο τ'ής Άκροπόλεως.

Ι. ΣΑΝΤΕΡΙΟΝ

Οι ηρωίδες της Σοφορίας

Ναρκιόρης

Πριν τόν πόλεμο τού 41 ή Κακουλή
του 'Ικλ - τσεμελιή π'ήνε σ'ήν Έπα-
λία νά πάρη τ'ήν γνώμη του.

— Έσύ Έπταλία μου πούσαι ουσά-
δενά και πολύπειρη π'ες μου τί νά κά-
νω; 'Ο άντρας μου διψούσε δολάρια,
έξέκρινε γιά τ'ήν Άμερική και μ' άφη-
κε έρημη και σ'ότεινη ό κακούργος!
Στάθηκε λίγο άναστενάξε και συνέ-
χισε:

— Λοιπόν τώρα
ή τύχη μου ό τρι-
σκατάρατος, όπως
θες π'ες τ'ό, μού
πρεζεντάρισε ένα
διπλωματικό! Κι'
είνε λυλός και πα-
λαδός μαζί μου.
— Μωρή, υπο-
βά! Είνε κανέναν
κόνσολας; φώνα-
ζε περίεργη ή Έ-
πταλία.

— Όχι καλέ δι-
πλωματικό θέλω
νά π'ω πού διπλώ-
νει πακέτα σ' ένα
μεγάλο κατόπι-
μα. Και μέ κυνηγά π'ερ μάρε, π'ερ τέ-
ρα. 'Ο άντρας μου όμως, τού π'ήνε
σπονία σ'ήν Άμερική, ήβλεσε δικηγό-
ρο και μού ζήτη διαζύγιο.

Ή προνοητική Έπταλία τ'ής είπε:
— Μωρή, άνοίξε τ'ό μάτι σου και
πρόσεξε καλά. θά κάνης ότι θά σου
π'ω; θά ντυθής σ'ά μούρα. Τά κρέπια
και τ'ά μπουκουρία θά πέφτουν άπ' τ'ήν
κορφή ως τ'ά νύχια σου, σάν καταρρά-
χτες! Και θά π'ας σ'ό δικαστήριο. Έ-
κει θά π'ς ότι έσένα νά άντρας σου πέ-
θανε! Και άμα σέ ζορξάντισουν πάρε
και όρκο.

— Ήθ'όι, καλέ Έπταλία μου, δέν είνε
άμαρτία. Έκω παιδί μαζί του.

Μωρή κάνε όπως σου λέω.
Κι' έτσι ή Έπταλία ή έφ'αγλωσση
τ'ήν κατάφερε και π'ήνε σ'ό δικαστήριο
π'ήρε τόν όρκο κι' άμέσως θνάλασε τ'ό
φερό! Έτοι μέ τόν πόλεμο, πού άκο-
λούθησε ό Άμερικάνος δέν π'ήρε χαί-
πάρι τ'ήν άπόφασι πού γέννηκε τελεσί-
δικη, κι' ίσθ'ερ - ίσθ'ερ έξερφάθηκε ό
φουκαράς άπ' τ'ό τεφτέρι τών ζωντα-
νών!

— Νά κάνης τ'ήν Έπταλία κόνιαμα
και νά τ'ήν προσκυνά! φώναζαν σ'ήν
Κακουλή ούλες μέσ'ό τ'ό μαχαλά γκι-
τισμένες.

Γιά τ'ήν πραγματικώς μέ τόν ψεύτικο
θάνατο τ' άντρός τ'ήν π'ήρε ή λύσι τ'ή
γάμου του, κι' έτσι ή πρώτακούστη χή-
ρα παντρεύτηκε εύκολά τ'ό «διπλωμα-
τικό».

Άλλά τ'ό κόλπο τ'ό Έπταλίας είχε
άσκημη συνέχεια γιά τ'ά αριόθριες έξο-
φ'ες άπ' τ'ήν Άμερική ό «νεκρός» όλο-
ζώντανος και... βάρδα φουρνέλλο!
χάλασε τ'ό κόμμο.

Ή Κακουλή τάβαλε μέ τ'ήν Έπταλία.
— Μωρή έγώ γιά νάμαι καλά, και πο-
νόμψη, βρισκω πάντα τ'ό υπελά μου.
Άλλη φορά:

Σέ παντρεία και σέ ταξείδι
μήτε λάδι μήτε ζυδι
φώναζε ή Έπταλία άναφουρφουλα-
σμένη σ'ήν Κακουλή, πού π'ήνε πάλι
σώσον έλέησον, γιά τ'ά β'οηκε μπα-
στούνια.

Κι' ή Έπταλία άνάλαβε νά τ'ήν μπρο-
τάρη, και νά τ'ήν παρτικουαλή.
— Χριστιανέ μου είπε τ' Άμερικά-
νου, άδικα τοιμπορδός, είσαι πεθαιμέ-
νος! Όχι τ'ά ρούχα σου, όχι τ'ά σά-
βανα σου νά σκίσης, είνε πιά πολύ
άγνά!

Κι' έπειδή εκείνος ήκανε λίγο τ'ό
ζόρικο ή Έπταλία μεγάλη άλεπού, ά-
γρίψε και τού μίλησε δ'ω άπ' τ'ά δόν-
τια:

— Γιά νά σου π'ω έδω δέν είνε Ά-
μερική έδω έχει ό αφέντης μας αφέν-
τη, έδω υπάρχουν νόμοι. Πρόσεξε
λοιπόν μην π'ας τέρεικα γιά τ'ό τέ-
λος θά π'ερωθής και τ'ό δικαστικά, και
τά έξοδα τ'ήν κηδείας σου!

Και σκαμένη σ'ά γέλια συνέχισε:
— Άχ, μωρέ άναμικιόρη, ήπρεπε νά
τ'ής σπολάτι γιά τ'ήν π'ήνε πολύ τυχε-
ρός... κι' ήλθες μετά τ'ό θάνατό σου!

ΣΟΦΙΑ ΣΑΝΤΕΡΙΟΥ

Τα ντέρτια του Κιρκόρ

ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

Μέ τ'ά καλάθια σ'ά γέλια, και τ'ήν άσπινία
σ'ά μάτια, συνάντησε ό Στόκλις τόν πολυπαθή
Κιρκόρ υπαίτιο σ'ά σεσομισαμένο.

— Βρέ, καίό δλά, τί ήπασθες πάλι; τόν α-
π'ησε.

— Άμάν, 'Ιστόκλη έφάνη, λιγάκι χωριό. Ξο-
χή νά π'ω ξεκίνησα. Μ'έ βουνα, λαγκάγια, δέν-
τρα, πουλιά, νά λακωνιτέω, γιάδρου!

— Μπράβο, άφερύ, Κιρκόρ! Γιά νά ξανα-
β'ής τόν έαυτό σου, και γιά νά ξεκουράσεις τ'ά
νεύρα σου, έτσι ήπρεπε νά κάνης, νά π'ας μόνος.

— Πού υπ'έρ; Μόνος ν'έν ξεκίνησα.

— Άχ, μωρέ μουνητάρη, κατάλαβα, σίγουρα
σ' άκολούθησε και καμιά γκούενα.

— Όχι, γιάδρου, ούλο τ'ό τ'όνομό μ' άκολου-
τήσανε τ'ά ράντια, Ισκόνη, Ισκούλοι. Αυτοκίνητα
κυνηγούσανε έμένα, σκουνοφλούσανε, τσαλαπα-
τούσανε!

Στάθηκε λίγο, άναστενάξε και συνέχισε:

— Ύστερα χωριό μέσα ήπαζε, όρνιτες κα-
καρίζανε, γαϊντούρια γκαρίζανε, γουρούνια στριγ-
γίζανε, καφενέ μέσα μαγαναπήγαντος ντενεκέ-
δες π'αφ π'αφ κάναμε, γουδιά σκορναλγία γου-
δοκοπανούσανε, Ισραγαλτζήδες Ιξεφωτ'ωθ'ες
Ιλουστράτζ'ες μέ τραδούσανε, γκαρόνια γκου-
στορούσανε, παιντία πετροδολούσανε έμένα!...
Βά! Βά! τί ήπατα, γιάδρου!

— Βρέ μπουνταλά Κιρκόρ, άφού είχε τόσο
ταβόρη, τ'ό πιο καλό πούχες νά κάνης θάταν
νά γυρίσης σ'ήν σ'ήν σου.

— Αυτό, υπ'έρ, Ισκάθηκα, νά γυρίσω υπ'έρ
π'ίσω γουζούλι μου νά β'ω. Άοίδα μου μαοίδα
μου γιάτ'όι μου νά έξαπλώσω.

— Μπράβο, ήκανες πολύ φόνιμα.

— Ντούνο υπακαλούμ, ήπια λοιπόν μαυραγο-
οίτικο αυτοκίνητο νά υπ'ω. Άμα αυτά αυτοκίνη-
τα πιότερα από μουςτεήδες γενήκανε, κονκιά-
ν'το μεάλο μεταξύ τους έόσανε.

— Πραγματικά καλά λές, β'ορίζονται, συναγα-
νίζονται, ποιος θά πάση τ'ό άλλο τόν έπιβάτη,
τούς έξω.

— Βρέ, τίποτα ν'έν 'έξερεις! Αυτοί, 'Ιστό-
κλη έφάνη, γιά νά β'νάλουν μωυί τους, β'αζου-
νε, μ'ατία τους. Ένα σπραντ'όακι φωνάζει έμένα:

» — Έντό, κύριος, ένα θέλουμε και φεύγουμε!

» Ήκανα τότες νά υπ'ω.

» — Μή π'ας ν' αυτό άνευτικό, γιά τ'ό σ'ό ν'α-
υό τ'ά μείνεις! φωνάζει ένας άλλος μαυραγαλάς.

» — Θά σκάσης ρέ, ν'τικό σου αμ'άει πατήρη,
γκαζόκασα είνε, λέει πάλι Ισπραγτοράκι κι' ά-
π'ά ένα μου μανίκι.

» Τότε μαυραγαλάς άρπά τ'ό άλλο!...

» — Γιάδ'ας, υπ'έρ! Σακκάκι μου τ'ά σκίσης,
φωνάζω.

Μά αυτοί λυσσασμένοι τραδούν έμένα και
σκουδούν:

» — Μην τόν άκούς, υπ'άρμπη, αμ'άει του άντε-
ροβ'άλης είνε. Άντερά σου παπούτσια σου μέ-
σα τ'ά κατεβόουνε!

» Και ζουλούσανε και τραδούσανε, κλωσο-
σκουφι κάναμε έμένα. Τέλος σ'ά γέλια ήπαγε,
γροτίες, κλωσιές, κατακεφαλιές, μπουνιές, βα-
ράνε, άμα πιότερες έξοφάσας έγώ ήπαγα!

» Βοήθεια γ'έρενα, ένας πολιτ'όμνος περαστι-
κός, ούλοι μαζί, αλά!-μαλά! άπ' τ'ό σ'έακό
άπαζε, ντογορό καρακόλι νά κουδαλήση ήτελε.

— Βρέ φουκαρά μου, τί έπαδες! φωνάζει
σκασμένος σ'ά γέλια ό Στόκλις.

— Άμάν, άμάν, β'αλά υπ'ιλάσ, 'Ιστόκλη
έφάνη, υπ'ιλά έξοφάδες... ζαχάδες είνε, άλλη
σορά έξικ άλσούν!

Σ. Ρ.

Ήταν σίγουρος

Δι'ό Γάλλοι μάλασαν σ'ά γερά κι' άποφά-
σισαν νά μονομαχήσουν. Γιά νά μ'ήν προκαλέσουν
τ'ήν προσοχή του κοινού ήσαν τ'ό τ'αίνο νά π'α-
νε κάπου μακρύν.

Ή ένας έβ'αλε είσιτήριο μετ' έπιστοράς
έν'ό άλλος άπλό.

— Έ! Ζάκ!... τού λέει ό πρώτος. Δέν έλ-
πίζεις νά έπιστρέψεις, γι' αυτό β'αζεις άπλό εί-
σιτήριο; Έγώ όταν π'ήναίνω νά μονομαχήσω,
β'αζω πάντα είσιτήριο μετ' έπιστοράς.

— Έγώ ποτέ, άπάντα ό Ζάκ, Γυρίζω πάντα
μέ τ'ό είσιτήριο του άντιπάλου μου!...

Οι ιδιοτροπίες του Περσινά

Φωνή

Δέν μού λ'ες κοπέλλα μου, ποιος σου
είπε πως έχεις φωνή και σέ π'ήρε σ'ό
λαϊμό του; Έσένα τ'ό λέω πού ή κακή
μου μοίρα και ή δυστυχία μου σ' έρρι-
ξε νά καθήσης άπέναντί από τ'ό σπ'ή
μου, γιά νά μού παίρνεις τ'ά αυτιά νά
μού ξεβιδώνης τ'ά νεύρα, νά μού στρί-
βης τ'ό μυαλό, νά μέ κάνης έξω φρε-
νών. Άπό τ'ά έμμερ'ωματα τού θεού
άνοίγεις τ'ό παλινολαρυγγί σου κι' άρχί-
ζεις τ'ά ξεφωνιτά.

Τάχα πως γυμνά-
ζεις τ'ή φωνή σου
μέ τ'ή μουσική καί-
μακα «Ιiiiiii...
» Ρωωωω...
» ουουου...
» Αα-
σααα...
» Αζι και
ζερό σου, παλινό-
πραμα. Και σάμ-
πως είνε μιά ώρα,
νά π'ω άς πάη σ'ό
διάλογο! Πρωί με-
σημέρι, άπόγεμα,
βράδυ, αυτή ή
δουλειά γίνεται,
συνεχίς και άστα-
μάτητη. Και νά ή-
ταν φωνή; κομμάτια νά γινόταν. Άλ-
λά αυτή κοπέλλα μου δέν είνε φωνή
άνθρώπινη. Κάτι άλλο είνε. Είνε φωνή
από τ'ήν κόλαση, είνε κακάριαμα κότ-
τας, είνε ουρλιάσματα λύκου, είνε
γρυλλίαμα γυρίλα, είνε γκαρίματα
θ'αλεις όνου, είνε ότι θέλεις έκτός
από ανθρώπινη φωνή. Όταν είχα τ'ή
δυστυχία νά σέ πρωτακούσω, φαντά-
στικα πως ήτανε καμιά γειτόνισσα
πού έχει άσχημη γέννα, θά τ'ό κάνη
τ'ό παρτί, εί

Ο Διεθνής Στίβος

Το 'Ολυμπιακό χωριό... και οι τεχνικές καινοτομίες της XIV 'Ολυμπιάδος

Το 'Ολυμπιακό Χωριό, που συνθίζεται στις νεότερες 'Ολυμπιάδες για υπέτα, για να στεγάσει τους αθλητές που θ' αγωνισθούν για το τιμημένο 'Ολυμπιακό στεφάνι, είναι πάντα μια... Βαβυλωνία των 'Εθνών. Μαύροι, λευκοί, κίτρινοι αθλητές απ' όλες τις φυλές της γης, συγκεντρώνονται εκεί, συνεννοούνται με... νοήματα, συνδέονται φιλικά, ζουν αδελφικά το μήνα αυτό, που διασκορπίζουν πανκόνισμοι αθλητικοί αγώνες.

Στο 'Ολυμπιακό ευτυχίσσαμε το 1936 να ζήσουμε μαζί με τους 5000 αθλητές στο 'Ολυμπιακό χωριό και οι ιωώσασε την Ισού εκείνη συγκίνηση που αισθάνεται εκείνος που ζή σε ιερο ναό. Είδαμε τη σιωπηλή απομόνωση των 'Ιαπωνών, τον πλοήτο των 'Αμερικανών αθλητών, το αθλητικό πνεύμα των 'Αγγλων, το σβηνισμύ των Γερμανών. Περάσαμε αλυσυώνητες στιγμές με τις δογματικές φάσεις των αγώνων του Μάντικα, του Σύλλα, του Κυριακίδη. Αντικράσαμε την προσέλευση των δι-οργανωτών να προπαγανδίσουν τη δύναμη της οάσας των. Απολαύσαμε όμως τις ανέσεις στο 'Ολυμπιακό χωριό του Βερολίνου που είχε θέσσει να θέσει για 2000 θεατές και εστιατόριο για 5000 αθλητές.

Οι 'Αγγλοι, πιο προακτικοί, δεν θα γτίσουν είδικό χωριό. 'Εξέδωσαν 35.000 λί-ρες και θα μεταφέρουν ένα γήπεδο-στοατόνα της R.A.F. στο Βασιλικό Πάρκο του Ρίτσμοντ, κοντά στο Λονδί-νο, σε 'Ολυμπιακό Χωριό. Σ' ένα από τα πολλά δηλ.,

γιατί παρόμοια χωριά θα δημιουργηθούν σε τεσσερα-πέντε μέρη στα πέριγγο του Λονδίνου.

Ο πόλεμος ανάγκασε τους 'Αγγλους ν' αφήσουν κατά μέρος τις μεγαλοπρε-πείες. Θα... βολέψουν δηλα-δή όπως μπορούν τους 6000 αθλητές. Άλλους θα στοα-τάνισουν σε σχολεία, άλλους σε στοατόνια, άλλους σε ποδοσφαιρικά γήπεδα και άλλους σε... Βαπόρια στον Τάμεσι.

Το 'Ολυμπιακό Χωριό του Ρίτσμοντ θα στεγάσει 1500 αθλητές. Κάθε σπίτι θα δι-αμοιράσει σε τρία, κατά το πλείστον δωμάτια με όγτω κορβέτια το καθένα. Λου-τροά, μαγειρεία, εστιατόρια, υπάκουον ιδιαίτερα για κά-θε ομάδα. Οι αθλητές θα έ-χουν στη διάθεσή τους ια-τροεία, οδοντιατρεία, κινηση-θεοαπειτήριο, είδικες αιδού-σες για μασσάζ, γραφεία, υπάο, καταστήματα, κου-ρεία, καθαριστήρια, πλυντή-ρια. Ένα ταχυδρομείο, μία τράπεζα για τις συναλλα-γές, ένα ταμείο για εισιτή-ρια θεαμάτων του Λονδίνου θα εύκολύνουν πολύ τους έλνους. Κτίζονται ένας κινη-ματογράφος για 500 θεα-τές και ένα κλειστό γυμνα-στήριο, έκτος από εκείνο που άφισε, όταν έθυνε, η R.A.F. Θα υπάρξη ακόμη έ-να γήπεδο κατάλληλο για υ-παίθριες ασκήσεις. Δενδρω-στοινίες, κήποι, πρασίες, καθώς και η έξαιρετική τοι-γύωω θέα του Πάρκου του Ρίτσμοντ θα κάνουν ευχάρι-στη τη διαμονή των στεγα-σθών στο μικρό αυτό 'Ο-λυμπιακό Χωριό του Λον-δίνου.

Μπορεί, λένε οι 'Αγγλοι, να μην γτίσαμε είδικό χω-ριό για τη XIV 'Ολυμπιά-δα, όπως έγινε το 1936 στο Βερολίνο, τροποποίησα-με όμως και έδοξάσαμε το πά-κο του Ρίτσμοντ, και τα παρόμοιά του, με τόσες εθ-κολίες, που οι αθλητές έ-χουν όλες τις ανέσεις που είχαν και στους τελευταίους 'Ολυμπιακούς 'Αγώνες. Προαγματοί ή Διοργανωτι-κή 'Επιτροπή δεν παρόλει-ψε τίποτε για να ενίσχυση

την αθλητική απόδοσι των φιλοξενουμένων της. Η Βρετανική Κυβέρνησις ώρι-σε ακόμη το λόδο 'Ινδο-τάπελ, προσεβήτη της στην Ούσσινγκτωνα, για την υπο-δοχή των εξεχόντων έλνων και αθλητών, ή δε Βρεττα-νική 'Ολυμπιακή 'Επιτροπή τον σεο Εύγνιο Ντοέικ έπι κεφαλής μιας μεγάλης 'Ε-πιτροπής, που θ' ασχοληθή με την ψυχαγωγία των α-θλητών και θα διοργανώση το μεγάλο γοόδ που θα γί-νη την τελευταία ήμερα των 'Ολυμπιακών 'Αγώνων.

Ευτυχώς θα είναι εκείνοι που θα ζήσουν τον 'Ολυ-μπιακό μήνα στα αθλητικά χωριά του Λονδίνου και ευ-τυχέστεροι εκείνοι που θ' απολαύσουν την πάλη για τον 'Ολυμπιακό Κότινο. Οι όργανωτάι της 'Ολυμπιάδος έδωσαν για κάθε τεχνι-κή λεπτομέρεια, είδικη κι-νηματογραφική μηχανή θα παίρνει λ. χ. τις φάσεις του τεματισμού κάθε δοίου. Οι δρομείς θα φωτογραφί-ζονται αυτόματα καθώς θα περνούν το τέμα και σε 90 δευτερόλεπτα θα γίνεται η εμφάνισις του φίλμ. Έτσι κανείς δεν θαη παόαπονο για την κατάταξι του στον τεματισμό.

Το πιστόλι έκκινήσεως θαη συνδεθή με μενάφωνα. Είδικα αυτό θα εύκολύνη τους δρομείς των 400 μ. και των σκυταλοδρομιών, που όλοι τους δεν έχουν το ίδιο σημείον έκκινήσεως, λο-γώ των σπορών του στίβου. Άλλοτε ο έκτος δρομείς λ. χ. που είχε την έξωτερική πλευρά στο στίβο, έκανε έ-να δέκατο του δευτερολέπτου συγκριτικά με τον πρώτο δρομεί, που είχε την έσω-τερική. Και αυτό γιατί ο ά-φής ήταν κοντά στην έσω-τερική πλευρά του στίβου κοντά στον πρώτο δρομεί και πολύ μακριά από τον έκτο δρομεί που είχε την έ-ξωτερική. Έτσι τα παραγ-γέλματα και ο πυροβολισμός καθυστερούσαν απ' τη διαφο-ρά της απόστασεως. Στους 'Ολυμπιακούς όμως του Λον-δίνου πίσω από κάθε δρο-μεί, θα υπάρξη ενεγάφωον και θ' ακούγονται τα πα-ραγγέλματα και ο πυροβο-λισμός ταυτόχρονα.

Στο άλμα εις ύψος θα ύ-παρξη αυτόματος ανελευ-στήρας για τον πνήν. Στο άλμα εις μήκος αυτόματος μετροπή της τών αλμάτων και μηχανικός ίσοπεδατής της άμμου. Στις έκκινήσεις δεν θα σκάσουν λάκκους οι δρο-μείς, γιατί θάχουν στή διά-θεσί τους το άπλο αλλά προακτικό 'μχανήμα, που έπενόσε ο 'Εορικός Ρόττεν-μποργκ, για να σπορίζουν τα πόδια τους. Και για τη λαμπαδοδρομία θα διανεμ-θούν είδικοί 'ελαυδοκοά-τες' στους λαμπαδοδρομείς της 'Ελλάδας, 'Ιταλίας, 'Ελβετίας, Γαλλίας, Λουξεμ-βούργου, Βελγίου και 'Αγ-γλίας, που θα μεταφέρουν το ιερο και άσβεστο 'Ολυμ-πιακό φάς απ' την 'Ολυμ-πία, τη Δέσποινα της αλ-θειας και των γουσοσσεφά-νων θλών, όπως λέει ο Πίν-δαρος, στο Λονδίνο, τη Μη-τρόπολι της XIV σύγχρονης 'Ολυμπιάδος.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

Συλλογικό ρομπεστοκυρόλεξο

Α' ΣΕΙΡΑ

1) ANNOBERON, 2) ΓΑΛΙΑΝΤΡΑ, 3) ΝΙΑΓΑΡΑΣ, 4) ΖΙΖΑΝΙΑ, 5) ΓΑΛΑΖΙΟΣ, 6) ΝΕΟΓΑΜΟΣ.

Β' ΣΕΙΡΑ

7) ΛΙΝΟΣΤΟΛΗ, 8) ΣΤΟΛΙΔΙΑ, 9) ΔΙΑ-ΚΑΗΣ, 10) ΚΑΖΑΜΙΑΣ, 11) ΜΙΛΑΝΕΖΟΣ, 12) ΝΕΟΛΑΙΑ.

Ποιό είναι το επάγγελμά τους;

Ο 'Αγαμέμνων δεν είναι ο χρηματι-στής ούτε ο δικηγόρος. Ο βουλευτής είναι φίλος με δυο απ' τους τρεις άλ-λους, ενώ ο 'Αγαμέμνων είναι μαλωμέ-νος με δυο απ' αυτούς, επομένως ο 'Αγαμέμνων δεν μπορεί νάνε ο βουλευ-τής. Συνεπώς, ο 'Αγαμέμνων είναι ο γιατρός. Ο χρηματιστής δεν είναι ούτε ο 'Αλφρέδος ούτε ο 'Αγαμέμνων. Δεν μπορεί νάνε ο 'Αλέκος, έφ' όσον αυ-τός είναι φίλος του γιστρού, δηλαδή του 'Αγαμέμνων. Είναι λοιπόν ο 'Απόστο-λος. Ο 'Αλφρέδος είναι μαλωμένος με τον 'Αγαμέμωνα, επομένως δεν μπο-ρεί νάνε ο βουλευτής. Είναι λοιπόν ο δικηγόρος, ο δέ 'Αλέκος είναι ο βου-λευτής. Η λύσις βρίσκεται, καθώς βλέ-πετε με σειρά συλλογισμών.

Παροιμία

ΠΑΘΗΜΑ, ΜΑΘΗΜΑ.

Υπόλοιπο 0

98 - 76 + 5 + 4 - 32 + 1 = 0.

Αλνίωμα

1) Τα ρολόι, 2) Το μυστικό, 3) Το κερί, 4) Η τρύπα, 5) Ο καπνός.

Αναγκυριακτισμός

Σάτυρος - Σταυρός - Σταυρός.

Τονόγραφος

Λευκή - Λεύκη.

Η λύσις του 170ου σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΣΑΜΑΡΕΙΑ - ΚΑΛΑΜΑΤΑ, 2) ΙΣΑ-ΝΙΚΟΣ - ΝΑΞ, 3) ΓΕΔΕΩΝ - ΡΟΠΤΡΑ, 4) ΟΜΟΤΗΣ - ΡΑΒΩΝ, 5) ΝΑΝΑ - ΑΙΝ - ΚΩΠΗ, 6) ΙΩΝ - ΘΩΣ, 7) ΣΥ ΡΕΑ - ΟΛΟ - ΑΡ, 8) ΚΑΘΑΡΙΣ - ΣΥΝΑΥΛΙΑ, 10) ΠΑΝΤΟΦΑ - ΠΑΡΟΔΙΟΣ, 11) ΩΣ-ΕΝΑ - ΙΣΑ - ΜΑ, 12) ΡΕΑ - ΡΟΖ, 13) ΤΑΜΑ - ΣΤΟ - ΑΜΙΑ, 14) ΕΜΕΤΟΣ - ΚΑΛΙΟΝ, 15) ΓΑΡΙΔΑ - ΟΞΑΚΙΣ, 16) ΕΛΑ - ΘΩΛΗ - ΟΣΑ, 17) ΚΑΣΣΙΑΝΗ - ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΣΙΜΩΝ - ΣΚΟΠΗ - ΤΕΡΕΚ, 2) ΑΣ - ΜΑΡΙΑ - ΑΣΣΑΜ - ΛΑ, 3) ΜΑΓΟΝ - ΘΩΝ - ΜΕΓΑΣ, 4) ΕΤΑΙΡΑ - ΤΕΡΑΤΑ, 5) ΡΟΔΗ - ΕΡΓΟΝ - ΟΡΟΙ, 6) ΕΣΤΙΑΣ - ΦΑΡΑΣΙ, 7) ΙΝΩ - ΔΟΝ, 8) ΑΙΝΙΑΝΕΣ - ΑΝΑΣΚΑΦΗ, 10) ΚΟΡΙΝΘΟΣ - ΠΥΡΟ-ΒΟΛΑ, 11) ΑΣΟ - ΣΗΝ, 12) ΠΡΑΣΟΝ - ΡΙΖΙΚΑ, 13) ΑΡΤΑ - ΛΑΓΟΣ - ΑΚΙΣ, 14) ΡΙΚΝΟΥ - ΔΑΜΑΛΙ, 15) ΑΝΑΒΟ - ΛΕ-Ι - ΜΙΣΟΣ, 16) ΤΑ - ΟΠΛΑΙ - ΟΜΟΙΟ - ΣΙ, 17) ΑΣΙΝΗ - ΡΑΤΣΑ - ΑΝΝΑΣ.

Πήγην περίπκτο με το ιπτάμενον φορύριον

Δυο μηχανικοί της αμερικανικής δε-οπορίας θα περάσουν από στοατοδι-κείο, γιατί... δανείσθηκαν ένα 'ιπτάμε-νο φορύριο! Νά πώς έχει η περίεργη αυτή Ιστορία: Οι λωχίες Γκλέν Γούντς και Τέντ Χάβενς είχαν πλῆξει πιά, στα νησιά Γκαλαπάγκος, όπου υποτρούσαν, Μία μέρα λοιπόν, αποφάσισαν ν' αλλά-ξουν τον αέρα τους. Πήραν τότε ένα ιπτάμενο φορύριον και πήγαν ν' αυτό στη Βενεζουέλα! Εκεί τους συνέλαβαν οι άογες και τους παρέδωσαν στην α-μερικανική προαβεία. Το καταπληκτικό είναι ότι οι δυο αυτοί μηχανικοί δεν εί-χαν πάρει ποτέ μαθήματα πιλότου, κι όμως κατάφεραν να ταξιδέψουν 2.700 γιλιόμετρα μ' ένα τεράστιο αεροπλάνο, που απαιτεί κανονικά πλήρωμα από 6 άνδρες!

Ο πόνος της μάνας

Η κυρία Δώρα Λαυτίση όταν ελ-δε ότι το κορίτσι της, ένα άγγελου-δι, τεσσάρων χρονών, με ξανθά μαλ-λάκια και γλυκό γαμόγελο, δεν αλ-σθανόταν πιά τα γάδια της και τα φίλια της, τρούαε και τα μάτια της πλημμύριαν δάκρυα.

Η Μίνα, το κασιτωμένο άγγελο-δι της, είχε πάει να συναντήση τους άγγελους τ' ούσανου. Πάλεσε δεκα-πέντε μέρες με το θάνατο. Και να τώρα κοιτόταν νεκρό στο λευκό κρεβ-βατάκι του. Η μητέρα του του χτέ-νισε τα μαλλάκια του, το έντυσε στα ολόλευκα και άγουπνησε όλη νύκτα πλάι στο μικρό φορετό του. Ήταν έρείπιο η άμορφη. Δεν άκουγε τη θύ-ελλα που έόσπασε τη νύκτα, τη βοο-ύ που γτυπούσε με μαγία τα παρά-θεα. Και την άλλη μέρα σά νύσι-σε απ' την κηδεία, έπεσε με λυγμούς στην άγκαλιά του άντρος της, νυ-ρεύοντας παρηγοριά. Ήταν το υό-νο της παιδι!

Το Βράδυ, σαν απόμειναν μονάχοι, ο άντρος της της μίλησε στοργικά, ενώ τα δάκρυα νέμιζαν τα μάτια του. Της έλεπε να πάη να κοιμηθή, ύστερ' από τόσες συγκινήσεις κι' ά-γορνιές.

Εκείνη σηκώθηκε και διευθύνθηκε στην κάμαρά της. Μηχανικά, εκεί κυττάχτηκε στον καθρέφτη, μα δεν άναγνώρισε τον εαυτό της. Το δ-μορφο πρόσωπό της ήταν αλλοιωμέ-νο, τα ξανθά μαλλιά της έπρεσαν ά-νάκατα στους ώμους της. Γδύθηκε, έτοιμάσθηκε να πέση στο κρεβ-βάτι, Μα έξαφνα, τράβηξε στο κορβ-βατάκι της Μίνας, για να τη φιλή-ση, να τη σκεπάση. Μα όταν πλησί-ασε, θερμά δάκρυα κύλησαν απ' τα μάτια της. Στέκτοαν όδοι, έπυρε στο άδειο κρεββατάκι, πνιγμένη απ' τους λυγμούς. Έπειτα, συντριμμένη πλάνιασε, μα ο ύπνος δεν έόγτοαν.

Η σκέψη της πετούσε στην περα-σίμνη ζωή της, στο μοναδικό της έρωτα. Δεν είχε γνωρίσει τα γάδια, τα γλυκά φίλια της υπέρας. Είπε μείνει από μικρή όραση ν' έναν πα-τέρα άεστο, σκληρό, νευρικό. Κα-νείς δεν καταλάβαινε την καρδιά της. Όταν έγινε είκοσιδύο χρονών, παν-τρούστηκε με τον Παύλο Λαυτίση, άδισφορόντας για την όοη του πα-τέρα της. Ο Παύλος μονάχα είχε δείξει γι' αυτή ενδιαφέρον, άγάπη, στοργή. Κι' έγινε δική του, έπειδή το ήθελε και το ποθύσε. Άδισφο-

οησε για όλους και για όλα κι' έ-οτπσε τη φωνά της μακούα απ' τους δικούς της.

Α! πόσο ευτυχισμένη ήταν τους πρώτους μήνες... Τι ευτυχισμένα όνειρα έπλάθαν οι δυο τους! Κι' ό-μως, κάπου-κάπου, μία σκιά θά-λωνε την ευτυχία της κι' η καρδιά της νέμιζε από άνείπωτη θλίψη. Ή σκέψη της πετούσε στον πατέρα της, που δεν ήθελε με κανέναν τρόπο να την συγχωρήσει για το γάμο της.

Έξαφνα μία μέρα, έυασε πως ο πατέρας της έπαθε άποπληξία. Έ-τορξαν άμέσως σάν τοελλοί, κι' αυ-τή κι' ο άντρος της στο κρεβάτι του άρρώστου. Τον βοήκαν πελιδνό, άγνώριστο, ακίνητο. Ο μελλοθάνα-τος τους κύτταξε με το άπλανές βλέμμα του, μισάνοιξε τα γέλην του σαν να έθελε να ψιθυρίση κάτι κι' ύ-στερα έξωχθηκε!

Από κείνο το Βράδυ, η θλίψη της νεαρής γυναίκας φούτωσε στην καο-διά της. Τα φίλια της και τα γάδια της στον άντρος της έγιναν ψυχρά. Η εικόνα του πατέρα της, νεκρού, τη βασάνιζε. Ήταν κατασμένη, και κατασμένη, γιατί ο πατέρας της δεν είχε συγχωρήσει το γάμο της. Τουλάνιστον άν είχε ένα παιδί, άν του είχε γασίσει όταν ζούσε ένα έγ-γονάκι, ίσως η καρδιά του να μαλά-κωνε και να την συγχωρούσε. Μα η μοίρα στάθηκε άδυσώπητη.

Μα να, ύστερ' από πολλών καιρό, ένοιωσε πως θα γινόταν υπέρας. Άγ! Τι ευτυχία! Ο πατέρας της απ' τόν ούσανο θα εύλογούσε τώρα το γάμο της, θα τη συγχωρούσε! Κι' όταν η μέρα έφτασε και γενή-θηκε η κορούλα της, η ευτυχία της ήταν άπερίοραπτη. Το κοριτσάκι της μεγάλωνε σαν τωφερό λουλού-δι. Τι όμορφο που ήταν με τα ξαν-θά μαλλιά του και το άθωο γαμόγε-λό του! Πόσες φορές, η Δώρα δεν είχε προσευχήνη στο Θεό να της το κρατήση έτσι υοαίο και γευάτο υ-γεία!... Θεέ μου!... Θεέ μου!... Τώρα η άτυχη υπέρας θάταν μόνη, μόνη, μόνη! Όχι αυτό δεν ήταν δυ-νατόν, όχι, την κορούλα της της την είχαν κούψει, ήταν έια κακό όνειρο!

— Μίνα!... Μίνα!... φώναζε, Και μισόγνυνη, με έσπασα μαλ-λιά, φλονισμένη από τόν πονετό και τα δάκρυα, έτορξε στο διπλανό δω-μάτιο για να βοή το παιδί της! Μα ναί, ήταν εκεί, έαπλωμένη στον κανα-πέ, Ήταν η Μίνα της, με τα ξανθά μαλλάκια και τα γαλάνα μάτια, που της γαμόγνυσε... Έπρόκειτο — αλλοίμονο — για την κούκλα της, την υοαία κούκλα της μικρής, που της έμοιαζε. Την είχαν ξεγασεί εκεί, στον καναπέ, τη κασιτωμένη φίλη της Μίας και θα κούανε.

Α! επί τέλους, την είχε ξαναβρή, «Αγάπη μου, αγάπη μου!», έλεγε η δύστυχη μητέρα. Και σκέπασε την κορούλα Μίνα, την φιλούσε, τη γά-βευε, τη νανούριζε...

Το πρωί όταν ο άντρος της, ύ-στερ' από μία άνήσυτη νύκτα, υπή-κε στην κάμαρα της γυναίκας του, τη βοήκε καθισμένη στο κρεβάτι, μισόγνυνη, γλυπύ, να κρατάη την κούκλα σπιντα στην άγκαλιά της και να της τραγουδή!

— Παύλο! Παύλο! του φώναζε, Βλέπεις, η Μίνα είναι έδώ. Τη νανου-ρίζω... Μην κάνεις θόρυβο... Σούτ! Κοιμάται! κοιμάται!

Και η άτυχη Δώρα γελοούσε, γε-λούσε, ευτυχισμένη. Μα τα μάτια της, άπληνη κύτταζαν το κενό.

Είπε τοελλοθ ή άμοιρία!

ΠΩΣ ΘΕΡΑΠΕΥΕΤΑΙ ή έρωτική άπάθεια

Συμβούλες 'Αμερικανού γιατρού

Έχετε προσέξει τί συμβαίνει σε μερικά άντρο-γυνα; Η ζωή τους κυλάει χωρίς αγάπη και χωρίς έρωτική ίκανοποίησι, όχι για κανένα άλλο λόγο αλλά μόνο και μόνο γιατί η γυναίκα είναι ψυχρή με- χωρίς άπαθείας. Σε μία τέτοια περίπτωση, αν προσέ-ξετε καλύτερα, θα όπτε ότι η γυναίκα του τύπου αυτού βρίσκεται διαρκώς σε νευρικό έρεθισμό. Αλ-σθάνεται ποικίλους και ακαθόριστους πόνους, υπο-φέρει από 'μυστηριώδεις' άδισθεσίες κατέχεται ά-πο φόβους. Γκρινιάζει διαρκώς με τόν άντρα της και τόν κοριτσάρι άλύπητα για το παραμικρό.

Έξ αίτιας της συμπεριφοράς της αυτής κλείνε-ται και ο άντρος της αισθηματικός στον εαυτό του, ή καταλαμβάνεται από ένα αίσθημα σπηνής και το 'ρίχνει έξω', με πόρες παίζοντας καορία ή μεθών-τας. Η γυναίκα τότε γίνεται δυο φορές δύστυχής, μία με τόν εαυτό της και μία στις σχέσεις της με τους άλλους ανθρώπους. Η σκυληκή ζωή καταντ άμαρτύριο και τα παιδιά άν υπάρχουν, ζούν σ' ένα περιβάλλον από το όποιο λείπει το αίσθημα της ά-γάπης και της στοργής και καταντούν 'ψυχικώς όρ-φανά'.

Όλα αυτά, όπως παρατηρεί ο 'Αμερικανός γυναι-κολόγος Χέρμπερτ Γκέροστεν, σε ώριμμένες περι-πτώσεις όφείλονται άποκλειστικά και μόνο στην ψυχρότητα της γυναίκας. Πρόκειται για μία κατά-στασι δηλαδή αντιφρολογική για τη γυναίκα.

Βιολογικώς η γυναίκα είναι πλάσμενη για την εί-δική λειτουργία της αναπαραγωγής. Η φύσις της έχει αναθέσει το ρόλο να παράγη τα πρώτα ζωικά κύτταρα τα ώαρια, να βρίσκει το σπέρμα της, να τόν περιβάλλη με την αγάπη της, να κάνει παιδιά και να τα περιβάλλη κι' αυτά με τη στοργή της. Με άλλα λόγια είναι πλάσμενη για την αγάπη και κάθε παρεκκλίσι από την αρχή αυτήν, κάνει και την ίδια και τους άλλους ανθρώπους γύρω της δύστυχες. Η έλλειψις θερμών έκδηλώσεων αγάπης, ή ψυχρό-της, ή έρωτική άπάθεια είναι αντίθετη προς την φύσι της γυναίκας και όδνεί κατ' ευθείαν στην δυστυχία.

Η έρωτική αυτή άπάθεια της γυναίκας, βασικάς κατά τόν Γκέροστεν, μπορεί να όφείλεται σε δυο λό-γους: Η σε άνωμαλίες της λειτουργίας των αδεν-ικών εκκρίσεων ή σε ψυχικές διαταραχές και άπω-θήσεις. Στην πρώτη περίπτωση η γυναίκα είναι όργα-νικώς άρρωστη και το καλύτερο μέσον για να λει-τουργήση φυσιολογικώς ο οργανισμός της, είναι η όρμονοθεραπεία—πάντοτε φυσικά ύστερα από Ια-τρική εξέταση και σύμφωνα με τις όδνιες είδικού γιστρού.

Η μέχοι τώρα έφαρμονή της όρμονοθεραπείας με τεστοστερόνη, έχει αποδώσει αρκετά ίκανοποιητικά όποτελέσματα. Γυναίκες που είχαν χάσει τόν έ-ρωτικό τόνε πόθο, με την τεστοστερόνη άν ανέ-κτησαν 100%. Γυναίκες που είχαν ελάχιση έρωτι-κή επιθυμία, έγιναν αρκετά θερμές και μερικές πολ-λύ φλογερές.

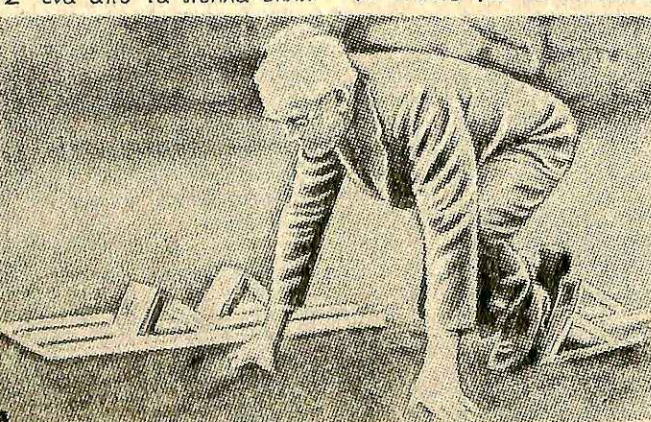
Ακόμη και γυναίκες μέσης ηλικίας, που έβλεπαν την αισθηματική τους φλόγα να σβύνε ζανάνειω-σαν και ζυήρεψαν σαν κοριτσόπουλα.

Ενδεικτικό της μενάλης επιδόσεως των όρμονών στον οργανισμό της γυναίκας είναι και το όποτε-λέσμα τους στον αντίθετο άκρίβως από τόν έρωτι-κός άπαθ τύπο, δηλαδή στις νυμφωμένους. Τα ηθι-κά όποτελέσματα και στις δυο περιπτώσεις ήσαν έ-ξαιρετικώς σημαντικά. Όχι μόνον η γυναίκα έπα-νερχόταν στον φυσιολογικό της προορισμό, αλλά κι' η καρδιά της έξεκλινε από ένα αισθημα άγά-πης τρυφερότητας και στοργής, στο όπτι της νέμι-ζε από την παρουσία της ο άντρος της δεν έχόρται-νε να την βλέπη, τα παιδιά της αισθάνονταν ένα αίσθημα άσφαλείας και ψυχικής γαλήνης, ή εύτυ-χια, όταν δεν διαπερασοόταν από άλλες αίτιες φτε-ρεύιζε συνεχώς ελόγυρα της.

«Διαφορετική βέβαια συνεχίζει ο Γκέροστεν πρέ-πει να είναι ή θεραπεία άν η έρωτική άπάθεια όφεί-λεται σε ψυχικές διαταραχές και άπωθήσεις. Στην περίπτωση αυτή, τόν λόγο έχει ο ψυχίατρος και το έργο του είναι δύσκολότερο. Πρέπει να βνάλη από το υποσυνείδητο τις έρωτικές άπωθήσεις να ανα-καλύψη τις αίτιες των ψυχικών διαταραχών και να συστήση την άνάλογη και κατάλληλη 'αισθηματική δίαιτα'.

Σ' αυτό όμως πρέπει να τόν βοηθήση και η ίδια η γυναίκα επιστρατεύοντας όλη τη θέληση και τη δύναμή της. Γιατί όπωδύποτε, καταλήγει ο Γκέρ-οστεν, ή κάθε γυναίκα πρέπει να έσρη ότι η αγάπη όποτελει τόν προορισμό της και η έρωτική άπάθεια όδνεί στη δυστυχία χωρίς φυσικά αυτό να σημεί-νη και ότι πρέπει να υπερβαινη τα όρια της ηθικής κοινωνικής συμβίωσης, γιατί τότε πέφτει στο άλλο άκρον και από άλλον βέβαια άλλα χειρότερο, δό-μα όδνείται στην καταστροφή!.

Προτιμάτε συνεπώς στην περίπτωση αυτή τόν μέ-σον όρον. Έτσι η ζωή σας θα μεταβληθή από μαύρη και άχαρη σε άφαινή κι' ευχάριστη και το όπτι σας θα γίνη ένας μικρός έπίγειος παράδεισος. Αυτό άς έχουν ύπ' όψιν τους οι γυναίκες της 'Αμε-ρικής κι' όλου του άλλου κόσμου.

Ο Ε. Ρόττενμποργκ, 72 ετών έφευρέτης του μηχανήμα-τος έκκινήσεως.

ΚΑΛΑΥΝΤΙΚΟ
Τα έκκηκτότερα που υπάρχουν • ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
ΠΑΝΟΣ ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΕΛΕΥΘ. ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ - ΠΑΤΗΣΙΩΝ

Διήγημα γκαρχωτερικό

Όταν ο Τζέο, ή «Αράχνη» και ο Ντίκ, ο «Χοντροκέφαλος» αποφάσισαν ν' αποσυρθούν από τη συμμαχία του Τζιμ του Αριστοκράτη, για νά έρυσαν τον δικό τους λογαριασμό, τον είδωπο-σαν από ποιν, όπως ήταν σωστό.

Ο Τζιμ δεν έφερε αντί-οψη. Τους υπενθύμιζε μόνο πως, για νά είνε κανείς καλός γκαρχωτερός, δεν άρκεί τὸ θάρος καὶ τὸ νά ξέρη νά κρατᾷ τὸ πιστόλι στὰ χέρια του, ἀλλὰ χρειάζεται νά ἔχη καὶ μυαλό.

Μοῦ φαίνεται πὼς αὐτὸ λείπει κι' ἀπὸ τοὺς δύο σας, τοὺς εἶπε. Εἰσαίτε θαυμάσιοι ἐκτελεστοί, ἀλλὰ πρέπει κάποιος ἄλλος νά σας λέγῃ τί εἶνε σωστό νά κάνετε καὶ πὼς νά τὸ κάνετε. Μία φορὰ, ὅμως, πού θέλετε νά φύγετε, σὰς εὐνομαὶ καλὴ τύχη!

Τὰ λόγια του Τζιμ ἦσαν σωστά. Γιατί οὕτε ο Τζέο, οὕτε ο Ντίκ φημίζονταν γιὰ τὸ μυαλό τους.

Κι' ὠστόσο, ὅλοι ἔτοιζαν τὰ μάτια τους, μολις ὁ «Αράχνη» κι' ὁ «Χοντροκέφαλος» ἀόχισαν νά «δουλεύουν». Οἱ ἐπιτυχίες τους διαδέχονταν ἡ μία τὴν ἄλλη. Ἡ κάθε «δουλειά» πού ἔκαναν ἦταν σχεδιασμένη στὴν ἐντέλεια σ' ὅλες τὲς τὲς λεπτομέρειες. Οἱ πὺν φημισμένοι γκαρχωτεροὶ δὲν τὰ κατάρφειαν καλύτερα.

Εἰκνός πού δοκίμασε τὴ μεγαλύτερη ἐκπληξὴ ἦταν ὁ Τζιμ ὁ Αριστοκράτης. Ἀλλά δὲν μποροῦσε νά φαντασθῇ πὼς ο Τζέο καὶ ο Ντίκ εἶχαν συνειδητοῖσθῃ μετὸν Μπίλ τὸν Καμπούρη.

Ἦταν ἕνας περίεργος ἀνθρώπος αὐτὸς ὁ Μπίλ. Κοντόσωμος, κακοφτιαγμένος καὶ καμπούρης, εἶχε κοντὰ στὰ ἄλλα, δύο μάτια πού ἀλλοιωοίκαν κι' ἕνα πρόσωπο σὰν τῆς νυφίτσας. Ἀλλὰ κανεὶς δὲν τὸν ζεπερνοῦσε στὴν ἐξυμνάδα καὶ τὴν πορνεία.

Ο Μπίλ ὁ Καμπούρης ἦταν, λοιπόν, ὁ «ἐγκέφαλος». Καὶ ὁ Τζέο μετὸν Ντίκ οἱ ἐκτελεστοί. Γι' αὐτὸ ὅλα πῆγαιναν καλά.

Ἀλλ' ὁ Μπίλ δὲν κατέστρωνε μόνον ὥραία σχέδια. Κατάρφειαν ἐπίσης νά «τυλίγῃ» τοὺς δύο συνεταιροὺς του. ἔτσι πού ἔπαυον πάντα τὴ μερίδα τὸν λέοντος.

Μία μέρα, ὅμως, ὁ Τζέο καὶ ο Ντίκ τὸν ἔπασσαν νὰ τοὺς κλέβῃ στὰ φανερά. Διέλυσαν τότε τὸ συνεταιρισμὸ καὶ γιὰ νά «ἐπιστημοποιήσουν» τὴ διάλυσή, οὔτε-

εἰσαίτε πᾶν στὴ γέφυρα, πού συνδέει τοὺς δύο βραγίονες τῆς ἑρᾶς, πού προχωροῦν μέσα στὴ θάλασσα... Μόλις, λοιπόν, σὰς εἰδοποιήσω, θὰ ριχτῇ σὰν τὰ θηρία ὁ ἕνας πᾶν στὸν ἄλλον καὶ θ' ἀοχίστε νά γτυπιώσαστε... Εἴπειτα, ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο, ἄς ποῦμε ὁ Τζέο, θὰ σπρώξῃ τὸν ἄλλον πᾶν ἀπὸ τὸ κιγκλίδωμα καὶ θὰ τὸν πετάξῃ στὴ θάλασσα. Ἀλλ' ὁ Ντίκ, πέφτοντας, θὰ παρυσύη καὶ τὸν Τζέο.

Κατάλαβατε;... Ἡ ἔλλην Μόρισον δὲν θὰ δι-στάσῃ νά κἀν κι' αὐτὴ τὸ ἴδιο γιὰ νά σας σώσῃ... Θὰ εἶνε γι' αὐτὴν μιὰ κατὰλληλὴ εὐκαιρία διαφυγῆς... Ἀλλὰ, φυσικά, προτὸν πέσῃ στὴ θάλασσα, θὰ βγάλῃ τὰ κοσμημάτὰ της καὶ θὰ τὰ κρύβῃ μέσα στὸ αὐτοκίνητό της... Καὶ τὸ κακὸ εἶνε πὼς δὲν θὰ τὰ βοῦ δταν θὰ νυοίση. Γιατί, ὅπως εἶπαμε, θὰ εἶναι κοιν-μῆνος ἐκεῖ κοντὰ... Ὅσο γιὰ σας, δὲν εἶνε ἀνάγκη νά περιμένετε τὴν ἔλλην Μόρισον, γιὰ νά σας σώσῃ... Σὲ ἀπόστασι τοιαυτῶν μετῶν βοίσκεται μιὰ ἀπο-δάθρα... Θὰ στάσετε ἐκεῖ κομπῶντας...

Κι' ἂν πέσῃ στὸ νερὸ μετὰ τὰ κοσμημάτὰ της: —Τὸ πράγμα δὲν ἔχει σημασία, ἀπάντησε ὁ Μπίλ. Γιατί, τότε, ἀντὶ νὰ τὰ βοῦ ἐνῶ μέσα στὸ αὐτοκίνητο καὶ νὰ τὰ πάρω, θὰ τὰ βγά-λετε ἐσεῖς ἀπὸ τὰ νερία καὶ τὸ λαοῦ της. —Καὶ πὼς θὰ ἐξάσωμε ὅ-τι ἔπεσε μετὰ τὰ κοσμημάτὰ της; ἔσαν ὁ Τζέο.

—Θὰ σφυρίξω τοεῖς φο-ρές.

Τὴν ὥριμένη ὥρα τὸ κὸλ-πο εἶναι τέλει. Ἀλλ' ὁ ἔλλην Μόρισον δὲν ἔπεσε οὔτε μετὰ τὰ κο-σμημάτὰ της στὸ νερὸ. Γιατί δὲν ἀννοῦσε ἐκεῖνον πού ἀννοοῦσαν ο Τζέο, ἡ «Αράχνη» καὶ ο Ντίκ ὁ «Χοντροκέφαλος» πού βοήκν ἔτσι ἕναν οἰκτρὸ θάνατο. Ἐ-κείνη τὴν ὥρα δηλαδὴ ἡ θά-λασσα τραδίσταν σὲ μεγάλο βάθος καί, κάτω ἀπὸ τὴ γέ-φυρα, ἀνοίγονταν μιὰ ἀβυσ-σος, στοαμένη μετὰ νεροὺς βράχους.

Ο Μπίλ ὁ Καμπούρης θὰ ἦταν πολὺ εὐχαριστήμενος ἂν ἡ ἔλλην Μόρισον ἔπε-σε κι' αὐτὴ στὸ κενό, ἀφή-νοντας τὰ κοσμημάτὰ της στὸ αὐτοκίνητο. Γιατί, τότε, μαζί μετὰ τὴν ἐκδίκησὶ του ἐ-ναντίον τὸν συντρόφου του, θὰ ἔκανε καὶ μιὰ περίφημη «δουλειά». Ὡστόσο, πα-ρηγοροῖαν, γιατί σκεφτόταν πὼς οἱ εὐκαιρίες δὲν θὰ ἔ-λειπαν γιὰ νά βάλῃ στὸ νε-ρὸ τὸν «ποταμὸ τὸν διαμαν-τιῶν» καὶ τὰ ἄλλα κοσμη-μάτὰ τῆς νέας. Τὸ σημαντι-κὸ ἦταν πὼς εἶχε κἀναι τὸν Τζέο τὴν «Αράχνη» καὶ τὸν Ντίκ τὸν «Χοντροκέφαλο» νά πληρώσουν πολὺ ἀκοίχτη τὴν κοῦτὴ ἰδέα πού εἶχαν νὰ τοῦ φημῶν μιὰ σφαῖρα στὸν ἄν-δρα.

Τώρα ἦσαν καὶ οἱ δύο νε-κροί. Κι' ὁ Μπίλ ὁ Καμπού-ρης ἀποκαρῶνθηκε ἀπὸ τὴ γέφυρα, τοῖδοντας μετὰ ἱκανο-ποίησιν τὰ χέρια του.

ΜΑΡΣΕΛ ΝΤΕΛΜΑ

Τι ἀξίζουν οἱ ὀδοντογλυφίδες

Πολύτιμοι βοηθοὶ τῆς ὀδοντοεργασίας

Μόνον οἱ ὀδοντοῖατοὶ ἔξορον τίς ὑπε-ρσίες πού προσφέρουν οἱ ὀδοντογλυ-φίδες στὰ δόντια γιὰ τὴ σωτηρία τους ἀπ' τὴν κτεροδονία.

Καὶ ὅμως ὑπάρχει ἄλλοτε ἡ πεποίθησις ὅτι ἡ συνήθως ὀδοντογλυφίδων βλά-πτει τὸ σφάλτο τὸν δοντιῶν καὶ τὰ οὐλα. Ἦσως δὲ ἐξακολουθοῦν νά τὸ πιστεύουν καὶ σήμερα ἀκόμη οἱ ἀδύοφωτοι ἄνθρω-ποι τοῦ λαοῦ.

Ἐπίσης ἀβάσιμη εἶνε μιὰ ἀντίληψις πού εἶχαν ἄλλοτε οἱ ὀδοντοῖατοὶ: ὅτι, ἕνα ἀπότομο γτύπημα τοῦ δοντιοῦ μετὰ φιλντινῆνιᾶ ἡ μεταλλινὴ ὀδοντογλυ-φίδα ἀπορεῖ νά ραγίσῃ τὸ σφάλτο του. Σήμερα, ἔχει διαπιστωθῇ πᾶς ὅτι ἡ σύ-στασις τοῦ σφάλτου εἶνε τέτοια, ὥστε σπανιῶτα ραγίζει κι' ἕνα γτύπημα.

Ὅπως εἶπαμε καὶ πᾶν, οἱ ὀ-δοντογλυφίδες προλαμβάνουν τὸ γάλα-σμα τὸν δοντιῶν. Εἶνε γνωστὸν ὅτι τὸ γάλασμα αὐτὸ προκαλεῖται ἀπ' τὸ να-λακτικὸν δέυ, πού παράγεται μέσα στὸ στόμα, ὅταν τὰ ὑπολείμματα τὸν τρο-φῶν καὶ τὰ μικροβία τοῦ στόματος γί-νουν ἕνα μίγμα μετὰ τὴ «κυκλίνη» (μιὰ γλοιώδη δηλαδὴ οὐσία πού σπυατίζεται ἀπ' τὸ σάλιο). Τὸ μίγμα αὐτὸ ἐπικά-θηται στὶς ἐπιφάνειες τὸν δοντιῶν πού δὲν τοῖδονται μετὰ τὴ μάσησι. Ἐπειτα ἀπὸ τοεῖς μέρες περνοῦν, τὰ μικροβία ἀποσπῶνται τὰ ὑπολείμματα τὸν τρο-φῶν κι' ἀοχίζουν νά σπυατίζον σιγὰ-σιγὰ γαλακτικὸν δέυ. Χρειάζεται ὡστό-σο νά περῶσιν ἀκορετὸ μῆνος γιὰ νά συγκεντρωθῇ δέυ ἀκορετὸ ὥστε νά προσ-βάλῃ τὸ σφάλτο καὶ νά τὸ διαλύσῃ.

Ἡ ὀδοντοβουρσὰ ἀπαλλάσσει τὰ δόντια ἀπ' τὸ βαθεῖο ἐπίστρωμα ὀδον-θὰ σπυατίζον τὸ γαλακτικὸν δέυ. Δὲν μποροῦν ὅμως οἱ τοίχες της νά εἰσ-χωρήσουν καλὰ μετὰ τὸν δοντιῶν. Ἐ-δὼ λοιπόν ἐνοηται νὰ τὴ βοηθήσῃ ὁ ὀ-δοντογλυφίδα. Μαζὶ δηλαδὴ μετὰ τὰ ὑπο-λείμματα τὸν τροφῶν, τὰ γαμμένα ἀνα-μερα στὰ δόντια, ἀσπιδεῖ τὸ γλοιώδες ἐπίστρωμα ἡ ὑαλὸν τὸ μετατοπίζει σὲ τέτοια θέσι ὥστε νά τὸ φτάνῃ ὁ ὀ-δοντοβουρσὰ.

Ἐξ ἄλλου οἱ ὀδοντογλυφίδες κάνουν ἕνα μασάζ τὸν οὐλὸν, κι' ἔτσι τὸνώνουν τὴν κυκλοφορία τοῦ αἵματος. Τὰ οὐλα τοεῖσιν τότε καλλίτερα καὶ συννύ-ως ἀποφύονται ἡ «πυρσορία». Ἡ ἀο-ρώστεια αὐτὴ τὸν οὐλὸν προκαλεῖται ἀπ' τὸ «ποῦρι», πού παράγεται ἀπὸ ἄλλα τὰ σάλιο καὶ πού εἰσχωρεῖ ἀ-νάμεσα στὴ βάσι τὸν δοντιῶν καὶ στὰ οὐλα. Μετὰ 3 ἡμέρες, ὁ πολτός αὐτὸς στερεοποιεῖται. Ἀν ἔχῃ δὲ προχωρήσῃ βαθυά, ἀοχίζει νά ἐρεθίσῃ τὰ οὐλα. Τὰ σημεία τὸν ἐρεθισμοῦ μολύνονται κατὰ-πὶν ἀπὸ μικροβία. Ἡ κυκλοφορία τοῦ αἵματος γίνεται τότε ἐλαττωματικὴ. Τὰ δόντια δὲν διατρέφονται πᾶς κανονικά κι' ἀοχίζουν νά πέφτουν.

Μετὰ τὴς ὀδοντογλυφίδες ὅμως, ἡ κυ-κλοφορία τοῦ αἵματος ἐναντινεται ζω-ποῖ. Ἡ ὑπόπλησις καταπολεμεῖται κι' ἡ πυρσορία ἀποφύεται ἡ θεραπεύεται. Ὅσο γιὰ τὸ στερεοποιούμενο ποῦρι μπορεῖ νά διαλυθῇ ἂν εἶνε πρόσφατο. Ἀν ὅμως ἔχῃ μείνῃ πολὺν καιρὸ, ποέ-πει νά τὸ καθαρίσῃ ὁ ὀδοντοῖατος.

Ἔνας γάτος μετὰ ψεύτικες μα-σέλες

Ἔνας Ἀμερικανὸς ὀδοντοῖατος κα-τάρφειαν νά φτιάξῃ καὶ νά ἐφαρμόσῃ μιὰ διπλὴ ὀδοντοστοικία (ἐπάνω καὶ κάτω) σ' ἕνα γάτο, πού εἶχε χάσει τὰ δόντια τὸν ἔπειτα ἀπὸ ἕνα ἀτύχημα. Τὸ δυσκολώτερο μέρος τῆς ἐργασίας ἦταν ἡ λήψις τὸν ἀποτυπωμάτων. Ὁ Ἀμερικανὸς ὀδοντοῖατος χρειάσθηκε νά κἀν 97 προσπάθειες γιὰ νά τὸ κα-τάρθωσι! Ὁ γάτος προσπαθοῦσε σὴν ἀρχὴ νά πετάξῃ ἀπὸ τὸ στόμα του τίς ψεύτικες μασέλες. Ἀλλὰ τὴν τὴς συ-νήθεις τόσο πολὺ, πού δὲν μπορεῖ νά κἀν χωρὶς αὐτές.

ΤΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ τοῦ ὑπνωτισμοῦ

Τέσσερες βασικὲς κατηγορίες

Ὁ ὑπνωτισμὸς ἔχει πᾶσαι πὸς πολλοὺ νά θεωρεῖται ὡς κατὰ τὸ μυ-στηριώδες καὶ ὑπερφυσικὸ κι' ἐνὶ γίνῃ μιὰ πραγματικὴ ἐπιστήμη, πού διδάσκειται ἀκόμη καὶ στὰ Πανεπι-στημια. Τὸν γρηγοροῦν οἱ ψυγι-ατροὶ γιὰ διάφορες θεραπείες, ἀλλὰ κι' οἱ χειρουργοὶ γιὰ τὴ νάρκωσι τὸν ἐγγειοιομένων.

Ὑπάρχουν τρία στάδια ὑπνω-τισμοῦ: Στὸ πρῶτο, τὸ μέντιον δια-τρεῖ κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον τὴ συνείδησι τοῦ περιβάλλοντος. Στὸ δεύτερο, ἀντικαθίσταται μόνον μερικὰ πράγματα ἀπ' ὅσα συμβαίνουν γύ-ρω του. Τέλος, στὸ τρίτο, ἔχει ὑ-πνωτισθῇ ὁλοτελῆ κι' ἔχει ἀπομονω-θῇ ἀπ' τὸν ἐξωτερικὸ κόσμον, ἐπι-κοινωνώντας πᾶς μετὰ τὸν ὑπνωτιστὴ κι' ὑπακούοντας στὶς διαταγές του. Αὐτὸ τὸ τελευταῖο στάδιον γρηγοροῦ-ποιεῖται στὶς ἐγγειορῆσεις, ἀντὶ ἀ-νασθητικῶ.

Σύμφωνα μ' ἕνα γενικὸν ὀρισμὸ, ὑπνωτισμὸς εἶνε ἡ δίχως κρίσι ἀπο-δοχὴ τὸν ἰδῶν πού ὑποβάλλουν οἱ λέξεις ἡ οἱ πράξεις ἑνὸς ἄλλου προ-σώπου.

Τὰ ἀποτελέσματά του, δηλαδὴ τὰ ὑπνωτιστικὰ φαινόμενα, κατατάσσον-ται στὶς ἑξῆς τέσσερες κατηγορίες: 1) Φαινόμενα πού ἀφοροῦν τὸν ἔ-λεγχον τὸν αἰσθήσεων. 2) ἐκείνα πού ἐπιδροῦν στοὺς μῦς τὸν ἐκουσίαν κι-νήσεων. 3) ἐκείνα πού ἐπηρεάζουν τοὺς μῦς τὸν ἀκουσίαν κινήσεων καὶ 4) φαινόμενα ὀργανικῶν μεταβολῶν τοῦ σώματος.

Ἀς ἐξετάσωμε μιὰ-μιὰ αὐτές τίς κατηγορίες.

1) Ἡ ὑποβολὴ μπορεῖ εὐκολὰ νά προκαλέσῃ παραοιήσεις. Θετικὲς ἢ ἀρνητικὲς. Στὶς θετικὲς παραοιή-σεις, ὁ ὑπνωτισμένος ἀντικαθίσταται κατὰ χωρὶς νά ὑπάκου ἐξωτερι-κῶς ἐρεθισμοῦ τὸν αἰσθητικῶν ὀρ-γάνων, π. χ. βλέπει ἕνα πρόσωπο ἀ-νύπαρκτο ἡ ἀκούει ἕνα ἦχο φαντα-στικὸ. Ἀντιθέτως, στὶς ἀρνητικὲς παραοιήσεις, πᾶσαι ἡ ἀντικαθί-σταται κατὰ πού ὑπάρχει σὴν πραγ-ματικότητά.

2) Ὁ ὑπνωτιστὴς διευθύνει τίς πράξεις τοῦ ὑπνωτισμένου, τόσο πε-ρισσότερο ὅσο βαθύτερα τὸν ἔχει ὑ-πνωτίσει. Μπορεῖ νά τὸν ἐπιδοῖσι.

Πὼς διατηρεῖται ἡ ὁμορφιά καὶ ἡ φρεσκάδα τῆς γυναίκας

Ἡ ἐπιδερμὶς ὅπως κάθε ὀργανι-σμός ἔχει ἀνάγκην περιποιήσεως καὶ τροφῆς. Στὴν λεπτομέρεια αὐ-τὴν πρέπει νά δοθῇ μεγάλη προσο-χὴ διότι ἡ ἀδιαφορία ἔχει ἀποτε-λέσματα ἀνεπανόρθωτα. Δὲν μπο-ρεῖτε νά ἔχετε τὴν ἀξίωσι νά φαί-νεσθε ὥραια καὶ μετὰ νερνική φρε-σκάδα ὅταν ἡ ἐπιδερμὶς σας εἶνε στεγνὴ ἔξω μετὰ μπιμπικία καὶ λει-χνίες. Γιὰ νὰ διατηρήσετε τὴν νεα-κότητά σας ὅψι ἀπαραίτητον εἶνε νά φροντίζετε ἐπιμελῶς διὰ τὴν ἐπι-δερμίδα σας μετὰ τὴν χρῆσι μῆος κα-ταλλήλου κρέμας προσώπου πε-ριεχομένης τὰς ἐνδεδειγμένους λι-παρὰς καὶ τονωτικὰς οὐσίας, πλου-σίας εἰς βιταμίνες ὅπως εἶνε ἡ στεαρίνη, ἡ λαυρίνη, τὸ φρέσκο βούτυρο, τὸ ἀμυγδαλέλαιον, τὸ βούτυρο κακάου τὸ λευκὸν φαλι-νῆς, ὁ κηρὸς μελισσῶν καὶ οἱ ὀ-ποῖαι συνδυάζονται εἰς τὰς δευ-σας ἀναλογίας κατὰ τὰς ἀπαιτήσεις τῆς συγκροτοῦ ἐπιστήμης ἀποτε-λοῦν τὸ μυστικὸν τῆς ἐπιτυχίας τοῦ γαλακτωμένου καὶ τῆς κρέμας προ-σώπου NTEZIP τὰ ὁποῖα εἶνε θαυμά-χαρις εἰς τὸν πλοῦτον τὸν βιταμίν-ων πού περιέχονται καὶ τὰ ὁποῖα συνιστᾶμεν ὡς τὴν ἀπαραίτητον τροφὴν δερματὸς ἡμέρας καὶ νυ-κτός διὰ κάθε γυναῖκα.

νὰ κἀν κατὰ πού θέλει ἐκεῖνος. Εἶ-νε ὅμως ἀμφίβολον ἂν μπορῇ νὰ τοῦ ἐπιβάλλῃ πράξεις ἀντιθέτες πρὸς τὴν ἡθικὴ καὶ πρὸς τίς θεμελιώδεις ἀο-γές του — π. χ. νά τὸν διατάξῃ νά κλέψῃ ἡ νά δολοφονήσῃ. Ἀν τοῦ ὑ-ποβάλῃ τὴν ἰδέα ὅτι τὸ νερὸ του πα-οῦλε, δὲν εἶνε πᾶς ἱκανὸς νά τὸ κινήσῃ, ὅσο κι' ἂν προσπαθῇ. Κα-τὰ τὸν ἴδιον τρόπο μπορεῖ νά τὸν πει-σῇ ὅτι ἔχουν παρὰλύσει τὰ φωνητι-κά του ὄργανα κι' ὅτι ἔχει χάσει τὴν ὁμιλίαν του. Ἀλλὰ καὶ ἀντιθέτως ἔ-χει τὴ δύναμι, νά τὸν θεραπεύσῃ με-τὰ τὸν ὑπνωτισμὸ ἀπὸ νονοῖο γλωσσο-δέτη.

2. Τὰ φαινόμενα τοῦ ἐλέγχου τὸν μῦς τὸν ἀκουσίαν κινήσεων εἶνε μᾶλλον σπάνια κι' ἐξηννοῦνται δυσκο-λότερα. Οἱ μῦς αὐτοὶ περιβάλλουν τὰ ἔντερα, τὰ αἰμοφόρα ἀγγεία καὶ τὰ τοιχώματα τὸν ἐσωτερικῶν ὀρά-γων. Συνήθως, κινεῖται τελείως αὐ-τομάτως, ἀνεξάρτητα ἀπ' τὴ θέλησι τοῦ ἀτόμου. Ὡστόσο, ὑπὸ ὠρισμένες εὐνοϊκὲς περιστάσεις, ἐπηρεάζονται μετὰ τὴν ὑποβολή.

Τότε βλέπει κανεὶς π. χ. τὸν ὑπνω-τισμένο νά κοκκινίσῃ στὸ πρόσωπο — ἐνῶ τὸ κοκκινισμὸς εἶνε συνήθως μιὰ νερνικὴ ἀντίδρασις πού συμβαί-νει χωρὶς νά τὸ θέλωμε. Ἐπίσης ἡ ὑποβολὴ μπορεῖ νά ἐπιδράσῃ τοὺς ἰδρωτοποιούς ἀδένες καὶ νά κἀν τὸν ὑπνωτισμένο νά μουσκέλῃ ἀπὸ ἰδρώτα, μέσῃ σ' ἕνα ψυχρὸ δωμά-τιο, γιὰτὶ ὁ ὑπνωτιστὴς τοῦ ὑπέβα-λε τὴν ἰδέα ὅτι ἡ θερμοκρασία εἶνε ἀσφυκτικὰ ἔσθῃ.

Οἱ παλμοὶ τῆς καρδίας ἐπιταγύ-νονται μετὰ τὴν ὑποβολή. Ἐπίσης καὶ ἡ ἐκκρίσις σάλιοι στὸ στόμα.

4. Στὰ φαινόμενα πού προκαλοῦν ὀργανικὲς μεταβολές, γροῖζεται πολ-λὴ μεγάλη προσοχὴ κι' ἐπιφυλακτι-κότης. Γιατὶ ὅσα ἔξομε σήμερα γιὰ τὴ φυσιολογία τὸν ἰστών τοῦ σώμα-τος, δὲν ἀκούν γιὰ νά ἐξηγησῶν πὼς ἡ ὑπνωτιστικὴ ὑποβολὴ προκα-λεῖ μεταβολές τῆς συστάσεως τους. Πάντως, ἀναφέρονται στὰ γονικά ἀκορετὰ τέτοια ἀναμφισβήτητες πε-ριπτώσεις, μετὰ τὴν ἄλλων ἡ ἐμφάνισις τὸν σημειῖται τῆς Σταυρο-σέως στὰ νεῖα καὶ στὰ πόδια ἀτό-μων ὑπερτίκτων, πού ἀντιπροβάλλονται εὐκολὰ καὶ ἔντονα. Ἀναφέρεται ἐπί-σης ἡ περίπτωσις ἑνὸς ὑπνωτισμέ-νου, πού ἐβγάλε φουσκάλες στὸν ὑπέρτοστο του, ὅταν ὁ ὑπνωτιστὴς τοῦ εἶπε ὅτι εἶχε νυθῇ ἀπᾶν του βραστὸ νερὸ!

★

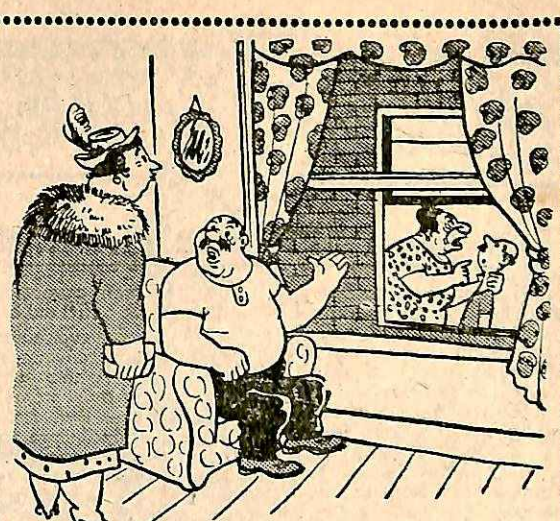
Οἱ τοῖποι τοῦ ὑπνωτισμοῦ εἶνε πολλοὶ καὶ διάφοροι.

Μετὰ τὴ μέθοδο Μπρέιντ, τὸ μέν-τιον κυττάζει ἀτενὲς ἕνα μικρὸ καὶ λαμπρὸ φωτεινὸ σημείον, π. χ. τὴ φλόγα ἑνὸς κεριοῦ, γιὰ νά κοιμησῇ ἔλαφρὰ τὰ μάτια του καὶ νά ὑπνωτι-σθῇ στὸ τέλος.

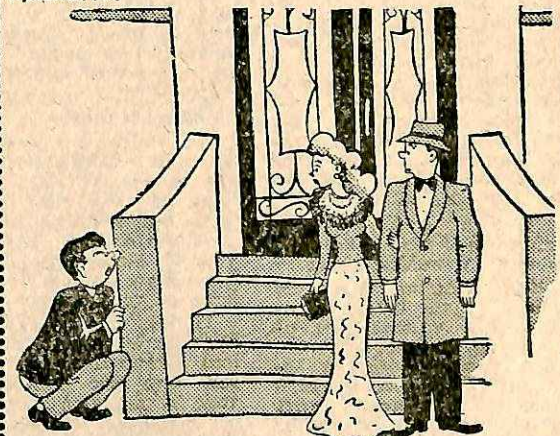
Ὁ ὑπνωτιστὴς Ρισὲ συνήθιζε νά περνᾷ τὰ χέρια του πᾶν ἀπ' τὸ κεφάλι τοῦ μέντιον, ἀπ' τὴν κορυφὴ τοῦ κρανίου πρὸς τὰ κάτω.

Πιὸ συνηθισμένη εἶνε ἡ μέθοδος τῆς Σχολλῆς Νανού: Ἡ ἀογὴ δηλαδὴ καὶ μονότον ἐπανάληψις ὁράσεων ὀ-πως οἱ ἑξῆς: «Τὰ μάτια σας κοινοῦ-ζονται ὁλοένα πῶς πολὺ... Τὰ βλέ-φαρά σας βαρύνουν... Νοιώθετε ἔ-ξάντλησι σ' ὅλο τὸ κορμὶ σας... Κλείνετε τὰ μάτια σας, τὸ μυαλό σας θολώνει, οἱ σκέψεις σας σβύ-νουν...».

Πάντως, εἶνε ἀπαραίτητο νά μὴ ἀντιστασέται ὁ ὑπνω-τισμὸς. Ἡ ἰδέα ὅτι ὁ ὑ-πνωτιστὴς τοῦ ἐπιβάλλεται πάντοτε μετὰ τὴν ἰσχυρότερη θέλησι του, εἶνε λαθασμένη. Πρέπει νά θέλῃ κι' ὁ ἴδιος νά ὑπνωτισθῇ. Γι' αὐτὸ ὁ ὑπνω-τισμὸς μπορεῖ νά ὑπνωτισθῇ καὶ ὁ ἑαυ-τός του, ὅταν εἶνε εὐνοϊκὰ προδιαθε-μένος. Ἀρκεῖ μόνον νά συγκεντρωθῇ σὴν ἰδέα τοῦ ὑπνῶ, νά διώξῃ κάθε ἔξω σκέψι ἀπ' τὸ νοῦ του καὶ νά καρφώσῃ τὸ βλέμμα του σ' ἕνα μικρὸ ἀντικείμενον ἔντονα φωτεινὸ.

—Εἶναι ἀνάγκη, βρέ γυναῖκα νά πᾶς στὸ σινεμά νά ὄης τὸ «Δράμα τῆς Ζωῆς»;... Ἐδὼ τὸ βλέπεις τζάμπα!...

—Αὐτὸς εἶναι ὁ πονοκέφαλος πού εἶχες Ἀλίκη, σήμερα καὶ δὲν μποροῦσε νά βγῇ μαζί μου ἔξω;...

Ὁ προϊστάμενος: Γιατὶ πίνεις, μωρέ, μετ' τὸ γραφεῖο; —Γιὰ νά πάρω θάρρος καὶ νά σας ζητήσω αὐξήσει!...

Ὁ διαρρηκτὴς: Θέλουμε τρακόσιες χιλιάδες γιὰ ὅλα αὐτὰ καὶ ἕνα πεντοχίλιον γιὰ τὸ φίλο μου πού τὰ ἐπλυνε!...

Η ΑΠΑΓΩΓΗ ΤΗΣ ΓΙΑΜΙΛΕ

Μία παλιά φίλια έκανε τις εικονικές του σείνη Ρασίντ έλ Χαμέ και του Καλίλ Κουρά, που ήταν από τις παλαιότερες κι' ένοχώ- τερες του Λιβάνου. Κι' ο συνδεσμός τους θα γινόταν σε λίγο πιο στενός, γιατί ή- ταν αποφασισμένο, ότι ο Σα- ίν, ο μοναγονιός του Καλίλ Κουρά, θα παντρευόταν την θυγατέρα της Γιαμιλέ, τη μονα- χοκόρη του Ρασίντ έλ Χαμέ.

Τα δυο παιδιά είχαν την ίδια περίπου ηλικία κι' έ- χαν μεγαλώσει μαζί. Κι' ο- πως οι οικογένειές τους ή- σαν το ίδιο πλούσιες και δυ- νατές. Όλοι έλεγαν πως η καλύτερη γύφη για τον Σα- ίν ήταν η Γιαμιλέ, κι' από τ' άλλο μέρος πως η κόρη του σείνη Ρασίντ έλ Χαμέ δεν θα μπορούσε να βοή- καλύτερα σ' αυτό από το γιό του Καλίλ Κουρά.

Επειτα, ο Σαίντ ανα- πούσε τη Γιαμιλέ και της το είχε πη πολλές φορές.

Κάθε φορά που η νέα τόν άκουγε να της μιλάει κι' ά- γάπη, του γαυνολούσε με καλωσύνη και τρυφερότητα. Γιατί ήταν όμοιας τάς λό- για του Σαίντ. Μόνο που η Γιαμιλέ δεν εύρισκε τίποτε να του απαντήσει. Άλλωστε, αυτό δεν την έκανε να πο- λυκαταλάει κι' ούτε ανα- σφαιριόταν ποτέ, αν τ' α- σπάζονταν ένοχως για τον Σαίντ, ήταν ανάγκη η γύφη, τί μπορούσε να ξέρει κι' αυτά τα πράγματα; Μήπως είχαν αγαπήσει ποτέ άλλοτε; Μι- σως η ανάγκη, σκεφτόταν, δεν ήταν τίποτε άλλο από την ευχαιρότητα που ένοιω- θε, όταν ο Σαίντ της μι- λούσε.

Γι' αυτό, όταν την ρωτού- σε, αν ήταν ευτυχισμένη, του απαντούσε πως ήταν και το πίστευε κι' η ίδια.

Μία μέρα, τέλος, ο σεί- νης Ρασίντ έλ Χαμέ και ο Καλίλ Κουρά αποφάσισαν να δώσουν τους γάμους των δυο νέων. Θα γίνονταν στη γιορ- τη των Κέδρων, που είχε μια από τις μεγαλύτερες γιορ- τές των μαμωνιτών μουσουλ- μάνων του Λιβάνου.

Ένα μεγάλο πλήθος είχε μαζεμένη από όλον τον Σαίμα, την Ιερή πόλη, κι' αυτή την έορτη, Κι' άνα- με- σε στους άλλους προσκυνη- τές ήταν κι' ο υπεύθυνος του Άκκας, Ουάο έλ Χουσεϊν, που είχε πάει εκεί μαζί με

PERMANANT

ΦΑΡΔΙΕΣ ΣΚΑΛΕΣ
ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΑΛΕΣ

Ιδού το μουσικό μας

Μ Λαμπρόπουλος

Κωνσταντίνου 12
Τηλ 53.109

Ση ΑΙ προσκομίζουμε
το ιατρικό απόδομα λαμ-
βάνουν δωρεάν κάτι.

μια λαμπρή συνοδεία από πολυεπίπεδο της φυλής του.

Ήταν ένα γαρούμενο ά- νοιχτικό πρωινό, όταν ο υπεύθυνος του Άκκας έκανε την εισοδή του στην πόλη. Κι' η Γιαμιλέ είχε βγεί εκείνη τη στιγμή μ' άκαλυπτο το πρό- σωπο στην τσάρα του πα- τοϊκού σπιτιού, για να περι- ποιηθεί τα λουλούδια της, που φύτρωναν μέσα σε με- γάλες γλάστρες.

Ετσι, το βλέμμα της έ- πεσε πάνω στον υπέροχο καθάλαρο. Και τα μάτια του Ουάο έλ Χουσεϊν στη- ποιήσαν για μερικά στιγ- μέρες πάνω στην όμορφη νε- αρά.

Οτι έγινε κατόπιν ήταν θέλημα της μοίρας.

Την ημέρα της γιορτής, ο υπεύθυνος του Άκκας, αψη- φώντας τον κίνδυνο κατώ- θρωσε να γλυστατήσει κοντά στη Γιαμιλέ και της ψιθυρί- σε λόγια αγάπης και στο- ρικής. Κι' εκείνη γαυλούσε το φερότε της και του γαυνο- λούσε με τρυφερότητα.

Το ίδιο βράδυ, ο Ουάο έλ Χουσεϊν έβγαλε από την ιερή Σαίμα ποσειτονιζόμε- νος από τους πολυεπίπε- τους. Η βιαστική αναχώρη- σή του έκανε ο' όλους έν- τυπωση. Και μόνον όταν εί- δαν πως κι' η Γιαμιλέ είχαν εξαφανισθεί από το πατρικό σπίτι κατάλαβαν ποιος ήταν ο λόγος που είχε κάνει τον υπεύθυνος του Άκκας να φύγει προτού ακόμη τελειώσουν οι γιορτές.

Πέρασε καιρός από τότε. Η Γιαμιλέ ζούσε τώρα ει- νυχισμένη στο παλάτι του υπεύθυνου του Άκκας, που την είχε κάνει βασίλισσα της καροιάς του και γυναίκα του.

Ένα μόνον πράγμα την έκανε να λυπάται πολλές φο- ρές. Ο Ρασίντ έλ Χαμέ, ο πατέρας της, δεν είχε θελή- σει ποτέ να την συνοδεύσει κι' είχαν άσπρη επίση να δεχτεί τα πλούσια δώρα που του είχε στείλει ο Ουάο έλ Χουσεϊν.

— Η Γιαμιλέ δεν είχε πια κόρη μου, είχαν απαντήσει στους απεσταλμένους του γαμπρού του. Δεν μπορώ, λοιπόν, να δεχτώ τα δώρα που μου στέλνει ο άνθρωπος που την έχει γυναίκα. Ταυ, μ' όλο που ούτε εγώ ούτε οι οικογένειά μου έχουμε τίπο- τε εναντίον του υπεύθυνου του Άκκας. Γιατί φέθηκε τίμια, για που έκανε τη Γιαμιλέ γυναίκα του. Όλο το δίκιο είναι με το μέρος εκείνης που πίκαινε τα υφάσματα μου και άτιμασε τη γενιά μου.

Μία μέρα, ο Ρασίντ έλ Χαμέ ανέβηκε στο δώμα του αλογό του και έβγαλε από τη Σαίμα.

Οι συμπατριώτες του τον εναείδαν, έπειτα από πολ- λές βδομάδες.

Στο διάστημα αυτό είχε

τοξέει στο Άκκας και, με- ταφυσώντας σε ποταμει- τη, είχε καταφέρει να φτά- ση ως το δωμάτιο της Για- μιλέ, για να της πει ότι αν- τος της έλειπε στο κυνήγι.

Η συζήτηση μεταξύ του πατέρα και της κόρης υλίσ- κότανε μερικά λεπτά.

— Οι άνθρωποι στη Σαί- μα, είχε πη ο Ρασίντ έλ Χα- μέ στη Γιαμιλέ, αναρωτιών- ται ως πότε ο πατέρας σου θα ζή μέσα στην άτιμία και τη ντροπή. Ξέρουν, ωστόσο, πως είνε νέος και πως δεν έχει ανάγκη... Κι' ίσως κι' αυτό καιείς δεν τόλμησε να του υπεισθυσίσει το γέρος του.

Η Γιαμιλέ είχε πείσει στα πόδια του και έκλαιγε με λυγμούς.

— Η καρδιά μου σνί- ζεται στη σκέψη εκείνου που πρέπει να γίνει, συνέχισε ο Ρασίντ έλ Χαμέ. Γιατί, ό- σο κι' αν την πληγώσω, δεν έ- πιασε να σ' αγαπά. Γιαμι- λέ, Άλλά, το γέρο μου δεν πρέπει να τρέχει... Οι πόνονοι μας περιμένουν α- πό μέσα να τους ξεστο- πίσω... Είσαι έτοιμη κό- ρη μου;

— Πατέρα μου...
Η δυστυχισμένη δεν πρό- φασε να πη άλλη λέξη. Ο Ρασίντ έλ Χαμέ είχε βγά- λει από κάτω από το μαν- δύλο του ένα καλοκαλομένο γιαταγάνι και, πιάνοντάς την από τα μαλλιά, της έ- κοψε πέτα ως πέτα το κε- φάλι...
Οι κάτοικοι της Σαίμα τον είδαν κατά το σε- ρουπι της άλλης ημέρας να ξεπε- ζεύει από το αλογό του υπορούς στην πόδα του μεγάλου τσίλιου.

Ανοίγει τότε το μανδύα του και έβγαλε από κεί ένα ματωμένο κεφάλι.

Όλοι αναγνώρισαν αμέ- σως το κεφάλι της άτυχης Γιαμιλέ.

Ο Ρασίντ έλ Χαμέ έκλαι- γε με λυγμούς, καθώς έ- δεινε ο' εκείνους που τον περιστοιγίζαν το κεφάλι της κόρης του. Και, εσπινικά, τα γόνια του λυγίσαν και σωριάστηκαν κάτω, σαν άνω- γος δνκος.

Ήταν νεκρός!...

ΑΝΤΡΕ ΡΕ-Υ-Σ

Το πρόσωπό του φουσκώ- νει με την πανσέληνο

Όπως αναφέρει ένα αμε- ρικανικό ιστοικό περιοδικό, ανακαλύφθηκε μια ενδιαφέ- ρουσα ποσειπτική ανθρω- που που έπηρεάζεται από τις φάσεις της Σελήνης. Πρό-κειται για ένα Άμερικανό ναύτη. Το μισό πρόσωπο του ανδρώπου αυτού σου- σκώνει, μερικά μέρες πριν απ' την πανσέληνο. Κατόπιν ό- σο μικραίνει το φεγγάρι, κι' αυτό και ξαναγυρίζει στις κανονικές διαστάσεις του. Κατά τα άλλα, ο ναύτης είναι τελέ- ως φυσιολογικός και δεν υποφέ- ρει από καμία ένόνηση. Βεβαιώνει δε ότι πωτοπα- ρετήσσει το φαινόμενο αμ- τό στο πρόσωπο του, απ' ό- το κοιμήθηκε μια νύχτα, στους τορικούς, στο ύψι- νο, έτεβεινένας στις ακτί- νες της πανσέληνου.

Το πάθημα του Ναστραδίν

Τόν καιρό που ο Ναστραδίν Χάτζας ήταν κονταπλανάτης ο' ένα τζαμί της Συμύνης και δεν ήξερε ακόμα ούτε να διαβάσει ούτε να γράφει τούρδε ξαφνί- κα η ιδέα ν' ανοίξει... σχολείο!

Μία μέρα, εκεί που καθόταν είδε ναρκείται μια γυναίκα μ' ένα γράμμα στο χέρι κι' είχε με το νου του:

— Αυτή η γυναίκα δικώς έλλο έρχε- ται για μένα για να της διαβάσω το γράμμα που κρατά. Άς το σκάσω.

— Που πάς, Ναστραδίν, έφεντη; του φώναζε η γυναίκα.

— Πάω να κάνω τη μεσημεριάτικη προσευχή μου.

— Μα, άργει ακόμα το μεσημέρι, κά- τας μια στιγμή και διάβασέ μου αυτό το γράμμα του άντρα που λείπει στην ξενιτιά.

Ο Ναστραδίν πήρε το γράμμα κι' άρ- χισε να κάνει πως το διαβάει κουνών- τας λυπημένως το κεφάλι του.

Η γυναίκα όταν είδε το Χάτζα να κάνει πως της κινήσεις είχε μέσα της: «Δίκως άλλο ο άντρας μου πέθανε!»

— Ώ, έφεντη μου, φώναζε, αν είναι πεθαμένος, πέσε μου το να χάσω κάθε έλπιδο.

— Χάσε την! άπάντησε ο Χάτζας.

— Να φορέσω μαύρα;

— Φόρεστα!

Η φτωχή γυναίκα πήρε το γράμμα κι' έτρεξε στο σπίτι της όπου άρχισε να κλαίει τον άντρα της. Ένας γείτο- νας έκουσε τα κλάμματα της και ρώ- τησε την αιτία.

— Έλαβε ένα γράμμα και της λέει πως πέθανε ο άντρας της, του εξήγη- σαν.

— Αυτό είνε ψέμμα, είπε ο γείτονας. Γιατί κι' εγώ έλαβα σήμερα γράμμα από τον άντρα της, και μου λέει πως είνε καλά, και πως μετά δέκα μέρες θά'νε εδω.

Και δίκως να χάνει καιρό πήγε στη γειτονισιά του και της είπε:

— Που είνε το γράμμα, που σουδρε; Η γυναίκα του τούδωσε κι' εκείνος μόλις το διάβασε της είπε:

— Γειτονισιά μου, ποιος ήταν αυτός που σουδρε αυτό το παιγνίδι; Άκου τι γράφει το γράμμα: «Άφου ρωτήσω για την ποθητή μου ύγεια σου, σε πληροφορώ ότι κι' εγώ είμαι καλά, ζο- ζο στον Άλλάχ, και σε δέκα μέρες θα γυρίσω. Στο μεταξύ σου στέλνω ένα ρεντόνι και μια κουκλα για την κόρη μας...»

Η γυναίκα πήνε άμέσως στον Να- στραδίν και του πη με παράπονο:

— Γιατί μουδρες αυτό το πράγμα έφεντη μου; Ο άντρας μου γράφει πως είνε καλά και μου στέλνει ένα ρεντόνι και μια κουκλα για την κόρη μας.

— Έχεις δίκιο, καλή μου γυναίκα, ά- πάντησε ο Χάτζας. Συγχώρεσέ με. Γιατί εκείνη τη στιγμή, ήμουν άπονημένος ήταν και τα μάτια μου θαμπωμένα από τον ήλιο και, βλέποντας την κουκλα τυλιγμένη μέσα στο ρεντόνι, την πήρα για τον άντρα σου. Νομίζα πως ήταν νεκρός και τον είχα κι' άλλες σαθα- νώσεις!

— Έ! Άφου είνε έτσι, συχωρεμένος νάσαι! άπάντησε η γυναίκα, που σαν άγράφματι που ήταν δεν σάθηκε ι- κανή να μυρίσθ την κατεργαριά του παμπόνηρου του Ναστραδίν.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ συμφώνησε το άρθρο 6 § 1 του Α. Ν. 1092/1938.

Ίδιοκτήτης Διευθυντής: Ιωάννης Παπα- γεωργίου. Κατοικία: Βησσαρίωνος, 4.

Υπεύθυνος Τυπογραφείου: Σ. Π. Μπέλλας. Κατοικία: Ζεφύρου 4, Ν. Ηράκλειον.

ΣΥΝΑΠΟΜΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Έτησία .. 600.000

Εξάμηνη .. 60.000

Τρίμηνη .. 30.000

Εμπόσματα εσωτερικού δια ταχυδρομικής

επταμηνίας και έξω- τικού δια ταχυδρομικής

ταχυτάτης προς τον κ. Ι. Γ. Παπαγεωργίου.

— Άν πρόκειται να εξάπτεσαι

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ...

Παράξενο δήγημα

— Φτάσαμε, άνήγγειλε ο κ. Μέ- ρις, άνοίγοντας την πόρτα του αμ- τοκινήτου.

Το πρόσωπό του ήταν σκυθρωπό. Ήταν φανερό πως ξαναβλέπε με δυ- σαρέσκεια το έξοχικό αυτό σπίτι, που δεχόταν πάλι τον ιδιοκτήτη του, άφου είχε μείνει άκατοίκητο τόσα χρόνια.

Η κόρη του απεναντίας εξέδηλω- νε ζωηρότητα και συγκίνηση εξαίρε- τική. Για να την ευχαριστήσει, ά- κριβώς, ο Μέρις είχε υποχωρήσει στις επίμονες παρακλήσεις της και πήγαινε τώρα να περάσει το καλο- καιρί μαζί της στη Βίλλα αυτή. Ή- ταν άνκανος να της άρνηθεί το πα- ραμικρό, γιατί την είχε αναθρέψει ο ίδιος, μόνος του, άφ' ότου είχε μεί- νει χήρος. Και το κορίτσι αυτό, που δεν είχε γνωρίσει τη μητέρα του, ήταν η μοναδική χαρά της ζωής του.

Τώρα όμως ο ένδοσιασμός της κόρης του, που χοροπηδούσε πάνω στην άμμο του νοναπαιού του κή- που, δεν φαινόταν να τον ευχαρίστη καθόλου.

Η νέα έφριχνε έκστατικές ματιές στην πρόσοψη του σπιτιού, στον κή- πο, στα δέντρα του πάρκου...

— Μου φαίνεται, πως βρίσκουμαι σε γνώριμο περιβάλλον! φώναζε έ- ξαφνα. Σάν να γυρίζω από μακρινό ταξίδι...

— Έσύ δεν ήρθες ποτέ εδω! τη διέκοψε ο πατέρας της.

— Ναί... ναι... Έχω έρθει πολ- λές φορές... στον ύπνο μου...

— Τί θές να πής; ρώτησε ο Μέ- ρις, με φωνή που είχε αλλοιωθή έ- λαφρα.

«Έδωκε την κόρη του να πηγαί- νοέρεχτα, συγκινημένη, ν' άνοιξη τις πόρτες... να βγάλλει φωνές έκπληξε- ρες...» Η κοπέλλα δεν άπάντησε στην έρώτησή του... Μονολογούσε σιγά:

— Μάλιστα... Νά η τραπεζα- ρία... η Βιβλιοθήκη... το μεγάλο σαλόνι... Τ' άναγνωρίζω όλα... Είνε το σπίτι των όνέ μου!...

— Τί θές να πής; ξαναρώτησε ο πατέρας της, χλωμός. Για ποιο ό- νειρο μιλάς;

«Η Άνν έσπρωξε μια πόρτα, που όδηνούσε σ' ένα κρύο σαλόνι, με έπιπλα κρυμμένα κάτω από γκριζά σκεπάσματα. Σταμάτησε στο κατώ- φιλι και μουρμούρισε:

— Μιλω για ένα όνειρο που βλέ- πω συχνά και που έκτυλίσσεται μέ- σα σ' ένα σπίτι σαν αυτό...»

«Επειτα, σαν να την έσπρωχνε μια άκατανίκητη παρόρμηση, ώρη- σε προς τον καναπέ του σαλονιού κι' άνασκήκωσε το σκέπασμα.

— Τό ίδιο!... Ψιθύρισε, ένώνον- τας τα χέρια της. Τα ίδια άκριβώς έπιπλα!...

— Είνε φαντασία σου... Άπλη περίπτωση αμυθαβολής... τράυλι- σε ο πατέρας της. Έξ άλλου αυτά τα έπιπλα είνε κοινότητα. Υπάρχουν παντού...

— Όχι, όχι, άδύνατον!... δια- καρτηρήθηκε η Άνν. Όλα βρίσκον- ται στην ίδια θέση, όπως σ' όνειρο μου... Θα μπορούσα με κλειστά τα μάτια να σου περιγράψω και το παραμικρότερο μπιμπιλό και να σου πω που βρίσκεται!... Τάχα ίδια τό- σες φορές... Είνε καταπληκτικό...»

Γύρισε έπειτα και κτύπησε παρά- ξενα τον πατέρα της.

— Στ' όνειρό μου, πρόσθεσε με σιγανότερη φωνή, είνε ένα δράμα σ' αυτό το σαλόνι...

— Ένα δράμα;...

— Νάί, νάί... έκέι, κοντά στο ντιβάνι... Η γυναίκα καθόταν...

Ο άντρας στεκόταν κοντά στην πόρτα...

— Άν πρόκειται να εξάπτεσαι

έτσι και να βάλλεις τέτοιες έξωφρενί- κες ιδέες στο μυαλό σου, θα ξανα- φύγουμε άμέσως! δήλωσε ο Μέρις. Η Άνν κούνησε το θανάθ κεφάλι της και κατέβαλε μεγάλη προσπά-θεια για να καταικήση την ταρα- χή της.

— Μην άνησυχής, μπαμπά! είπε κατόπιν. Δεν έχω τίποτε... Δεν σου είχα μιλήσει ποτέ γι' αυτό το πράγμα... Κάτι μούλεγε ότι δεν έπρεπε να σου μιλήσω... Σήμερα όμως μου είνε άδύνατον πια να σω- πάσω... Μου φαίνεται καταπληκτι- κό που ξαναβρίσκουμαι σ' αυτό το γνωστό μου σπίτι, όπου ώστόσο με βεβαιώνει ότι δεν ήθα ποτέ!...

— Ποτέ! φώναξε άγρια ο Μέρις.

— Κι' όμως τόχω ήδη στον ύπνο μου άπειρες φορές... Σου συμβά- νει ποτέ να ξαναβλέπεις επανειλημ- μένος το ίδιο όνειρο;

— Φυσικά. Το πράγμα αυτό μπο- ρεί να συμβη σε όλους!

— Ίσως!... Εγώ όμως βλέπω σχεδόν καθημερινώς το όνειρο αυτό...

— Γιατί το σκέπτεσαι διαρκώς... Γιατί δεν καταβάλλεις προσπάθεια ν' απαλλαγής απ' αυτό!

— Δεν έχεις δικιο... Οθέλα πολ- λυ ν' άπελευθερωθώ απ' αυτό το φο- βερό εφιάλτη...

Ο Μέρις σήκωσε το χέρι του, σά νάθελε να επιβάλει στην κόρη του να σωπάσει. Μα η κοπέλλα δεν είχε αντίληψη την παράξενη παραχή του. Με τα μάτια μισέκλειστα, ξαναζού- σε τώρα τ' όνειρό της:

— Νά, η ώραία κυρία είνε γυμνε- νη σ' εκείνη τη γωνία του καναπέ, είπε. Στα πόδια της παίζει το κο- ριτσάκι της... Το κοριτσάκι αυτό είνε εγώ... Ξαφνικά, μπαίνει ο άν- τρας. Τα μάτια του λαμπύρουν άγρια, το πρόσωπό του είνε παραισρωμέ- νο απ' την όργη... Στο ένα του χέρι κρατάει ένα περιστρόφο και στ' άλλο κάμψα γραμμάτια. Τά δείχνει στην ώραία κυρία, φωνάζο- ντας άγρια... Αυτή σκκώνεται, τον ίκετεύει, θέλει να πάρη στα χέρια της τη μικρή που κλαίει... έμένα...

Ο άντρας όμως πυροβολεί κι' η γυ- ναίκα σωριάζεται στο πάτωμα, κά- τω άκριβώς από εκείνο το κάδρο... Βουτηγμένη στο αίμα της!...

Η κοπέλλα έδειξε ύστερα μια εί- κόνα, κρεμασμένη στον τοίχο και σκεπασμένη κι' αυτή με γκριζό ύ- φασμα. Επειτα πήγε κοντά κι' ανα- σκήκωσε το σκέπασμα. Φάνηκε τότε το πορτραίτο μιας ώραίας γυναι- κας.

— Ω, είν' αυτή! τραύλισε η Άνν. Η γυναίκα του όνειρο μου!...

Γύρισε άπτότομα προς τον πατέρα της, που είχε κρύψει το πρόσωπό του μέσα στα χέρια του.

— Ποιάν... ποιάν παριστάνει αυτό το πορτραίτο; ρώτησε.

Κι' ο Μέρις άπάντησε, με φωνή ύ- πόκωφη, μη μπορώντας πια να κρα- τήσει το τρομερό μυστικό του:

— Η μητέρα σου!... Τη σκότω- σα... όπως τ' όνειρό της... γιατί με πρόδιδε!...

— Μαμά μου... φωνή μου μα- μά!... ξεφώνισε η Άνν και σω- ριάστηκε στο πάτωμα λιπόθυμη.

ΛΟ-ΙΝΤ ΧΕΛΜ

Πρωτότυπες αυτοκτονίες

Ένας κάτοικος του Λος Άντζε- λες, όνοματι Ρόμπερτ Στράντ, νοί- κιασε ένα άεροπλάνο και διάταξε τον πιλότο ν' ανεβεί σε ύψος 5.000 μέ- τρων. Όταν έφτασαν εκεί, ο Στράντ τινάχθηκε από το άεροπλάνο και όί- γθηκε στο κενόν, προτού ο πιλότος προσπάση να τον συγκρατήση.

Πρό ήμερών πάλιν, ένας Νεο- ορκέζος, ο Τόμας Κρός, παρακολού- θουσε την κηδεία του δικαστού Χό- ρουμτ. Ξαφνικά, έγκάτελλε την πό- ρτη, υπήλκε σ' ένα γραφέο κηδείων, και φύτρε μια σφαίρα στο κεφάλι του.

Το έγκάυμα είνε από τα συνήθη άτυχήματα που συμβαίνουν καθημερινώς στα σπίτια και η έκλαίκευσις του θέματος τούτου ως και η άναγραφή των πρώτων φροντίδων πολλάκις μου έχει ζητηθή δι' επιστολών υπό πλείστον άναγνωστών της πα- ρούσης στήλης. Έχω υπ' όφιν, πολλά περιστατικά στα όποια αν εύθως έξ άρχής έφημώζετο η κατά- λληλη περποίση, η θεραπεία των ά ετελείωνε δια- λφς και ταχέως και δίκως να μείνι ούδς ίκνος ού- λης. Έν τούτοις από άγνοια μερικών στοιχειών γνώσεων πρώτης βοήθειας, τα έγκάυματα έμολυν- θησαν και μετά μακροχρόνιο θεραπεία άφισαν στο δέρμα λεκέδες και αντίστοιχες ούλες.

Θα μιλήσω λοιπόν σήμερα για τις πρώτες φρον- τίδες και για την θεραπεία των έλαφρων έγκάυμα- των περιωρισμένης εκτάσεως δηλ. του α' και β' βαθμού. Για τα βαρύτερα ή τα μεγάλλα εκτάσεως πρέπει όπωσδήποτε και ταχέως να έπληρωθι γιατρός.

Υπάρχουν διάφορων βαθμών έγκάυματα χαρακτι- ριζόμενα αναλόγως των έλαφρων ή σοβαρότερων βλαβών που προκαλούν στο δέρμα ή και βαθύτερα στους ιστούς. Η θεραπεία του έγκάυματος διαφέρει αναλόγως του βαθμού και του είδους αυτού.

Τα έγκάυματα του Ιου βαθμού παράγονται εκ της άκτινοβολίας θερμών σωμάτων ως του ήλιου, κλιδάνων υπεριώδων ακτίνων κτλ. ή εκ της επα- ρχής θερμών ατμών, θερμού ύδατος ή θερμών στε- ρεών σωμάτων κτλ. Τα έγκάυματα 2ου βαθμού πα- ράγονται εκ της επιδράσεως ύψηλότερας θερμοκρα- σίας, ως και από πολύ θερμό νερό, από εκτίναξη σταγόνων κειντού λαδιού ή βουτύρου, από πυρα- κτωμένο σιδηρό από οινόπνευμα κτλ. Τα έγκάυμα- τα 3του και άνω βαθμού παράγονται εκ της επι- δράσεως μέσων έχόντων ύψηλότερη θερμοκρασία και έρχομένων σ' επαφή επί μακρότερον χρόνον μετά του δερμικού.

Και τώρα η πρώτη συμβουλή για τα έγκάυματα είνε ότι πρέπει ν' άποφεύγεται να χρησιμοποιεί- ται έμπειρικά μέσα για την θεραπεία και του έπιπο- λαιότερου έγκάυματος. Διότι, όχι μόνο θα υποφέ- ρετε από πόνο, αλλά και θα το μολύνετε παρα- τείνοντας την ίσσι του κι' ανεξίτηλες ούλες θα προκαλέσετε εξ άγνοιας σας. Ίδιος ν' άποφεύγετε την κακή συνήθεια να βάζετε μελάνι στα έγκάυμα- τα γιατί αν το έγκάυμα είνε λιγάκι βαθύτερο, λόγω άπορροφώσεως των τοξικών ουσιών της μελάνης έ- πακολουθούν εκτός της τοπικής μολύνσεως και σο- βαρότερες γενικές διαταραχές.

Το προχειρότερο και άποτελεσματικότερο μέσο που πρέπει να χρησιμοποιήτε σ' ένα έλαφρό έγκάυ- μα είνε το μουρουνέλαιο. Σκεπάστε το έγκάυμα με μια γάζα ή μ' ένα τουλπάνι και έφυγναινε κάθε δυό ώρες με λίγο μουρουνέλαιο, δίκως να βγάτε τη γάζα.

Μετά τρεις έως τέσσερες ημέρες άμα άφαιρέ- σετε τη γάζα το έγκάυμα άσχημα άποξηρανθή. Έάν δεν υπάρχει προχειρής μουρουνέλαιο τότε άναγ- καστικώς χρησιμοποιήστε προσωρινώς μέγμα αυγού με λάδι φαγητού. Κτυπήτε καλά δυό κρόκους αυ- γών με μια κουταλιά λάδι. Άλείψετε με το μίγμα αυτό το έγκάυμα και το επόμενες έλαφρές μέ- ρες ότου προμηνεύετε από τον φαρμακοποιό σας μια ούδετερη αλοιφή ή μουρουνέλαιο με την ό- ποιαν θα το περιποιηθήτε δι' όλίγας ημέρας. Το μίγμα του ελαϊολάδου με τα αυγά μπορείτε για τις πρώτες αλλαγές να το αντικαταστήσετε ώσού- πως με το έλας δροσιστικό κι' αντισηπτικό μίγμα το όποιον παραγγέλλετε να σας φτιάξη ο φαρμακοποιός σας. Έλαϊόλαδο 100 γραμ. Άρθεσόνερο 100 γραμ.

Πρέπει να προσφύλαξετε το έγκάυμα από νερό, σαπούνι, ή οιαδήποτε άλλη έρεθιστική ουσία. Μετά λίγες ημέρες όταν το έγκάυμα άποξηρανθή, άφαι- ρείτε τον έπίδεσμο πούδραροντάς το με τάλκ.

Σε έγκάυμα πρώτου ή δεύτερου βαθμού προκλη- θέντος από ζεματισμό νερό ή από εκτίναξη σταγόνων λαδιού ή βουτύρου κτλ., η πρώτη σας φροντίς θα είνε η περιτυλίξις του μ' ένα καθαρό τουλπάνι ή μονόηλι αν δεν υπάρχει γάζα βρεγμένη με μου- ρουνέλαιο ή μ' ένα από τα παραπάνω μίγματα.

Τις φουσκάλες του έγκάυματος, αν είνε μικρές, να μη τις σπάτε γιατί σε λίγες ημέρες ζορώνουν μένος τους με το μουρουνέλαιο ή με τις αλοιφές, κάτω δε από αυτές θα έχη σχηματισθή εν τω μετώ- πει έπίδερμις ύγινης και με φυσική κορώ. Ούδε- ποτε πρέπει όπως κακώς συνηθίζεται, να έξεκο- λώνται οι φουσκάλες γιατί αυτό επιβαρύνει την ίσσι και εύνοει την παραμονή ούλων και την έπι- μόληση του έγκάυματος.

Εσωτερικώς για τους πόνοους των πρώτων στυ- γμών ή άσπριν ή βερμονή ή μικρά δόσεις βερο- νάλ είνε άποτελεσματική.

Για το τρίτον και άνω βαθμού έγκάυματα πρέ- πει να κληθι άμέσως γιατρός.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ
Ίατρος - Δερματολόγος

Έγκαύματα

Τα έγκαύματα ε

- Λουλούδι μου!..